سریزه

افغانستان که د صنعت او اقتصاد په لحاظ د نړۍ د وروسته پاتې هیوادو په کتار کې دریږي، خو د معنویت په نړۍ کې یې ستر ویاړونه په برخه شوي دي. افغانستان د استعمار پر ضد مبارزه کې د آسیا، افریقا او لاتینې امریکا د اولسونو لپاره لوړ مثال ګڼل کیږي. د افغانستان خلکو تل په ګډه د خپلې خاورې دفاع کړې؛ ددې هیواد اوسیدونکو تل د هیواد د یووالي تضمین کړی دی. افغانانو له استعماري هیوادونو څخه ډېر زیانونه لیدلي. په افغانستان کې د اسلام د مبارک دین د خپرېدو پر مهال د افغانستان وضعیت ډیر ګډوډ او په مادي او معنوي لحاظ د ټولنیز کړکیچ سره مخامخ و. ددین له پلوه چې د یوې ټولنې د یووالي ستر ضامن دی، دلته دوه مختلف دینونه لکه زردشتي او بودایي دینونو رواج درلود. په ختیځې سیمې کې بودایي دین او د بلخ شاوخوا سیمو کې زردشتي دین پیروان درلودل، خو له دې سره سره لرغونی افغانستان یا لرغوني اریانا له اسلام څخه مخکې د ځانګړې جغرافیایي موقعیت او طبعي جوړښت له امله د عظمت او شوکت خاوند و. افغانستان د ویدي او اوستایي مدنیتونو ټاټوبی ګڼل کیږي.

د تاریخ او جغرافیې پوهانو افغانستان د څواکونو د تګ او راتګ ستراتیژیک پل، د وریښمو د لارې د تقاطع ځای ، د هند د دروازې ، د اسلامي نړۍ د ختیځې دروازې، د تمدنونو څلور لارې، د نړیوالې سوداګرۍ د لوی لارې په نومونو سره نومولی دی. ځینو افغانستان له ۵۴۵ ق م څخه تر ۱۸۱۵ میلادي پورې د هند په خاوره باندې د یرغلګرو د ټوپ د تختې او پل په نوم پیژندلی دی. د وریښمو کومه لار چې [illegible] د هند، [illegible] عراق او جزیرة العرب [illegible] ګریزو قافلو به پرې تګ راتګ کاوه. خو دغو ځانګړتیاو له ځانه سره د وینو ډکې پیښې او کړکیچونه هم لرل.

افغانستان د اسلام د مبارک دین د رارسیدو پرمهال یو ستر ټولنیز انقلاب ته اړتیا درلوده، ترڅو وکولای شي چې ټولې اخلاقي ناوړتیا، سیاسي او مذهبي اختلافات، مادي او معنوي اختلافونه او توپیرونه له مینځه یوسي او پر ځای یې په هیواد کې د ژوندیو واحد روح رامینځته کړي. سره له دې چې د دغسې یو انقلاب د رامینځته کېدو زمینه برابره وه، خو یې لا محرک نه و پیدا شوی. په دغسې شرایطو کې یوازې د اسلام سپیڅلي دین وکولای شول چې افغانستان کې دغه درنده دنده ترسره کړي.

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره له دې چې ددې نوي دين له خپرېدو سره ددې ملت جنګياليو هم ډېر مخالفت وښود او د پرمختګ په مخکې یې ورته خنډونه رامينځته کول، بيا هم د اسلام خپرونکيو په يوه لاس کې توره او په بل کې وعظ او تبليغ نيولي وو. د افغانستان خلک په دې ډول او اسانه لار د دين منلو ته تيار نه وو. له همدې امله په افغانستان کې د اسلام خپرېدو نهه پيړۍ او تر دې ډېر وخت واخېست، خو د اسلام د سپيڅلي دين په راتلو سره په دې هيواد کې د يووالي، ترقۍ او خوشحالۍ نوې ساه وچليده.

کله چې افغانستان ته لومړی ځل د هجرت په ۲۲ کال اسلامي لښکرې راغلې. وروسته دوی د راشدينو خلفاو او اموي او عباسي خلفاو د خلافت پرمهال افغانستان ته د مشهورو قوماندانانو تر مشرۍ لاندې اسلامي لښکرې راوليږلې. دوی د افغانستان ځينې سيمې فتح کړې ، مګر د ټول افغانستان په فتح کولو بريالي نشول. د اسلامي لښکرو جګړې تر هغه وخته پورې ادامه درلوده، ترڅو په ۲۰۷ هـ ق کال د طاهر پوشنجي په مشرۍ د لومړي ځل لپاره افغانانو د خپلواک اسلامي دولت بنسټ کيښود. له طاهر پوشنجي وروسته د هغه د کورنۍ واکمنانو د اسلام د مقدس دين په خپريدا کې پوره ونډه واخېسته او د نويو پيړيو په تاريخ کې يې د افغانستان د مستقل دولت بنسټ کيښود، چې له طاهريانو وروسته صفاريانو، سامانيانو، غزنويانو او غوريانو په ټول افغانستان کې د اسلام مقدس دين خپور کړ.

غزنويانو په ځانګړي ډول سلطان محمود غزنوي د هند په ډېرو سيمو کې د اسلام مقدس دين خپور کړ. له دوی وروسته غوريانو د هغو فتوحات تعقيب او په هند کې يې د مسلمانانو په پياوړتيا او د جوماتونو په جوړولو کې د پام وړ ونډه واخېسته. غزنويانو او غوريانو له غزني او غور څخه دغه لوی اسلامي امپراطور اداره کولې، چې د دوی د واکمنۍ او خدمتونو بيلګې اوس هم په هند کې تر سترګو کيږي.

د غزني ښار ښکلې تاريخي ودانۍ چې د غزنويانو د واکمنۍ پرمهال جوړې شوې وې. خو د هيواد دغو ټولو تاريخي ودانيو او اسلامي فرهنګ د چنګيز خان د وحشيانه يرغل پرمهال ډېر زيان وليد او ډېرې ودانۍ په ټول افغانستان کې له مينځه ولاړې. په دغه درسي کتاب کې ياد موضوعات د امکان تر بريده توضيح شوي دي. يوه يادونه کوم هغه دا چې په دې کتاب کې د هجري قمري نيټو څخه ګټه اخېستل شوې ده، او په عنوانونو کې د هجري قمري ترڅنګ هجري شمسي او زيږديزه (ميلادي) هم کارول شوي دي. دغه تاريخي دوره د افغانستان په تاريخ کې ځانګړی ځای لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

د طاهريانو دولت

پيلېزه

د افغانستان خلکو تل د ازادۍ لپاره قربانۍ ورکړي او د نړۍ ستر استعماري دولتونه يې په خپلو موخو کې ناکام کړي دي. په افغانستان کې د اسلام د مقدس دين له خپرېدو وروسته امويانو او عباسيانو د اختلاف پر مهال د افغانستان خلکو د ابو مسلم خراساني په لارښوونه د امويانو د واکمنۍ په سقوط او د عباسيانو واک ته رسولو کې د پام وړ ونډه درلوده ، خو د عباسي دولت خليفه ابو جعفر منصور د ابو مسلم د خدمت په مقابل کې په ډېرې ناروا سره هغه شهيد کړ او د افغانانو قربانۍ ته يې ارزښت ور نه کړ .

د هارون الرشيد له مړينې وروسته چې کله امين الرشيد ځان خليفه او وروسته يې زوی وليعهد وټاکه ، مامون الرشيد د هغه مخالفت وکړ او ځان يې په مروه کې د خليفه په توګه اعلان کړ .کله چې امين الرشيد خپل پوځ د مامون د رعيت کولو لپاره راوليږه، مامون خپل پوځ د هغوي مقابلې ته واستوه او طاهر پوشنجي وتوانيد چې د امين لښکرو ته ماتې ورکړ ي، مامون يې واک ته ورساوه خو کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مامون الرشید له افغانستان څخه بغداد ته د خلافت پلازمېنه انتقال کړه؛ طاهر یې د خراسان د حاکم په توګه مقرر کړ، خو طاهر پوشنجي د نورو افغاني رهبرانو په څېر د هیواد د آزادۍ په فکر کې و. ده له دوو کالو وروسته افغانستان کې خپلواک اسلامي دولت اعلان کړ او د مامون نوم یې له خطبې څخه وغورځاوه او د بغداد خیلفه مامون الرشید ته د طاهر په څېر شخصیت د زغملو وړ نه وو. د خپلو هغو مامورینو په لاس چې طاهر پوشنجي سره به یې په اداره کې کار کاوه زهر ورکړل ، طاهر یې شهید کړ خو نوموړې د یوې ورځې حکومت په بهیر کې د خپلواک دولت بنسټ کېښود ، وروسته یې زوی طلحه پاچا شو چې مامون دمجبوریت له مخې د هغه واکمني په رسمیت وپېژنده او په راتلونکې کې یې د خپلواک اسلامي دولتونو جوړیدو لپاره زمینه برابره کړه .

۱,۱. په افغانستان کې د ۹-۱۳ ز پیړۍ پورې د خراساني دولتونو جوړیدل

طاهر پوشنجي د حسین پوشنجي زوی د طاهري دولت بنسټ ایښودونکی په ۸۲۰ ز کال له بغداد څخه افغانستان ته راغی. په ۸۲۲ ز کال یې په افغانستان کې د خپلواک اسلامي دولت بنسټ کېښود او د عباسي خیلفه مامون الرشید نوم یې له خطبې څخه لیرې کړ، د افغانستان د ولایتونو د مسلمان شویو افغانانو تر مینځ یې مرکزیت ټینګ کړ، له طاهر پوشنجي وروسته په ۸۲۲ ز کال د هغه زوی طلحه پاچا شو ، له طلحه وروسته د هغه ورور عبدالله ، له عبدالله وروسته د هغه زوی دوېم طلحه او ددې کورنۍ وروستی پاچا محمد، د دویم طاهر زوی پاچا شو ، چې نوموړی د خپلو نیکونو برخلاف یو بې کفایته او عیاش شخص و ، چې د طاهریانو د سقوط زمینه یې برابره او د یعقوب لیث صفاري له خوا نوموړي بندي شو او د طاهریانو واکمني پای ته ورسیده . د طاهریانو دوره په افغانستان کې د علم او ادب پالنې دوره وه ، دوی د خلکو د باور وړ وګرځیدل(۲۷: ۹۷).

د طاهریانو د واکمنۍ پر مهال افغانستان په دوو برخو یعني اسلامي او غیر اسلامي باندې وېشل شوی وو ، خو یعقوب لیث صفاري ټولو مخالفینو ته ماتې ورکړه د کندهار، هرات او کابل تر نیولو او د خوارجو د مشر له وژلو وروسته یې په افغانستان کې یو مرکزیت جوړ کړ او د ایران ځینې برخې لکه شیراز یې په ۸٦۸ ز کال ونیولې او په ۸۷۱ ز کال یې د کابل شاه زوی او د برهمن شاهي لړۍ وروستی پاچا یې د زابلستان په جګړه کې ونیو. یعقوب لیث صفاري هڅه کوله چې ایران هم له عربو څخه ازاد کړي نو یې د جوزجان له نیولو وروسته د عباسي دولت والي محمد بن واصل ته په ۸۷٤ ز. کال ماتې ورکړه او ایران یې د خپلې واکمنۍ یوه برخه وګرځوله ، یعقوب لیث په افغانستان کې د عربو

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنۍ پرضد ولاړ شخص و ، په تیره بیا له عباسي دولت څخه یې ډېره کرکه در لوده څکه یعقوب لېث تل د سفاح وزیر ابو سلمه د ابومسلم خراساني شهادت او برمکي بلخي او سهل سرخسي۔ د کورنیو له مینځه وړل یا دول چې د عباسیانو له خوا تر سره شوي وو ، او دا یې د عباسي دولت د غدر او خیانت یوه بېلگه گڼله(۲۷: ۱۰۳).

کله چې افغانستان کې طاهري دولت واک ته ورسید، د شمالي او لویدیځ افغانستان د مسلمان شویو سیمو ترمینځ یو مرکزیت پیدا شو او هم ددې ځای په وگړو د عباسي دولت زور او څبېښاک لږ شو، خو پر بزگرانو د پانگوالو له لوري تیرې او زور لا هماغسې پاتې وو. د طاهري دولت سیاست د اسلامي خلافت سره جوړ جاړې او د لوړ پوړو سره ملاتړ و. همدارنگه د دولت د ټینگښت لپاره عمومي امنیت ساتل د هغوی د دولت موخه وه. ددوی د واکمنۍ پرمهال په شرقي او جنوبي ولایتونو کې رتبیلان او کابل شاهان حکمراني کوله، دا خلک د زردشتي دین سرسخت مخالف و په ټولیزه توگه طاهري لړی علم پروره کورنۍ وه (۲٦: ۵۱).

خو ماورا لنهر یې ساماني کورنۍ ته پرېښود او له هغوی سره د روغي ، جوړې لاره غوره کړه خود مالیاتو په را ټولولو کې خپل لوړوالي وساته، خو صفاري دولت داسې ونه کړل، هغوی د فارس حاکم رافع چې د خپلواکۍ خبرې یې کولې په ۲٦۷ هـ ق کې وواژه، د سامانیانو او صفاریانو تر مینځ شخړې زیاتې شوې ، د بغداد خلافت هم د دې اختلاف په زیاتوالي کې ونډه درلوده او دغه اور ته یې لمن ووهله . په ۸۹۹ ز کال د بلخ په شاوخوا کې د عمرو لیث او اسماعیل ساماني تر مینځ جگړه ونښته بغداد د اسماعیل ساماني پلویتوب کاوه ، عمرو لیث په دې جگړه کې د اسماعیل ساماني سره بندي شو او له دوو کالو بند وروسته په بندیخانه کې وفات شو(۲۷: ۱۰۹).

۱,۲. له ۱۳-۹ ز پیړۍ پورې د افغانستان ټولنیزه، اقتصادي او کتلوري اوضاع

له (۱۳-۹ ز) پېړۍ ترمینځ په افغانستان کې ټولنېزې چارې له بېلا بېلو ستونزو او پرمختگونو سره مخ وې او مینځنیو پېړیو د خپلې بشپړتیا وروستي پړاوونه وهل، په دې دوره کې د کرنې او اوبو لگولو چارو پرمختگ وکړ، د اوبو بندونه جوړ، صنایعو او کسبونو په تېره بیا نساجۍ او فلزکارۍ پرمختگ وکړ، آرت او هنر لوړ پړاو ته رسیدلي و، یو شمیر ادبي اثارپه دې دوره کې ایجاد او لوړې ودانۍ جوړې شوې، د افغانستان لوی ښارونه لکه کابل، هرات، بلخ، مرو او نیشاپور د مینځنۍ اسیا لوي سوداگریز مرکزونه وو، یوازې بلخ دوه سوه زره تنه نفوس در لود، د وریښمو لویه لار د غزنوي دولت

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه سـيمو تيرېدلـه او تـل د لويـو كـاروانونو لـه تـگ او راتـگ څخـه برخمنـه وه، دغـو كـاروانونو هـم د افغانستان، ايران، چين، هند، تركستان، عراق او شام ته مالونه وړل راوړل. په دغـو مـالونو كـې رختونـه، عطـر، غلامـان، څـاروي، درمـل، فلـزي سـامانونه، وسـلې، قيمتـي ډبـرې، ميسـين لوښـي، كاغـذ، وړۍ، پوستكې، څرمن، وريجي او غوړي وو. په ورځنې ژوند كې خلكو له بـادي ژرنـدو، اوبـو ژرنـدو، او لـه اوبـو ايستلو څرخونو (ارهټونو) څخه گټه اخېسته . اوربشـې، غـنم، وريجـي، پنبـه، انگـور، كرنېـز پيـداوار وو، سركه او شراب هم په دې دوره كې جوړېدل، د كرنې تر څنگ د غالۍ اوبدلو، رخت جوړولـو، فلزكـارۍ، وسله جوړول، صابون او لوښو جوړولوصنايعو او انځور گرۍ پرمختـگ كـړی وو، د غزنويـانو پـه دوره كـې موسيقي ښه ځليدلې وه . په لويو غونډو كې به تل سندر غاړو له طبلې سره بدلې ويلې، دولتونـو مـنظم ملكي او نظامي تشكېلات لرل، دينـي علـوم بـه پـه جومـات كـې تدريسـېدل . پـه دې دوره كـې مشـهور شاعران او پوهان لكه فردوسي، بلعمی، ابو ريحان البيروني، طـوسی، فرخـي، سـنايي، بلخـي ابـن سـينا اوسيدلي دي د غزني ښار په ټوله مينځنۍ آسيا كې د علم او ادب ځانگو وه . په دغه دوره كې اسـلامي فقه هم لوړ پړاو ته رسيدلې وه(۲۷: ۱۲۹).

سلجوقيان په بشپړ ډول ديوه سياسې قبيلوي ملكېت پلويان وو، چې دولت يې يوازې د پاچا مـال نه بلكه هغه يې د ټولې كورنۍ مال گاڼه . هر سلجوقي شهزاده كه به په هر ځای كـې و، هلتـه يـې پـه خپل نوم خطبه جاري كوله. له همـدې املـه د سـلجوقيانو لويـه امپراتـوري پـه ټولـه اسـيا كـې پـه څـو حكومتونو ووېشل شوه، دوی غوښتل چې د مينځنۍ اسيا د پخوانيـو پاچاهـانو پـه څېـر مطلـق العنـاني رواج كړي، خو تل به د اشرافو روحانيونو او مخورو له مخالفت سره مخامخ كېدل(۲۷: ۱۴۵).

په لنډه توگه ويلای شو چې په دې دوره كې د اقتصاد بنسټ په كرنه او مالـدارۍ ولاړ و. لـه اسـلام څخه مخكې هم په افغانستان كې كرنې پرمختگ كړی و او د څارويو روزنې د خلكو ژوند نسـبتاً ډاډمـن كړی و، ويـالې، كانالونـه او بندونـه جـوړ شـوي وو څـو وروسـته د خپلواكـو اسلامي دولتونـو (طـاهري ، صفاري ، غزنوي او غوري دولتونو) په افغانستان كې كرنې او مالدارۍ ته پاملرنه وكړه، د هيواد پـه شـنو څړ ځايونو كې ښه ډېر څاروي روزل كېدل. پـه دوی كـې د بـاختر اسـونو او اوښـانو، د تخـار اسـونو او د سيستان غواگانو ډېر شهرت در لود. وربشـې، غـنم، پنبـه، وريجـې، انگـور، مميـز، بـادام او خيـدك ډېـر زيات توليديـدل. د هيـواد لـه معـدنونو څخـه سره زر، سـپين زر، اوسـپنه، مـس، قلعـي، سرب او نوشـادر ايستل كېدل. كوچنۍ صنايع ښه پرمخ تللې وې. نساجي په تيره بيا نـازک رختونـه، څـرمن گنـډل، فلـز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاري، غالۍ اوبدل، د مسي لوښو جوړيدل، وسله جوړول، صابون جوړول او بـراق جوړولـو ښـه پرمختـګ کـړی و. پـه زرګـری، مسـګری، پښـګری، بنـایي، ټټـاري، ترکـاڼی، انځـور ګـری او نـورو برخـو کـې ډېـر پرمختګونه شوي وو. دولت صنعت کاران هڅول. په ښـارونو کـې سره او سـپین زر د درهمـو او دینـارو پـه نوم کونډل کېدل. د نن ورځې پیسو په څېر رواج درلود. د سیکو وزن او معیار په اسـلامي هیوادونـو کـې بیل بیل وو(۲۷: ۱٦۸).

په مروه، غزنی او نورو سیمو کې لوی لوی اسلامي مدرسي جوړې شوې او لویو اسلامي پوهانو لکـه امام اعظم، ابو حنیفه، محدث ابواسحق ابـراهیم بـن یعقـوب، جوزجـاني محـدث، ابـراهیم او هـم بلخـی صوفي، ابو سلیمان جوزجاني، حنفي فقه پوه، ابراهیم بن رستم مروزي د ابو حنیفه له ملګـرو څخـه، ابـو داود سجستاني، ابو هاشم سهیل بن محمد سیستاني، ابو جعفر بلخي منجم، ابـو قتیبـه مـروزي تـاریخ پـوه، بشـار بـن بـرد تخارسـتانی عـربی شـاعر او نـور د دې سـیمې پـه مـدنیت او فرهنـګ کـې ونـډه واخیسته(۱۰: ۱۱۷-۱۱٦).

۱,۳. د طاهریانو دولت (۲۵۹-۲۰۷ هـ ق)
(۲۵۲-۲۰۱ هـ ش)
(۸۷۴-۸۲۳ ز)

په خراسان کې د ابو مسلم خراسـاني پواسـطه د امـوي ضد نهضت لـه مینـځ تـه راتـګ او پیاوړتیا وروسته افغانان د ابو مسـلم خراسـاني پـه لارښـوونه وتوانیـدل چـې عباسـیان واک تـه ورسـوي. نوموړی پیښې د اسلام په تاریخ کې ستر بدلون راوست، خو د ابومسـلم شـهادت پـه افغانسـتان کـې د ملي نهضتونو او حرکتونو د مینځ ته راتګ سبب وګرځید، چې له افغانستان څخه یې د عـربي مسـلمانانو سلطه پای ته ورسوله. دې ملي خوځښتونو په افغانستان کې د طاهریـانو پواسـطه تـر خپلـواک اسلامي دولت تر تاسیس پورې دوام وکړ . دغه نهضتونه د طاهریانو له واکمنـۍ څخـه ډېـر وړانـدې پـه هـرات او سیستان کې مینځ ته راغلي وو خو د هارون الرشید له مړینې (۱۹۳ هــ) وروسـته د هغـه د دوو زامنـو امین او مامون تر مینځ د خلافت پر سر اختلاف د خراسانیانو له پاره د طاهر په رهـبرۍ د یـو خپلـواک دولت د تاسیس زمینه برابره کړه(۴۳: ۱۵۴).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې واکمنۍ بنسټ اېښودونکی د حسین زوی طاهر و چې د هرات ولایت د پوشنج (نتي زندجان) له یو قوي کورنۍ څخه و، نیکه یې د عباسیانو د واکمنۍ پر مهال د پوشنج حاکم و، له ده وروسته زوی یې حسین د پوشنج واکمنۍ ته ورسید، د حسین زوی طاهر یو زړور، خپلواک او آزادي غوښتونکی شخصیت و، د ده په لاس په افغانستان کې د لومړي ځل لپاره د خپلواک اسلامي دولت بنسټ کېښودل شو(۱۴:۴).

۱٫۴. د طاهر پوشنجي واکمني (۲۰۷-۲۰۷ هـ ق)
(۲۰۱-۲۰۱ هـ ش)
(۸۲۲-۸۲۲ ز)

طاهریانو په افغانستان کې د خپلواک اسلامي دولت بنسټ کېښود. د دې کورنۍ بنسټ اېښودونکی طاهر پوشنجي نومیده. له همدې سببه دغه کورنۍ د طاهریانو په نوم یادېږي. طاهر پوشنجي چې مامون ورته د ذوالیمین لقب ورکړې و . په ۱۵۸ هـ ق کې په پوشنج کې زیږیدلی دی، ده له خپل پلار زده کړه کړې وه، طاهر د حسین زوی د مصعب لمسی دی، د ده پلار حسین د مامون الرشید د خلافت پرمهال د پوشنج حاکم و چې په ۱۵۸هـ ق کې مړشو (۴۶: ۱).

پوشنج د هرات ښار لویدیځ لورته موقعیت لري چې هغه یو وخت، د غوریانو د حکومت مرکز او د هریرود سیند سویل ته د زندجان په نامه یو وړوکې ښار و چې د هرات او فوشنج تر مینځ واقع دی. دغه ښار هرات ښارته څېرمه له نږدې غرونو او له هرات ښار څخه دوه فرسخه واټن لري، د پوشنج ښار ډېر ښکلې و، گرد چاپیره یې شنې ونې ولاړې وې د ښار استحکامات په ښه توگه تر سره شوي و، او چار چاپیر یې د یوال او یوه کنده موجوده وه، په ۱۷۸ هـ ق کې فوشنج ښار یو ودان ښار و، بیهقي د هغه نوم فوشنج، پوشنج یا پوشنگ لیکلی دی، د اسلامي نړۍ ستر عالم شیخ ابو لیث پوشنجي او د شیخ ابو الحسن پوشنجي زیارتونه تر اوسه هلته موجود دی چې ددې ښار له نومیالیو علمي شخصیتونو څخه وو (۴۳: ۱۵۳-۱۵۲).

لسترنج په خپل کتاب (جغرافیایي تاریخي سرزمین های خلافت شرقي) کې د فوشنج په اړه داسې لیکلي دي : ((د یوې ورځې لارې واټن د طی کولو په اندازه د هرات یو مهم ښار پوشنگ ، فوشنج یا پو شنج واقع و، لېرې نه ده دا ښار به هماغه ځای وي چې اوس د غوریانو ښار چې د هریرود

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سیند کېڼې غاړې جنوب لوري ته موقعیت لري)) او علامه اکاډیمیسن پوهاند عبدالشکور رشاد هم په خپل اثر (جغرافیایي یادابښتونه) کې د پوشنج په اړه داسې لیکلي دي : ((زیاتره کسان اوسنی زنده جان پخوانی فوشنج بولي، زنده جان د هرات ولایت لویدیځ لورته تقریباً څلویښت کېلو متره لېرې واقع دی او تر زنده جان چې شپږ ویشت کېلو متره نور لویدیځ ته ولاړ شې غوریانو ته رسیږې ، فوشنج دخطیب زوی صدر الدین ربیعي، چې د کرت پاچهانو په دربار کې و، د فوشنج ښار یې هوشنگ ته منسوب بللی دی))

که هو شنگ ، پوشنگ را ساخته است

چه فرم بهشتش بر اراسته است (۱٦ : ۳۵۷).

اصطخري لیکلې دي :

د فوشنج کلا ډېره ټینگه کلا ده شاوخواته خندق دی، درې دروازې لري .

۱ _ ختیځه خوا دروازه یې علي نومیږي .

۲_ لویدیځه خوا دروازه یې نیشاپور خواته خلاصېږي .

۳ _ د جنوب خوا دروازه یې قهستان ته خلاصېږي .

طاهر فوشنجي د دغه ښار اوسیدونکی و، د دې په توابعو کې د گوډ تیمور تر حملې د مخه دا لاندې کلي پراته وو چې نومونه یې دا دي:

ارد، ښادیز، سادیا، ارشو، سنگوان، اوه، قورمان، غنچاباد، ترکاباد، شکېبان، شاده، مویزک، اوج، کوسویه (کوسان) روشنان، باده، فشان، استونان، روزنک، د هران، گزه او جنگان . ځینې کلي یې اوس هم په دغو نومونو یادېږي لکه شاده ، منگوان ، کهستان ، غنجان ، شکېبان ، دهران ، گزه ، جنگان ، روزنگ ، اوج، سبول او استونان په فوشنج پورې تړلې کلي دي .

۱ . کوسویه (کهستان): د دې کلا کنډوالې لا تراوسه پورې شته؛ د چنگیز لمسی پر دغه کلا برید وکړ مگر ویې نه شوه نیولای(۱٦ : ۳۵۹-۳۵۸).

د طاهر پوشنجي شهرت له هغه وخت څخه زیات شو کله چې د هارون الرشید د زامنو تر مینځ د خلافت پر سر اختلاف پیدا شو . هارون الرشید مخکې له مړینې (۱۹۳هـ ق) خپله لویه اسلامي امپراتوري د دوو زامنو امین چې د ابو جعفر منصور د لور زبیدې زوی و او مامون الرشید چې د استاد سیس سیستاني د لور مرجیله زوی و ترمینځ وویشله. د امپراتورۍ لویدیځې برخې یې امین

(c) ketabton.com: The Digital Library

الرشيد چې د ابو جعفر منصور لمسی او عباسيانو ته منسوب و، ورکړې او د امپراتورۍ ختيځې برخې يې لکه فارس ، کرمان، مازندران او خراسان مامون الرشيد ته چې مور يې له افغانستان څخه وه ورکړې. د هارون الرشيد له مړيني وروسته د امين الرشيد له پاره زمينه برابره شوه؛ ځان يې دخليفه په توگه اعلان کړ. امين الرشيد د خلافت له اعلان وروسته د خپل وزير فضل بن ربيع په لمسون خپل کوچنی زوی موسی بن امين د ځای ناستي په توگه وټاکه، په دې کار سره مامون په راتلونکې کې هم ځان خلافت ته له رسيدو څخه محروم وليد ، په همدې اساس يې له امين سره د دښمنۍ لار غوره کړه، امين غوښتل چې مامون هم د اسلامي امپراتورۍ د نورو محلي حکمرانانو په څېر د ده اطاعت وکړي، خو مامون الرشيد د ده له اطاعت څخه سرغړونه وکړه، په مروه * کې يې خپل ځان د خليفه په توگه اعلان کړ، په ۱۹۶ هـ ق کال يې په خپل نوم سکه ووهله،استقلال يې اعلان کړ او د بغداد سره يې مخالفت وښود(۴۶: ۱).

امين الرشيد لومړی د خراسان لـــــه حکومت څخه دمامون الرشيد د ليري کېدو امر صادر او دمامون د ايل کولو په خاطر يې يو لښکر د علي بن عيسی په مشرۍ ور وليږه، مامون الرشيد د امين د لښکرو سره د مقابلې په خاطر د طاهر پوشنجي د حسين زوی په مشرۍ پوځ ولېږه چې د ری په سيمه کې ددوي تر مينځ جگړه ونښته ، په دې جگړه کې د بغداد ۶۰ زره کسيزه پوځ ماتې وخوړه او علی بن عيسی د يو شمير سردارانو سره ووژل شو. د امين له خوا طاهر ته د ذواليمين لقب ور کړ شو. طاهر د بغداد په لورې حرکت وکړ او د همدان په سيمه کې يې هم د بغداد راليږل شوو قوتونو ته ماتې ور کړه. وروسته يې د بغداد لورې ته خپل حرکت ته دوام ور کړ او بغداد ښار يې کلا بند کړ، دغې کلابندۍ يو نيم کال دوام وکړ . په دغه موده کې امين د طاهر له خوا ووژل شو ، بغداد په ۱۹۸ هـ ق کال د طاهر پوشنجي په واسطه فتح او د مامون د خلافت لپاره لاره هواره شوه ، مامون الرشيد له مروې څخه د خلافت ټولې سيمې اداره کولې او طاهر يې د شام (سوريه) بين النهرين (عراق) د والي په توگه مقرر کړ. طاهر پوشنجي هيله درلوده چې د خلافت مرکز له بغداد څخه افغانستان ته انتقال او اسلامي خلافت دې له افغانستان څخه اداره شي، تر څو د اسلامي دولت واک د افغانانو لاس ته ورشي. مامون هم د خلافت په لومړيو ورځو کې مروه د خپل خلافت مرکز وټاکله او د عباسيانو

---

*مروه تر ۱۸۸۴ ز کال پورې د افغانستان د خاورې جز و ، چې په ۱۸۸۴ ز کال کې روسانو ونيوله او له افغانستان څخه جلا کړله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بیرغ پر ځای یې شین بیرغ غوره کړ؛ خو دا پلان تر آخره عملي نه شو او ډېر دوام یې ونه کړ، ځکه ځینو عربانو د مامون پر ضد تحرکات پیل کړل .د مامون کاکا ابراهیم، د مهدی زوی د خپل خلیفه په توګه وټاکه(٤٦: ٢).

په بغداد کې د عربانو له خوا د خلیفه په توګه د ابراهیم ټاکنه ، د مامون د زوم علی رضا مړینه او د ده د وزیر فضل بن سهل قتل او یو شمیر نور مسایل د دې سبب شول چې مامون خپله کړنلاره بدله کړي او پلازمینه یې له افغانستان څخه بېرته بغداد ته انتقال کړه. طاهر پوشنجي له دې وروسته په دی باور شو چې د ده آرزو یعني افغانستان ته د پلازمینې انتقال نه عملي کېږي. له دې وروسته په دې کوښښ کې شو چې افغانستان له عباسي امپراتورۍ څخه جلا کړي په دې ډول نوموړی په افغانستان کې د خپلواک اسلامي دولت د جوړولو په فکر کې شو؛ د ده د هڅو او غوښتنو په پایله کې مامون الرشید طاهر پوشنجي د افغانستان د حاکم په توګه مقرر کړ ، مامون په دې پوهیده چې طاهر غواړي افغانستان له عباسي امپراتورۍ څخه جلا کړي ، مامون رشید د دې خطر له امله په دمشق کې له عربانو سره د افغانانو نزدیکت او د طاهر پوشنجي موجودیت نور نه شو زغملی؛ ځکه د طاهر په موجودیت کې د مامون ستونزې ورځ تر بلې ډېریدلې، د عربي او افغاني ډلو تر مینځ اختلاف ورځ تر بلې زیاتېده. طاهر پوشنجي په افغانستان کې له مقرریدو سره سم د خپلې نقشې د پلې کېدو له پاره تیارۍ نیوه تر څو یې په ٢٠٧ هـ ق کال د جمادي الاخر په ٢٤ مه (٨٢٢ ز) د جمعې په ورځ د خلیفه مامون الرشید نوم له خطبې څخه لیرې او ځان یې پاچا اعلان کړ ،هغه مهال یې د افغانستان په غرونو کې د آزادۍ بیرغ ورپاوه، له دې وروسته په افغانستان کې د خپلواک اسلامي دولتونو د جوړیدو لړۍ پیل شوه او د بغداد له خلافت سره د دوي اړیکې تش د احترام پربنسټ وي نه د حاکمیت په بنه. د افغانستان د خپلواکه اسلامي دولتونو پاچاهان په ټولو چاروکې خپلواک او ازاد وو، خود روحاني دوستانه اړیکو د ساتلو په خاطر یې د عباسي واکمنانو احترام کاوه. د طاهر پوشنجي په واکمنۍ کې مشهد، نیشاپور ، مرګین (مرغاب) ، (هرات) او دسیستان ځینې برخې شاملې دي د افغانستان په نورو سیمو لکه کابل ، ګندهارا ، بلوچستان او نورو سیمو کې غیر اسلامي دولتونه موجود وو (٤٦: ٣).

د طاهر پوشنجي عمر ډیر دوام ونکړ په هماغه شپه مړ شو. ډېر ګومان دا دی چې د مامون په امر به د هغو عربي مامورینو له خوا چې له طاهر سره یې کار کاوه زهر ور کړل شوي وي چې نامتو مورخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بارتولد په دې اړه داسې نظر لري : ((مخکې له دې چې د معصب لمسی۔ طاهر د پوشنج واک په لاس کې واخلي هغه د مامون له خوا د امین پرضد د لښکرو قوماندان و، وروسته له هغه چې طاهر بغداد فتح کړ ، د مامون له خوا د عراق د حاکم په توګه مقرر شو او په عین وخت کې د بغداد د مالي (ساوید Sawid) چارې هغه ته وسپارل شوي چې د طاهر پوشنجي دوست او ملګري احمد بن ابو خالد مامون دخراسان د والي غسان بن عباد له برید (سوقصد) څخه په ډار کړ ، د همدې ډول دسیسو په پایله کې خلیفه، طاهر د خراسان د والي په توګه مقرر کړ، طاهر د ۸۲۲ز کال د نوامبر په میاشت کې د مامون نوم له خطبې څخه لیرې کړ او له بغداد څخه یې خپله ازادي اعلان کړه، سمدستي مړ شو، طبعاً ګمان کېده چې طاهر به دخلیفه په امر مسموم شوی وي))(۲: ۵۷-۵٦).

د تاریخي اسنادو په استناد طاهر پوشنجي د مامون په امر مسموم شوی دی. ځکه، کله چې مامون واک ته د رسیدو له پاره خپل ورور امین وواژه، د طاهر مړینه ورته هم اسانه وه. او کله چې مامون د خراسان د حکومت فرمان طاهر ته لاس لیک کړ ، د دې لپاره چې تل د هغه له کړو وړو خبر وي خپل یو د باور وړ شخص کلثوم بن ثابت یې د خراسان د پوسته خانې د ریس په توګه وټاکه چې د طاهر پوشنجي د کړو وړو څارنه وکړي او خلیفه ترې خبر کړي .همدا راز د خالد پلار احمد چې د مامون الرشید وزیر او د هغه په وړاندې یې د طاهر ضمانت کړی و ، د دې لپاره چې طاهر د مامون مخالفت ونه کړي نو خلیفه باید هر وخت د طاهر له کړو خبر وي ، له خپلو نږدې او باوري کسانو څخه یې یو کس په څرګنده طاهر ته دخدمت لپاره را ولېږه او په پټه یې هغه ته د نده ور وسپارله، که چیرې طاهر خپلواکي اعلانوي، نوموړی به پاځون وکړي او هغه به ووژني. کله چې په خطبه کې یې د خلیفه نوم له مینځه وویست او د خراسان د خپلواکۍ له اعلان وروسته کور ته ستون شو، د کمزورۍ او ناروغۍ احساس یې وکړ. او داسې ګومان کېده چې زهر ورکړ شوي دی. خو طاهر پوشنجي د هماغي ورځي پر ماښام دحق داعی ته لبیک ووایه .. په هر حال د خراسان د پوسته خانې ریس او جاسوس کلثوم په افغانستان کې د خپلواکۍ د اعلان او بیا د طاهر د مړینې خبر یو په بل پسې مامون ته په لیکلې ډول واستاوه (۴۳: ۱٦۸-۱٦۹).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱,۵. د طلحه واکمني (۲۱۳-۲۰۷ هـ ق)

(۲۰۱-۲۰۷ هـ ش)

(۸۲۲-۸۲۸ ز)

د طاهر پوشنجي له مړيني وروسته د هغه زوی طلحه د خراسان پاچا شو. مامون الرشيد د مجبوريت له مخې د هغه واکمني په رسميت وپېژانده، ځکه مامون په هرات، سيستان او د خراسان په نورو ولايتونو او شام کې د طاهر پوشنجي د کورنۍ له نفوذ او اقتدار ښه پوره خبرتيا لرله او له هغه ښه په ويره کې و، چې د طاهر پوشنجي له مړينې وروسته يې د طاهريانو له کورنۍ سره جګړې ته زړه ښه نه کړ ، هغوی په دې ښه پوهيدل که چيرې له طاهريانو سره د ډير مخالفت ښرګندونه وکړي له دوو خوا به پرې حمله وشي د شام لخوا د هغه زوی عبدالله چې د هغه د لښکرو قوماندان او ډير عسکر ورسره وو، او د افغانستان له خوا به طلحه پرې حمله وکړي. نو د بغداد د خلافت وضعيت به له خطر سره مخامخ کړي ، له همدې امله يې له طاهريانو سره له روغې جوړې ښه کار واخيست ، مامون الرشيد خپل وزير ابی احمد سره له مصلحت وروسته په افغانستان کې د طلحه حکومت په رسميت وپېژاند(۴۳: ۱۷۵-۱۷۴).

طلحه هم د پلار په ښېر پوه ، هوښيار او علم پالونکی و د خلکو ستونزې به يې ژر حلولې او د هغوی له شکايت ښه به ډير ژر خبريده. د نجوم په علم کې يې پوره معلومات او د عالمانو روزنې ته يې پاملرنه کوله. د ده اوه کلنه دوره د امن او سولې دوره وه، يوازې حمزه سيستاني په سيستان کې ښو ځله شورش وکړ، طلحه په ۲۱۳ هـ ق کال مړ او پر ځای يې دده ورور عبدالله واک ته ورسيده(٤٦: ۴).

۱,٦. د عبدالله واکمني (۲۳۰-۲۱۳هـ ق)

(۲۲۳-۲۰۷ هـ ش)

(۸۲۷-۸۴۴ ز)

عبدالله د طاهر پوشنجي زوی، د طاهريانو د کورنۍ او د خپلواک اسلامي دولتونو له مشهورو حکمرانانو ښه و، په جګړه کې يې پوره مهارت در لود. د ادب، هنراو موسيقۍ سره يې مينه لرله، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دري ژبې شاعر حنظله بادغيسي ، د ده په دربار کې اوسېده ، عبدالله د هيواد په اداره او سياست کې پوره ورتيا در لوده. د ده د واکمنۍ پر مهال د طاهريانو نفوذ او قدرت نور هم زيات شو. کرمان ، اصفهان، او طبرستان پورې يې خپل نفوذ ته پراختيا ورکړه؛ د اوبو د ويش قانون يې جوړ کړ تر څو د خلکو تر مينځ د اوبو پر سر را پيدا شوي اختلافات حل کړي . عبدالله د طاهر زوی چې کله افغانستان ته راغی نو خپلو مامورينو ته يې داسې وليکل : ((تاسو ته هدايت درکوم ، تر څو له خوبه راويښ او له لټۍ څخه را بهر شی خپله ښه ولټوئ ، د ولايت له مشرانو سره غوره چلند وکړئ ، کرنه او بزگران که وروسته پاتې شي هغه بايد ببرته پياوړي کړئ او خپل ځای ته يې ورسوئ، دا ځکه چې الله(ج) له همدې کرنې څخه روزي راکوي او له دوی سره بې عدالتي يې حرامه گڼلې ده (۲۷: ۹۷).

د عبدالله د واکمنۍ پر مهال لويه پېښه په ۲۲۰ هـ ق د هلمند د سيند وچېدل وو چې ورسره د وچکالۍ او قحطۍ ستونزه رامينځ ته شوه ډېر خلک د وچکالۍ او قحطۍ له امله مړه شول. عبدالله د دې ستونزې د حل لپاره يوه اندازه پيسې او خوراکې توکې سيستان ته وليږل اوستونزه تر يو حده حل شوه (۴۶: ۵).

عبدالله د طاهر زوی په ۱۸۲ هـ کې زېږيدلی دی ، يو څه موده په شام او مصر کې حکمران و، له هغه وروسته د بغداد خلافت لپاره يې د بابک خرمي په خلاف جگړه کوله . کله چې د طلحه له مړيني وروسته نوموړی امير شو، د بغداد خلافت دی رسماً د خراسان د امير په توگه وپېژانده ، عبدالله د بغداد له خلافت سره لازمي او صميمي اړيکې در لودې. تل يې د بغداد د خلافت له دښمنانو سره جگړې کولې د هغوی دښمنان به يې له مينځه وړل .په ۲۱۹ هـ ق کې د تالقانو امام زاده محمد د قاسم زوی بندي کړ اوخليفه ته يې بغداد ته واستاوه ، په ۲۲٤ هـ ق کې يې مازيار د قارن زوی چې د طبرستان حکمران و هغه ته يې هم د خليفه په گټه ماتې ورکړه. د عبدالله حکمرانانو په سيستان کې شورشونه ارام کړل. عبدالله ۱۷ کاله د افغانستان په لويديځو سيمو حکومت وکړ. د ده د واکمنۍ پرمهال په ۲۲٤هـ کال کې په خراسان کې سخته زلزله وشوه او په سيستان کې ۲۲۰هـ ق کې سخته وچکالي مينځ ته راغله(۱۰: ۱۲۸-۱۲۷).دده د واک پر مهال د عايداتو کچه چې له خپلو اړوند سيمو څخه به يې را ټولوله ٤۹ مليونه ديناره حساب شوې ده. دده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرۍ له عباسي خليفه واثق بالله ، سره همزمان وه. ډېر سخي، مهربانه شخصيت و ، د کرکېلی سره يې زياته مينه در لوده.

۱,۷. د دويم طاهر واکمني (۲۴۸-۲۳۰هـ ق)

(۲۴۱-۲۲۳ هـ ش)

(۸۶۲-۸۴۴ ز)

د طاهر دزوی عبدالله له مړينې وروسته د عبدالله زوی د دويم طاهر په نوم امير شو، ده په خپله ۱۸ کلنه واکمنۍ کې دخپلو نيکونو لار تعقيب کړه او د بغداد له خلافت سره يې دوستانه اړيکې درلودې ، د دواړو هيوادو تر مينځ دوستانه اړيکو ته کوم زيان ونه رسيد. د ده د واکمنۍ پر مهال د واثق الله بالله وفات د ده د اړيکو پر وضعيت باندې کومه اغېزه ونه کړه. خو په سيستان کې ځينې شورشونه موجود وو ، چې دا شورشونه ورځ تر بلې زياتيدل. په ۲٤٦ هـ ق کال ، يعقوب ليث په نيمروز کې د صفاريانو د مستقل دولت بنسټ کيښود (۴٦: ٦).

د عبدالله د زوی دويم طاهر د واکمنۍ پر مهال د سيستان خلک د نصر- د زوی صالح اويعقوب ليث په مشرۍ شورشونه پيل کړل. تر څو چې د صفاريانو کورنۍ د دولت بنسټ کېښودل شو. د دويم طاهر د واکمنۍ پر مهال ابراهيم د حسين زوی د سيستان حکمران و. نوموړي حکمران خپل نا اهله زوی احمد نومی د بست حاکم وټاکه ، احمد د هغه ولايت نامتو کسانو سره جګړه وکړه. په دې سبب د بست او سيستان خلکو له طاهريانو څخه مخ وګرځاوه او په ۲۳۸ هـ ق کال کې يې په بست کې له صالح سره بيعت وکړ؛ په دغه بحران او ګډوډۍ کې يعقوب ليث صفاري قوت وموند په ۲٤٦ هـ ق کې يې سيستان د طاهريانو له واک څخه وويست او د دويم طاهر له مړينې وروسته د هغه زوی محمد امير شو (۱۰: ۱۲۸).

۱,۸. د محمد واکمني (۲۵۹-۲۴۸هـ ق)

(۲۵۱-۲۴۰ هـ ش)

(۸۷۲-۸٦۱ ز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دويم طاهر له مړيني وروسته د هغه زوی محمد واک ته ورسيد، نوموړی د خپلو نيکونو برخلاف يو بې کفايته او عياش شخص و، ډير وخت به مست او بې هوشه و؛ د هيواد له ادارې څخه عاجز و. يعقوب ليث صفاري له دې وضعې څخه ګټه واخيسته، لومړی يې هرات ونيو بيا يې نيشاپور چې د طاهريانو پلازمينه او د افغانستان يو ايالت و ونيوو ، د طاهريانو وروستی امير محمد د يعقوب ليث له خوا بندي شو او د طاهريانو د کورنۍ واکمني پای ته ورسيده(۴۶: ۶).

د محمد له بندي کېدو (۲۵۹هـ ق) وروسته له دې کورنۍ څخه ابراهيم د محمد زوی د دويم طاهر لمسی، د عبدالله کړوسی اود طاهر پوشنجي کودی تر ۲۶۸ هـ ق پورې په مروه کې خپل حاکميت ته دوام ور کړ. احمد د محمد زوی له ۲۵۹ _ ۲۶۷ هـ ق پورې هم په خوارزم کې حاکم و، او دريم طاهر د محمد زوی د نيشاپور په يوه ليرې سيمه کې ۲۵۹ _ ۲۸۲ هـ ق په محلی توګه حکمراني کوله. خو په رښتيني توګه د طاهريانو واکمني د دويم طاهر د زوی محمد له بندي کېدو (۲۵۹ هـ ق) وروسته له مينځه ولاړه او د دوی د واکمنۍ ډيرې سيمې د صفاريانو د حکومت له خوا ونيول شوې (۲۶:۱۱۵) .

۱,۹. د طاهريانو د عصر علمي او فرهنګي خدمتونه

د طاهريانو کورنۍ ټول فعاليتونه د اسلام مقدس دين د قرآني اصولو او د اسلام د ځلاند فرهنګ په اساس تر سره کېدل. دوي وتوانېدل چې يو روښانه او قوي مرکزي دولت په افغانستان کې جوړ کړي، د طاهري کورنۍ واکمنان د زده کړو لرونکې وو. د ماورالنهر ځيني سيمي هم د دوي په اداره کې شاملې وې، په خپله طاهر پوشنجي د عربي ژبې ښه اديب او شاعر و، طلحه هم په نجوم او نحوه کې ښه پوهيده، عبدالله هم لکه د پلار په څېر شاعر و، منصور د طلحه زوی د مروې حاکم هم په فلسفه کې مقالې ليکلې وې، طاهري دولت د اسلامي معارف په خپرولو، د کرنې او اوبو لګولو په پراختيا کې ډېرې هڅې وکړې ، د اوبو د ويش لپاره يې قانون جوړ کړ (۲۷: ۹۷).

د طاهريانو د واکمنانو په دربار کې د دري ژبې مشهور شاعران لکه حنظله بادغيسي- مروزي او ابو حفص سغدی موجود وو. د دې کورنۍ د واکمنۍ پرمهال د عباسي دولت فشار کم و، د اسلام د مبارک دين له خپرېدو مخکې افغانستان په مختلفو محلي دولتونو ويشل شوی و، خو کله چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلام مقدس دین د افغانستان په ځینو ولایتونو کې خپور شو، پخواني دیني او ژبني اختلافات یې پای ته ورسول(۲٦: ۱۴۳).

ددې کورنۍ یو بل شخصیت عبید الله بن عبدالله په ادبیاتو، فلسفه، هندسه او نورو علومو کې ډیر معلومات درلوده، عبدالله د شاعرانو په ژوند هم یو کتاب لیکلی، د حکومت په اړه یې یوه رساله لیکلې، د طبقات ناصري لیکوال قاضي منهاج سراج جوزجاني د طاهریانو کورنۍ علم پالونکي او وروسته ، با هنره او عادل مشران ګڼلي، چې د دوی د واکمنۍ پر مهال د تفسیر، حدیث او فقهې علومو ډیر پرمختګ وکړ او ګڼ شمیر پوهان لکه : ابراهیم خزامي نیشاپوري، ابوبکر بن ابراهیم، محمد بن عبدالله بن محمد، ابو اسحاق سغدي ابراهیم بن یعقوب جوزجاني، ابراهیم بن ابو طالب، ابو موسی بن سلیمان جوزجاني ، ابراهیم بن رستم ، الحافظ بن عبدالله محمد بن نصر المروزي ابو داود سجستاني ، شیار بن برد تخارستاني او داسې نور موجود وو چې د فرهنګ او علومو په پرمختګ کې یې ډېرې هڅې کړي دي (۲٦: ۱۴۴).

په افغانستان کې طاهري دولت د اسلامي پوهې د خپرونې او همدارنګه د هغه مهال د کرکیلې او اوبو خور د ښه والی لپاره ډیرې هڅې کړیدی. له اوبو څخه د ګټې اخیستلو لپاره یې یو قانون جوړ کړی و. له دې امله خپلواکه ملي، علمي او ثقافتي او په خپل اقتصاد متکي ټولنه او دولت ګڼلی شو. ددې دورې یوه فرهنګي ښیګڼه او ځانګړتیا دا وه ، چې له دوی وروسته د افغاني دولتونو په واکمنۍ کې عربي، پښتو او دري ژبی هند ته ورسیدلې او هلته بیا اسلامي او ادبي علومو کې پوهان رامینځ ته شول.

د طاهریانو د واکمنۍ پرمهال یوه فرهنګي ځلیدونکی څېره چې په دواړو ژبو عربي او دري کې اشعار لري. محمود بن حسن وراق هروي دی چې د پیښې له مخې په وراق سره یادیږي، دا ځکه چې کتاب پلورنځی یې درلود او صحافت یې کاوه. نوموړی شخصیت په ۲۷۷ هـ ق کال د عبدالله ابن طاهر د واکمنۍ پرمهال په افغانستان کې و او د معتصم بالله د واک پرمهال په بغداد کې وفات شو. د طاهریانو د واکمنۍ پرمهال افغانستان د علم او فرهنګ ټاټوبی او اوسیدونکو یې په دې برخه کې د پام وړ شهرت درلود (۲٦: ۱۴٦).

زمونږ هیواد کې خلکو د خپلو کورنیو اړتیاو د پوره کولو لپاره په خپل لاس کې جوړو شویو دستګاو باندې د اړتیا وړ شیان جوړول. د څارویو له وړیو او پوستکو څخه د اړتیا وړ شیان لکه پوستینونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیمڅي، ټغر او د غلو د ساتلو په خاطر بنیګانۍ او نور... له پنبې او وریښمو څخه ټوکران جوړول. له ډیری پخوا زمانی څخه زمونږ په هیواد کې رواج درلود. له دې امله ویلې شو چې د اوبدلو صنعت په طاهري دوره کې په ځانګړی توګه پرمختګ کړی و. د خراسان ټوکران هغه مهال چین او سند ته وړل کېدل. د افغانستان بوري ډېر شهرت درلود؛ بادي ژرندی هم په افغانستان کې موجودې وې. همدارنګه فلز کاری او زرګری هم پرمختګ کړی و. صنعت هغه مهال د خلکو په اقتصاد کې د کرنې په خوا کې مهم ارزښت درلود (۲۶: ۱۳۹).

امنیت ټینګ و او کاروانونو په ډاډ سره تګ راتګ کاوه، سوداګریزې توکې یې په اسانۍ سره لیری سیمو ته لیږدول او د هیواد په اقتصادي برخه کې سوداګري هم ځانګړې ونډه درلوده.

په هر حال طاهري کورنۍ چې د اسلام د فرهنګي مخکښتوب په دوران کې ژوند کاوه، وکولای شول چې یو روښانه خو مستبد دولت په افغانستان کې جوړ کړي او ماورالنهر د خپلې د اداري لاندې راولي. د طاهري کورنۍ واکمنان د تحصیلاتو لرونکي وو. په خپله طاهر په عربي ژبه کې ښه ادیب او شاعر و؛ عبدالله د پلار په شان شاعر و؛ طلحه په نحو کې ښه پوهیده؛ منصور بن طلحه د مروې حاکم هم په فلسفه کې رسالې لیکلې وې. طاهري دولت د اسلامي معارف په خپرولو او د کرنې او اوبو لګولو په پراختیا کې ډیرې هڅې وکړې. د اوبو لګولو او له اوبو څخه د استفادې په خاطر یې یو قانون د فقهاوو په واسطه جوړ کړ؛ هماغسې چې طاهریانو ملي خپلواکي غوښتله، هماغسې یې د اسلام د دین ننګه او د عربي ژبې ملاتړ او د اسلامي خلافت ساتنه وکړه، څومره یې چې د عربو د واکمنۍ برخلاف د افغانستان د خلکو د پاڅون او د ازادي غوښتونکو غورځنګونو ملاتړ وکړ هومره یې هم په سیستان کې د خوارجو پرضد او په ایران کې د عباسي خلافت د مخالفینو او په شام کې یې د اسلامي خلافت له بغاوت کوونکو سره مخالفت وکړ. عبدالله ابن طاهر په ۸۲۸ ز کال د افغانستان د زردشتیانو یو شمیر کتابونه وسوځول او د اسلام د مقدس دین په ټینګولو کې یې برخه واخېسته، د طاهریانو پلازمینه د نیشاپور ښار و، چې نیشاپور د افغانستان یو ایالت و (۲۷: ۹۶-۹۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱,۱۰. د طاهريانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه

طاهريانو د افغانستان په تاريخ کې لومړی ځل د خپلواک اسلامي دولت بنسټ کېښود ، خو د بغداد خلافت له دوی سره موافق نه و، د مجبوريت له مخې يې دطلحه واکمني په رسميت وپېژانده د دوی د سقوط انتظار يې کاوه چې د عيارانو مينځ ته راتګ او پياوړي کېدو سره د طاهريانو د دولت د سقوط زمينه هم برابره شوه ، ددوی د سقوط لاملونه په لاندې ډول ښودلې شو:

- د دويم طاهر د زوی محمد بې کفايتي او عياشي .
- د عيارانو د نهضت مينځ ته راتګ او پياوړي کېدل .
- د يعقوب ليث واک ته رسېدل .
- پر محمد باندې د يعقوب ليث د بريااليتوب او دمحمد بندي کېدل.
- د محمد له بندي کېدو سره د بغداد د خلافت موافقه او د هغه بندي کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډيز

د افغانستان په تاريخ کې د افغاني (خراساني) مستقلو اسلامي دولتونو تاسيس او په ځانګړي ډول د طاهر پوشنجي پوهه او تدبير چې د مامون او امين له اختلاف څخه يې پوره ګټه واخيسته ، لومړی يې مامون واک ته ورساوه ، وروسته يې د مامون نوم له خطبې څخه لرې او په افغانستان کې يې يو مستقل اسلامي دولت اعلان کړ ، چې د افغانستان په تاريخ کې دا يو نوي پړاو دی.

په دې څپرکي کې د طاهر پوشنجي د اصلي ټاټوبي پوشنګ يا پوشنج ، موقعيت او لرغوني تاريخ په اړه پوره بحث شوی دی ، ورپسې د طاهري دولت آخرنی واکمن محمد او د يعقوب ليث صفاري فعاليتونو ته اشاره شوي ده ، په ټوليز ډول په پورته څپرکي کې له نهمې پيړۍ څخه تر دولسمې پيړۍ پورې د افغانستان ټولنيز ، اقتصادي او کلتوري وضعيت د مختلفو واکمنانو د واکمنۍ پرمهال په جلا ډول د اړتيا تر بريده توضيح شوی . ځکه چې د صفاريانو ، غزنويانو او غوريانو د هر يو کورنۍ د دې دورې په کلتوري بډاينه کې د پام وړ ونډه اخيستې ده. په دې دوره کې پوهانو، ډېر اثار ليکلي ، د لاسي صنعت او بزګرۍ په چارو کې يې ډېرپرمختګ وکړ .

د طاهر پوشنجي پلار هم د عباسي دولت سره اړيکې در لودی، ځکه د هارون الرشيد د واکمنۍ پر مهال دوی په پوشنګ کې لوړ ټولنيز موقف در لود ، کله چې عبدالله د طاهر پوشنجي زوی واک ته ورسيد؛ له عباسي دولت سره يې اړيکې نرمې وې، نوموړی خپله يو عالم سړی و ، د اوبو لګولو يو قانون يې جوړ کړ چې د اوبو لګولو چارې يې تنظيم کړې او د بزګرو ژوند ته يې هم پاملرنه وکړه ، د طاهري کورنۍ اخرنۍ پاچا د دويم طاهر زوی محمد چې يو بې کفايته او عياش شخص و ، او د خپلې بې کفايتي له امله يې د طاهريانو واکمني سقوط کړه ، په خپله بندي اود دې کورنۍ واکمنۍ ته يې د پای ټکی کېښود ، د دې څپرکی په پای کې ځيني پوښتنې مطرح شوي دي چې له موضوع سره نږدې اړيکې لري ، اولوستونکې د دې څپرکې محتوا سره اشنا کوي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

۱. په افغانستان کې د لومړي خپلواک اسلامي دولت په جوړیدو کې د مامون الرشید اوامین الرشید تر مینځ اختلاف څه اغېز در لوده ؟

۲. د طاهر پوشنجي پواسطه د خپلواک اسلامي دولت بنسټ ایښودل د راتلونکو خپلواکو اسلامي دولتونوپه تاسیس کې څه اغیز در لود ؟

۳. ایا یوازې د دویم طاهر د زوی محمد بې کفایتي او عیاشي د طاهري دولت د سقوط لامل وګرځیده ؟

۴. امین الرشید د خپل ځای ناستی په توګه څوک وټاکه؟

۵. مامون الرشید د امین الرشید د پوځونو د مقابلې په خاطر خپل پوځونه د چا په مشرۍ ولیږل؟

٦. طاهر پوشنجي په کومه نیټه د خپلواک اسلامي دولت بنسټ کښیښود؟

۷. طاهر پوشنجي د افغانستان په کوم ولایت کې زیږیدلی دی؟

۸. د پوشنج سیمه اوس په کوم نوم یادیږي؟

۹. د طاهریانو وروستۍ واکمن څوک و؟

۱۰. طاهر پوشنجي څومره واکمني وکړه؟

۱۱. د مامون الرشید او امین الرشید ترمینځ د اختلاف لامل څه و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طاهریانو د کورنۍ د واکمنانو د واکمنۍ موده		
شمیره	**د پاچا نوم**	**کال**
۱	طاهر پوشنجی د حسین زوی	(۲۰۷-۲۰۷ هـ ق) (۲۰۱-۲۰۱ هـ ش) (۸۲۲-۸۲۲ ز)
۲	طلحه د طاهر زوی	(۲۱۳-۲۰۷ هـ ق) (۲۰۱-۲۰۷ هـ ش) (۸۲۲-۸۲۸ ز)
۳	عبدالله د طاهر زوی	(۲۳۰-۲۱۳ هـ ق) (۲۲۳-۲۰۷ هـ ش) (۸۲۷-۸۴۴ ز)
۴	دویم طاهر د عبدالله زوی	(۲۴۸-۲۳۰ هـ ق) (۲۴۱-۲۲۳ هـ ش) (۸۴۴-۸۶۲ ز)
۵	محمد د دویم طاهر زوی	(۲۵۹-۲۴۸ هـ ق) (۲۵۱-۲۴۰ هـ ش) (۸۷۲-۸۶۱ ز)

۱,۱.جدول: پورتنۍ جدول د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱,۱. ګراف: لاندینۍ ګراف د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

د طاهري کورنۍ واکمنان

طاهر پوشنجي (۲۰۷-۲۰۷ هـ ق)

طلحه د طاهر زوی (۲۰۷-۲۱۳ هـ ق)

عبد الله د طاهر زوی (۲۱۳-۲۳۰هـ ق)

دویم طاهر د عبد الله زوی (۲۳۰-۲۴۸ هـ ق)

محمد د دویم طاهر زوی (۲۴۸-۲۵۹ هـ ق)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم څپرکی

د صفاريانو دولت

پيليزه

په افغانستان کې د طاهر پوشنجي په واسطه د مستقل دولت له تاسيس وروسته، د خپلواکو اسلامي دولتونو د جوړېدو لپاره زمينه برابره شوه. د طاهريانو د وروستي پاچا محمد(د دويم طاهر زوی) د واکمنۍ پر مهال چې نوموړی يو عياش او بې کفايته واکمن و، يعقوب ليث صفاري وتوانيد، چې د هغه واکمنۍ ته د پای ټکی کېږدي او په ۲۴۶هـ ق کال په سيستان کې د صفاريانو د دولت بنسټ کېږدي. د صفاريانو دولت وتوانيده چې د افغانستان په ډېرو سيمو کې د اسلام مقدس دين خپور کړي. کله چې يعقوب ليث واک تر لاسه کړ، دوه ستر دښمنان يې پر وړاندې موجود وو. يوه يې د خوارجو فرقه چې مشر يې يو بهرنۍ اعمار و، دويم يې صالح بن نصر و. يعقوب ليث له خوارجو سره د سولې لار ونيوه او د يوې لنډې مودې لپاره يې د هغوی له شر څخه ځان خلاص کړ، خو وروسته يې بيا هغه له مينځه يوړ. صالح د کندهار او کابل له پاچا رتبيل سره تړون لاسليک کړ. يعقوب دوه ځله پر صالح حمله وکړه، چې دويم ځل يې صالح او د هغه مرستندوی رتبيل ته ماته ورکړه. رتبيل په دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه کې مړ او صالح بندي شو. صالح څه موده وروسته په بندیخانه کې ومړ. یعقوب لیث صفاري وتوانید چې خپل مخالفین له منځه یوسي او خپلې واکمنۍ ته پراختیا ورکړي.

په دې څپرکي کې د نهو تنو واکمنانو یعنی: دیعقوب لیث صفاري په واسطه افغانستان کې د صفاریانو دولت تاسیس او یعقوب لیث صفاري،عمر د لیث زوی، طاهر دمحمد زوی، لیث د علي زوی، ابو علي د محمد زوی، معدل د علي زوی، دویم عمر د عبدالله زوی، ابو جعفر د احمد زوی او خلف د احمد د زوی واکمنۍ او ددغې صفاري لړۍ د عصر کلتوري، ټولنیز وضیعت او د صفاریانو د سقوط لاملونه څېړل شوي دي.

۲,۱. د صفاري دولت مینځ ته راتګ

زرنج د صفاریانو او د سیستان د پلازمېنې په توګه د ډېرو ګټورو منابعو او کانونو لرونکې و، چې د هغه وخت له عجایبو څخه شمېرل کېدل. د دې ښار اوسېدونکو هوښیار وو او په ادب او علم کې یې شهرت درلود. خراسان د بصرې په نوم هم یادېده، ګرد چارچېر یې روانې اوبه وې، مسجد او بندیخانې په دې ښار کې هم موجودی وې. د زرنج ښار به د هلمند د اوبو په واسطه خړوبېده، دزرنج په یو منزل کې د طعام په نوم یو نهر جلا کیږي، چې د دې ښار ډېری کلیو ته اوبه ورکوي(۸: ۶۷۵).

د زرنج زوړ او پخوانی نوم درنګیانه دی، له درنګیانه څخه (یانه) لرې شوی ده او درنګ یې په زرنج اوښتی دی. د یونانیانو په اثارو کې زرنج د (درنګیانې) او (درنګان) په شکل استعمال شوی دی. کله چې له مینځنۍ اسیا څخه ساکان دې سیمې ته راغلي دي، هغه وخت د دې سیمې نوم (ساکستان) شوی دی. وروسته د سکستان پرځای به سګستان ویل کېده، عربانو هغه سجستان باله ځکه چې هغوی په خپله الفبا کې د (ګ) توری نه لري، نو (ګ) په (ج) بدل شوې، لکه ګوزګان یې په جوزجان بدل کړ، وروسته (ج) په (ی) بدل شو، او سجستان په سیستان باندې بدل شو. اوس هم دغه سیمه د سیستان په نوم یادیږي(۱۶: ۸۲۷-۸۲۸).

اما محمد اعظم سیستانی پورتني نظر سره موافق نه دی. هغه لیکي:((به روزګاریکه ما از آن سخن میزنیم .سیستانیان از داستان مهاجرت سکاها به سرزمین شان درمحدوده قرن ٦ ق.م و مسمی شدن انجا به نام انها هیچګونه اطلاعی ندارند. می پندارند که سیستان اصلاً سیسوستان جایګاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مردان شجاع ودلاور بود، وکلمه (سیو) به معنی (مرد دلیر) در میان اصل سیستانیان استعمال میشد.))(۲۱:۱۰۲).

ځینې څېړونکي عقیده لري چې سیستان د اریانا له لرغونو او مشهورو ولایتونه څخه دی، لرغونی یوناني جغرافیه لیکونکی سترابون (STRABON) په خپلو لیکنو کې د درانجی DRANGIاو زرنجيZRINGI په نومونو یادکړی،خوځینی په دی اند دی،چې په اوستایي ژبه کې زریه،زرایو یا زرانگه،د سیند معنی ورکوي. په لرغوني فارسی کې دریا او پهلوی ژبه کې د زریا نومونه له همدې ریښې څخه مینځ ته راغلی،چې اوس د دریا په نوم استعمالیږي. په هر صورت لرغونی درنجیانه درنگیانه یا ذرنگا،د داریوش په کتیبه کې دسیستان دنوم په توگه کار ول شوې ده.

زرنگ په هغه وخت کې د تمدن مرکز و، چې په اسلامي دوره کې په زرنج تبدیل شو. ددغه ښار شاړې ځمکې دسیستان د نادعلي په قریه کې موجودې دي. نوموړی ښار د اسلامي لښکرو د لښکر کشی په وخت کې موجود و او له ډېر شهرت څخه برخمن و،چې د نړۍ پهلوان امیر کروړ سوري له دې شعر : (د زرنج سوبه می د تورې په مخسور وکړه) څخه هم دا معلومیږي. د بلازري له لیکنې دا معلومیږي،چې له ۳۰ هـ ق وروسته عبدالرحمن بن ثمره زرنج ته راغی او ددې سیمې له ساتونکو سره یې سوله وکړه چې بیا سیستان ته راورسېد. د حضرت عثمان (رض) له مړینې وروسته د زرنج د امیر، امیر بن احمد پر ضد یې شورش وکړ او هغه یې بندي کړ. د حضرت علي (ک) په وخت کې د اسلامي لښکرو قوماندان بیا هم د دې سیمې له ساتونکو سره سوله وکړه؛ د بلازري له لیکنو دا هم څرگندیږي چې هغه مهال د رتبېلانو نفوذ په کابل، زابل ، زرنج او سیستان کې موجود و(۴۰:۹-۴۱).

د طاهریانو د واکمنۍ پر مهال (۲۰۷-۲۵۹ هـ ق) د عربستان او افغانستان دولتي اړیکې ښې وې، خو عام خلک راضي نه وو، ځکه حمزه سیستاني د طاهریانو پر ضد هم پاڅونونه وکړل. په دې جگړه کې د خوارجو اغېز هم موجود و،چې له کبله یې د حمزه سیستانی دغه غورځنگ له مینځه ولاړ، د سیستان د عیارانو ډلې ځانگړي تشکیلات درلودل؛ دوی یو مشر درلود، عیاران زړور او جنگیالي ځوانان وو، چې کله ناکله به یې د محلي امیر او کله نا کله به یې هم د هغوی د مخالفینو خوا ونیوله، د عیارانو مهمی ډلې په زرنج ،بست او قندهار کې مینځ ته راغلې. یعقوب لیث صفاري چې د عیارانو د ډلې مشر و، سیستان کې یې د یو مستقل دولت بنسټ کېښود (۴٦: ۸).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲,۲. د یعقوب لیث صفاري واکمنۍ (۲۴۷-۲۶۵هـ ق)

(۲۳۹-۲۵۷ هـ ش)

(۸۶۰-۸۷۸ ز)

یعقوب لیث صفاري د لیث زوی د المعدل لمسی او د حاتم ماهان کړوسی و. د قرنین په قریه کې، چې د زرنج د ښار په ٦ کیلومترۍ کې موقعیت لري زیږېدلی دی. دسیستان تاریخ نوموړی د فرید او جمشید له نسله ګڼي، نوموړی په ځوانۍ کې د زرنج ښار ته راغی او له تټارسره شاګرد شو، د ورځې به یې نیم درهم ورکاوه . نوموړی د ابو مسلم په څېر له ټیټې طبقې څخه و. یو وخت د عیارانو له غورزنګ سره یو ځای او ډېر ژر د عیارانو د مشر په توګه و ټاکل شو او لاس ته راغلی مال به یې په خپلو ملګرو مصرفاوه، عیاران هوښیار،زړور او وطن پرست ځوانان وو، چې د ټولو یرغلګرو پر ضد یې پاڅونونو کې ونډه درلوده (۵: ۲۰۰- ۲۰۱).

دې ډله کې د غړیتوب داوطلبان د ځانګړو شرایطو له مخې منل کېدل. هغوی به ژمنه کوله، خطبه به لوستل کېده ، بیا به یې ملا ورتړله او مالګه او اوبه به یې ورباندې څښلې. دوی په سخا، صفا او وفا کې شهرت درلود. په ځانګړي ډول لوی پرتوګونه یې اغوستل. عیارانو هغه مهال د ټولنیزو شرایطو له مخې سیاسي بڼه غوره کړه. د بهرنیانو د واکمنۍ پرضد، د ځمکوالو د زور په وړاندې او د دولت د فشار په مقابل کې په مبارزه بوخت شول. په زرګونو عیاران د خپلو مشرانو په لارښوونه په سیاسي او انقلابي مبارزه کې ګډ شول او د شتمنو د کاروانونو لوټلو یې هم ډډه نه کوله. په سیستان کې د لویدیځ افغانستان عیارانو کارونه تر نورو ټولو زیات نوم لري. تر هغو چې پخپله صفاري یعقوب لیث د صفاریانو د دولت بنسټ ایښودونکې او یو عیار و. همدغه عیاران وو چې سلګونو تنو به یې د مغلو په لښکرو د شپې له خوا حملې کولې، هغوی ته به یې ماته ورکوله او غنیمتونه به یې ورڅخه ترلاسه کول. کله چې چنګیز هرات ویجاړ کړ، د عیارانو یو شمیر غړي لکه فخر اهنګر، رشید چرجي، اصیل معدل او نورو له غور، غرجستان او مروې څخه تر څلورو کلونو پورې د هرات ویجاړ شوی ښار ته غلې دانې راوړې او پر بیوزلو یې ویشلې؛ د هیواد واکمنو به هم کله ناکهل له دوی څخه مرسته غوښته. په اتمه پیړۍ کې د سیستان د عیارانو نامتو مشران ابوالعریان او په نهمه پیړۍ کې له صفاریانو پرته، درهم بن نصر، حامد بن عمر، محمد بن هرمز او زنګالو او په لسمه ز پیړۍ کې احمد نیا،په یولسمه پیړۍ کې امیر جعفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناصر، احمد بن طاهر، اسحق کاژبن، شنگیان، لیث نوري، محمد منصور او نور وو. غزنوي دولت ددغې ډلی د له مینځه وړلو لپاره ډیره هڅه وکړه، خو بیخي یې له مینځه ونشو وړلی، ترڅو چې چنگیز راغی، ډیر ورانی یې وکړ ، خو بیا هم دا ډله په یوه کوچنۍ او یوه بله بڼه په افغانستان کې پاتی شوه. دوی په کابل کې د کاکه په نوم او په کندهار کې د ځوان په نوم تر شلمې پیړۍ پورې ژوند وکړ. د دوی مشران دوست د اذر زوی، د بهایي زوی پیرو، و بچه ادې، کاکه طلا،کاکه شکور،میرزا عبدالعزیز لنگر، زمین صوفي، صوفي غني او یو شمیر نور. په نولسمه او شلمه پیړۍ کې په کابل کې ددغې ډلې غړي وو. د کابل کاکه گان په پاین چوک، شوربازار، مراد خانیو او چنداول کې جلاجلا ډلې او مشران درلودل؛ دوی چې په خپل مینځي جگړو کې ټپي یا مړه کېدل، حکومت ته یې خبر نه ورکاوه. د ځوانانو غړو به اوږدې پټه لرونکی لونگۍ تړلې، شمله به یې تر زنگونو پورې رسیدله. پڼې به یې په پښو کولې او یوازې به په ټول ښار کې گرځیده. که چیرې به په جگړه کې بریالی شو بیا به یې ورته مبارکي وویله او که له جگړې به وتښتیده بیا ځوان نه گڼل کېده. ځوانانو به یو بل ته په خبرو کې شیربچه ویل، دوی به لامبو، چوب بازي، پهلواني او پیاده گرځیدل زده کول، ځان سره به یې چاړه، پیش قبضه او تفنگچه گرځول. دوی خرامان خرامان گرځیدل، پاکی جامی به یې اغوستی، رښتینی وو، په ژمنه کلک ولاړ و، وفادار او د غریبو لاس نیوونکي وو. د کار په کولو سره به یې ځان ته ډوډی پیدا کوله. نام و ننگ ته ډیر کلک ژمن وو. داسرارو ساتنه یې کوله، سخیان وو، خو د مخالفینو له وژلو یې مخ نه اړولو، له غریبو خلکو سره د بډایانو په پرتله ډیر نژدی او زړه سواندي وو. وروسته بیا په کابل کې کاکه گي هم مبتذله او بی خونده شوه، بی تقوا خلکو هم د ځوان او کاکه نوم غوره کړ او له بلې خوا یې د امیرانو او مخورو په چوپړ لاس پورې کړ ترڅو د شلمې پیړۍ په پیل کې بیخي ورک شول (۲۷: ۱۰۰-۱۰۱).

د سیستان والي صالح بن نصر د بغداد د خلیفه واثق بالله پر ضد په ۲۳۲ هـ ق کال د پاځون له کبله د بُست[1] په ښار حمله وکړه ،خو صالح ل یعقوب لیث صفاري څخه د مرستې غوښتنه وکړه، نوموړي صالح سره مرسته وکړه او د بست ښار یې د هغه له پاره ونیو ،دوه کاله (۲۳۶-۲۳۸ هـ ق) نور هم یعقوب لیث د خپلو ورونو عمرو ،علي او طاهر سره د صالح خدمت وکړ، صالح به تل په جگړو کې

---

(1) بُست د هلمند د سیند کیڼې غاړې ارغنداب او هلمند د رودنو د یو ځای کېدلو له محله یو څه ښکته د بست د تاریخي ښار کنډوالې پرتې دي ،یعنی په همدغه محل کې د بست زاړه ښار موقعیت درلود بست چې تاریخي نومونه یې بیوت BIUT یا بیجس BIJISد لرغونی تمدن د پخوانیو مرکزونو څخه یو مهم مرکز دی او له کومه ځایه چې له خاورینو ډېریو څخه یې شاوخوا کې معلومیږي په لرغونو زمانو کې د یادونې وړ ترقي درلوده (۴۱: ۱۲۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغول و،د بغداد د نفوذ د مخنیوي په خاطر به له یو ځای څخه بل ځای ته تللو خو له دوو کالو وروسته د صالح او یعقوب لیث تر مینځ اختلاف پیدا شو. ددې اختلاف په پایله کې صالح له خراسان څخه وتښتېده، د صالح له تښتېدلو وروسته د سیستان خلکو او یعقوب لیث صفاري یو تن د درهم بن حسین په نوم خپل امیر او یعقوب یې د عمومی سپه سالار په توگه وټاکه، درهم د یعقوب پواسطه واک ته ورسېد خو له یعقوب سره یې کینه درلوده او په پټه یې د یعقوب لیث د له مینځه وړلو لپاره به یې لارې لټولې . د نوموړي دغه توطیه رسوا شوه، یعقوب لیث د خپلو ملگرو په مرسته درهم ونیو او بندي یې کړ. د درهم پوځیانو یعقوب ته بیعت ورکړ. وروسته د سیستان خلکو یعقوب لیث صفاري خپـــــل پاچا وټاکه(۱۰:۴٦-۱۱).

کله چې یعقوب لیث صفاري په ۲۴۷هـ دمحرم په ۲۵ مه د دوشنبی پر ورځ د خپلو وسلوالو عیارانو په مرسته درهم او خوارج مات کړل ، دسیستان له خلکو یې بیعت واخیست او پاچا شو. صالح له رتبیل مرسته وغوښته ،خو یعقوب رتبیل وواژه او بست یې ونیو ،په دې جگړه کې شپږزره تنه ووژل شول، دیرش زره بندیان،ډېر پیلان او زیات غنیمتونه د یعقوب لاس ته ورغلل(۱۰: ۱۳۰).

کوم وخت چې یعقوب لیث صفاري د طاهر د زوی(محمد) لښکرو ته ماتې ورکړه. هغه یې بندي او نیشاپور یې ونیو او د صفاریانو دولت یې تاسیس کړ؛ د بغداد خلیفه مجبور شو، چې طبرستان، جوزجان، ری او فارس رسماً یعقوب ته وسپاري او هغه د پاچا په توگه وپیژني(۲۵: ۱۷۹).

یعقوب لیث صفاري دپاچا کېدو سره سم د خپلو مخالیفنو صالح بن نصر او د خوارجو د ډلې مشر عمار د له مینځه وړلو لپاره لازمي کړنې پیل کړې. صالح چې د بست د ښار په شاوخوا سیمو کې پټ و د یو پوځ له جوړولو وروسته د یعقوب لیث د ماتی په موخه د بست د ښار په لوري بېحرکت وکړ، مگر نوموړي د یعقوب لیث سره په جگړه کې ماتی وخوړه، د رتبیل په دربار کې یې پناه واخېسته؛ رتبیل چې تر دې وخته د بودایي دین پیرو و، صالح سره یې مرسته وکړه؛ خو رتبیل د کندهار په سیمه کې په ۸٦۲ ز ومړ؛ صالح هم بندي او بیا په بندي خانه کې مړ شو.د خوارجو مشر عمار هم د یعقوب سره په جگړه کې ومړ او ملگري یې غرونو ته وتښتېدل (۴٦: ۱۰-۱۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

یعقوب لیث صفاري خپلې واکمنۍ ته تر کابله پورې پراختیا ورکړه، سند او کرمان يې ونیول، په ۸٦۸ ز کال يې هرات او پوشنج چې د طاهریانو د اصلي ټاټوبی وه و تر خپل نفوذ لاندی هم راوستل، ۸٦۹ ز کال يې کرمان هم ونیو (۲: ۷۳).

یعقوب لیث صفاري د خپلو دښمنانو له مینځه وړلو وروسته د دولت د نفوذ د پراختیا په فکر کې شو،تصمیم يې ونیو،چې د طاهریانو د کورنۍ اخرنی پاچا محمد (ددویم طاهر زوی) چې یو ضعیف واکمن و او د هېواد له اداري عاجز و، له مینځه وباسي او په افغانستانکې سیاسي وحدت رامینځ ته کړي. یعقوب په خپله موخه کې بریالی شو. د طاهري دولت ټولې سیمې يې ونیولې او د طاهریانو واکمنۍ ته يې په ۲۵۹ هـ ق کال خاتمه ورکړه، وروسته يې د غزني، کابل، بلخ، بامیان ،تخارستان ،گردیز ،فارس او شیراز سیمې هم ونیولې، یعقوب تر کابله پورې د اسلام مقدس دین خپور کړ، په افغانستان او هند کې يې د اسلام مقدس دین د خپرولو له پاره زمینه برابره کړه ، خو عباسي دولت یعقوب د ځان له پاره د ختیځ له خوا یو تهدید گاڼه او د صفاریانو له زیاتېدونکي نفوذ څخه په وېره کې و. دوی د طاهریانو د کورنۍ اخرنی پاچا محمد،خلیفه معتمد د افغانستان د امیر په توگه اعلان کړ،چې پرې د یعقوب لیث او عباسي خلافت تر مینځ اړیکې خرابې شوې . یعقوب د عباسي خلافت له روحاني مقام څخه ډېره وکړه ،وروسته په ۲٦۱ هـ ق کې د بغداد په لوري لښکر کشي وکړه په نظامي لحاظ یعقوب په عباسیانو پیاوړی و، خو د عباسیانو تبلیغ د یعقوب لیث په فوځیانو باندې بده اغېزه وکړه او ماتې يې وخوړه د یعقوب د ماتې له امله د بغداد لپاره خطر کم شو، خو یعقوب غوښتل چې عباسیانو ته غوڅه ماتې ورکړي ، مگر په ۲٦۵ هـ ق د نیشاپور د جندې په سیمه کې ناروغه او مړ شو(۴٦: ۱۱).

یعقوب لیث یو زړور، ځوانمرده ،عاقل ،د حوصلې خاوند اوثابت قدمه پاچا و، د لوړې روحیې درلودنکی و. د جگړې په فن کې يې ډېر مهارت درلوده؛ په ورځني ژوند کې یو مهربانه شخص و ، خپلو مادونانو، بې وزلو او غریبو خلکو سره يې نرم چلند کاوه، خو خانانو او شتمنو سره ډېر سخت و .د جگړې پر مهال به له عسکرو سره یوځای په خیمه کې اوسېده او ساده جامې يې اغوستې، یوازې دسفیرانو د هرکلی پرمهال يې شاهانه جامې اغوستې او مجلل محفل به يې جوړاوه. لنډه دا چې حکومت يې د هغه وخت دسلطنتي حکومتونو سره شباهت نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بارتولد د یعقوب په اړه داسې نظر لري: ((د طبرستان فرمانروا حسن بن زید، د یعقوب پولادي کرکتر دسندان په نوم یادوه، یعقوب له قانوني بیروکراسۍڅخه کرکه کوله، یوازې په خپل شمشېر متکي و... یعقوب د خپل لښکر د اړتیاو د پوره کولو په خاطر اړ و چې ډېری لښکر کشۍ وکړي....))(۲: ۷٦).

یعقوب لیث صفاري یو پوځي او سیاسي شخص و، د عامه خلکو له ژوند څخه خبر و، نو ځکه یې له خلکو او بزګرې طبقې سره په زړه سوی چلند کاوه، یعقوب لیث صفاري له هغو خلکو مالیه نه ټولوله، چې له ۵۰۰ درهمو څخه یې لږ مال درلود؛ هغه له خپلو همکارانو سره مینه ښودله او خپله یې یو ساده ژوند غوره کړ، ساده کتاني جامې یې اغوستې او پرځمکه به کښیناسته او د توري په موټې به یې سر ایښووده او ویده کېده به؛ د هیواد د چارو په پرمخ بیولو کې یې پریکنده دریځ درلود او یو کلک سړی و، چې فورمالیته او تشریفاتي بیروکراسي یې نه خوښوله، خو د سلطنت د ساتنی لپاره یې دوه زره درباري ګارد چې د سرو او سپینو زرو ګرزونه یې لرل وساتل او په رسمي ورځو کې به د پاچا د دربار دوو خواوو ته تلل. یعقوب لیث له ساده ګی سره سره تر مړینې وروسته څلور ملیونه دیناره، پنځوس ملیونه درهمه، لس زره خره او پنځوس زره اوښان له ځان څخه په میراث پریښودل (۲۷: ۱۰۲).

۲,۳. د عمرو واکمني (۲۸۷-۲٦۵هـ ق)

(۲۷۸-۲۵۷ هـ ش)

(۹۰۰-۸۷۸ ز)

د یعقوب د مړینې پر مهال دده دوه ورونه (عمرو او علي) د هغه په خوا کې، حاضر وو. عمرو څه موده مخکې په قهر شوی او سیستان ته راغلی و، د ده په غیاب کې د پوځ قوماندانی علي بن لیث ته سپارل شوې وه، د یعقوب له مړینې وروسته دواړو ورونو عمرو او علي د ځای ناستي دعوه کوله. د صفاري دولت مشرانو د مینځګړیتوب په اساس، علي څخه د سلطنت ګوته واخېسته او عمرو ته یې ورکړه. عمرو د وخت د غوښتنې سره سم د بغداد خلیفه ته د یو لیک په ذریعه خپل اطاعت څرګند کړ، په مقابل کې خلیفه د کرمان، فارس، اصفهان، طبرستان، خراسان، سند، هند او ماورالنهر د حکومت فرمان د احمد بن ابی الاصبح پواسطه عمرو ته راولیږه، په دې شرط چې د کال ۲۰ میلونه درهم به

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه ته د خراج په توګه استوي، عمرو دا شرط هم ومانه او په ۲٦٦ هـ ق کال د رجب په ۲۷ مه د نیشاپور[1] د جند له سیمي څخه سیستان ته راغی(۲۱: ۲۰۲- ۲۰۳).

عمرو د یعقوب ورور او د هغه ځای ناستی په توګه مجبور شو چې د هیواد په اداري سیستم کې بدلون راولي، د جګړې کړنلاره یې هم بدل کړ. عمرو وضعیت په دقیقه توګه څاره، په همدې خاطر یې هڅه کوله چې ډېر مسائل د سولې له لارې حل کړي. د یعقوب لیث صفاري عسکرو عمرو د یعقوب ریښتینی ځای ناستې ګاڼه او هغه یې له یعقوب وروسته د خپل فرمانروا په توګه مانه... د عمرو لیث قدرت هم د یعقوب لیث په څېر د تورې په زور ټینګ و. له همدې امله عمرو لیث هم اړ و چې د خپلو پلانونو د تطبیق په خاطر پیسې ولري. عمرو دا پیسې نه یوازې د خلکو د مالونو ضبطولو له لارې ، بلکې ده د یو منظم اقتصادي او اداري کړنلارې په واسطه په خپله خزانه کې جمع کولې (۲: ۷۹).

په بغداد کې د معتمد پر ځای مُوفق واک په لاس کې واخیست، خو عمرو له مُوفق سره هم ښې اړیکې درلودې. عمرو چې کله له بغداد څخه خاطر جمع شو. بیا د هغو شورشونو داراملو په فکر کې شو چې د صفاریانو دواکمنۍ په قلمرو کې مینځ ته راغلي وو. احمد خجستاني چې دطاهریانو په طرفداري‌یې د نیشاپور ښار نیولی و .د هغه د ایل کولو لپاره یې حرکت وکړ، په دې لښکر کشۍ کې له ده سره د عمرو زوی محمد هم و. او د عمرو ورور علي هم ورسره و، خجستاني د نیشاپور ښار ته د عمرو د لښکرو مخه ونیوله. څرنګه چې علي په پټه خجستاني ته خبر ورکړ، چې د هغه پلوی دی. خجستاني په دې خبر سره ډېر زړور شو، د عمرو په عسکرو یې د شپې له خوا حمله وکړه. عمرو ماتې وخوړه او هرات ته په شاه شو. لومړی یې ماتې وخوړه، خو دوهم ځل پر احمد خجستانی بریالی شو او هغه یې وواژه .د فارس حکمرانان چې د احمد خجستاني په مقابل کې د عمروبن لیث له ماتې خبر شو ،هغوی هم د رفیع په مشرۍ‌په ۲٦۷ هـ ق کال خپل استقلال اعلان کړ، خو هغوی هم ماتې وخوړه، عمرو خپل اعتمادي کسان په فارس او اصفهان کې مقرر کړل، پخپله سیستان ته راغی(۴٦: ۱۳۰).

عباسي دولت نه غوښتل چې د دوی په ختیځ ګاونډ کې دې د صفاریانو مقتدر دولت موجود وي، نو یې د صفاري دولت په مقابل کې خپله پالیسي بدله کړه ،لومړی هغه امتیازات چې عمرو ته یې ورکول لغوه کړل. دویم داچې ددویم طاهر زوی محمد چې له دوی سره په دربار کې و، د عمرو پر ضد

[1] البته دغه وخت عمرو په نیشاپور کې د یعقوب د خسولو په مراسمو کې مصروف ځکه یعقوب په نیشاپور کې وفات شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوباره د واکمنۍ لپاره خراسان ته راولیږه. نصر بن احمد ساماني يې په ماروالنهر کې د صفاريانو پر ضد ولمساوه،کرمان او فارس ته يې خپل اجنټان راوليږل، عمرو يې د کورنيو جنجالونو پواسطه ضعيفه کړ، عباسي خليفه په دې هم بسنه ونکړه، له عمرو څخه يې غوښتنه وکړه ،چې خپل زوی خليفه ته د گروگان په شکل ورکړي، عمرو د خليفه دا ناروا غوښتنه ونه منله . د هغه مقابلې ته يې تياری ونيو، عمرو د خپل زوی محمد په مشرۍ ٦٥ زره عسکر د بغداد لورې ته ولېږل، عباسيانو هم (١٥٠) زره عسکر د دوی مقابلې ته راولېږل ،د عربي عسکرو مشري پخپله خليفه کوله. کله چې محمد چې د خليفه، له حرکت څخه خبر شو، بېرته سيستان ته راوگرزيد ،مگر محمد بن عمرو په لار کې ناروغه او په ٢٧۴ هـ ق کال د جمادی الاول په ٢٩ نيټه د شاک سيمه کې چې د زرنج ښار ته ٢٣ فرسنگه واټن لري وفات شو. عمرو دوه کاله وروسته ٢٧٦ هـ ق فارس د خليفه له حکمران څخه ونيو. عمرو، رفيع بن هرشمه ته يې چې د طاهر يانو طرفدار و ماتې ورکړه. که څه هم له ٢٧٨څخه تر٢٨٢ هـ ق کال پورې د رفيع او عمرو تر مينځ څو ځله جگړې وشوې چې بلاخره رفيع ووژل شو. په همدغه وخت اسماعيل بن احمد ساماني په ماورالنهر کې واک ته ورسېد. عباسي خليفه غوښتل چې دا دواړه دولتونه يو د بل سره وجنگوي، خو اسماعيل ساماني سره يې ډېرې مادي مرستې وکړې،اسماعيل ساماني او عمرو تر مينځ د بلخ په شاوخوا کې جگړه ونښته، په دې جگړه کې د صفاري دولت فوځ تيت او پرک شو،عمرو په٢٨٧ هـ ق کې سامانيانو سره بندي شو، اسماعيل ساماني هغه د بغداد خليفه ته وليږه په ٢٨٩ هـ ق په بنديخانه کې وفات شو (۴٦: ١۴٠).

ځينې مؤرخين په دې عقيده دي چې عمرو له لوږې څخه په بنديخانه کې مړ شو، خو ځينې وايي چې عمرو د خليفه د وزير قاسم بن عبدالله له خوا د يو شخص پواسطه ووژل شو. عمرو د خپل ورور يعقوب ليث کړنلاره تعقيب کړه، هيڅکله يې ضعيف خلک نه ازارول. د گرديزي په وينا عمرو د افغانستان امارت ښه اداره کړه او داسې سياست يې غوره کړ، چې هيڅوک ترې ناراضه نه و. د عمرو واک هم د يعقوب په څېر د توري په زور ټينگ و، په همدې خاطر عمرو چې د خپلو جگړيزو پلانونو د تطبيق لپاره پيسو ته اړتيا درلوده، نوموړی دغه پيسې د پانگه والو د مالونو د ضبطولو له لارې پوره کولې او د مالياتو په راټولولو سره يې په خپله خزانه کې جمع کولې. ده په ٢٨٣ هـ ق کال څلور مليونه درهمه د بغداد د خليفه المتوکل دربار ته وليږل(٢٢:٢٨١).

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمرو ځینې وخت بغداد ته سوغاتونه لیږل. خو عمرو لومړنی مسلمان پاچا و، چې خپل نوم یې په خطبه کې ذکر کړ. مخکې له دې په خطبه کې یوازې د خلیفه نوم یادیده. عمرو له طاهریانو په پرتله ډیر مستقل و. ابن خلکان وایي چې خراسان له ډیرې مودې پورې د عمرو په څېر هوښیار او زرنګ واکمن نه و لیدلی، خو ګردیزی وایي چې د عمرو د واکمنی پرمهال درې ډوله مصارف و، لومړی هغه مصارف چې په نظامي برخه کې به کېدل. دویم هغه پیسی چې دوی به له شخصي جایدادونو څخه برابرولې او د دربار په چارو کې به یې مصرف کېدل. دریم ډول مصارف دوی هغو خلکو ته ورکول چې هغوی به د دښمن مقابله کوله او له همدی برخې څخه خپلو استازو او لایقه اشخاصو ته انعامونه یې هم ورکول. ګردیزي عقیده لري چې عمرو د خلکو مالونه ضبطول چې هغوی ته کومه بهانه پیدا کړه(۸۰:۲-۸۱).

عمرو یو پوه سیاست مداره او زړور شخص و. د واک په لومړیو وختونو کې د روغې له لاری یې خپلې ستونزې د بغداد له خلافت سره حل کړې. د عسکري نظام د اصلاح لپاره یې ډېرې هڅې وکړې، د یعقوب لیث برخلاف له تجمل سره یې علاقه درلوده. په دربار کې به یې شاعران موجود وو، چې مشهور یې محمد بن وصیف سکزی چې د دارلانشا ریس و، د عمرو د ماتې او بندي کېدو سره د صفاریانو د قدرت او شوکت دوره پای ته ورسېده، له دې تاریخ وروسته ددوی سلطنت د نالایقو شهزاده ګانو اوخاینو خدمتګارانو د لاس بازیچه شوه ژر یې خپل ځای د سامانـــیانو ځوان دولت ته پریـــــښود(۳۱: ۱۲).

۲,۴. د طاهر واکمني(۲۸۷-۲۹۶هـ ق)
(۲۷۸-۲۸۷ هـ ش)
(۹۰۰-۹۰۹ ز)

څه وخت چې عمرو بن لیث بندي شو، واکمني یې پای ته ورسېده ،نوموړي زوی نه درلود ،چې دده پر ځای پاچا شوی وای .د صفاري دولت مشرانو دده لمسی د محمد زوی طاهر د امیر په توګه وټاکه. نوی امیر د بدلې د اخېستلو په غرض د بغداد په لوري حرکت وکړ، خو د خوزستان په سیمه کې یې ماتې وخوړه اوسیستان ته له رسیدو سره سم له یو ترک سره په جګړه کې بندي او بغداد ته یې لاس ترلی واستوه.، په دي ډول دصفاریانو ددریم امیر دوره هم پای ته ورسېده. د صفاري دولت زوال له

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدي(۹۱۰ز) نيټې څخه پيل شو. دده په وخت کې د سامانيانو مينځ ته راتګ ، د شهزاده ګانو تر مينځ دواک پر سر اختلاف او دبغداد دخلافت مداخلې ،دصفاريانو دواکمنۍ د زوال لاملونه شمېرل کېږي .هغه دولت چې ديعقوب ليث پواسطه يې بنسټ ايښودل شوی و دنيمې پيړۍ له دوام وروسته دزوال لوری ته سوق شو (۱۰:۴۶).

محمداعظم سيستاني د طاهر په اړه داسې نظرلري : د طاهر غيرعاقلانه سياست چې د هېواد له اداري او سياست سره يې ډېر واټن درلود. د صفاري دولت د سقوط زمينه برابره کړه....(۲۱:۲۲۰).

طاهر بن محمد يو عياش او بې تدبيره شخص و؛ کله چې د پارس له خوا ډاډه شو، په سيستان کې يې په عياشۍ پيل وکړ. د هيواد چارو، لښکر، ماليه او نورو ته يې شاه کړه او خپل ټول وخت يې په عياشۍ تيراوه، د شتمنۍ ډيره برخه يې په همدغه لاره کې خرڅوله. په پای کې د هيواد ټولې چارې، په ځانګړي توګه ماليه له مينځه ولاړه، اقتصادي برخه کې له ستر تاوان سره مخامخ شو او خزانه بالکل تشه شوه (۳۱: ۲۳۳).

۲,۵. د ليث واکمني(۲۹۷-۲۹۶هـ ق)

(۲۸۸-۲۸۷ هـ ش)

(۹۱۰-۹۰۹ ز)

د عمرو ليث د لمسي او د محمد د زوی (طاهر) له بندي کېدو وروسته د ليث صفاري لمسی د علي زوی ليث واک ته ورسېد. ده ايران ته لښکرکشي وکړه او ياغي واليان يې تابع کړل، ده او عسکرو يې لا دمه نه وه جوړه کړې، بيا يې له بست او زمينداور څخه له اوه زره سيستاني سوارو سره دپارس په لوري حرکت وکړ،ډېر ژر يې کرمان، شيراز او بست ونيول. لومړی يې د سبکزی د ورور غالب د مخنيوی لپاره چې د زابلستان حاکم و، د خپل ورور معدل په مشری د هغه په لور لښکر واستاوه او يرغمل يې ونيو، معدل له هغه ځای څخه غزني ته لاړ او سنجک چې د غزني حاکم و، هغه يې وواژه. وروسته له هغه د معدل او سنجک د لښکرو ترمينځ نښته رامينځ ته شوه. ليث بن علي له سيستان څخه د خپل ورور مرستی ته لښکر واستاوه. خو لانجه د سولې له لارې حل شوه. په خپله سنجک شايد د کابل شاهانو له پاتې شونو څخه و. خو د هغه په اړه اوس هم کره معلومات نشته ، خو د غزني د يوې سيمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاکم و. په هر حال کله چې لیث بن علي پر پارس حمله وکړه سبکزی ته تر ماتې ورکولو وروسته یې په شیراز خپله ولکه ټینګه کړه. (۳۱: ۲۳۵). سبکزي د لیث نه وېرېده نو د بغداد خلیفه دربار ته ورغی، خلیفه له لیث څخه وغوښتل چې فارس خلیفه ته پرېږدي، خو لیث خپل عسکر د محمد بن زهیر سره د بغداد د خلافت د قوتونو مقابلې ته ولېږل، دده قوتونه کم و ماتې یې وخوړه او شا ته تګ یې وکړ. د محمد بن زهیر ماتې لیث بن علي ورخطا کړ او دې ته یې اړ کړ چې په سختو غرنیو لارو باندې شاه ته راوګرزي، دا شاته تګ چې په سختو غرنیو لارو باندی وشوه، لیث بن علي ته یې ډېر مالي او ځاني زیان ورپیښ کړ،په پایله کې د یوې وړې جګړې په جریان کې لیث بن علي هم بندي شو او بغداد ته واستول شو (۲۱: ۲۲۲-۲۲۳).

۲،٦. د ابوعلي محمد واکمني (۲۹۷-۲۹۷هـ ق)

(۲۸۸-۲۸۸ هـ ش)

(۹۱۰-۹۱۰ ز)

کله چې د لیث بن علي بن لیث د بندي کېدو خبر سیستان ته راورسید، ابو علي محمد بن علي بن لیث چې په زرنج کې اوسېده، د پاچاهۍ واک یې ترلاسه کړ او دده بل ورور معدل هم له فارس څخه راغی او له ده سره یوځای شو. د واکمنۍ په پیل کې خلکو له ده څخه ډېر امیدونه درلودل ،خو یو هم پوره نه شو،ځکه چې ابوعلي یو بیکاره شخص و، د هېوادادارې لپاره جوړ نه و، د ده په واکمنۍ کې کورنۍ بې اتفاقي ډېره شوه، له څو میاشتو حکومت وروسته لیرې شواو پر ځای یې خپل ورور معدل واک ته ورسېد(۴٦:۱۵).

احمد اسماعیل ساماني غوښتل چې سیستان ته ولاړ شي. د فراه په سیمه کې خبر شو،چې د بست خلک د محمد بن علي لیث له ظلم څخه په تنګ شوي دي. له سیستان څخه یې د بست لوري ته حرکت وکړ، لږې ورځې وروسته سهار خاربار (دمارجي دښتې)ته ورسېده. خلک د ده د لښکرو په لیدلو سره خوښ شول. کله چې محمد بن علي خبر شو،امر یې وکړ چې د بست پُل وران کړي؛ اوبه ډېرې وې؛ خو د اسماعیل احمد ساماني لښکر وار د مخه بست ته داخل شوي وو،محمد بن علي دغه مهال له بست څخه بـــــــولان ته وتښـــتېد چې (٦-٧ کېلو متره دبست سره واټن لري) خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسماعيل محمد ساماني يو شمېر عسکرو محمد په رخج (قندهار)کې ونيو،هغه يې له خپلو مالونو سره يو ځای چې له خلکو څخه يې په زور اخيستی وو، بست ته بېرته بوتللو. احمداسماعيل ساماني دخپل پوځ سره يوځای د هيرمند سيند پر غاړه بست ته نږدې خپله قرارگاه جوړه کړه. د بست چارې يې يو نيک سړي حاتم بن عبدالله شاشي (چاچي)ته وسپارلې او فرمان يې صادر کړ چې له محمد بن علي سره چې د خلکو کوم مالونه دي هغه دې بيرته خپلو څښتانو ته توزيع کړئ. په دې ترتيب د محمد بن علي واکمني پای ته ورسېده او د هغه ورور معدل په زرنج کې مخکې واک تر لاسه کړی و (۲۱: ۲۲۵).

۲,۷. د معدل واکمني (۲۹۸-۲۹۷هـ ق)

(۲۸۹-۲۸۸ هـ ش)

(۹۱۱-۹۱۰ ز)

له علي بن محمد وروسته د هغه ورور معدل په زرنج کې واک ته ورسېد، خوکله چې محمد بن علي په بست کې د عسکرو له خوا و نيول شو، دې کار نوموړی حيران کړ، معدل له زرنج څخه دبست په لور د جگړې په غرض حرکت وکړ، د زرنج دښار په شمالي دروازه کې دساماني عسکرو سره چې حسين بن علي مروردی يې مشري کوله جگړه پيل کړه، ساماني پوځ د ښار خلک تر حملې لاندې ونيول (۱۲ د رجب ۲۹۸ هـ ق). لږه موده وروسته د حسين پوځ ښارته لار پيدا کړه او د ښار د اکار په نوم دروازه يې ونيوله . له دې بريالیتوب سره سم ۲۹۸ هـ ق کاله دشعبان په ۲ مه د سيمجور په نوم ساماني حکومت له خوا د سيستان د حکومت فرمان صادر شو. د ۲۹۸ هـ ق کال دشعبان په ۲۷ اوويشتمه د زرنج د ښار دفارس دروازه چې د دې ښار په جنوب غرب کې واقع وه د ساماني پوځ له خوا ونيول شوه. معدل له مخالفت څخه لاس واخېست، يو شمير مشرانو او علماو سره يو ځای يې حسين مروردي ته ورولېږل، وروسته پخپله هم د ۲۹۸ هـ ق کال د ذوالحجې په لومړۍ نېټه حسين مروردي ته ورغی او د ښار تسليمي يې ورکړه، په همدې وخت کې سيمجور خپلو عسکرو ته امر وکړ چې د ښار ټولې دروازې وباسي او ښارته داخل شي په دې ترتيب د ۲۹۸ هـ ق کال د ذوالحجې په دويمه يې د زرنج ښار په بشپړه توگه ونيوپه دې ترتيب ۵۲ کاله وروسته په سيستان کې د صفاريانو د کورنۍ نوم له خطبې څخه ولويد. احمد ساماني په خپله له بست څخه هرات ته ولاړ او معدل بن علي يې هم له ځان سره بوٌت(۲۱: ۲۲۶).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲,۸. د دویم عمرو واکمني(۲۹۸-۲۹۸هـ ق)
(۲۹۰-۲۸۹ هـ ش)
(۹۱۲-۹۱۱ ز)

دویم عمرو چې د یعقوب زوی د محمد لمسی او د عمرو بن لیث کړوسی و. هغه وخت واک ته ورسېد چې احمد بن اسماعیل د صفاري دولت اصلي ټاټوبي د سیستان پلازمینه (زرنج) نیولې وه. صفاریانو نور د مقاومت توان نه درلود. سامانیانو تر ۳۱۱ هـ ق پورې په سیستان حکومت وکړ خو ابو جعفر احمد بن محمد په ۳۱۱ هـ ق کې بېرته سیستان له ساماني حاکم نصر بن احمد ساماني څخه ونیو (۴٦: ١٦).

۲,۹. د ابو جعفر احمد واکمني(۳۵۲-۳۰۱هـ ق)
(۳۴۲-۲۹۲ هـ ش)
(۹۶۴-۹۱۴ ز)

ابوجعفر احمد د محمد زوی او د عبدالله لمسی، هغه وخت واک ته ورسید، چې سامانیانو د صفاریانو پلازمینه زرنج ونیو. صفازیانو دسیستان په لیرې پرتو سیمو کې د محلي امیرانو په څېر حکومت کولو او تر ډېر وخت پورې یې خپل حاکمیت ته دوام ورکړ. ابو جعفر یو سیاست مدار او باکفایته شخص و،د ده د حاکمیت پر مهال د یادونې وړ کورنۍ یا بهرنې جگړه نه ده پېښه شوې ،نوموړی یو علم پالونکې او د ادب مینه وال و. د ده په دربار کې شاعران اوسېدل، د واک په اخره کې دده په سلوک او خوی کې تغیر راغی ، په خپلو خلکو یې ظلمونه پیل کړل، په پای کې نوموړی د قوم د مشرانو له خوا ووژل شو (۴٦: ١٦).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲,۱۰. د خلف واکمني(۳۹۳-۳۵۲هـ ق)

(۳۸۳-۳۴۲ هـ ش)

(۹۶۴-۱۰۰۵ ز)

ابو جعفر احمد او د هغه زوی خلف د يعقوب ليث صفاري کورنۍ پورې اړه نلري، خو له دوی سره يې د خپلوي اړيکی درلودی. خلف د صفاريانو د کورنۍ وروستی او مشهور واکمن و. واک ته له رسېدو سره سم يې د خپلی واکمنۍ سيمې ته پراختيا ورکړه، هغه ډېرې سيمې چې د سامانيانو تر سلطنت لاندې وې بېرته له هغو څخه و نيولې، دکرمان ځينې سيمې يې هم ونيولې،ځوځلي يې له سامانيانو او غزنويانو سره جګړې وکړې،خو د واک په اخرو وختونو کې يې عصبي تکليف پيدا کړ او ډېرې وژنې يې وکړې، حتی خپل زوی طاهر يې هم وواژه. په سيستان کې يې په دسته جمعي ډول خپل مخالفين ووژل، د سيستان خلک دده له ظلم څخه تنګ شول او له سلطان محمود غزنوي څخه يې مرسته وغوښته، سلطان محمود غزنوي پر سيستان حمله وکړه په ۳۹۳ هـ ق کال يې سيستان ونيو،خلف يې بندي او له شپږوکالو بند وروسته وفات شو. په دې ترتيب د صفاريانو دولت په ټول سيستان کې ختم شو (۴۶: ۱۷).

۲,۱۱. د صفاريانو د عصر کلتوري او ټولنيز وضعيت

صفاريانو په افغانستان کې يو مرکزي حکومت جوړ او د افغانستان د پرمختګ لپاره يې زمينه برابره کړه. هېواد د صنعت او معمارۍ په برخه کې ډېر پرمختګ وکړ. يعقوب او عمرو د خپلو واکمنيو پرمهال ډېره پاملرنه د عام المنفعه ځايونو جوړولو ته کوله، دوی پلونو،لارويه تېره بيا د هلمند پر سيند باندی بندونو ته پاملرنه کوله چې ويالې به يې بيلولې، (يعقوب او عمرو) دواړو واکمنانو د واک پر مهال د اوس په څېر د وزارت مقام وجود نه درلود. پاچا د لښکر د مشرۍ سر بيره نورې مهمې دولتي چارې هم سرته رسولې چې د خلکو عريضو او نوروټولنيزو چارو ته يې توجه کوله. د جګړې پر مهال پاچا به د لښکر قوماندان و، خو د عمرو د واکمنۍ له سقوط وروسته دده د ځای ناستو د واکمنۍ پر مهال د دولت مهمی چاری وزيرانو سرته رسولې. صفاريانو منظم عسکر درلودل چې د دولت له خزانې به يې معاش ورکاوه . يعقوب ليث صفاري په دوو مياشتو کې د خپلو لښکرو رسم ګذشت کاته . دولت ځانګړي تشکيلات درلودل؛ عوايد به يې د خزانه په نوم له لاس لاندې سيمو څخه راټولولو، چې د ابن خرداد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قول ۱۰۷۸۰۰۰۰ درهمه د ابن خلدون په قول ۸۲۰۰۰۰۰ درهمه دولتي عوايد و. او ډېر لګښت د ويالو په کښلو، د بندونو په جوړولو او په لښکر کشيو کې کېدل، ځکه پاچاهانو يې ساده او بې تجمله ژوند کاوه؛ د صفاريانو د واکمنانو رسمي ژبه دري شوه. د دري او پښتو ژبې لومړي شاعران لکه د دري ژبې شاعر محمد وصيف، د پښتو ژبې شاعر ابوالهاشم ابن زيد سرواني بستي چې د يعقوب ليث هم عصرو ژوند کاوه.

د زرنج ښار او سيستان د صفاريانو په دوره کې د لوړتيا لوړ پړاو او شوکت ته ورسيد. زرنج ته د صفاريانو د پلازمينې په توګه د سوداګرو کاروانونه راتلل، په ځانګړې ډول هغه مالونه چې له بخارا او نيشاپور څخه هرات ته راوړل کېدل. له هغوی زيات شمير مالونه يې زرنج ښار ته راوړل . اصطخري هرات د خراسان او سيستان دروازه ګڼله، ځکه د زرنج ښار د هرات په سهيل کې د دريو سوداګريزو لارو يعنې د هند، خراسان او فارس په سر کې پروت و. له همدی کبله دغه ښار په ډير لږ وخت کې ډير پرمختګ وکړ. اصلي ښار اوسپنيزې دروازی لرلې؛ د ښار ګرد چاپيره، د کسبګرو د اوسيدو ځای او د بزګرانو بڼونه جوړ شوي وو. زرنج ښار په داخل کې مختلفې مانۍ درلودې. ددې ښار ديوالونه او بنسټونه له خامو خښتو او خټو څخه جوړ شوي وو. د طاهريانو او صفاريانو د وخت مؤرخ يعقوب په خپل کتاب، کتاب البلدان کې چې په ۲۷۸-۲۷۹ هـ کې يې‌ليکلی دی، د دې ښار پراخوالی او پلنوالی څلور فرسخه (۳۰ کيلو متر مربع) ليکلی دی. جامع مسجد او دوه پاخه حوضونه په داخل کې جوړ شوی وو، چې لومړي به اوبه حوضونو ته رسولې او بيا به ټول ښار کورونو ته ويشل کېدلې. د ښار د تنظيم په خاطر يعقوب ليث صفاري ځانګړې بوديجه منظوره کړی وه. د هغې بوديجې فهرست چې د ښاري چارو لپاره مصرفيدله په لاندې ډول وه:

۱. د پاچا د ربار مصارف دوه سوه زره درهمه.

۲. د ديوالونو او طاقونو د جوړولو لپاره دوه سوه زره درهمه.

۳. د کلاګانو د جوړولو په خاطر پنځوس زره درهمه.

۴. د بنديانو لپاره شل زره درهمه.

۵. د قرآن د حافظانو او اذان کوونکو لپاره شل زره درهمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦. د روژې په میاشت کې د جامع جومات د مصرف لپاره دیرش زره درهمه.

٧. په روژه کې د قاریانو، خادمانو او ساتونکو لپاره هر یو ته په میاشت کې شل درهمه او د ورځې دوه منه ډوډی ورکول کېده(٢٢: ٢٦٩-٢٧٠).

٢,١٢. د صفاریانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه

صفاریان له طاهریانو وروسته وتوانېدل . چې افغانستان کې یو مرکزي دولت تاسیس او د افغانستان په ډېرو سیمو کې د اسلام مقدس دین خپور کړي. د یعقوب لیث او عمرو د واکمنیو پر مهال صفاري، دولت ډېر پرمختگ وکړ، خو د سامانیانو په مقابل کې د عمرو ماتې او د هغه بندي کېدو د صفاریانو واکمني د سقوط لوري ته سوق کړه، چې له ده وروسته د دوی ځای ناستي ونه توانېدل چې د یعقوب لیث او عمرو لیث مقام او حیثیت ژوندی کړي. دا لاندې عوامل د صفاریانو د واک په سقوط کې ډېر مهم گڼل کېږي:

- له یعقوب لیث او له وروستیو ځای ناستو په ځانگړي ډول له عمرو سره د بغداد د خلافت مخالفت .
- د سامانیانو ظهور او له هغوی څخه د بغداد د خلافت د چارواکو ملاتړ .
- د صفاري شهزاد گانو ترمینځ د واک پر سر مخالفت .
- د بغداد د خلیفه پرضد د عمرو له خوا لښکر کشي او د هغه ماتې.
- پر سیستان د سلطان محمود غزنوي حمله چې د خلف له بندي کېدو سره د صفاریانو واکمنۍ ته یې د پای ټکی کښېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډيز

د صفاريانو د واکمنۍ پر مهال افغانستان په ځانګړي ډول سيستان او د زرنج ښار ډير پرمختګ وکړ، ځکه چې سيستان کې د صفاري دولت د بنسټ ايښودولو سره سم د سوداګرۍ لپاره زمينه برابره شوه. صفاري دولت د خپل نفوذ سيمه د بغداد تر پولو ورسوله. د دوی د نفوذ پراختيا د بغداد خلافت هم انديښمن کړ او د صفاريانو د له مينځه وړلو لپاره يې هڅې پيل کړې او د صفاري پاچا عمرو ليث پرضد يې د ساماني پاچا خواجه احمد اسمعيل ساماني ملاتړ غوره کړ او هر ډول مالي مرستې يې ورسره کولې. کله چې ساماني پاچا خواجه احمد اسمعيل ساماني، عمرو بن ليث ته ماتې ورکړه، هغه يې بغداد ته واستوه. د بغداد خلافت تر هغه پورې خپل مخالفت ته ادامه ورکړه تر څو چې صفاري دولت سقوط وکړ. د صفاريانو د واکمنۍ په سقوط کې که څه هم د بغداد مخالفت اغيزه درلوده، خو د شهزادګانو خپل منځي مخالفت په دې برخه کې ډير مهم و.

صفاريانو له ۲۴۶ - ۳۹۳ هـ ق کال پورې د افغانستان په ځينو سيمو واکمني وکړه، دوی په دې موده کې خپل اداري تشکيلات درلودل او د ځانګړي سيستم پواسطه يې ماليات راټولول. صفاريان وتوانيدل چې له طاهريانو وروسته يو خپلواک اسلامي دولت جوړ کړي، حتی د صفاريانو دويم پاچا عمرو د بغداد د خليفه نوم له خطبې څخه ليرې کړ.

د سامانيانو له خوا د صفاريانو د پلازمينې زرنج تر نيولو وروسته، ابو جعفر احمد صفاري د صفاريانو واکمني ټينګه کړه، خو د هغه زوی خلف له سامانيانو څخه زرنج بيرته ونيو. خلف د سامانيانو او غزنويانو سره ډيرې جګړې وکړې او ډيرې سيمې يې ورڅخه ونيولې، خو نوموړی واکمن په اخرو وختونو کې په عصبي ناروغۍ اخته شو او ټول وژنه يې پيل کړه، بالاخره د سيستان خلکو له سلطان محمود غزنوي څخه د مرستې غوښتنه وکړه. سلطان محمود غزنوي په زرنج حمله وکړه، خلف يې بندي کړ. په دې ډول په ۳۹۳ هـ ق کال د صفاريانو واکمني پای ته ورسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

۱. د بغداد له خلافت سره د یعقوب لیث او عمرو مخالفت د صفاریانو د واکمنۍ په سقوط کوم اغیز درلود؟

۲. ایا د صفاري شهزاد ګانو خپل مینځني اختلاف د صفاریانو واکمني د سقوط لوري ته سوق کړه ؟

۳. د بغداد خلافت ولې د صفاریانو پر ضد د سامانیانو ملاتړ وکړ ؟

۴. ایا له اسمعیل ساماني سره د بغداد د خلافت مرستې ددې کورنۍ د واکمنۍ په سقوط کې څه اغیزه درلوده؟

۵. سلطان محمود غزنوي ولې پر سیستان حمله وکړ؟

٦. خلف د چا له خوا بندي شو؟

۷. د عمرو زوی محمد ولې د بغداد د خلافت د لښکرو په مقابل کې ماتې وخوړه؟

۸. عمرو د چا پواسطه بندي او ووژل شو؟

۹. یعقوب لیث صفاري د عیارانو سره څه اړیکې درلودې؟

۱۰. د یعقوب لیث له مړینې وروسته د علي او عمرو اختلاف څه ډول پای ته ورسید؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صفاريانو دکورنۍ د واکمنانو د واکمنۍ موده		
شمیره	د پاچا نوم	کال
۱	یعقوب لیث صفاري	(۲۴۷-۲٦۵هـ ق) (۲۳۹-۲۵۷ هـ ش) (۸٦۰-۸۷۸ ز)
۲	عمرو د لیث زوی	(۲٦۵-۲۸۷هـ ق) (۲۵۷-۲۷۸ هـ ش) (۸۷۸-۹۰۰ ز)
۳	طاهر د محمد زوی او د عمرو لمسی	(۲۸۷-۲۹٦هـ ق) (۲۷۸-۲۸۷ هـ ش) (۹۰۰-۹۰۹ ز)
۴	لیث د علي زوی او د لیث لمسی	(۲۹٦-۲۹۷هـ ق) (۲۸۷-۲۸۸ هـ ش) (۹۰۹-۹۱۰ ز)
۵	ابوعلي محمد د علي زوی او د لیث لمسی	(۲۹۷-۲۹۷هـ ق) (۲۸۸-۲۸۸ هـ ش) (۹۱۰-۹۱۰ ز)
٦	معدل د علي زوی او د لیث لمسی	(۲۹۷-۲۹۸هـ ق) (۲۸۸-۲۸۹ هـ ش) (۹۱۰-۹۱۱ ز)
۷	دویم عمرو د یعقوب زوی د محمد لمسی او د عمرو کړوسی	(۲۹۸-۲۹۸هـ ق) (۲۸۹-۲۹۰ هـ ش) (۹۱۱-۹۱۲ ز)
۸	ابو جعفر د احمد زوی او د ابوعبدالله لمسی	(۳۰۱-۳۵۲هـ ق) (۲۹۲-۳۴۲ هـ ش)

(c) ketabton.com: The Digital Library

		(۹۱۴-۹٦۴ ز)
۹	خلف د احمد زوی او د محمد لمسی	(۳۵۲-۳۹۳هـ ق) (۳۴۲-۳۸۳ هـ ش) (۹٦۴-۱۰۰۵ ز)

۲,۱. جدول: پورتنی جدول د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲,۱. ګراف: لاندینۍ ګراف د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

د صفاري کورنۍ واکمنان

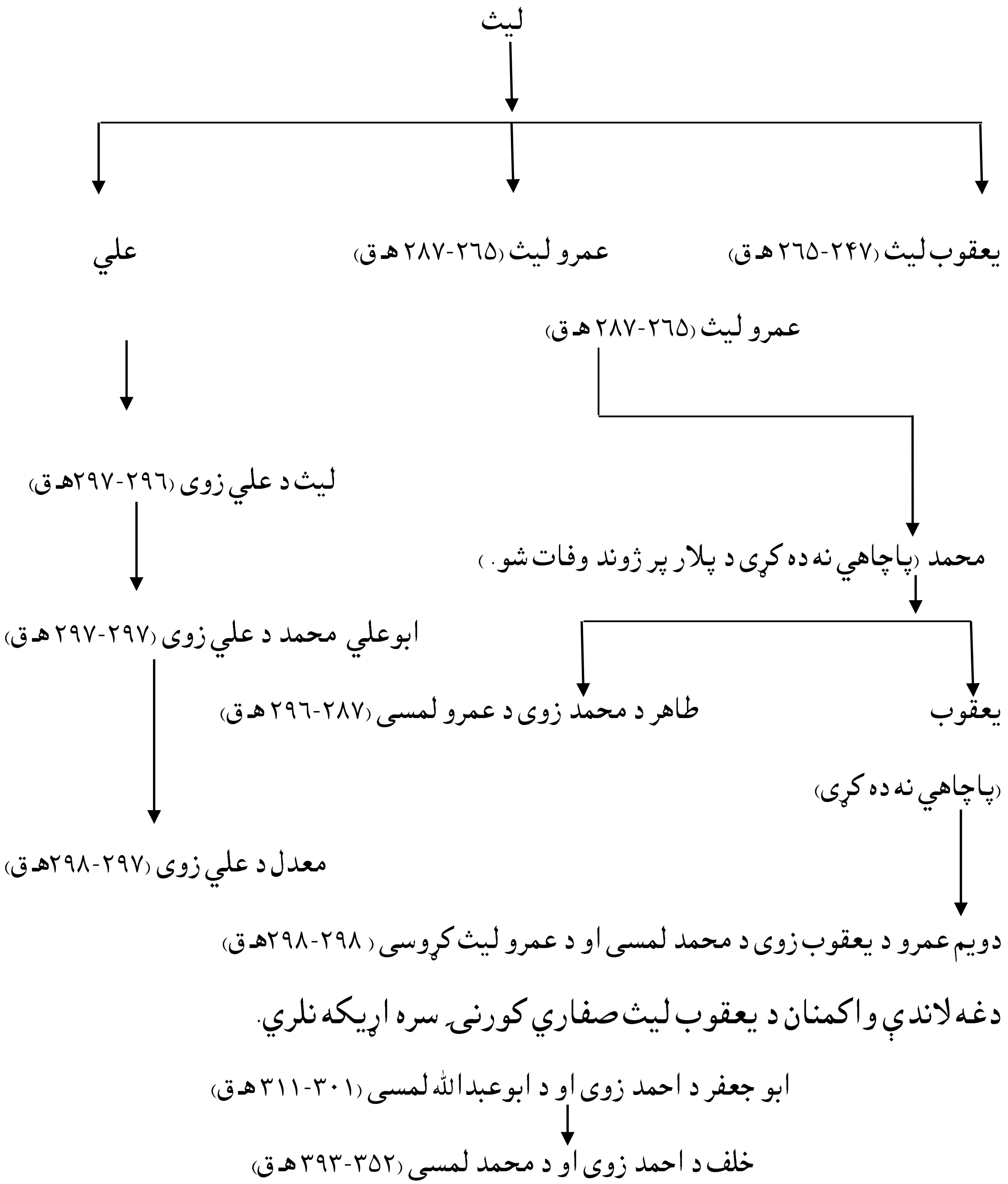

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریيم څپرکی

ساماني دولت

پيليزه

سامان خدات چې اصلاً د افغانستان د بلخ حاکم و، د بغداد له حاکم سره يې د ښو اړيکو له امله خپل پخوانی زردشتي دين پرېښود او مسلمان شو. د هغه زوی اسد څلور زامن (نوح، احمد، يحی او الياس) درلودل، چې د مامون الرشيد لخوا نوح د سمرقند، احمد د فرغانې، يحي د تاشکند (چاچ) او الياس د هرات د والي په توگه مقرر شول. کله چې خواجه احمد اسمعيل ساماني، عمرو ته ماتې ورکړه. د ساماني حکومت ساحه هم پراخه شوه.د سامانيانو واکمنۍ په مرکزي اسيا، افغانستان او د ايران په ځينو برخو کې خپل حاکميت ټينگ کړ. پخپله اسمعيل ساماني د بغداد د خليفه له غوښ ملاتړ څخه برخمن و. د ساماني دورې واکمنان د علم، فرهنگ او اسلامي تمدن په پرمختگ کې د پام وړ ونډه واخېسته. ډېرې مدرسې يې جوړې او د دوی په دربار کې عالمان، اديبان او شاعران اوسيدل. د دوی د ډيرو واکمنانو وزيران عالمان او اديبان وو. خو ددې کورنۍ وروستي واکمنان د عمر په لحاظ کوچنۍ وو او د واک چارې د خودغرضه جنرالانو بکتوزن او فايق لاس ته ورغلی هغوی د دولت د پياوړتيا پرځای،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل شخصي واک د زیاتوالی لپاره په خپل مینځ کې جګړې کولې چې دې کار د سامانیانو واکمني ضعیفه کړه.

په دې څپرکي کې په بلخ کې د سامان خدات حاکمیت، د ابونصر د اسمعیل ساماني زوی، ابونصر د احمد زوی، نوح د نصر زوی، ابوصالح منصورد نوح زوی، دویم نوح د منصور زوی، دویم منصور د دویم نوح زوی، دویم عبدالمالک د نوح د زوی واکمنی، د سامانیانو د عصر مدني، ټولنیز او فرهنګي حالت، د سامانیانو د سقوط لاملونو ته ځای ورکړل شوی او هر عنوان د اړتیا تر بریده توضیح شوی دی.

۳,۱. سامان خدات

سامانیان یوه اریایي کورنۍ وه او په بلخ کې اوسیدله. سامان خدات ددې کورنۍ مشر و. سامانیان هم د خپل نیکه سامان خدات په نوم یادیږي. کله چې د بلخ خلکو د سامان خدات پرضد شورش وکړ. سامات خدات د خراسان له حاکم اسد بن عبدالله څخه د مرستې غوښتنه وکړه. نوموړي د سامان خدات سره مرسته وکړه، شورش یې ارام او سامان خدات یې د بلخ د حاکم په توګه مقرر کړ. سامان خدات په خراسان کې د اموي دولت د حاکم اسد بن عبدالله له مرستې څخه ډیر خوښ شو نو یې خپل پخوانی زردشتي دین پریښود او د اسلام مقدس دین یې قبول او مسلمان شو. د خپل زوی نوم یې اسد کیښود.

د سامان خدات زوی اسد څلور زامن (نوح، احمد، یحی او الیاس) درلودل. دوي د عباسیانو سره ښې اړیکې درلودې او له عباسیانو سره یې د شورشونو په ارامولو کې په ځانګړې ډول د رافع بن لیث په جګړه کې له مامون الرشید سره ډیره مرسته وکړه. مامون الرشید چې کله هرات ته متوجه شو، نو یې غسان بن عباد د خراسان د امیر په توګه مقرر کړ او د اسد د زامنو سپارښتنه یې ورته هم وکړه، کله چې د حسین زوی طاهر له هغه وروسته د خراسان حاکم شو، هغوي یې په خپل حال پریښودل. مامون الرشید هم د اسد څلور واړه زامن په مهمو څوکیو (نوح د سمرقند د حاکم ، احمد د فرغانې حاکم، یحي د چاچ حاکم او الیاس د هرات د حاکم) په توګه مقرر کړل(۴۶:۲۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عباسیانو ټولو خلفاو د دوي درناوی کاوه، د نوح بن اسد له مړینې وروسته د خراسان امیر، طاهر پوشنجي د یو فرمان په ترځ کې، د نوح بن اسد ټول قلمرو دده د ورونو یحی او احمد ترمینځ وویشل شو، خو کله چې یحي وفات شو، د ماورالنهر ټول واک د احمد لاس ته ورغی.

احمد یو باانصافه حاکم و، چې د ورونو په مینځ کې یې د عادل لقب ګټلی و. په خراسان کې یې نفوذ پیدا کړ، نوموړی هم به ۲۵۰ هجري قمري کال وفات شو. ده اووه زامن (نصر، اسمعیل، یعقوب، یحی، اسد، اسحق او احمد) درلودل. نصر چې تر ټولو مشر و، د پلار ځای ناستی شو او د واک چارې یې په لاس کې واخیستې. عباسي خلیفه (المعتمد باالله) دټول ماورالنهر[1] دحکمرانۍ فرمان دنصرپه نوم صادر کړ.

نصر خپل ورور اسمعیل د بخارا د حاکم په توګه مقرر کړ او د ماورالنهر د خلکو د ژوند د ښه کېدو او امنیت د ټینګېدو لپاره یې ډیري هلې ځلې وکړې. د نصر دوره د صفاریانو د نهضت له پیل(۲۴٦هـق) سره برابره وه. طاهریانو په اریانا کې د وحدت او خپل نفوذ د ټینګوالي په موخه مخ په ماورالنهر لښکر ور واست. په دغه وخت کې په ټوله اریانا کې درې مرکزونه (په نیشاپورکې طاهریان، په زرنج کې صفاریان او سمرقند کې سامانیان) موجود وو. د اریایانو دری واړو دولتونو کوښښ کاوه چې د یو بل د نفوذ ساحه کمه او د خپلې واکمنۍ ساحه پراخه کړي. ښه به دا وه چې دوي د سولې له لاری په اریانا کې یووالی تامین کړی وای. خو د سولی له لاری دې کار امکان نه درلود، له همدې امله د صفاریانو او طاهریانو ترمینځ جګړه پیل شوه، چې په پایله کې د طاهریانودولت سقوط وکړ. وروسته بیا د صفاریانو او سامانیانو ترمینځ جګړې ونښتې، چې دا جګړې هم د افغانستان په زیان وې. ساماني لښکرو په ۲۹۸ هـ ق کال د ذوالحجی په میاشت کې د ابوالحسن سیمجور قهستانی او حسین بن علي مروردي چې د خراسان سپهه سالار و، د زرنج د ښار دروازې پرانیستې او د زرنج ښار یې ونیو. اسمعیل ساماني چې کله د بست او کندهار وضعیت ارام کړ، حسین مروزي (مروالرودي) ته د یوه لیک پواسطه دستور ورکړ چې محمد بن علي بن لیث صفاري دې سیمجور ته پرېږدي او پخپله د معدل بن علي بن لیث سره هرات ته راشي. خو هغوی محمد بن علي بن لیث هم له ځان سره هرات ته بوته او له هغه ځای څخه یې بخارا ته واستول او د میاشتی به یې دری زره درهمه تنخواه ورکوله، مګر ډیر وخت

---

[1] عربي مؤرخينو او واکمنانو د امو سيند هغې خواته سيمې د ماورالنهر په نوم ياد کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیر نه شو، چې د خلیفه د غوښتنې په اساس هغوی یې بغداد ته ولیږل او هلته د خلیفه لخوا بندیان شول. په همدغه وخت ساماني پاچا، سیستان د هغه د کاکا زوی منصور بن اسحاق ساماني ته ورکړ. منصور بن اسحاق ساماني د زرنج د خلکو سره د لیدنی پرمهال د ښو کارونو د عملي کولو زیاتې وعدې ورکړی خو وفا یې پرې ونکړه (۲۱: ۲۲۷).

۳,۲. د امیراسمعیل ساماني واکمني (279-295هـ ق)

(270-286 هـ ش)

(892-908 ز)

د ساماني دولت بنسټ ایښودونکي اسمعیل داحمد ساماني زوی د ۲۳۴ هجري قمري کال د ربیع الاخر په میاشت د فرغانې په ښار کې هغه وخت چې پلار یې هلته حاکم و، وزیږید. کله چې پلار یې مړ شو، دده ورور نصر هغه د بخارا حاکم مقرر کړ. په ۲۷۲ هجري قمري کال رافع[1] د هرثمه زوی له نصر څخه د مرستی غوښتنه وکړه. نصر، اسمعیل د ځلورو زرو عسکرو سره د هغه مرستی ته واستاوه او رافع وکولای شو چې د عمرو لیث صفاري د لښکرو مشر ابوطلحه ته ماتې ورکړي (۲۵۳:۳۵-۲۵۴).

اسمعیل ساماني په ۲۷۹ هجري قمري کې د خپل مشر ورور ابونصر له مړینې وروسته د خوارزم او ماورالنهر پاچا شو. د ابونصر زوی یې په سمرقند کې حاکم وټاکه، پخپله بخارا ته راغی او بخارا یې د خپلې پلازمینې په توگه وټاکله. عباسي خلیفه معتمد د اسمعیل واکمني په رسمیت وپیژنده، هغه ولایتونه چې په ماورالنهر کې د نصر تر واک لاندې و د یو فرمان په ترڅ کې اسمعیل ساماني ته ورکړل او خلک یې د هغه اطاعت ته وهڅول؛ دویم ځلې بیا اسمعیل ساماني ته یې فرمان ورکړ چې تخارستان او جوزجان ولایتونه ونیسي (۲: ۲۰٦).

معتمد له صفاریانو څخه په ویره کې و، د ساماني واکمن اسمعیل ساماني سره یې د صفاریانو پرضد مرسته کوله، څرنگه چې د معتمد د توطیې، تحریک عمده لامل، د عمرو زیات ځواک او له دې امله چې ډیرې سیمې لکه سیستان، بست، رخج (کندهار)، هرات ، نیشاپور، مروه، کابل، بامیان، غزني

---

[1] رافع بن هرثمه د هرات د بادغیس او سیدونکې دی. هغه تر خجستاني وروسته د خراسان حکومت ترلاسه کړ، او په هغه جگړه چې له عمرو لیث سره پیښه شوه ماتې وخوړه. (۳۵ : ۲۵۳).

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بلخ د عمرو تر واک لاندې وې، خو عمرو د رافع له ماتې وروسته غوښتل چې خوارزم هم دده تر واک لاندې راشي.همدا لاملونه وو، چې د اسمعیل ساماني او صفاري پاچا عمرو لیث ترمنځ جګړه ونښته، چې په جګړه کې عمرو لیث ماتې وخوړه، اسمعیل ساماني لومړی هغه بندي او بیا یې د عمرو د غوښتنې او هیلې برخلاف بغداد ته واستلو، چې له دوو کاله بند وروسته په ۲۸۹ هجري قمري کال کې وفات شو (۴٦: ۲۲).

عباسي خلیفه د خراسان د ځینو سیمو د حاکمیت فرمان د اسمعیل ساماني په نوم صادر کړ. اسمعیل ساماني د طبرستان د محلي امیر محمد بن زید طبري او د شمال د ترکانو له مشر ایلک خان[1] سره جګړې وکړې، او په دې جګړو کې بریالې هم شو. د ساماني دولت د نفوذ ساحه پراخه شوه، کله چې اسمعیل ساماني له رافع څخه خوارزم وغوښت، هغه په وربن تندي د خوارزم حاکمیت اسمعیل ته وسپاره او اسمعیل خپل استازی هلته واستاوه. په دې ترتیب د سامانیانو ریښتنی بنسټ ایښودونکی اسمعیل بن احمد ساماني واک ته ورسید. په هغو محلي واکمنانو کې چې د بغداد د خلیفه له اطاعت څخه یې غاړه غړولې وه، یو هم شاه اسمعیل ساماني و. اسمعیل ساماني چې د خراسان او ماورالنهر حکمران و. په ۲۷۹ هجري قمري کال کې یې کندهار، زابل او غزنی ونیول، بخارا یې د خپل دارالخلافت په توګه وټاکله او خپل ځان ته یې د پاچا لقب ورکړ. دې کورنۍ نژدې یوه پیړۍ پاچاهي وکړه (۳٦: ٦۰).

دده په وخت کې سامانیانو د صفاریانو د واک لاندې ډیري سیمې ونیولې، په خوارزم او ماورالنهر کې یې د بغداد د خلافت د موافقې او رضایت سره سم حاکمان مقرر کړل. د خراسان، ماورالنهر او خوارزم زیاتې برخې د دوي په واکمنۍ کې شاملې شوی، پخپله اسمعیل ساماني یو عادل شخص و، په اداره او سیاست کې یې پوره وړتیا درلوده. نصر ته د پنځه سوه زرو درهمو د نه لیږلو اصلي دلیل دا و

---

[1] ایلک خان د ترکانو له قبایلو څخه و، چې د فرغانې په جنوب کې اوسیدل، لکه د ترکانو د نورو قبایلو په شان د لسمې پیړۍ کې مسلمانان شوی وو. په لسمه پیړۍ کې دوی داسې یو حکومت جوړ کړ چې له فرغانی څخه یې د چین پولو پورې پراخوالی درلود. د قراختایانو چې ختیځ تورکان وو، پلازمینه یې کاشغرستان کې و او د ایلک خانیانو چې لویدیځ تورکان و پلازمینه یې «اوزګند» وو چې د فرغانې په جنوب کې موقعیت لري. په هر حال د ایلک خانیانو پاچا بغرا خان ماورالنهر ته لښکر کشي وکړه او په ۹۹۰ ز کال یې د ساماني دولت پلازمینه بخارا یې ونیوله، خو د ایلک خان د ناروغی له امله هغه بیرته خپل هیواد ته ستون او هلته مړ شو، چې دویم نوح د هغه له ناروغۍ او مړینې وروسته بیرته بخارا ته راستون شو او پر تخت کښیناست(۲۷: ۱۱۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې امیر اسمعیل یو رعیت پال ، زړه سواندی او ځواکمن شخص و، نوموړی په دې راضي نه و، چې له ښار، کلیو اوبانډو څخه راټوله کړې مالیه بلې سیمې ته ولیږي. که چیرې د هغه ملک مشرتابه دده د مشر وروړپه لاس کې هم وي. غوښتل یې چې دغه راټوله شوې مالیه د ښار په ودانۍ او نورو ودانیزوچارو ولګوي، نو ځکه د نصر استولي کسان له بخارا څخه تش لاس بیرته ولاړل. له دې امله د دواړو ورونو ترمینځ تاوتریخوالی رامینځ ته شو. خو ده بیا هم خپل ورور وروسته وباخښه او بیرته یې د حاکم په توګه مقرر کړ ترڅو وفات شو(۳۵:۲۵٦).

د اسمعیل ساماني د واکمنۍ پلازمینه بخارا د ډیرو عالمانو او پوهانو مرکز و، دده په دربار کې مشهور علما اوسېدل، ابوالفضل محمد بلعمي چې یو پیاوړی عالم و، دده په حکومت کې د وزارت دنده درلوده. دده د حکومت پر مهال ډیرې مدرسې جوړی شوې، دري ژبې ته یې زیاته پاملرنه وکړه. اسمعیل ساماني د سلطنتي واک سربیره اخلاقي نفوذ هم درلود. دده پرهیزګاري ، ځوانمردي او ښو اخلاقو د هغه محبوبیت لاپسی زیات او دده په واکمنۍ کې د معمارۍ صنعت هم ډیر پرمختګ کړی و. په بخارا کې یې داسې ماڼۍ جوړې کړې چې په ټول خراسان کې یې شهرت درلود چې لا تر اوسه هغه ودانۍ شتون لري. د کرنې په برخه کې یې هم د پام وړ اقدامات وکړل (۴٦: ۲۲).

امیر اسمعیل ساماني بخارا ته نږدې په یوه اباده کلي کې چې د ازماز په نوم یادیده او دده ډیره خوښیده، د ۲۹۵ هجري قمري کال د صفری په ۱۴ مه چې د سې شنبې شپه وه د ٦۱ کلنې په عمر وفات شو. هغه ځای چې د اسمعیل ساماني د مقبرې په نوم شهرت لري، د اسلامي دورې د معمارۍ په تاریخ کې له مهمو ودانیو څخه شمیرل کیږي. اوس هم په بخارا کې د سیلانیانو د توجه وړ ده. دغه ماڼۍ دده له مړینې وروسته جوړه شوه. په دې مقبره کې له اسلام د مخه، د مرکزي آسیا د معمارۍ سبک په ښه ډول څرګندیږي. معماري یې په ساماني دورې پوره اړه لري (۳۹: ۲٦۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳,۳. د ابونصر احمد واکمني(۳۰۱-۲۹۵هـ ق)

(۲۹۲-۲۸٦ هـ ش)

(۹۱۴-۹۰۸ ز)

د امير اسمعيل ساماني له مړينې وروسته د هغه د وصيت سره سم د هغه مشر زوی احمد د ابونصر د لقب په غوره کولو سره پاچا شو. نوی پاچا يو عصباني او جګړه خوښوونکی شخص و. لومړی يې خپل تره اسحق د سمرقند له حکومت څخه ليرې او بندي کړ، د طبرستان امير چې ډير ثروت مند شوی و پرهغه يې حمله وکړه، د طبرستان امير له خپل ثروت سره بغداد ته وتښتيد. ساماني پاچا د هغه په عوض بل حاکم وټاکه.

ابونصر احمد په ۲۹۹ هجري قمري کال هرات ته راغی، ډيره موده يې هلته تيره کړه. يو ټولګی عسکر يې د صفاري پاچا ابوعلي سره د جګړې په غرض، چې هغه تر رخج او بست پورې يې نفوذ درلود سيستان ته يې واستاوه. د سيستان ښار ته نږدې د دواړو قوتونو ترمينځ سخته جګړه ونښته، په پايله کې ابوعلي ماتې وخوړه او بندي شو، ساماني پاچا ابونصر احمد خپل وراره د ابوعلي په عوض په سيستان کې د حاکم په توګه مقرر کړ. ابونصر احمد ساماني ډير وخت په ښکار او حرمسرای کې تيراوه ، دده دې سلوک د ساماني دربار لوړ پوړي چارواکې خفه کړل او دده د وژلو پلان يې طرح کړ، د څو تنو غلامانوله لاسه چې لا وار د مخه تطميع شوي وو، په ۳۰۱ هجري قمري کال کې ووژل شو(۴٦:۲۳).

په سجستان کې معدل بن علي بن ليث د يعقوب ليث او عمرو وراره مخالفت پيل کړ. نصر بن اسمعيل د معدل بن علي د رعيت کولو په خاطر لښکر وليږه. معدل بن علي بن ليث په دې جګړه کې ماتې وخوړه او بندي شو. نصر د سجستان په ولايت کې د خپل تره زوی ابوصالح منصور بن اسحاق بن احمد ساماني د حاکم په توګه مقرر کړ، خو د سجستان خلکو د منصور پر ضد پاڅون وکړ او هغه يې بندي کړ او د يعقوب ليث له زوی عمرو سره يې بيعت وکړ، خو نصر د دويم ځل لپاره لښکر وليږه، عمرو د يعقوب زوی يې کلابند کړ، خو هغه سوله وکړه او سجستان يې د نصر لښکرو ته وسپاره (۷: ۲۰۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳,۴ . د نصر واکمني (۳۳۱-۳۰۱هـ ق)
(۳۲۲-۲۹۲ هـ ش)
(۹۴۴-۹۱۴ ز)

د ابونصر احمد بن اسمعیل ساماني له وژل کېدو وروسته د دربار مشرانو د هغه (۸) کلن زوی ابوالحسن نصر چې په امیر سعید هم مشهور و، د پاچا په توگه وټاکه. خو کوم وخت چې یې نصر له حرم څخه بیرون کړ، چې پر تخت کې کښینوي، خو هغه ډیر وړوکی یعني اته کلن کوچنی و، ویره پرې غالبه شوه؛ ژړل یې او ویې ویل چې ما چیرته بیایی، غواړئ ما هم ووژنئ څرنگه چې زما پلار ووژل شو، له ما څخه لیرې شئ، خو مشرانو نوموړی پرتخت کښېناو (۷: ۲۰۸).

ابوعبدالله محمد بن احمد الجیهاني چې یو مشهور ادیب او نیک سړی و، دده د وزیر او نایب په صفت تعین کړ. ترڅو نوموړی د بلوغ عمر ته ورسیږی د حکومت چاری به دغه نایب سرته رسوي او له هغه سره به مرسته کوي. دده د حکومت په لومړیو وختونو کې دده ورونو (یحي ، منصور، ابراهیم) او د نوموړی تره اسحق بن اسد یو شمیر شورشونه وکړل، چې ترټولو مهم شورش د هغه د کاکا اسحق بن اسد شورش و، څکه هغه په سمرقند کې ډیر واک او قدرت درلود. په ۹۱۴ ز کال اسحق له دوو جگړو وروسته د نصر له خوا ونیول شو چې بیا په بندیخانه کې وفات شو. احمد د سهیل زوی او حسین علي هم دده پر ضد په هرات او سیستان کې شورشونه وکړل، خو دده پوه او باتدبیره وزیر ابوعبدالله بن احمد الجیهاني دغه ټول شورشونه ارام کړل. نصر یو عادل، پرهیزگاره او علم پالونکی شحص و، د عالمانو په پالنه کې یې ډیر کوښښ کاوه، رودکي او شهید بلخي دده د واکمنۍ د شاعرانو له جملې څخه وو، د کلیله او دمنه قصه دده ّپه وخت کې له عربي ژبې څخه دري ته وژباړل شوه، چې د هغې د نظم کولو له امله رودکي ته یې اتیا زره درهم د انعام په توگه ورکړل. د رودکي هغه قصیده (بوی جوی مولیان) چې د نصر ساماني لپاره یې ویلي وه اوس هم د ژبو پر سر ده. ختیځ مؤرخین د نصر ډیر ستاینه کوي او هغه له اسمعیل وروسته دویم پیاوړی پاچا گڼي او دده واکمني د ساماني کورنۍ د عظمت آخیرنی دوره گڼي (۴۶: ۲۴).

د نصر په واکمنۍ کې یوه مهمه پیښه په ری او ماورالنهر کې د اسماعیلیه فرقې پټ او ښکاره تبلیغاتو پیل و، چې خلک یې د مصر د فاطمي خلیفه تابعیت او پیروۍ ته رابلل. احمد نخشبی د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهضت لارښوونکې د خپل فعالیت او تبلیغ په پایله کې په خپله امیر نصر د احمد زوی اړ کړ ترڅو ۱۱۹ زره دیناره د مروردي د مړیني د دیت په نوم د مصر خلیفه فاطمي ته ولیږي. امیر نصر ساماني اسمعییلې فرقې ته په گرزیدو سره، د ترک معتصبه غلامان او روحانیون او نور مسلمانان په قهر او دده پرضد راپورته شول. په گارد کې د ترکانو په مرسته یې د امیر نصر ساماني د وژلو توطیه جوړه کړه. د امیر نصر ساماني زوی نوح له دې توطیې څخه خبر شو او پلار ته یې وړاندیز وکړ چې د توطیه کوونکو مشر خپل حضور ته راوغواړي او سر دې ترې غوڅ کړي، نصر د خپل زوی خبره ومنله ، یو محفل یې جوړ کړ او خپلو افسرانو ته یې امر وکړ چې د توطیه کوونکو رئیس سر دې دده مخې ته کیښودل شي. وروسته یې اعلان وکړ، چې د خپل زوی نوح په گټه د خپل سلطنت څخه تیر او پاچاهي ده ته پریږدي. څرنگه چې نوح په اسمعیلیه طریقه باندې متهم نه و، د پوځ مشران د پاچا له دې غیر منتظره پریکړې څخه حیران شول او نوي امیر نوح بن نصر ته یې بیعت وکړ. خو نوح د نصر زوی چې کله واک ته ورسید لومړی کار یې دا و چې د اسمعیلیه فرقې مشر نخشبی یې دې ته اړ کړ چې د فقهي علماو سره بحث وکړي، چې په پایله کې د اسلامي فقهې عالمان پر نخشبي بریالې شول، لږه موده وروسته یې نخشبي په دې متهم کړچې له هغو پیسو څخه چې نصر بن احمد د مروردي د دیت په خاطر فاطمي خلیفه ته لیږلې وې څلوېښت زره دیناره یې حیف میل کړی دی، په پایله کې نخشبي د مخالفینو له خوا له نیولو وروسته د بخارا په میدان کې پانسي کړ. په دې ډول د نصر بن احمد واکمني د هغه په استعفا سره پای ته ورسیده او پرځای یې دده زوی نوح پاچا شو (۲۲: ۲۹۰).

۳,۵. د نوح واکمني (۳۴۳-۳۳۱ هـ ق)

(۳۳۴-۳۲۲ هـ ش)

(۹۵٦-۹۴۴ ز)

د نصر بن احمد له مړینې وروسته د هغه زوی نوح په ۳۳۱ هجري قمري کې واک ته ورسید. امیرالمؤمنین نوح بن نصر ته د خراسان د هغو سیمو فرمان ورکړ کومې چې دده د پلار په واک کې وې او دده واکمنۍ یې په رسمیت وپیژنده (۷: ۲۰۹). نوح، ددې لپاره چې د خلکوهغه احساسات او مخالفتونه چې دده د پلار (نصر) د واکمنۍ پرمهال د اسمعیلیه فرقې ته د ورگرځیدو په خاطر پیدا شوي وو، له مینځه یوسي. فقهي عالم ابوالفضل محمد بن احمد یې د خپل وزیر په توگه وټاکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابوالفضل محمد بن احمد الحاکم که څه هم د فقهې یو لوی عالم و خو د هیواد په ادارې او سیاست کې یې چندان مهارت نه درلود، په همدې علت دده په اداره کې ګډوډي مینځ ته راغله چې د نوح د دولت د ضعف سبب وګرځیده. د وزیر د مخالفینو مشر د سمرقند حاکم و، پر هغه باندې له کامیابیدو وروسته امیر هغه معاف کړ. نوح د ټولو مخالفینو سره له نرمۍ څخه کار واخیست. مګر ګټه یې ونه کړه. بوعلي چغاني بن محتاج د سامانیانو سپه سالار هم د نوح پر ضد پاڅون وکړ، د مروې او بخارا له نیولو وروسته یې د نوح کاکا ابراهیم سره یو ځای شو، او هغه یې د سامانیانو امیر وباله، دې کار د سامانیانود سقوط زمینه برابره کړه (۴۶: ۲۴-۲۵). د پوځ د مشرانو او د علم د دښمنانو یو ټولګی د نوح بن نصر په شاوخوا کې نفوذ پیدا کړ، له نوح څخه یې غوښتنه وکړه چې د نومورې وزیر د کړنلارې له امله سیاسي وضعیت خراب دی، وزیر مونږ ته وسپارۍ، که نه مونږ به ستا له تره سره یو ځای شو. نوح بن نصر ، نوموړی عالم ظالمانو ته وسپاره، هغوی په ډیر ناوړه ډول وزیر وواژه، خو نوح بن نصر هم په ۳۴۳ هـ ق کې مړ شو (۷: ۲۰۹).

د نوح د حکومت دوره (۳۳۱-۳۴۳ هـ ق) کې د ساماني دولت د سقوط نښې په واضح ډول ښکاره شوې. د سقوط عمده لامل د نوح بن نصر د حکومت تګ لار و. نوح بن نصر د اسمعیلیه غورځنګ له غلي کېدو وروسته، ابوالفضل محمد بن احمد فقیه یې د خپل وزیر په توګه وټاکه. ابوالفضل محمد بن احمد خپل ډیر وخت په لمانځه او عبادت تیراوه او له حکومتي چارو سره یې دومره علاقه نه لرله. په دغه وخت کې ساماني دولت له سختواقتصادي او مالي ستونزو سره مخ شو. خو دا ستونزه هغه وخت زیاته شوه چې په ۳۴۳ هـ کال بغاوت کوونکو د ساماني دولت خزانه چور کړه. دولت ددې بحراني وضعیت د له مینځه وړولو لپاره امر وکړ چې خلک د راتلونکې کال مالیه مخکې له مخکې ورکړي، مګر حکومت بل کال د خلکو هغه مالیه حساب نه کړه او د خلکو پور یې ادا نه کړ. حکومت په دې کار دا ثابته کړه چې دوی د خلکو د پور د ورکولو توان نه لري. په دې ترتیب د نورو لاملونو په خوا کې مالي ستونزې د نوح بن نصر حکومت د سقوط سره مخ کړ. (۲۲: ۲۹۲).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳,٦. د عبدالملک واکمني (۳۵۰-۳۴۳هـ ق)

(۳۴۰-۳۳۴ هـ ش)

(۹۶۳-۹۵٦ ز)

د نوح له مړینې (۳۴۳ هجري قمري) وروسته د هغه د پنځو زامنو هر یو عبدالملک، منصور، نصر، احمد او عبدالعزیز څخه عبدالملک پاچا شو. نوموړي، لومړی پخواني مامورین له دندو ګوښه او پرځای یې نوي مامورین مقرر کړل. ابومنصور احمد د عزیز زوی یې د وزیر او بکر بن مالک یې سپه سالار او د خراسان د والي په توګه مقرر کړل، خو الپتګین یې د ټولو قواو سپه سالار وټاکه. عبدالملک له دغو تعیناتو وروسته د سامانیانو د واکمنۍ د پراختیا له پاره لښکر کشي پیل کړه، لومړی یې خراسان ته د ابوعلي محتاج د له مینځه وړلو لپاره لښکر راواستوه. بکر بن مالک ابوعلي محتاج ته ماتی ورکړه، بیا یې په اصفهان کې رکن الدوله ته مخه کړه، چې پر هغه هم بریالی شو، بکر بن مالک یو لایقه او پوه خو ډیر کبرجن اداره چي و، چې پوځي چارواکو ورڅخه کرکه کوله. عبدالملک ته یې شکایت وکړ، نوموړی دا ناراضي توب د خپلې پاچاهي له پاره خطر وګاڼه، دده پرځای یې الپتګین د خراسان د حاکم او سپه سالار وټاکه، چې وروسته نوموړی په افغانستان کې د غزنوي دولت بنسټ کیښود. خو عبدالملک په ۳۵۰ هـ ق کال د چوګان په لوبه کې له آس راولوید او مړشو(۴٦: ۲۵).

د عبدالملک له مړینې وروسته نوي شورشونه پیدا او خلکو پاڅونونه پیل کړل. ددې خبرې مهم لامل دا و چې د عبدالملک واک ته د رسیدو پرمهال د ترک د قوماندانانو زور او قوت ورځ تر بلې زیاتیده، چې ټولې حکومتي چارې د هغوی لاس کې وې. په سیاسي لحاظ په دغه وخت کې د الپتګین نقش ډیر زیات و. ځکه هغه د حاجب کل دنده ترلاسه کړې وه او د ترکي ګارد د رئیس په توګه وټاکل شو، په دې خاطر چې د ترکانو نفوذ کم شي او عبدالملک، الپتګین له ځان څخه لرې کړي، هغه یې د خراسان د حاکم په توګه مقرر کړ. د هغه پر ځای د الپتګین پخوانی سردار د حاجب کل په توګه وټاکه. خو د عبدالملک له مړینې وروسته د هیواد د مشرانو ترمینځ اختلاف پیدا شو، ځکه الپتګین غوښتل چې د عبدالملک کوچنی زوی پاچا شي، خو د دربار مشرانو د هغه پر عوض د عبدالملک د ورور نوح بن نصر پلویان وو او هغه یې پاچا کړ(۲۲: ۲۹۴).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳,۷. د ابو صالح منصور واکمني (۳۵۰-۳٦٦هـ ق)

(۳۴۰-۳۵٦ هـ ش)

(۹٦۳-۹۷۹ ز)

کله چې عبدالملک له اوو کالو حکومت وروسته د چوګان د لوبې پرمهال له آس څخه ولویده، له لویدو سره سم مړ شو. د ساماني دربار مشران په دې فکر کې شول چې د عبدالملک له ورونو او زامنو څخه یو تن د هغه د ځای ناستی په توګه وټاکي. ابوعلي محمد بلعمي د عبدالملک وزیر، چې له الپتګین سره یې دوستي درلوده، ، او د هغه له مشورې پرته یې کوم کار نه کاوه، په همدې خاطر یې الپتګین ته یو لیک راولیږه او د ځای ناستې په اړه یې د هغه د نظر غوښتنه وکړه. الپتګین د هغه د ځای ناستې لپاره د عبدالملک زوی نصر خوښ کړ، خو مخکې له دې چې بخارا ته د الپتګین لیک ورسیږي، د ساماني دربار نورو سردارانو د عبدالملک ورور منصور د ځای ناستې په توګه ټاکلې و. له همدې ځایه د نصر او منصور د پلویانو ترمینځ د نظر اختلاف پیدا شو، دا اختلاف دومره زیات شو چې الپتګین د نیشاپور ښار پریښود او له خپلو عسکرو سره یې د سامانیانو د پلازمینې په لور حرکت وکړ(۴٦: ۲٦).

د امو د سیند په خوا کې د الپتګین د فوځونو او د بخارا د عسکرو ترمینځ جګړه ونښته، خو الپتګین د ماورالنهر په نیولو بریالی نه شو، د مجبوریت له مخې غزني ته راوګرځید، الپتګین د غزني ښار ونیو او هلته یې د غزنویانو د سلطنت بنسټ کېښود. خو په ۹٦۱ ز کې د عبدالملک ناڅاپي مړینې د هیواد وضیعت ډیر کړکیچن حالت سره مخ کړ او بې نظمي زیاته شوه، حتې په دې ګډوډۍ کې د پاچا قصر هم چور او وسوځول شو. که څه هم بلعمي د الپتګین د غوښتنې سره سم د عبدالملک ځوان زوی نصر واک ته ورساوه، خو د نصر حکومت له یوې ورځې زیات دوام ونه کړ، ځکه د سامانیانو سلطنتي کورنۍ او د ګارد مشرانو د ابو صالح منصور پلوي کوله. فایق چې د منصور د کوچنیوالی ملګری و، د هغه په پلوي یې پاڅون وکړ، چې ددې مخالفتونو په پایله کې منصور واک ته ورسید. الپتګین دوی ټول ترک کړل، خو بلعمي د منصور د حکومت طرفداري وکړه چې د مړینې تر ورځې پورې وزیر پاتې شو(۲: ۱۳٦).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منصور د واکمنۍ پرمهال د سیستان حاکم خلف د احمد زوی د حج د فریضې د ادا کولو په خاطر مکې معظمې ته تللی و. د بیرته راګرځیدو پرمهال د طاهر بن حسین له مخالفت سره مخامخ شو. ساماني منصور له خلف سره مرسته وکړه او هغه یې بیرته حکمرانۍ ته ورساوه. لږه موده وروسته خلف پخپله د سامانیانو سره جګړه وکړه، منصور د هغه سره له یوې اوږدې جګړې وروسته په سوله راضي شو. منصور یو سوله خوښوونکې او امن غوښتونکې پاچا و. د نوموړي له مړینې وروسته د هغه زوی دویم نوح واک ته ورسید(۴۶: ۲۶).

د ابو منصور بن نوح واکمنۍ په ارامۍ سره تیره شوه، کومه مهمه پیښه په کې واقع نه شوه. خو دده د واکمنۍ پرمهال د حکومت د دربار مصرف د دولت له عوایدو څخه زیات شو. ده د عوایدو د زیاتوالی او چور چپاول په خاطر په نورو سیمو یو شمیر حملې وکړې. په پایله کې د کورنیو ځمکوالو (فیوډالانو) مخالفتونه زیات شول. هغوی د محلي ازادیو او خودمختارۍ غوښتونکي وو. د دولت عایدات د لښکرکشیو او د فیوډالانو د پاځونونو له امله ډیر زیان ولید، د حکومت کمزوري ورځ تر بلې زیاتیده، چې قراخطایانو د حملې په مقابل کې ماتې وخوړه (۲۲: ۲۹۵).

۳,۸. د دویم نوح واکمني (۳۸۷-۳۶۶هـ ق)

(۳۷۷-۳۵۶ هـ ش)

(۹۷۹-۱۰۰۰ ز)

د منصور له مړینې وروسته دده زوی دویم نوح چې لا ۱۳ کلن و پاچا شو. نوموړی د عمر په لحاظ کوچنی او د دولتي چارو له اجرا څخه عاجز و. د ساماني دولت ټولې سیاسي او دولتي چارې د دریوو تنو (ابوالحسین عبدالله د احمد عتبی زوی ، حسام الدوله ابوالعباس تاش او ابوالحسن فایق) او د هغه د مور له خوا اداره کیدې. چې عتبی د وزارت دنده، ابوالعباس تاش د حاجب الحجاب (د دربار وزیر) او د خراسان امارت او فایق د بلخ د حکمران دنده اجرا کوله. د ساماني دولت وزیرانو او آمرینو ددې پرځای چې د هیواد د ابادۍ او د شورشونو د ارامولو په خاطر خپله انرژي مصرف کړي، شخصي مسایلو ته یې په دولتي مسایلو ترجیح ورکړه. د خپل شخصي واک د زیاتوالی په خاطر یو د بل د له مینځه وړلو لپاره هلی ځلی پیل کړې وې. په پایله کې د ساماني دولت بحراني وضعیت نور هم کړکیچن او شورشونه زیات شول. په ځانګړي ډول د تاش او سیمجور چې د خپل پلار له مړیني وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خراسان حکومت يې تر واک لاندې و، له ابوالحسين عبدالله عتبی سره يې دښمني درلوده، د بلخ له حاکم ابوالحسن فايق سره يوځای شو او د استقلال له پاره يې هڅې پيل کړې. نوح د سيمجور د له مينځه وړلو او خراسان کې د وضعيت د ارامولو له پاره يو پوځ راوليږه او له سبکتگين څخه (چې دا مهال يې ورسره ښې اړيکې درلودې) د مرستې غوښتنه وکړه. سبکتگين له خپل زوی سلطان محمود سره يو ځای د دويم نوح د مرستې لپاره ورغی. سيمجور ماتې وخوړه، ساماني پاچا دويم نوح سبکتگين ته د ناصرالدين او سلطان محمود ته د سيف الدوله لقبونه ورکړل، په خراسان او بلخ باندې يې ددوي حاکميت په رسميت وپيژانده(۴۶: ۲۷).

دويم نوح هڅه کوله چې د لويو نظامي ډلو له پوځي مشرانو، په ځانګړي ډول له ابوالحسن سيمجوري سره سوله وکړي. په همدې خاطر يې ابوالحسن سيمجوري ته اعزازي لقبونه ورکړل، کله چې ددوی حکومت ټينګ شو، د دويم نوح وزير ابوالحسين بن عبدالله بن احمد عتبی په دې فکر کې شو چې د حکومت بيروکراسي پياوړی کړي او پوځ تر خپل نفوذ لاندې راولي. دا کړنلاره ددې سبب شوه، چې يو قوي قوماندان ابوالحسن سيمجوري يې له دندې ليرې کړ. پر ځای يې تاش چې پخوا د عتبی د پلار غلام و، وټاکه. خو اصلي لامل دا و چې سيمجور دويم نوح ته مشوره ورکوله چې عتبی ځوان او د وزارت له چارو څخه عاجز دی نو پرځای يې جيهاني د وزير په توګه وټاکه، هغه وه چې سيمجور يې له دندې ګوښه کړ دې وضيعت د نوح واکمنۍ د ځواکمن کېدو پرځای کمزوری کړه(۲:۱۴۰).

د دويم نوح د واکمنۍ په کمزورتيا کې د بغرا خان بن موسی د سلجوق لمسی مخالفت هم اغيزه درلوده، ځکه هغه د ابوعلي سره په پټه داسې تړون لاس ليک کړ چې د سامانيانو قلمرو به په خپل مينځ کې تقسيم کړي. بغرا خان چې کله ماورالنهر ونيسي د امو درياب جنوبي ولايتونه به ابوعلي ته ورکوي. خو کله چې ۹۹۲ ز نوح بخارا پريښوده، بغرا خان د بخارا ښار ته داخل شو او د سامانيانو له خزانی څخه ورته ډير غنيمتونه په لاس ورغلل. نوح په امل کې لښکر راغونډ کړ. عبدالله بن محمد بن عزيز يې له خوارزم څخه راوغوښت او د خپل وزير په توګه يې مقرر کړ. ابو علي هم له بغرا خان څخه جلا او له نوح سره يو ځای شو، خو له نوح څخه يې وغوښتل چې ده ته د ((ولي امير المؤمنين[1])) لقب

[1] ولي اميرالمونين: دا لقب د سامانيانو د کورنۍ ځانګړی لقب و، چې علي هم ددې لقب غوښتنه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي چې دا لقب د سامانیانو د کورنۍ ځانګړی لقب و. نوح د ابوعلي دا غوښتنه ومنله، له دې وروسته دویم نوح بیرته د بخارا ښار ته راوګرځید (۲: ۱۵۴).

سیمجور او فایق څه موده وروسته بیا د دویم نوح پر ضد شورش وکړ، خو دا ځل یې هم د سلطان محمود غزنوي له خوا ماتې وخوړه، سمیجور د محمود غزنوي لخوا بندي او بیا په ۹۹۷ ز کال کې مړ شو، خو فایق د ایلک خان په دربار کې پناه واخیسته او ترکان یې پر بخارا حملې ته وهڅول. مګر سبکتګین هغه له خپله ځایه دې خواته پرینښود. او ایلک خان شاته وتنبول شول. دویم نوح په ۳۸۷ هجري قمري کې مړ او په همدې کال سبکتګین هم وفات شو (۴۶: ۲۷).

د دویم نوح واکمني د سامانیانو په دوره کې یوه بحراني دوره وه. د نوموړي ډیر وخت د شورشونو په ارامولو کې تیر شو. خو بیا هم د ده په دربار کې عالمان او ادیبان اوسیدل. د دري ژبې مشهور شاعر دقیقي دده درباري شاعر و.

۳,۹. د دویم منصور واکمني (۳۸۸-۳۸۷هـ ق)

(۳۷۸-۳۷۷ هـ ش)

(۱۰۰۱-۱۰۰۰ ز)

د دویم نوح له مړینې وروسته د هغه کوچنی زوی دویم منصور چې بلوغ ته لا نه و رسیدلې پاچا شو. ټولې دولتي چارې د فایق او بکتوزن له خوا اداره کېدلې. ابومنصور عزیر چې د امیر سبکتګین له ویرې تښتیدلې و، بیرته یې راوست. ابومنصور عزیر بخارا ته د راتګ پرمهال د ایلک خان سره مرسته کړې وه، خو کله چې ابومنصور د دوهم نوح زوی سمرقند ته ورسید، ابومنصور عزیر یې بندي کړ، فایق هم دغه مهال په سمرقند کې و. ایلک د ابومنصور عزیر د ازادۍ غوښتنه وکړه او د هغه د خلاصولو لپاره یې لښکر بخارا ته راولیږه. امیر منصور د دوهم نوح زوی چې د ایلک خان د لښکر د راليږلو خبر واورید له بخارا څخه بیرون شو او امل ته ولاړ، خو کله چې فایق بخارا ته راورسید او پاچاهي وضعیت یې خراب ولید ډیر خفه شو او امیر منصور بن دوهم نوح سره یوځای شو، او هغه ته یې وویل چې امارت یې ولې خالي پریښی دی، منصور بیرته بخارا ته راغی او د لښکرو دنده یې فایق ته پریښوده (۷: ۲۱۵).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دويم نوح واکمني د دغو جاه طلبو جنرالانو او د ساماني دولت د نورو مشرانو د اختلاف په وجه له ستونزو سره مخ شوه. بکتوزن او فايق په اتفاق سره دواړه وتوانيدل چې دويم منصور ړوند او له واک څخه ليرې کړي. د هغه پرځای د هغه کوچنی زوی عبدالملک واک ته ورسوي. د دويم منصور د واکمنۍ په دوره کې ددې پرځای چې د ساماني دولت د وضعيت د بهبود لپاره کار وشي ، پر ځای يې نوموړی دولت د بحران خواته سوق کړ. خو د خود غرضو جنرالانو په واسطه دده ړنديدل او پرځای يې د کوچنی زوی پاچا کېدل ددې کورنۍ د سقوط زمينه برابره کړه (۴۶: ۲۸).

۳,۱۰. د دويم عبدالملک واکمني (۳۸۹-۳۸۸هـ ق)

(۳۷۹-۳۷۸ هـ ش)

(۱۰۰۲-۱۰۰۱ ز)

دويم عبدالملک د دويم منصور کوچنی زوی چې لا ماشوم و، واک ته ورسيد. هغه هسی په نوم پاچا و او د دولت له اداري څخه عاجز او ويې نشوای کولای چې د ساماني دولت د پرځيدو مخه چې د واک غوښتونکو فيوډالانو، د نظامي خود غرضو جنرالانو او ترکي غلامانو د مخالفتونو پواسطه سياسي وضعيت يې کړکيچن حالت سره مخ و، مخنيوی وکړي. د دولت چارې د بکتوزن او فايق پواسطه اداره کېدلې، دغو دواړو جنرالانو (بکتوزن او فايق) غوښتل چې د ساماني دولت اړيکې د غزنويانو له دولت سره خرابې او کمزورې کړي، په بدل کې يې د ايلک خان سره د ساماني دولت د پياوړي کېدو کوښښ کاوه.

غزنوي پاچا سلطان محمود غزنوي چې لا په بلخ کې و، له يوې خوا د ددويم منصور په ړنديدو خپه و، او له بلې خوا د بکتوزن او فايق په دې هڅو باندې زيات انديښمن شو چې هغوی د ايلک خان له دولت سره د ساماني دولت د اړيکو د پياوړي کېدو کوښښ کاوه. په همدې سبب سلطان محمود غزنوي د سامانيانو د پلازمينې په لور لښکر کشي وکړه. بکتوزن او فايق ته يې په مروه کې ماتې ورکړه. بکتوزن او فايق بخارا ته وتښتيدل، سلطان محمود له دې برياليتوب وروسته خپل ورور نصر د نيشاپور او خراسان د سپهسالار په توګه مقرر کړ او بيرته غزني ته راوګرزيد. خو ايلک خان له خپل ټاټوبی کاشغر څخه حرکت وکړ، په ۳۸۹ هجري قمري کال يې بخارا ونيوله؛ دويم عبدالملک او د هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ غړي يې بنديان کړل. که څه هم د دويم عبدالملک ورور ابراهيم د لباس په بدلولو سره له بنديخانې څخه وتښتيده، خوارزم ته ولاړ او هلته يې يو لښکر برابر کړ او د سلطان محمود غزنوي له ورور نصر او ايلک خان سره يې جګړې وکړې خو مثبته پايله يې ترلاسه نه کړه، چې بيا په مروه کې نوموړی ووژل شو، چې د ابراهيم په وژلو سره د ساماني دولت لړۍ پای ته ورسيده او ددوي ځای غزنوي دولت ونيو(۴۶: ۲۹)

۳,۱۱. د سامانيانو د عصر مدني، ټولنيز او فرهنګي حالت

په ماورالنهر او د خراسان په شمال کې د تاريخي ودانيو اثار ليدل کيږي. چې له هغې جملې څخه يوه د بخارا د کهندز ودانۍ ده. دا وداني د شپږو پاچاهانو د اوسيدو ځای و. پکې د خزانې د ساتلو او د بنديخانې خونې وې. دا وداني يو ځل ويجاړه شوه. د اصطخری په قول دوه دروازی يې درلودې. اما د بخارا د مدينې ښار اوه دروازی درلودی... د بخارا د ښار شاوخوا سيمې باغونه وو. او ټولې سيمې يې شنې وې چې پاچاهي ودانې د هغو په مينځ کې ليدل کيږي؛ رواني وياله يې درلودې، بازارونه يې تل له شوره ډک او پاک وو (۸: ۶۷۲).

کوم ساماني دولت چې د نصر بن احمد ساماني په لاس جوړ شوی و ، او تقريباً يوه پيړۍ يې دوام وکړ. په دې دوره کې اسلامي فرهنګ او تمدن په مينځنۍ اسيا، افغانستان اود ايران ځينې برخې چې د دوي په واکمنۍ کې شاملې وې ډېر پرمختګ وکړ. په دې دوره کې کرنې ، اوبو لګولو، څارويو روزنې، د وريښمو ټوکر اوبدلو او کاغذ[1] جوړولو ترقي وکړه. سره او سپين زر، قلعي، مس، سرب او نوشادر به د افغانستان او ماورالنهر په ځينو سيمو کې ايستل کېدل. د اسونو براق ، څرمن او صابون جوړولو، پوست ګنډلو، د غاليو اوبدلو صنعت او سوداګرۍ پرمختګ وکړ. په دې برخه کې د درملو، څارويو، کاغذ، پوستکو، لرګيو، وريښمو، غلې، غوړيو، کړديو، صابون، ميوې، سپينوزرو، اوسپنې او مسو

---

[1] د سمرقند کاغذ د نړۍ د تمدن په تاريخ کې ځانګړی مقام لري. د مسلمانانو له ويناو څخه معلوميږي چې د سمرقند خلکو د کاغذ جوړولو فن له چينايي بنديانو څخه ياد کړی، چې زياد بن صالح په ۷۵۱ کې بنديان کړي وو. خو پروفيسور کربچيک Karabchek د تازه څېړنو پر بنسټ داسې حدس او کمان کوي، چې له زړو کاليو څخه د کاغذ جوړول په خپله د سمرقند د خلکو اختراع ده. ځکه له ۹۴۰ ز کال څخه مخکې چينايي کاغذ چې له زړو او فرسوده کاليو څخه جوړ شوی وي په بازارونو کې نه ليدل کېده . سر ايم اوريل شتين Sir.M. Aurelstein په خپلو څېړنو کې دا ثابته کړې چې چينايانو له زړو او فرسوده کاليو څخه کاغذ جوړ کړ او هغوي کاغذ په دويمه ميلادي پيړۍ کې اختراع کړی، چې په لسمه زيږديز پيړۍ کې د سمرقند د کاغذ د پاپيروس او پوستکو چې پر هغوي ليکونه کېدلې ځای په اسلامي هيوادونو کې ونيو. (۲: ۱۱۰-۱۱۱).

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوداګري په سمرقند کې دود شوه. د ماورالنهر او افغانستان ښارونه د علماو، شاعرانو او هنرمندانو د ټوليدو ځای و. ساماني دولت علم پالونکي وزيران لرل لکه: ابوالفضل محمد بن عبدالله بلعمي، رودکي، ابو علي محمد بن ابوالفضل بلعمي، د طبري د تاريخ ژباړونکي، ابوعبدالله محمد بن الجيهاني، ابوعلي بن ابو عبدالله جيهاني، ابو عبدالله احمدابن ابوعلي جيهاني، ابوالحسن عتبی او يو شمير نورو علماو د علم او هنر په وده کې ژوره اغيزه درلوده(۲۷: ۱۱۱).

د سامانيانو د واکمنۍ دوره په آسيا کې د اسلامي فرهنګ او تمدن د پرمختګ دوره وه، د ساماني کورنۍ واکمنانو چې د سياسي واک د ټينګښت لپاره جګړې کولې، د علم او کلتور د پرمختګ لپاره يې هم ډيرې هلې ځلې وکړې. د ساماني واکمنانو د واک پرمهال مروه، بلخ، نيشاپور او بخارا د زده کړې او پوهې په مرکزونو بدل شول. او ددوی په واکمنيو کې عالمانو د لومړی وزير په توګه دنده اجرا کوله. ساماني پاچاهانو د عالمانو د پالنې په خوا کې خپل معلومات هم زياتول او د خپلو اولادونو تربيې ته يې ځانګړی پاملرنه کوله. د ساماني پاچاهانو له خوا به شاعران، اديبان او عالمانو تشويق کېدل. د ساماني پاچاهانو په دربار کې د عالمانو، شاعرانو او اديبانو شمير زيات وو(۴٦: ۳۱).

په ساماني دوره کې دري ژبې ښه وده وکړه، د نظم او نثر په برخه کې ښه اثار وليکل شول. لکه د طبري تفسير ، تاريخ طبري، کليله او دمنه په دري ژبه وژباړل شول. عجايب البلدان چې د ابوالموئيد بلخي اثر و، د منصوري منثوره شهنامه ، د سعودي منظومه شهنامه، د جوزجاني حدودالعالم او د الابنيه فی حقايق الادويه دهروي په همدې وخت کې تاليف شوي دي. يو شمير شاعران لکه شهيد بلخي، رودکي بخارايي، دقيقي بلخي ، رابعه بلخي او لسګونه نور شاعران په همدې دوره کې راڅرګند شول. په هغه اثارو کې چې نظر عربي لغاتو ته دري لغاتونه پکې ډير دي عبارت دي له بلعمي تاريخ او حدود العالم ګڼل کيږي. ددې دورې فيلسوفانو لکه ابو زيد بلخي، ابو سعيد سجزی، ابوسليمان منطقي، ابوجعفرخازم او ابو الوفا جوزجان؛ ديني عالمان لکه سليمان سبتي، ابو حاتم سبتی، محمد بن الکتاب؛ او نامتو پوهان ابونصر فارابي او ابن سينا بلخي د سامانيانو د دورې پوهان وو. د سامانيانو په پلازمينه او نورو سيمو کې کتابتونونه موجود وو. اسماعيليه طريقه هم ددوي په واکمني کې رواج شوه. ساماني دولت د لسو وزارتونو (ديوانونو) لرونکې و. د شخصي چارو او درباري چارو منظم ديوان ، د مستوفي ديوان، اوقاف، قضا،رسائل ، مشرط، بريد، احتساب او د مشرف ديوانونه پکې راتلل چې د صدارت چارې ، د دربار وزارت، د ماليې چارې، عدلي چارې، شاهي تحريراتو او بهرنيو چارو دندې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاري امنيت ، مخابرات، احتساب، بلديه، او استخباراتو دندې يې ترسره کولې. وزارت ديوان د صدارت حيثيت درلود. په خپله وزير تر پاچا وروسته مقتدر شخص و. يوازې سپه سالار دده سره برابر ګڼل کيدای شو. د اشرافو ديوان به استخباراتي چارې هم سرته رسولې. بريد ديوان د مخابراتو کار کاوه. لويانو په خپلو کورونو کې جاسوسان او مخبران لرل. د احتساب ديوان د ښاروالي، او سيمه ايزه پوليسو په شان و. د مشرط امير لکه د پوليسو امر و. د دولت خزانې دوه برخې درلودې. يوه يې د عمومي دخل او خرچ لپاره او بله برخه يې د پس انداز يا سپما لپاره ځانګړې شوې وې. پاچا ددغو ټولو تشکيلاتو په سر کې قرار درلود، چې يوازې او يوازې د خدای په نزد مسؤل و. د افسرانو مقررول، ليرې کول او تقاعد د پاچا واک ګڼل کېده . روحانيون او مذهبي عالمان د دولت د درناوي وړ وو(۲۷: ۱۱۳).

ساماني دولت ددغه پراخ تشکيل سره سره په دې بريالی نه شو چې هيواد کې مرکزيت ټينګ وساتي، ځکه سيستان، نيشاپور ، هرات، بلخ ، جوزجان او خوارزم- ټولو تقريباً د خپلواکو امارتونو بڼه درلوده. ساماني دولت له دوو مخالفو ځواکونو سره مخامخ و، يو يې محرومه طبقه او بل يې ځواکمن فيوډالان وو. دولت د ځان ساتنې لپاره د دواړو پر وړاندې په عسکرو ډېره لګوله. بل پلو ساماني پوځ د ترک له اجيرانو او ازادو عسکرو څخه جوړ و. سپاره او پلي عسکر د ليندۍ او غشي لرونکي وو. کله به يې توره او سپر ځينې وخت به يې زغرې هم استعمالولې. پلي عسکر به مخکې او سپاره به ورپسې و. د منجنيق استعمال، د اړيکو لارې پريکول او کلابند کول- د دښمن د ماتې لارې وې. پرته له دې پاچا له مرئيانو څخه جوړ ګارد درلود. دولت خپلو عسکرو ته د پيسو پرځای ځمکې ورکولې. د ساماني دورې په پای کې ساماني پاچاهان د افسرانو د لاس د آلې په توګه استعماليدل. د دولت عايد به په لاندې برخو کې لګول کېدل. د پاچا او دربار لګښتونه، د عسکرو او مامورينو معاشونه، د برجونو جوړول او ساتنه، د سيلابونو د ويجاړيو رغونه، د بنديانو لګښت، د ملا او مؤذن معاشونه، د پلونو جوړول، د ويالو کيندل. د مامورينو معاش به په شلو ورځو کې ورکول کېده ، چې بيست ګانی يې بلل. پاچا له وزيرانو څخه جوړ مشورتي مجلس درلود، خو د مجلس پريکړې د پاچا د ارادې مخنيوی نشو کولای، پاچا هيڅ قانون ته غاړه نه کيښوده، دربار له اشرافو، خدمتګارانو، شاعرانو، طبيبانو او بذله ګويانو څخه ډک و(۲۷:۱۱۶).

د سامانيانو مرکزي دولت ناچاره و چې د فيوډالانو د استقلال طلبانه تمايلاتو په مقابل کې مبارزه وکړي. د ساماني دولت ټولو واکمنانو د مرکزي حکومت د ټينګښت له پاره ډيرې هلې ځلې وکړې، مګر خپلې موخې ته ونه رسيدل. سامانيانو د فيوډالانو د پاڅونونو د مخنيوی په خاطر بانفوذه اشخاص د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو سیمو د مسؤلینو په توګه وګومارل؛ خو دا سیاست هم ګټور تمام نه شو. د نصر د زوی نوح (۳۳۱-۳۴۳ هجري قمري) د حکومت په دوره کې د ساماني حکومت د سقوط نښانې ښکاره شوې. ځکه نوح بن نصر له خلکو څخه مالیات مخکې له مخکې د قرضی په بڼه اخیستل ، خو بیا یې هیڅکله د خلکو قرضه ورنکړه. بارتولد په دې عقیده دی ، چې د ساماني دولت د مالیاتو کلنی اندازه ۴۵۰ میلونه درهم وه، چې دا به ددوی په لاس کې وې او هغه خراج چې له ختیځو ولایتونو څخه اخیستل کېده ؛ د پاچا خزانی ته نه رسیده(۲۲: ۲۹۲).

که څه هم پورته د سامانیانو د دورې د دفترونو یادونه وشوه، خو دلته بیاهم د ځینو نومونه لیکو:

1. د وزارت دفتر: چې د هیواد ټولې سیاسي او اقتصادي چارې یې څارلی او په نورو ټولو دفترونو یې ریاست لاره.
2. د مستوفي دفتر: د حکومت مالي برخې یې تنظیمولی.
3. د امنیت دفتر: چې اوس مهال د کورنیو چارو وزارت ته ورته دی.
4. د شکایاتو اوریدو دفتر.
5. د خدماتو دفتر: چې د وزیرانو او نورو دولتي مامورینو کارونه یې سرته رسول.
6. د ځانګړی محکمی دفتر: ددې دفتر دنده د ځانګړو ځایونو څارنه وه.
7. د محتسب دفتر : دې اداري به شرعي چارې، جامې او د نورو څیزونو د پلورلو او پیریدلو څار کاوه.
8. د اوقافو دفتر: د جوماتونو او نورو وقف شویو ځایونو څار به یې کاوه او هغه به یې تر خپل واک لاندې ساتل.
9. د قضا دیوان: د خلکو د دعوو د حل او فصل کولو او نورو عرایضو پر وړاندې به یې هڅی ترسره کولې.

پورته دفترونه ټول شاهي سرای ته څېرمه په یوه ښکلې ودانۍ کې پراته وو، دغو ادارو په ولایاتو کې هم څانګې درلودې(۲۲: ۲۹۳).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳,۱۲. د سامانیانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه

- هغو کوچنیو شهزاد ګانو ته واک سپارل چې د دولت له ادارې څخه به عاجز ول.
- د لوړ رتبو چاروکو تر مینځ د واک د زیاتوالي په خاطر خپل مینځي اختلافات.
- د فایق او بکتوزن له خوا د دویم منصور ړندیدل او د غزنوي پاچاهانو مداخله.

د پورته او یو شمیر نورو لاملونو په پام کې نیولو سره د سامانیانو دولت چې د اسمعیل ساماني له خوا د هغې بنسټ ایښودل شوی و، د دویم عبدالملک د دویم منصور د زوی د واکمنۍ پرمهال چې نوموړی ډیر کوچنی و د دربار مشرانو لخوا د پلار پر ځای د پاچا په توګه وټاکل شو. نوموړی د دولتي چارو له ادارې څخه عاجز او واک د خود غرضو جنرالانو لاس ته ورغی چې د واک په اخرو وختونو کې د ایلک خان د حملې په مقابل کې عبدالملک یې بندي شو. دده په بندي کېدو سره د سامانیانو د واک لړی پای ته ورسید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډيز

د سامانيانو واکمني د ماورالنهر په تاريخ کې ځانګړی ځای لري. تاجکستان اوس هم خپله د چلند وړ پيسې د سامان په نوم يادوي. دغه کورنۍ چې اصلاً له بلخ څخه وه، مامون الرشيد او طاهرپوشنجي د خپلې حکمرانۍ پرمهال د سامان خدات د زوی اسد څلور واړه زامن (نوح، احمد ، يحی او الياس) په ترتيب سره د فرغانی، سمرقند، چاچ (تاشکند) او هرات د حاکمانو په توګه وټاکل، په دې ترتيب بيا وروسته، له بلخ څخه ماورالنهر ته وليږديدل.

د احمداسمعيل ساماني پواسطه ددې کورنۍ د سلطنت بنسټ کيښودل شو. په لومړيو وختونو کې د بغداد خلافت د صفاريانو په مقابل کې ددوی ډيره پلوي کوله، خو وروسته د سامانيانو ترمينځ د اختلاف او د دربار د مشرانو له خوا د کوچنيو شهزادګانو لکه دويم منصور او دويم عبدالملک واک ته رسولو له امله، چې هغوی د هيواد له ادارې څخه عاجز وو، د سامانيانو واکمني د سقوط لوری ته سوق کړه.

د سامانيانو د واکمنۍ دوره په آسيا کې د اسلامي فرهنګ او تمدن د پرمختګ دوره وه. سره ددې چې دوی د واکمنۍ د پراختيا لپاره جګړې کولې، د علم او کلتور لپاره يې هم ډيرې هلې ځلې کولې. د دوی د واکمنۍ پرمهال بلخ، نيشاپور او بخارا د زده کړو په مرکزونو بدل شول. بل پلو ته په سمرقند کې د څارويو، پوستکو، کاغذ، صابون او ميوی سوداګری پيل شوه. ماورالنهر او د افغانستان لرغوني ښارونه د عالمانو او شاعرانو د ټوليدو په ځايونو بدل شول. د ساماني واکمنانو په دربار کې به ستر عالمان اوسيدل. لکه : ابوالفضل محمد بن عبدالله بلعمي، رودکي، ابوعلي محمد، ابو عبدالله بن محمد بن الجيهاني، ابوالحسن عتبی او نور. په ساماني دوره کې دري ژبې ښه پرمختګ وکړ. د نظم او نثر په برخه کې ښه اثار لکه د طبري تفسير، تاريخ طبري، کليله او دمنه په دري ژبه وليکل شو.

ساماني دولت ډير پراخه تشکيلات درلودل. اداري چارې يې د ديوانونو په واسطه اداره کيدلې، خو بيا هم دوی ونشو کولی چې د فيوډالانو او ځان غوښتونکو جنرالانو د مخالفت مخه ونيسي. ځکه فايق او بکتوزن وتوانيدل چې دويم منصور ړوند او له واک څخه ليری کړي او پر ځای يې د هغه کوچنی زوی واک ته ورسوي. د دوی عوايد د برجونو په جوړولو، د عسکرو په معاشونو ، د سيلابونو پواسطه د ويجاړ شويو بندونو په رغولو، د بنديانو په معثيت، د پلونو په جوړولو، د ويالو په کيندلو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو برخو کې مصرفيدل. پاچا له وزيرانو سره يو مشورتي مجلس درلود، خو د مجلس پريکړو د پاچا د ارادې مخنيوی نه شو کولی. پاچا هيڅ قانون ته مسؤل نه و. دربار به تل له اشرافو، خدمت گارانو او بذله گويانو څخه ډک و.

د سامانيانو واکمنۍ هغو وړو شهزادگانو ته واک سپارلو، چې د هيواد له ادارې څخه به عاجز وو، د چارواکو ترمينځ اختلاف، د غزنوي دولت او ايلک خان مداخلو او يو شمير نورو عواملو له امله سقوط وکړ. ځکه ايلک خان بخارا ونيوه؛ د عبدالملک کورنۍ غړي يې بنديان کړل خو د عبدالملک ورور ابراهيم د الياس په وژلو سره له بندي خانې څخه وتښتيد. خوارزم ته ولاړ، د لښکر له برابرولووروسته يې دسلطان محمود له ورور او ايلک خان سره جگړې وکړې، خو مثبته پايله يې ترلاسه نه کړه. بالاخره نوموړی په مروه کې مړ شو. د ابراهيم له مړينې سره سم د سامانيانو د دولت لړی پای ته ورسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

۱. آیا د عمرو په مقابل کې د بغداد خلافت د امیر اسمعیل سامانې سره مرسته کوله؟

۲. د سامانیانو په سقوط کې د کاشغر پاچا ایلک خان مخالفت څه اغیز درلود؟

۳. آیا د سامانې دولت په سقوط کې د فایق او بکتوزن مخالفت اغیزه درلوده؟

۴. د دویم عبدالملک کوچنیوالی ددی دولت په سقوط کې څه اغیزه درلوده؟

۵. له سامانې دولت سره د غزنوي دولت د اړیکو د ښه والی لامل څه و؟

٦. سامانیان څه ډول واک ته ورسیدل؟

۷. سامان خدات اصلاً د کوم هیواد اوسیدونکې و؟

۸. سامان خدات ولې خپل زردشتې دین په خپله خوښه پریښود؟

۹. اسمعیل سامانې په کوم کال د سامانې دولت بنسټ کیښود؟

۱۰. سامانیانو په فرهنګې برخه کې کوم مهم خدمتونه وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سامانیانو د کورنۍ د واکمنانو د واکمني موده		
شمیره	د پاچا نوم	کال
۱	امیر اسمعیل ساماني	(279-295هـ ق) (270-286 هـ ش) (892-908 ز)
۲	ابو نصر احمد د اسمعیل زوی	(۲۹۵-۳۰۱هـ ق) (۲۸۶-۲۹۲ هـ ش) (۹۰۸-۹۱۴ ز)
۳	نصر د احمد زوی	(۳۰۱-۳۳۱هـ ق) (۲۹۲-۳۲۲ هـ ش) (۹۱۴-۹۴۴ ز)
۴	نوح د نصر زوی	(۳۳۱-۳۴۳هـ ق) (۳۲۲-۳۳۴ هـ ش) (۹۴۴-۹۵۶ ز)
۵	عبدالملک د نوح زوی	(۳۴۳-۳۵۰هـ ق) (۳۳۴-۳۴۰ هـ ش) (۹۵۶-۹۶۳ ز)
٦	ابو صالح منصور د نوح زوی	(۳۵۰-۳٦٦هـ ق) (۳۴۰-۳۵٦ هـ ش) (۹٦۳-۹۷۹ ز)
۷	دوهم نوح د منصور زوی	(۳٦٦-۳۸۷هـ ق) (۳۵٦-۳۷۷ هـ ش) (۹۷۹-۱۰۰۰ ز)
۸	دوهم منصور د دوهم نوح زوی	(۳۸۷-۳۸۸هـ ق) (۳۷۷-۳۷۸ هـ ش) (۱۰۰۰-۱۰۰۱ ز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹	دوهم عبدالملک د دوهم منصور زوی	(۳۸۹-۳۸۸هـ ق) (۳۷۹-۳۷۸ هـ ش) (۱۰۰۲-۱۰۰۱ ز)

۳,۱. جدول: پورتنۍ جدول د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱.3. گراف: لاندینۍ گراف د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

د ساماني کورنۍ واکمنان

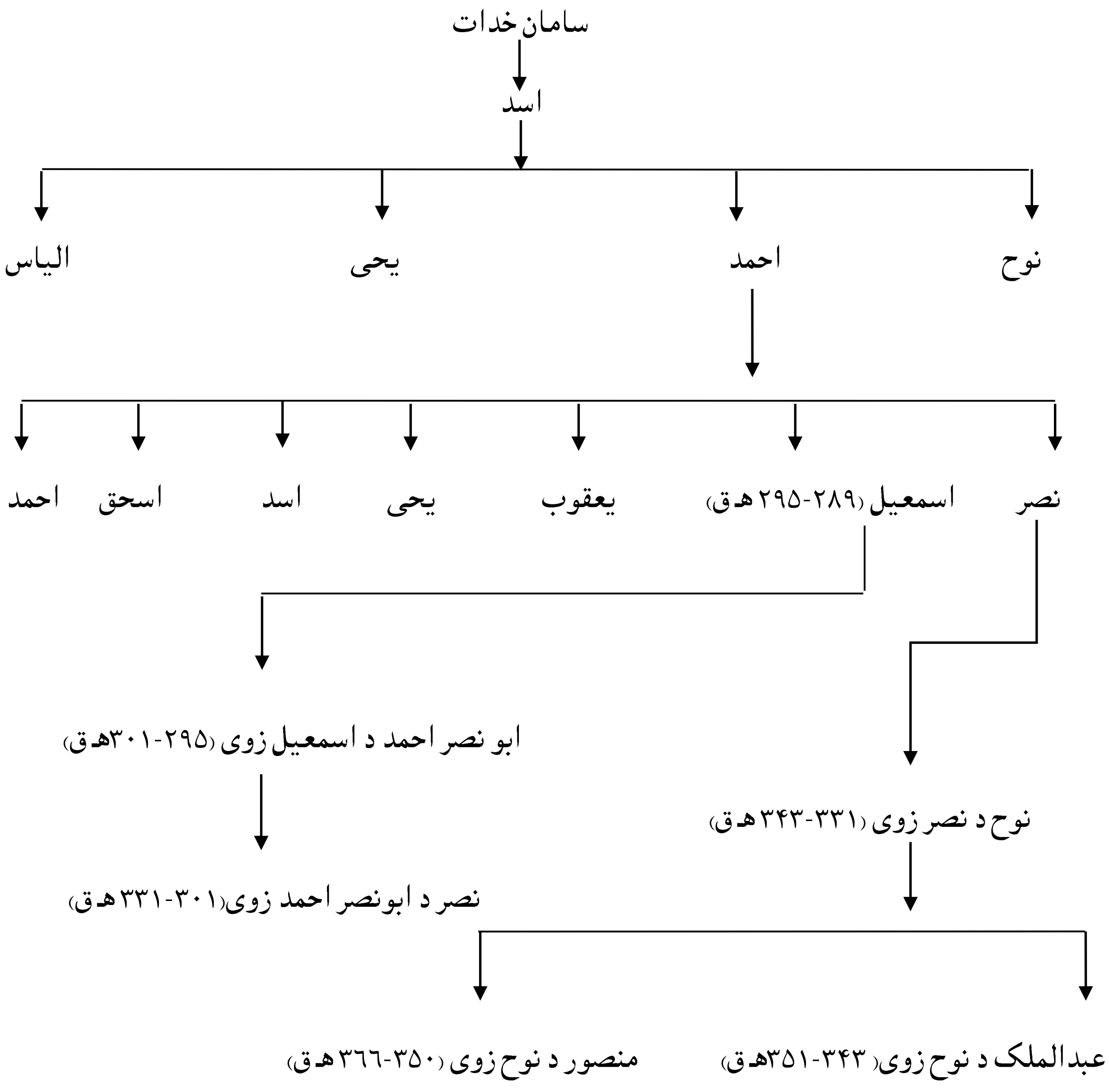

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم نوح د منصور زوی (٣٦٦-٣٨٧ هـ ق)

↓

دوهم منصور د دوهم نوح زوی (٣٨٧-٣٨٨ هـ ق)

↓

دوهم عبدالملک د دوهم منصور زوی (٣٨٨- ٣٨٩ هـ ق)

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلورم څپرکی

د غزنویانو دولت

پیلیزه

د غزنویانو مستقل اسلامي دولت وتوانیده چې په ټول افغانستان او د هند په ځینو برخو کې د اسلام مقدس دین خپور کړي، چې سرحدات يې هند او فارس ته رسېدل. دغه لويه امپراتوري د افغانستان د غزني له ښار څخه اداره کېده، چې د افغانستان په تاريخ کې ځانګړی ځای لري، ځکه غزنوي دولت د افغانانو پرمټ د هند په نيمه وچه کې د اسلام مقدس دين خپور کړ. په دغه څپرکي کې د غزني ښار د نوم د تسميې وجه، د الپتګين له خوا د غزني د ښار نيول او د غزنوي دولت بنسټ اېښودل، د ابواسحق ابراهيم، بلکاتګين، پريتګين او سبکتګين واکمني، په هند کې د سلطان محمود غزنوي فتوحات، د غزنويانو د کورنۍ د ټولو واکمنانو د واکمنۍ دوره او د سقوط لاملونه يې توضيح شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې څپرکي کې د غزنويانو د عصر فرهنګي او ټولنيز وضعيت د دولسمې او پنځلسمې زيږديزو پيړيو ترمينځ د افغانستان اوضاع ، خو د پوښتنو ترڅنګ کې د غزنويانو د کورنۍ د واکمنۍ د سقوط لاملونه تشريح شوي دي.

۴,۱. د غزنويانو د دولت مينځ ته راتګ

۴,۱,۱. غزني ښار

غزني ښار د تاريخ په اوږدوکې په مختلفو نومونو لکه غزني، ګزنيک ، غزنه (جزنه)، غزنين، غزنو، ګازاکه ، هوسی نا ، کنژک او ګنجک باندې ياد شوی دی. اوس د غزني پخوانی ښار د کابل- کندهار ترمينځ د يوې کندوالې په بڼه پروت دی، خو لرغوني عظمت او برم يې اوس له ځو خرابو پرته نور څه نه لري. د سلطان علاؤالدين جهان سوز په لاس له سوزولو مخکې يو آباد ښار و. هيوان تسنګ د غزني ښار هوسی نا بللی دی ، نوموړي ليکلي، چې دا ښار د يوې مستحکمې کلا په بڼه په يوه شنه او حاصلخيزه سيمه کې پروت دی . هيوان تسنګ لومړنی عالم دی چې هوسی نا (غزنی) يې د زابلستان پلازمينه وبلله (۴۲: ۶۸).

د غزني پخواني ښار په کلاسيکه بڼه جوړ او په يوه اوچته غونډۍ باندې پروت دی. يوه مظبوطه کلا او ديوال ورنه راچارپير شوی او د يوې جنګي کلا بڼه يې خپله کړې ده، ځکه د کلا په غاړو کې پاخه او کلک برجونه موجود وو، چې په دفاع کې ورڅخه ګټه اخيستل کېده . (۴۲: ۷۵).

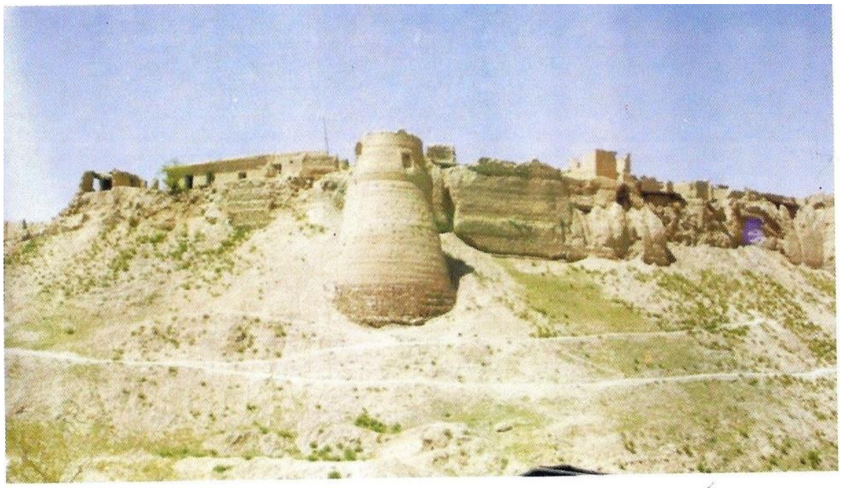

۴,۱. انځور: پورتنی انځور د غزني د پخواني ښار بڼه راښيي. (۳: ۱۲۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزني اوسنی ښار د غزني د ولايت مرکز دی، چې د کابل له ښاره ۱۳۵ کيلو متره واټن لري. د سمندر له سطحې په 2183 متره لوړوالي سره په يوه لوړه تپه باندې موقعيت لري او د سوق الجشي اهميت لرونکی دی. د غزني ښار د سبکتگين په واکمنۍ کې هم پرمختګ وکړ، خو د سلطان محمود غزنوي په واکمنۍ کې له ځانګړي اداري، علمي، سوداګريز او اقتصادي اهميت څخه برخمن شو، مګر د ګوډ تيمور لمسي له دې ښاره د يوې نظامي هډې په توګه ګټه اخېسته، خو د اورنګزيب په واکمنۍ کې نوموړی ښار بيا د پاملرنې وړ وګرزيد. د انګريزانو د لومړي يرغل پرمهال يې ډير زيان وليد، خو د اعليحضرت محمد ظاهر شاه په واکمنۍ کې د ۱۳۴۳ ل کال د نوي اساسي قانون له مخې په نوي تشکيلاتي ويش کې غزني د ولايت او د غزني ښار د هغه د مرکز په توګه وپيژندل شو. د غزني د نوي ښار بنسټ په ۱۳۳۷ ل کال کې کيښودل شو. ددې نوي ښار ودانيو او سړکونو د ۱۳۴۲ او ۱۳۴۷ ل کلونو ترمينځ يو څه پرمختګ وکړ.اوس دغزني ښار دپراختيا او پرمختګ په حال کې دی(۳: ۱۰-۱۱).

۴,۱,۲. د غزنوي دولت بنسټ ايښودونکی

کله چې د الپتګين اړيکې د ساماني دولت له مشرانو سره خرابې شوې او د دوي ترمينځ جګړه وشوه؛ له جګړې وروسته الپتګين غزني ته مخه کړه. د غزني ښار يې د هغه وخت له محلي حکمران ابوبکر لاويک[1] څخه ونيو. او په ۳۵۱ هجري قمري کې يې د غزني په ښار کې د غزنوي مستقل دولت بنسټ کيښود.

د غزنوي د واکمنۍ دوره په افغانستان کې د خپلواک اسلامي دولتونو په لړ کې هغه دوره ده چې پکې د اسلام مقدس دين ته د پام وړ خدمتونه سرته رسيدلي دي. د غزني ښار يې د اسلامي مدنيت مرکز ګرزولې و. همدا لامل و، چې په ۱۳۹۱ ل (۲۰۱۳ ز) کال د نړۍ د اسلامي هيوادونو له خوا د غزني ښار د نړۍ د اسلامي تمدن د مرکز په توګه وپيژندل شو. دا وياړ هم د غزنوي دولت د هغو خدمتونو پر بنسټ د افغانستان په برخه شو چې غزنوي دولت په ختيځ کې د اسلام د مقدس دين په خپرېدو او د اسلامي عالمانو په تربيه کې سرته رسولې وه.

---

[1] ابوبکر لاويک چې د ساماني منصور له لوري د غزني حاکم په توګه ټاکل شوی و. (۳۲: ۲۷۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴,۲. د الپتگین واکمني (۳۵۱-۳۵۲هـ ق)

(۳۴۱-۳۴۲ هـ ش)

(۹٦۲-۹٦۳ ز)

الپتگین په ۲٦۷ هجري قمري کې زیږیدلی دی. د اسمعیل ساماني د زوی احمد په دربار کې غلام و (۳ :۱۷). نوموړی ډېر ژر د شاهي گارد غړی او په شاهي گارد کې د افسر رتبې ته ورسید. وروسته د حاجب الحجاب (دربار وزیر) په دنده وگمارل شو. په ۹٥٦ ز کال د بلخ حاکم، په ۹٥۹ ز کال د ساماني پوځ د سپه سالار او د افغانستان د شمالي سیمو د والي په حیث مقرر شو. په ۹٦۰ ز کال په بخارا کې د عبدالملک له مړینې وروسته، الپتگین د عبدالملک ساماني وزیر ابوعلي بلعمي ته په یوه لیک کې ولیکل چې د عبدالملک زوی دې پاچا شي، مگر د دربار نورو مخورو د عبدالملک ورور منصور پاچا کړ. منصور د د الپتگین د ایل کولو په غرض پوځ راولیږه، خو الپتگین نوموړي پوځ ته د خُلم په دره کې ماتې ورکړه. له دې مخالفت وروسته الپتگین د غزني ښار د غزني له حاکم ابوبکر لاویک[1] څخه ونیو. په ۹٦۲ ز ۳٥۱ هجري قمري کې یې په غزني کې د غزنویانو د خپلواک دولت بنسټ کیښود. له سولې وروسته ساماني پاچا د خراسان د حکومت فرمان د الپتگین په نوم راولیږه.[2] الپتگین په ۳٥۲ هجري قمري کې ومړ او د هغه پرځای دده زوی ابواسحق پاچا شو (۲۷: ۱۱۷).

۴,۳. د ابواسحق ابراهیم واکمني (۳۵۲-۳۵۵هـ ق)

(۳۴۲-۳۴۵ هـ ش)

(۹٦۳-۹٦٦ ز)

ابواسحق ابراهیم یو کمزوری، عیاش او بې کفایته شخص و، چې د پلار پرځای پاچا شو. ده د افغانانو غوښتنې نه شوای پوره کولی، عسکرو دده پرضد شورش وکړ. د ابوعلي لاویک زوی ابوبکر لاویک له دې وضعیت څخه گټه واخېسته او د غزني په ښار یې حمله وکړه، د غزني د ښار له نیولو

---

[1] قاضي منهاج سراج جوزجاني د ابوبکر لاویک پرځای د انوک نوم ذکر کړی. (۷: ۲۲۶).

[2] الپتگین چې په غزني کې یو نوی سلطنت تشکیل کړ، خو د هغه دپاره د خپل سلطنت د پراختیا په مخ کې د کابل شاهانو سره زور وازمایې او جگړې څخه بله لاره نه و، چې له کابل شاه سره د پیښور څخه تر کابله پورې پښتانه ملگري وو (۳۲:۲۷۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ابواسحق ابراهیم بخارا ته ولاړ او له ساماني پاچا څخه یې د مرستې غوښتنه وکړه. ساماني پاچا ډېر عسکر غزني ته راواستول. د غزني ښار د دویم ځل لپاره ابواسحق ابراهیم ونیو. ددې ښار تر نیولو وروسته ابواسحق ابراهیم د دویم ځل لپاره پاچا شو، مګر ډېر ژر په ۳۵۵ هجري قمري د ذوالعقدی په ۲۵ مه مړ شو. دده پرځای د الپتګین غلام، جنرال بلکاتګین واک ته ورسید(۳: ۱۸).

۴,۴. د بلکاتګین واکمني (۳۵۵-۳۶۵هـ ق)

(۳۴۵-۳۵۵ هـ ش)

(۹۶۶-۹۷۷ ز)

د الپتګین زوی ابواسحق وارث نه درلود. د دربار مشرانو او جنرالانو بلکاتګین، چې د الپتګین د ساتونکي ګارد قوماندان و، د پاچا په توګه وټاکه. نوموړی یو عادل او پرهیزګاره شخص و. بلکاتګین په عسکرو ډېر ګران و، نوموړي پوره لس کاله پاچاهي وکړه، په ۳٦۵ هجري قمري کال د ګردیز په کلابندۍ کې مړ شو(۴٦ : ۳۵).

۴,۵. د پریتګین واکمني (۳٦۵-۳٦٦هـ ق)

(۳۵۵-۳۵٦ هـ ش)

(۹۷۷-۹۷۸ ز)

د بلکاتګین له مړینې وروسته د غزنوي دربار مشرانو پریتګین، چې د الپتګین غلام او جنرال و، د پاچا په حیث وټاکه، خو نوموړي د عدالت او خدمت پرځای د ظلم او بې رحمۍ لاره غوره کړه. خلک دده له ظلم او ناوړه کړنلارې څخه په تنګ شول. ابوعلي لاویک د غزني مخکني حاکم له دې فرصت څخه ګټه واخېسته، د کابل د پاچا کابل شاه له زوی سره یې یوځای پر غزني د حملې په نیت حرکت وکړ، مګر سبکتګین د لوګر د څرخ په سیمه کې د هغوي مخه ونیوله، په جګړه کې ابوعلي او د کابل شاه د پاچا زوی دواړه بندیان او ووژل شول. د غزني د دربار مشرانو پریتګین له واک څخه لیرې او پرځای یې سبکتګین د غزني پاچا کړ (۴٦ : ۳٦).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴,٦. د سبکتگین واکمني (٣٦٦-٣٨٧هـ ق)

(٣٥٦-٣٧٦ هـ ش)

(٩٧٨-٩٩٨ ز)

سبکتگین په ٣٣١ هجري قمري کال په ماوراالنهر کې زیږدیدلی دی. پلار یې جوق نومیده، چې د خپلې قبیلې مشر و. ددې قبیلې په خوا کې یوه ترکي قبیله اوسېده. نوموړې قبیلې د جوق پرقبیلې حمله وکړه. د جوق د قبیلې د سیمې نیولو سره سم سبکتگین چې لا ١٢ کلن و د یادې قبیلې سره بندي شو. سبکتگین ځلور کاله په بند کې پاتې شو. بیا په یوه سوداگرباندې، چې نصر نومیده د مرئیي په توگه وپلورل شو. سبکتگین له نصر سره و چې د جگړې او توري استعمال یې زده کړ. خپل صاحب ورځخه ډېر خوښ و، نوموړی یې د خپلو مرئیانو د رئیس په توگه وټاکه. له همدې سوداگر نصر سره و، چې د اسلام مقدس دین یې قبول کړ. (۴٦: ٣٦).

نصر، سبکتگین بخارا ته له ځانه سره بوته، کله چې الپتگین په سبکتگین کې د زړورتیا نښې ولیدې، نوموړی یې واخېسته، په دې مهال الپتگین د ساماني عبدالملک حاجب الحجاب[1] و. څه وخت چې الپتگین د افغانستان د شمالي سیمو حاکم په حیث مقرر شو، سبکتگین هم ورسره و او د غزني د ښار په نیولو کې هم له الپتگین سره ملگری و (٧: ٢٢٦).

سبکتگین ډېر ژر د الپتگین د دربار وزیر او د هغه د معتمدو کسانو له جملې څخه وگڼل شو. د الپتگین له لور سره یې واده هم وکړ. د الپتگین د زوی ابو اسحق په واکمنۍ کې یې هم مهمه دنده درلوده. تر هغه وروسته د بلکاتگین او پریتگین په واکمنیو کې هم مهم شخص و او لوړه څوکۍ یې درلوده. سبکتگین د پریتگین د درباریانو له خوا د ٣٦٦ هجري قمري کال د شعبان په ٢٧ مه د جمعې په ورځ د پاچا په توگه وټاکل شو. له پاچا کېدو سره سم د غزنوي دولت دواکمنۍ د پراختیا په فکر کې شو، ترڅو په افغانستان کې د یو قوي دولت پواسطه ملي وحدت تامین او د هیواد د تجزیې او سقوط مخه ونیسي. لومړی یې بست ، قصدار (بلوچستان) او قلات جنوبي برخې ونیولې. په کابل کې د محلي دولت له منځه وړلو وروسته د افغانستان ختیځ ته متوجه شو. د کابل هندوشاهي دولت چې د

---

[1] حاجب الحجاب د سبکتگین په واکمنۍ کې یو ځانگړی ارگان و چې د دربار چارې به یې سرته رسولې او د هغه مسؤل ته یې د حاجب الحجاب (د دربار وزیر) هم ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صفاریانو د واکمنۍ پرمهال یې کابل پرېښود او د ګندهارا په ختیځو سیمو (لغمان او ننګرهار) کې یې خپل موقعیت ټینګ کړ. له لغمان څخه د ګنګ دریاب پورې سیمه یې تر نفوذ لاندې وه. د اسلامي لښکر د پرمختګ په مخکې یو لوی خنډ و. د پنجاب راجه جیپال چې د برهمن له قوم څخه و، د سرهند له انبالې څخه نیولې تر پیښور پورې په اوږدوالی، له کشمیر څخه نیولې تر ملتان پورې په پلنوالې دده واکمني وه. یعني د افغانستان ختیځه برخه دده تر لاس لاندې وه، کله چې نوموړی راجا د سبکتګین له نیت او هڅو څخه خبر شو، یو لوی لښکر یې راټول او د خپلې پلازمینې (لاهور) څخه یې د افغانستان په لورې حرکت وکړ، سبکتګین هم له خپل فوځ سره د هغه مخې ته ورغی (۳۶: ۶۲).

امیر سبکتګین د سلطنت په دویم کال ختیځ لورې ته لښکر کشي وکړه، څوکلاګانې یې ونیولې، په ډیرو ځایونو کې یې جوماتونه جوړ کړل. له زیاتو بریالیتوبونو سره بیرته غزنې ته راوګرزید. دغه وخت په هندوستان کې راجه جیپال حکومت کاوه. د جیپال د حکومت ساحه له لاهور څخه تر لمقان او له کشمیر څخه تر ملتانه پورې پراخوالی درلود؛هغه په دې خاطر چې په ویهند کې اوسېده، نو د مسلمانانو له لښکر سره مخامخ شو، کله چې جیپال د مسلمانانو له حرکت څخه خبر شو، ورخطا شو، قوي پوځ، فیلان او سواره یې د مسلمانانو مخې ته راولیږل. د لمقان (لغمان) په میدان کې جګړی ته یې تیارې ونیو. لمقان د کابل او پیښور ترمینځ موقعیت درلود. امیر سبکتګین هم له غزنې څخه د جګړې لپاره د جګړې ډګر ته راورسید، دواړو لښکرو جګړه پیل کړه. له سبکتګین سره د هغه زوی سلطان محمود غزنوي هم په دې جګړه کې ملګری و.))(۴۹:۲۵).

د دواړو لښکرو ترمینځ درې ورځې جګړه روانه وه[1]. سلطان محمود چې دغه وخت د خپل پلار د لښکر مشر او سردار و، سره له دې چې ډیر ځوان او بې تجربې و، خو په دغه جګړه کې یې ډیره میړانه وښوده او په ډیرې چالاکۍ سره وجنګیده. په پای کې راجه جیپال ته د خپل لښکر کمزوري ښکاره شوه. د پنځوسوو (۵۰۰) پیلانو او روپیو په ورکولو یې سوله وکړه او خپل یو معتبر امیر یې د سبکتګین سره د ضمانت (یرغمل) په توګه پرېښود او څو تنه مسلمان امیران یې د هغو شیانو د ورکولو په خاطر

---

[1] په جګړه کې پښتنو قوم ته ډیر زیان ورسیده ځکه د کابل او پیښور ترمینځ پښتانه پراته وو. بل پلو د سبکتګین په لښکر کې هم پښتانه وو چې ددوي په بریالیتوب کې ډیره ونډه درلوده او ددوي کورونه وران شول خو له کابل څخه تر پیښوره پورې د پښتنو ونډې ته په تاریخ کې ډیره یادونه نه ده شوې، یوازې البیروني لیکلي چې له اباسیند څخه تر کابله پورې علاقو کې پښتانه قبایلو یادونه کوي او داسې وایې چې دا خلک ډیرسرکښ، سرتیرې، زیږه او هندو مذهب دي.(۳۲: ۲۷۵).

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د سولې د تړون په وخت کې یې منلي وو له ځان سره لاهور ته بوتلل.خو کله چې راجه جیپال لاهور ته ورسید، خپل تړون یې مات او مسلمان امیران یې ونیول، غزني ته یې ځواب راولیږه تر هغه چې زمونږ هندو مشر خوشې نکړي، مونږ به هم مسلمان امیران خوشی نکړو. سبکتگین چې په دې جګړه کې له لغمان څخه تر سند سیند پورې سیمه نیولې وه، د جیپال ددې ځواب له خبرېدو سره سم د یو لوی پوځ سره د هند په لوری یې حرکت وکړ، راجه جیپال د هندي راجاگانو په مرسته د یو لوی لښکر سره له لاهور څخه د پېښور په لورې حرکت وکړ، په غالب گومان د سند د سیند لویدیځ ته د پېښور په شاوخواکې د هندوانو او مسلمانانو ترمینځ جګړه ونښته، په پایله کې هندوانو ماتې وخوړه او سبکتگین بریالی شو.له دې بریا وروسته د افغانستان ختیځه برخه د لاهور له ریاست څخه آزاده شوه. د سند تر سیند پورې خطبه د سبکتگین په نوم جاري شوه. سبکتگین دوه سوه زره عسکر په پېښور کې پریښودل. د هغه ځای اوسیدونکي پښتانه چې د پېښور په شاوخوا کې اوسیدل په ډیرې کرارۍ اوتسلې سره تابع او د هغه ځای پښتانه یې په خپل پوځ کې شامل کړل (۳۶: ۶۲- ۶۳).

د سبکتگین او جیپال ترمینځ لومړی جګړه په ۳۷۶ هجري قمري پیښه شوه او جیپال د هندو شاهي دولت پاچا د پنجاب د راجه گانو په مرسته د غزني په لوری حرکت وکړ، د کابل د سیند په غاړه د لغمان په سیمه کې د دواړو لښکرو (مسلمانانو او هندوانو) ترمینځ جګړه ونښته. جګړه د سبکتگین په بریالیتوب او د جیپال په ماتې سره پای ته ورسیده. د سبکتگین قوتونو له لغمان څخه د سند د سیند تر سواحلو پورې سیمې، چې د افغانستان طبعیي حدود دی، ونیولې. د نیول شویو سیمو خلکو ته یې د اسلام د مقدس دین تبلیغ کاوه، ډیر مسجدونه یې جوړ کړل. دومره ډیر غنیمتونه یې لاس ته راوړل، چې د غزنوي دولت او پوځ په پیاوړتیا کې یې ډیره مرسته وکړه. د غزنوي دولت د واکمنۍ د پراختیا لپاره یو بل لامل دا و چې د سامانیانو واکمني د داخلي مخالفتونو په وجه د زوال لورې ته سوق شوه. سبکتگین له دې وضعیت څخه ښه گټه واخیستله، له نوح ساماني سره د ابوعلي سیمجور او فایق مخالفت، نوح مجبور کړی و چې له سبکتگین څخه د مرستی غوښتنه وکړي. سبکتگین د خپل زوی محمود سره د نوح مرستې ته ورغی. د ساماني پاچا مخالفینو ته یې ماتې ورکړه او د ایلک خان له خطر څخه یې هم خلاص کړ. ساماني پاچا سبکتگین ته ددې خدمت په مقابل کې د ناصرالدین او سلطان محمود ته د سیف الدوله لقبونه ورکړل. سلطان محمود غزنوي ته یې د خراسان سپه سالاري هم ورکړه. سبکتگین ، محمود په نیشاپور کې پریښود، په خپله لومړئ بلخ ته ولاړ، بیا یې غوښتل غزني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راشي ، د لارې په اوږدو کې د باميانو او بلخ ترمينځ ، بلخ ته نږدې په ۳۸۷ هجري قمري کې وفات او غزني کې يې خښ کړ (۳۷:۴۶-۳۸).

قاضي منهاج سراج جوزجاني د امير سبکتگين د شخصيت په اړه داسې نظر لري:((امير سبکتگين مرد عاقل و شجاع و ديندار و نيکو عهد و صادق و بی طمع از زمان مردمان، و مشفق بر رعيت و منصف بود. و هر چه در امرا و ملوک از اوصاف حميده بيايد، حق تعالی جمله او را کرامت کرده بود، و مدت ملک او بيست ويک سال بود، و عمر پنجاوشش سال بود، و وفات او به حدود بلخ بود...)) (۷: ۲۲۸).

سبکتگين په رعيت او عسکرو گران و. هغوی سره يې په سختو او ستونزو کې تل برخه اخيسته. دده له ښې ادارې څخه ټول خوښ وو. کله چې سبکتگين مړ شو نو د امير عادل لقب يې وگاټه... سبکتگين په سختيو کې صابر او د کلکې ارادې خاوند او خير رسوونکې شخص و. دده دوه زامن حسن او حسين په کوچنيتوب کې مړه شوي و او محمود، اسمعيل، نصر او يوسف ورڅخه پاتې شول. سبکتگين په خپلو اولادونو ډير شفقت درلود. د هغوی تعليم ته يې ډيره پاملرنه کوله. کله چې يې واک ترلاسه کړ، خپل ورونه، مور او خويندې يې راوغوښتل او په خوشحالۍ کې يې شريک کړل (۳۷: ۵۸).

۴,۱ نقشه :لاندينۍ نقشه مونږ ته د الپتگين او سبکتگين د لښکر کشيو لورې راښيي. (۴۴۹:۳۰)

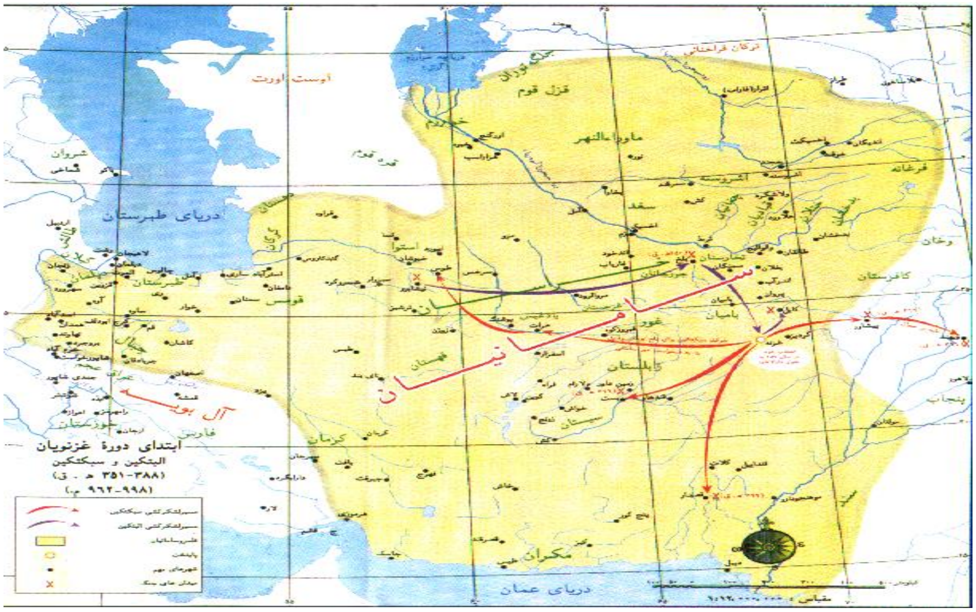

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴،۷. د سلطان محمود غزنوي واکمني (۳۸۸-۴۲۱هـ ق)

(۴۰۹-۳۷۶ هـ ش)

(۱۰۳۱-۹۹۸ ز)

سلطان محمود غزنوي د سبکتگین زوی د جوق لمسی او د قرایجکم کړوسی په ۳٦۱ هجري قمري د محرم په لسمه شپه زیږیدلی دی. مور یې د زابلستان د یو نجیب شخص[1] لور وه. څرنګه چې د ختیځو شهزادګانو سره ښایي سلطان محمود غزنوي هم د هغه وخت په مدرسو کې قرآن حفظ کړي او په شریعت او حدیثو کې یې زده کړې وکړې. په سیاسي برخه کې سبکتګین پخپله هغه ته د هیوادنیو چارو ترسره کول وروښودل او خپلې ښودنې یې د پندنامې په نوم یوه رساله کې راوړې دي. سلطان محمود غزنوي په اداري چارو کې هم پوره بلدیت درلود. کله چې سبکتګین د بست جګړې ته ولاړ، اوه کلن محمود یې په خپل وکالت په غزني کې پرېښود او ابوعلي کرماني د هغه وزیر و. څو کاله وروسته هغه ته د زمینداور د ولایت چارې وسپارلې. محمود په توره وهلو او نښه ویشتلو کې پوره مهارت درلود. دا تجربې یې له پلار سره په ګډو سفرونو او جګړو کې ترلاسه کړې وې، په ۳۷٦ هجري قمري په لغمان کې له جیپال سره او همدارنګه په ۳۸۴ هجري قمري له فایق او ابوعلي سیمجور سره په جګړه کې له خپل پلار سره یو ځای جنګیده. په وروستۍ جګړه کې ورته د سیف الدوله لقب ورکړ شو (۳۷:٦۰-٦۲).

سبکتګین شپږ زامن (محمود، اسمعیل، نصر، یوسف، حسن او حسین) درلودل. سبکتګین د مړینې پرمهال ، خپل کوچنی زوی اسمعیل چې د الپتګین لمسی و، د خپل ځای ناستې په توګه وټاکه. ځکه چې سبکتګین، الپتګین ته خاص احترام درلود. اسمعیل بلخ ته ولاړ او خپله پاچاهي یې اعلان کړه. عبدالحارث منصور بن نوح ساماني ته یې درناوی وکړ. هغه خزانه چې پلار یې په هلو ځلو راټوله کړې وه، عسکرو ته بحشش کړه. ده فکر کاوه که چیرې له سلطان محمود سره یې جګړه پیښه شي هغوی به د دې ننګه او ملاتړ وکړي (۳۷: ٦۵).

سبکتګین د اسمعیل د ځای ناستې له ټاکنې وروسته سلطان محمود غزنوي ته په دې مضمون یو لیک لیکي: اسمعیل مې د ځای ناستې په توګه وټاکه، چې ته ډیر لوی کارونه په مخکې لرې، امید دی چې ته به له دې مصلحت سره راضې یې. په غزني کې به ستا لپاره خطر نه وي. اسمعیل ستا له نږدې

---

[1] په همدې خاطر د سلطان محمود غزنوي د دربار شاعرانو هغه د محمود زابلي بللې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته کوونکو څخه دی. ته له هغه څخه ډېر ځواکمن یې ... . خو محمود خپل پلار ته ددې لیک ځواب ورنکړ (۳۰: ۹۸).

سلطان محمود چې په نیشاپور کې و، اسمعیل ته یې خبر ورکړ، چې دی د پاچاهي مستحق دی. ابوالحسن حمولی یې له یو لیک سره یو ځای اسمعیل ته راولیږه. او دا یې هم ورته ویلي و، چې مشر ورور ته په درناوي، د محمود د حقوقو او د وروری د مینې په لرلو سره غزنی هغه ته وسپاري، د بلخ یا د خراسان ولایت به اسمعیل ته ورکړي. په لیک کې یې دا هم لیکلي و: که چیرې رښتیا هم اسمعیل عسکري لیاقت، تجربه او په کارونو کې کفایت لرلای، نو محمود به هیڅکله د پلار له وصیت څخه سرغړونه نه وې کړی. خو اسمعیل دا وړاندیز ونه مانه، د دغې پیښې له امله د جوزجان حکمران او عبدالحارث ډیره هڅه وکړه ترڅو چې دواړه ورونه سره پخلا شي او یو بل سره خبرې وکړي، خو اسمعیل ددغه مینځګړیو په هڅو شکمن شو او خبرو ته یې غوږ ونه نیوه. محمود اړ شو چې غزني ته روان شي او د تورې په زور خپل مقصد ترلاسه کړي. خو کله چې هرات ته راورسید بیا یې د سولې وړاندیز وکړ، اسمعیل بیا هم انکار وکړ (۳۷: ۲۶-۲۷).

اسمعیل د محمود له خوا د سولې وړاندیزونه د هغه د ضعف علامه ګڼله او د دربار د مشرانو د مشورو په اساس د محمود ټول وړاندیزونه رد او د جګړې تیاری یې ونیوه. سلطان محمود هم د جګړې لار غوره کړه. غزني ته نږدې د ۳۸۸ هجري قمري د ربیع الاول په میاشت کې د دواړو ورونو ترمینځ د پاچاهۍ پر سر جګړه ونښته. په پایله کې محمود بریالی شو او اسمعیل ماتې وخوړه او بندي شو. په دې ترتیب د اسمعیل د پاچاهۍ اوه میاشتنی دوره پای ته ورسیده، او په بندیخانې کې مړ شو. سلطان محمود د واکمنۍ چارې په خپل لاس کې واخیستی (۳۷: ٦٥).

سلطان محمود د غزني د لویو پاچاهانو له جملې څخه دی. کله چې ده غزنی ونیو، اسمعیل تسلیم شو او د سبکتګین پرتخت کیناست. عالمان، سیاسي او نظامي مشران یې معاف کړل. دده د فرمان پربنسټ د سبکتګین قبر په ډیر ښه شان سره جوړ شو. د واکمنۍ په لومړي کال کې وتوانید د ټولو سیمو حاکمان تابع او د سبکتګین قلمرو تر خپل کنترول لاندې راولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴،۷،۱. د سلطان محمود غزنوي او ابوالحارث ساماني اړیکې

د سبکتګین د مړینې پرمهال، سلطان محمود غزنوي د سامانیانو د سپه سالار په توګه په نیشاپور کې اوسېده. محمود غزنوي غزني ته د راتګ پر مهال ساماني پاچا ابوالحارث د واکمنۍ له نیولو څخه خبر کړ. څه وخت چې محمود پر خپل ورور اسمعیل بریالی او د سبکتګین د قلمرو تر تصرف وروسته په خراسان کې د خپل قدرت په فکر شو، په داسې حال کې چې نوموړی کله غزني ته راتللو، ساماني پاچا ابوالحارث له فرصت څخه ګټه واخېسته، بکتوزن چې د سامانیانو دپوځ مشر و د خراسان د سپه سالارۍ او حاکم په توګه مقرر کړی و. سلطان محمود غزنوي د پورته خبر له خبرېدو، بیرته د پخواني مقام د لاس ته راوړلو په غرض د یو لښکر سره بلخ ته ولاړ او هلته میشت شو. له بلخ څخه یې د ساماني امیر څخه د خراسان د حکومت او سپه سالارۍ غوښتنه وکړه ، هغه ته یې ځان او سبکګین د خدمتونو یادونه وکړه. خو له ساماني امیر څخه یې مثبت ځواب ترلاسه نه کړ. ساماني امیر د خپل استازي پواسطه محمود ته د سلطنت د مبارکۍ په خوا کې د بلخ ، ترمز او هرات حکومت ده ته ورکړ. خو ده د خراسان له حکومت او سپه سالارۍ څخه یې ډډه وکړه. محمود بیا خپل استازی ابوالحسن حمولي د قیمتي سوغاتونو سره ساماني دربار ته ولیږه او یادونه یې وکړه چې ساماني پاچا باید دده د پلار خدمتونه هیر نکړي او ویې وویل چې ما باید دې ته اړ نکړې چې د سامانیانو مخالفت وکړم(۳۰:۱۰۷).

کله چې ابوالحسن حمولي بخارا ته ورسید. ساماني امیر هغه ته وزارت ورکړ، هغه د محمود دربار ته له راتګه ډډه وکړه. محمود له بلخ څخه نیشاپور ته حرکت وکړ ترڅو پخوانی مقام لاسته راوړي. بکتوزن محمود سره له جګړې ډډه وکړه، له نیشاپور څخه ووت او ساماني پاچا یې د سلطان محمود له حملې څخه خبر کړ. ابوالحارث د محمود د مقابلې په خاطر لښکر ترتیب او له پلازمینې څخه د خراسان په لورې روان شو. کله چې ابوالحارث سرخس ته ورسید، بکتوزن او فایق چې د ساماني دولت مشران وو، له ابوالحارث څخه ناراضي و، ابوالحارث (دویم منصور د دویم نوح زوی) یې ړوند او پرځای یې عبدالملک واک ته ورساوه. په ۳۸۹ هجري قمري کې. د ابوالحارث (دویم منصور د دویم نوح زوی) له واکه د لیرې کېدو وروسته د هغه کوچنی زوی عبدالملک د بکتوزن او فایق پواسطه واک ته ورسید. محمود د منصور ړندیدل بهانه کړل. بکتوزن او فایق ته یې ماتې ورکړه، خراسان یې ونیو. د هرات او بلخ حکومتونه یې په رسمي ډول محمود ته ورکړل. د عبدالملک له مړینې وروسته د سامانیانو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځه تګ نور په خراسان[1] کې د محمود له پاره کومه ستونزه نه وه. نصر یې د نیشاپور د حاکم او سپه سالار په توګه په نیشاپور کې پرېښود. محمود په بلخ کې پاتې شو ترڅو وضعیت وڅاري او د بغداد خلافت ته یې د مذهبي او روحاني مقام په حیث خبر ورکړ. عباسي خلیفه القادر باالله محمود د فتح شویو سیمو د حکمران په توګه وپیژاند، د امین السلطنت او یمین الدوله لقبونه یې ورته ورکړل. په ۳۸۹ هجري قمري کې یې دده پاچاهي په رسمیت وپیژانده. سلطان محمود غزنوي په اسلامي دوره کې لومړنۍ پاچا و چې په ټول افغانستان کې یې محلي واکمنان تابع اویو قوي مستقل اسلامي دولت یې تشکیل کړ(۱۰۹: ۳۰).

۴,۷,۲. د سیستان نیول

د سبکتګین د واکمنۍ پرمهال د صفاریانو واکمن خلف د احمد زوی د محمد لمسی له سبکتګین سره د اړتیا په اساس دوستانه اړیکې درلودې، خو دسبکتګین له مړینې وروسته وتوانیده چې د غزنې دربار، له بحراني وضعیت څخه ګټه واخلي او د خپل زوی طاهر پواسطه پوشنج ونیسي. د طاهر د لښکر مشران سلطان محمود ته راغلل او هغه یې وهڅاوه چې پر سیستان حمله وکړي. سلطان محمود غزنوي په ۳۹۰ هجري قمري کال سیستان ته لښکر کشي وکړه. د غزني پوځونو؛ خلف چې په یوه محکمه قلعه کې اوسېده، کلابند کړ. دغې کلابندۍ ډېر دوام ونکړ، ځکه خلف پوهیده چې نوموړی د غزنوي پوځونو سره مقابله نشي کولی. د سولې وړاندیز یې وکړ. سلطان محمود د سولې وړاندیز ومانه، خو دده واکمني یې په سیستان کې پای ته ورسوله. سلطان محمود غزنوي خلف ته د اوسیدو د ځای د خوښولو اختیار ورکړ. خلف په جوزجان کې سکونت غوره کړ او څلور کاله په جوزجان کې واوسېده، خو وروسته یې د ایلک خان سره د یو خراب لیک د لیږلو له امله د محمود په دستور هغه (خلف) د ګردیز

[1] د خراسان نوم یې لومړی ځل واوریدو او په خپلو کتابونو او اثارو کې یاد کړل. لومړنۍ عربي لیکوال امام احمد بن یحی بن جابر بغدادي دی ، چې په بلازری سره شهرت لری. د دویمې هجري پیړی په ورستیو کې زیږدیدلې او په ۲۵۵ هجري کې خپل نامتو کتاب فتوح البلدان تالیف او اسلامي مؤرخینو لپاره یې درونډ ماخذ پرېښې د خراسان کلمه استعمال کړی ده. خو د اسلام تر راتګ څخه وړاندې د افغانستان خاوره په دریو لویو برخو - شمالي (باختر) ، سویلي پراخه سیمه (نیمروز) او مینځني برخه (خراسان) ویشل شوی و. پر افغانستان د اسلامي لښکرو د راتګ پرمهال د باختر برخه له مینځه تللی وه او ځای یې خراسان نیولې و ، ځکه مونږ وینو کله چې د مسلمانانو لښکرو د فارس له هیواد څخه حتیځ لور ته راورسیدل او د هغه سمسورو سیمو تر فتحې وروسته یې د لومړي ځل لپاره د خراسان نوم واوریده او لاندینې ولایتونه او ښارونه یې د خراسان برخې وپیژندلې: د نیشاپور ولایت، هرات ولایت، تخارستان ولایت ، بلخ ولایت، ماورالنهر ولایت او د خوارزم ولایت.(۲۸ : ۶-۸).

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلا ته ولیږه، چې په ۳۹۹ هجري قمري کې هلته مړ شو. د خلف له مړینې وروسته د صفاریانو حکومت سقوط وکړ او ددوي سیمې د سلطان محمود د قلمرو برخه وگرزیدې. بیرته غزني ته د راتگ پرمهال د اعتماد وړ قیچي حاجب یې د سیستان د حاکم په توگه وټاکه. محمود چې له سیستان څخه غزني ته ورسید، په سیستان کې شورش پیل شو. سلطان محمود دویم ځل سیستان ته لښکر کشي وکړه، شورش یې ارام کړ او خپل ورور نصر چې د نیشاپور حاکم و، د سیستان د حاکم په توگه مقرر کړ(۱۱۱:۳۰-۱۱۲).

۴,۷,۳. د غور نیول

هغه ټولې غرنۍ سیمې چې د هرات ختیځ او جنوب حتیځ، د سیستان جنوب اود جوزجان جنوب ته پرتې وی د غور یا غورستان په نوم یادیدې. د دغو سیمو شاوخوا سیمې د اسلامي فاتحانو له خوا فتح شوي وو. مرکزي سیمې له دې امله چې ورتگ ورته ستونزمن و، ازادې پاتې وې. یوازې د مندیش حکمران ابن سوري د سبکتگین واکمني ومنله. خو د سبکتگین له مړینې وروسته یې بیرته خپله ازادي وساتله، او ټاکل شوي پیسې به یې نه ورکولې، خو سلطان محمود د غور د شاوخوا سیمو له خلکو څخه د سرسلامتۍ محصول اخیسته. په ۴۰۱ هجري قمري کال سلطان محمود په خپله د غور په خوا روان شو. د هرات د حاکم التون نتاش او د طوس د حاکم ارسلان جاذب لښکرې یې مخکې کړې. ددغه لښکر خبر غورته ورسید. د غور د غرونو خلکو د جگړې لپاره تیاری ونیو او التو نتاش ته یې ماتې ورکړه، خو سلطان محمود ډیر ژر مرستې ته ور ورسید. او غوریانو ته یې وروسته له څو جگړو ماتې ورکړه. په دې ترتیب سلطان محمود دغور پلازمینه اهنگران ونیوله. محمد ابن سوري کلاگانې پریښودې. غرونو ته وخوت او د سلطان محمود پر ضد یې جگړه پیل کړه. خو سلطان محمود د مهارت او جسارت د لرلو سره سره پر محمد ابن سوري بریالې نه شو. محمود له یوه ځانگړې تاکتیک څخه گټه واخیسته (دوی د تیښتې په بهانه خپل ځایونه پریښودل، شاته ولاړل. غوریان چې ددوی ظاهري شاته تگ ولید، له خپلو سنگرونو څخه راووتل، د غزنوي لښکرو لټون یې وکړ. سلطان محمود ډیر ژر پرې راوگرزیده، په دې ډول یې د غوریانو تیت او پرک لښکر ته ماتې ورکړه. سلطان محمود مندیش د ابن سوري بل زوی ابوعلي ته وسپاره. ابن سوري او شیش یې بندیان غزني ته ولیږل. خو محمدابن سوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اسارت څخه مرگ بهتر وگاڼه، هغه زهر چې د خپلې گوتې له غمي لاندې يې ايښې وو، وخوړل. په لاره کې د کدن[1] Kidan په سيمه کې مړ شو(۳۷: ۱۰۸).

سلطان محمود د غور د ختيځو برخو له نيولو وروسته په ۴۰۵ هجري قمري کې د غور جنوب خواته لښکر کشي وکړه. د څو کلاگانو له نيولو وروسته بيرته غزني ته راغی. سلطان محمود غزنوي په ۴۱۱ هجري قمري د غور د شمال غربي برخې د نيولو لپاره د هرات حاکم مسعود له هرات څخه حرکت وکړ، تر څو دتب سيمې ته ورسيد او د څو کلاگانو تر نيولو وروسته د تب حاکم تسليم شو او وعده يې ورکړه ټولې هغه کلاوې چې په غرستان کې يې نيولې وې هغه به بيرته سلطان ته ورکړي. مارابادMarabad چې د لارې په اوږدو کې موقعيت درلود. ددې سيمې حاکم هم د خراج په ليږلو سره د مسعود متابعت وکړ. په دې ترتيب ټول غور يې ونيولو (۳۷: ۱۱۰).

۴,۷,۴. د قصدار يا ننني بلوچستان نيول

د قصدار حکومت د ننني بلوچستان په شمال حتيځ کې د غزني له توابعو څخه شميرل کېده . په ۴۰۱ هجري قمري د قصدار حاکم د ايلک خان په لمسون غزني سره دښمني غوره کړه او د خراج له ورکولو څخه يې ډډه وکړه. سلطان محمود د ۴۰۲ هجري قمري په جمادي الاول کې قصدار ته لښکر کشي وکړه. قصدار يې کلابند کړ، د قصدار حاکم تسليم شو، د کلني خراج د ورکولو وعده يې وکړه. دا يې هم ومنله چې (۱۵) پيلان او ۱۵ ميلونه درهمه د جگړې تاوان به هم سلطان ته ورکړي. سلطان محمود د سولې شرايط ومنل ، باج يې پرې وټاکه او غزني ته راستون شو(۳۷:۱۱۱).

۴,۷,۵. د مکران نيول

د مکران سلطنت په لوړيو وختونو کې د بويه[2] کورنۍ تابع و. د اباسين سيند او د عمان خليج ترمينځ د سمندر پر غاړه، د کرمان او بلوچستان په يوه برخه کې پروت و. کله چې د ال بويه ځواک او

---

1 عتبی ۲۴۴ مخ. طبقات ناصري ۳۲۱مخ. (کدن) د غزني او باميانو ترمينځ لاره کې و. د کدن دغه موقعيت د طبقات ناصري په (۳۲۴، ۳۴۳، ۴۳۱ او ۴۳۲ مخونو) تر يادونې او مقايسې وروسته ترلاسه شوی. د کدن موقعيت د غور شمال غرب ته موقعيت لري (۳۷:۱۰۸)

2 ابو شجاع بويه د ايران د بويه پاچاهانو نيکه و، چې د قزوين څنگ ته د کياکاش اوسيدونکي و، او ويل يې چې دې د ساماني سلطان بهرام گور له نسب څخه دی. کله چې ماکان بن کاکي طبرستان ونيو، ابوشجاع له خپلو دريو زامنو (علي، حسن او احمد) سره د هغه په حضور کې د ملازمت دنده ترلاسه کړه. په ۳۵۱ هجری کې ماکان د اسفار بن شيروبه له لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمني پای ته ورسیده، د مکران[1] حکمران معدان لومړی د سبکتگین او بیا د محمود تابع و. کله چې سلطان محمود غزنوي په ۴۱٦ هجري قمري د سومنات ړنگولو پسې هند ته ولاړ، معدان مړ شو. له معدان څخه دوه زامن عیسی او ابوالمعسکر پاتې شول. د دواړو ترمینځ د واک پر سر جګړه ونښته، ابوالمعسکر[2] ماتې وخوړه، د سلطان محمود دربار ته یې پناه یوړه. محمود ابوالمعسکر په غیږ کې ونیو. عیسی د سلطان محمود له دې نیک چلند څخه وویریده، چې محمود به دده ورور ابوالمعسکر واک ته ورسوي. عیسی یو هیئت د نماینده گانو په توگه سلطان ته ولیږه او له خپل ورور سره یې شخړه حل کړه. د سلطان محمود قهر کم شو او عیسی یې د مکران د حاکم په توگه په رسمیت وپیژانده. خو په ۴۲۰ هجري قمري کال کله چې محمود سلجوقیانو سره په جګړه بوخت و، عیسی دښمني پیل کړه او د مکران ازادي یې اعلان کړه. سلطان محمود تصمیم ونیو چې ابوالمعسکر د مکران پرتخت کښینوي، خو مخکې له دې کاره مړ شو (۳۷:۱۲۰).

۴,۷,٦. د ری، همدان او اصفهان نیول

فخر الدوله د ری د بویه کورنۍ حاکم په ۳۸۷ هجري قمري کې مړ شو. پر ځای یې د هغه ۹ کلن زوی مجدوالدوله پاچا شو، مور یې د خپل کوچني زوی نائب السلطنه شوه. کله چې مجدالدوله ځوان شو، غوښتل یې خپله مور لیرې کړي، خبره جګړې ته ورسیده. مجدوالدوله ماتې وخوړه او بندي شو. هغه د خپلې مور واکمني ومنله او له بند څخه آزاد شو. د مجدالدوله مور په ۴۱۹ هجري قمري کې مړه شوه. د حکومت چارې مجدوالدوله ته پاتې شوې. نوموړی له سلطان محمود څخه د مرستې غوښتنه وکړه. سلطان محمود په ۴۲۰ هجري قمري کې اته زره سپاره عسکر د حاجب علي په مشرۍ هلته واستول. مجدالدوله له سلو تنو عسکرو سره د هغه مخې ته ورغی، چې په ډیرې اسانۍ سره د دښمن لاس ته ورغی. ځکه، کله چې د راغلو عسکرو او سلطان د احترام په خاطر له آس څخه ښکته شو، ډیر

ماتې وخوړه او خراسان ته وتښتیده. اسفار هم د مرداویېج بن زیاد وواژه، په خپله د طبرستان حاکم شو. د بویه درې واړه زامن دده خواته ورغلل. مرداویېج د بویه مشر زوی علی ته د کرج (همدان ته نږدی پروت دی) حکومت ورکړ. دوه نور ورونه یې هم کرج ته ولاړل. د فتوحاتو په لړ کې علی فارس، حسن ری او احمد عراق ونیو. د مرداویېج له مړینې وروسته علی خپلواکي اعلان کړه، اصفهان یې هم ونیوه او د واک ساحه یې پراخه شوه (۳۷: ۲٦٦-۲٦۷).

[1] د مکران پایتخت کز Kiz نومیده. د ننني تربت کلي ته نږدې پروت و (۳۷: ۱۱۹).

[2] ابوالمعسکر د مکران معدان زوی و، چې د پلار له مړینې وروسته یې د خپل ورور عیسی سره د واک پر سر جګړه وکړه. په جګړه کې ابوالمعسکر ماتې وخوړه او د سلطان محمود په دربار کې یې پناه واخیسته. (۳۷:۱۲۰)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر د غزني د عسکرو له خوا په خيمه کې نظر بند شو. حاجب علي خپل عسکر د ری د ښار دروازو د نيولو لپاره وليږل. ددې بريالیتوب زيری يې سلطان محمود ته راوليږه (۳۷:۱۲۰).

سلطان محمود ډير ژر له جرجانيه څخه د ری خواته روان شو. د ۴۲۰ هجري قمري د جمادي الاول په نهمه د دوشنبې ورځ ښار ته ننوت، زيات غنيمتونه لکه يو مليون دينار نقدې پيسې ، نيم مليون ديناره جواهر، ۶۰۰۰۰ جوړې جامې او د طلا او نقرې ډير شمير لوښي يې په لاس راوړل. وروسته له هغه مجدوالدوله يې خپل حضور ته راوغوښت، بيا يې هغه له خپل زوی ابو دولف سره د بندي په توګه هند ته وليږه. سلطان محمود يو څه موده په ری کې پاتې شو. د ری د ادارې لپاره يې وړ کسان وټاکل. د ری د شاوخوا سيمو حاکمان ورته تسليم شول. يوازې ابراهيم بن مرزيان ديلمي مخالفت وکړ. سلطان محمود بيا په قزوين کې ابراهيم بن مرزيان ديلمي ته ماتې ورکړه، او نوی نيول شوی ولايت يې مسعود ته پريښود؛ امر يې ورته وکړ چې د بويه د کورنۍ تر واک لاندې نورې سيمې هم بايد ونيسي (۳۷: ۱۲۴-۱۲۵).

غزنوي لښکر د همدان او اصفهان د نيولو په نيت حرکت وکړ. لومړی يې په همدان يرغل وکړ. علاوالدين ابن کاکه ته يې ماتې ورکړه او همدان يې ونيو. بيا يې د اصفهان خواته حرکت وکړ. علاولدوله تستر (Tester) ته وتښتيد. مسعود په ۴۲۱ هجري قمري کې اصفهان ونيو. خو کله چې د سلطان محمود د مړينې خبر ورته ورسيد، مسعود، علاولدوله له خبرو وروسته بيرته د اصفهان د حاکم په توګه مقرر کړ، په دې شرط چې د کال شل زره ديناره خراج به ورکوي. په خپله ری ته ستون شو او له هغه ځايه نيشاپور ته راغی (۳۷: ۱۲۶).

۴,۷,۷. د فارس نيول

سامانيان په بخارا کې د سقوط په حال کې وو. په افغانستان کې سلطان محمود غزنوي د خپلواکۍ بيرغ پورته کړ. د سلطان محمود د قدرت او عظمت آوازې له خوارزم څخه تر هند پورې ورسيدې. د خراسان په لويديځ کې وضعيت کړکيچن و. په ۳۱۶ هجري قمري کې د زيار د کورنۍ د واک بنسټ د زيار زوی اويز پواسطه کيښودل شو، چې په ری او اصفهان کې يې حکومت درلود. همدارنګه د بويه د کورنۍ د واک بنسټ په ۳۲۰ هجري قمري ابوالحسن علی د ابو شجاع بويه پواسطه کيښودل شو چې د فارس په سهيل او د عراق په ځينو برخو کې يې پاچاهي کوله. د بويه درې زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې جلا جلا امارتونه جوړ کړل، چې په تاریخ کې د دریودیالمه په نوم یادیږي. چې د پارس دیالمه، د ری او همدان دیالمه، د عراق دیالمه، اهراز او کرمان کې به تل د دواړو کورنیو (بویه او زیار) ترمنځ جګړې وې. سلطان محمود غزنوي چې د هند زیاتې برخې نیولی وې، خوارزم یې هم نیولی و، د ترکستان په خانانو باندې هم بریالی شوی و، اوس په دې لټه کې ؤ چې لویدیځ طرف ته هم خپل نفوذ ته پراختیا ورکړي. لویدیځ لورې ته د لښکر کشۍ په پایله کې یې د ری ، اصفهان، همدان ، ګیلان، طبرستان، قزوین، ګرګان او مازندران ښارونه ونیول. او د افغانستان سرحدات یې عراق ته نږدې کړل. د بویه کورنۍ واکمنې یې پای ته ورسوله (۴۶: ۴۶-۴۷).

۴,۷,۸. ختیځ لورې ته فتوحات

سلطان محمود غزنوي د افغانستان ستر څواکمن واکمن و، چې په کلمَة الله یې راسخه عقیده لرله او غوښتل یې چې د خپل پلار په څېر د خپلو بریو لمن د اباسین پورې غاړې د هندوستان په پراخه ځمکو کې وغځوي. په همدې موخه یې پوځي سفرونه وکړل. محمود غزنوي چې کله واک ته ورسید، ډیر ژر په هند کې د فتوحاتو په فکر کې شو. دې هدف ته د رسیدو دپاره یې لومړی د یوه قوي سیاسي څواک د جوړولو هڅه وکړه.

۴,۷,۸,۱. د ویهند جګړه

سبکتګین د ویهند[1] د هندوشاهي[2] کورنۍ پاچا د انند پال له زوی جیپال سره جګړه وکړه او د خپل سلطنت برید یې تر لغمان پورې ورساوه. محمود هم د خپل پلار لاره تعقیب کړه، کله چې د بغداد د خلیفه له خوا په ۳۸۹ هجري قمري کې د مستقل سلطان په توګه وپیژندل شو، پریکړه یې وکړه چې هند ته پوځي سفر وکړي .

---

[1] هغه وخت چې هندوشاهي دولت له کابل څخه وشړل شو ، ویهند یې دویم پایتخت و. البیروني لیکي : چې له پېښور څخه ۱۴ میله فاصله لري (۱۶: ۵۲۷).

[2] لسمه میلادي پیړۍ کې د هند د شهزادګانو یوه سلسله په داسې یوه سیمه چې له لغمان څخه تر سند او د جنوبي کشمیر له غرونو څخه د ملتان تر سیمې پورې پراخه وه. پلازمینه یې ویهند و. جبپال چې کله له بهیم څخه وروسته پاچا شو ، ډیر ژر یې د غزني حکمران سره شخړه پیل کړه. د غزني حکمران سبکتګین ، جیپال ته ماتې ورکړه. ټوله سیمه یې تر لغمانه پورې تر حکمراني لاندې راوستله (۳۷ : ۱۱۹-۱۲۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۳۹۱ هجري قمري کې د پنځلس زره سپرو عسکرو او يو شمير رضا کارانو سره يې له غزني څخه د هند لورې ته حرکت وکړ. پيښور ته نژدې يې پوځي قرارګاه جوړه کړه. جيپال د دولس زره سپرو، ديرش زره پلی او درې سوه پيلانو يو لښکر برابر کړ. د ۳۹۲ هجري قمري د محرم په اتمه د دوی ترمينځ جګړه ونښته. په جګړه کې هندوانو ماتې وخوړه. ډير غنيمتونه د مسلمانانو لاس ته ورغلل. جيپال له خپلو پنځلسو زامنو سره بندي شو. وروسته د سلطان محمود او جيپال ترمينځ د سولې تړون لاسليک شو. په تړون کې جيپال ژمنه وکړه چې ۲۵ زره ديناره او پنځوس پيلان به امير ته د جګړې تاوان ورکړي، نو ځکه يې هغه بيرته په خپل ځای مقرر کړ، خو د هغه زوی يې د دغه تاوان تر ورکولو پورې له ځان سره وساته. محمود د ويهند په لوري لاړ. د ۳۹۳ هجري قمري په پسرلي کې بيرته غزني ته راغی. جيپال پنجاب ته له رسيدو سره سم ځان وواژه، پرځای يې زوی انند پال پاچا شو (۳۷:۱۲۹).

۴,۷,۸,۲. د سند نيول

۳۹٦ هجري قمري کې سلطان محمود د ملتان د نيولو په نيت روان شو. د سند دسيند له کوزي برخې څخه پورې وتل له خطره ډک کار و. پريکړه يې وکړه چې د پيښور په سيمه کې له دغه سيند څخه پورې وځي. اندپال ته يې خبر ورکړ چې د افغاني پوځ ممانعت ونکړي، خو انندپال د ملتان د حکمران داود په ملاتړ پاڅېد او د سلطان د عسکرو د مخنيوي له پاره مخ په پيښور راغی. سلطان محمود، انند پال ته سخته ماته ورکړه او د چيناب تر سيند پورې يې وځغلاوه. انند پال د کشمير غرونو ته وتښتيده. خو سلطان محمود له دې وړاندې ورپسې ورنغې، د ملتان په لورې روان شو(۳۷ :۱۳۱).

کله چې سلطان محمود په ۳۹٦ هجري قمري کال په پنجاب او ملتان کې خپل فتوحات پيل کړل، نو د غازي لقب ورکړ شو. لومړی يې ملتان ونيو، خو د ملتان حاکم داود چې قرمطي مذهب يې درلود، خپل مذهب ته يې پريښود او ۷۵ طلايي درهم يې محمودته ورکړل. په ۳۹۸ هجري قمري کې انند پال د ګواليار، قنوج، اجمير او يو شمير نور هندي راجا ګان له ځان سره ملګري کړل، د پيښور او د سلطان محمود لخوا د نيول شويو سيمو د بيرته نيولو په خاطر يې له خپلو سيمو څخه حرکت وکړ. ددوی ترمينځ د نګر يا لنګرکوټ په قلعه کې جګړه ونښته. لنګرکوټ قلعه د هماليا د غرونو په لمن کې يوه کلکه او مستحکمه کلا وه چې د هند پانګوالو او راجاګانو خپله پانګه (طلا) هلته ساتلې وه. خو سلطان محمود غزنوي نوموړي قلعه هم فتح کړه. سلطان محمود ډيره خزانه (اوه لکه ديناره، اوه سوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

منه زرین لوښي او ۲۲ منه خالصه طلا، دوه زره منه خامه نقره، شل منه مختلف جواهرات ....) د لنگرکوټ له قلعه څخه لاسته راوړل. دغه غنیمتونه په ۴۰۰ هجري قمري کې درې ورځې ننداري ته کیښودل شول (۴۶: ۴۲).

د ۴۰۵ هجري قمري په پسرلی کې سلطان محمود غزنوي غوښتل د ناردین قلعه چې حکمران تریلوچنپال پکې حکمراني کوله، له مینځه یوسي ځکه هغه په لاهور کې د هندوشاهي د سلسلې له نورو حکمرانانو سره په یوځای کېدو سره یو قوي قوت جوړ کړی و او هڅه یې کوله چې په لاهور کې د غزنویانو نفوذ له مینځه یوسي. د ناردین کلا په لورې یې حرکت وکړ. کله چې تریلوچنپال د سلطان محمود له ورتگ څخه خبر شو، خپل زوی (بهیمپال) یې د کلا د دفاع لپاره وټاکه. سلطان محمود بهیمپال ته ماتې ورکړه او کلا یې فتح کړه. او ډېر غنیمتونه د سلطان محمود په نصیب شول. د تریلوچنپال ځواک درې وړې شو. هغه د پنجاب ختیځ د سوالک Siwalik په غرونو کې له لاسه وتلو فوځونو په راټولولو شروع وکړه. یو ځل بیا یې پر محمود حمله وکړه، خو ماتې یې وخوړه. د سلطان محمود ددې بریا خبر ډېرو لریو ځایو ته ورسید، چې په پایله کې د شاوخوا راجاگانو سلطان ته د وفاداری لوړه وکړه. او د هغو سیمو گڼ شمیر خلکو د اسلام دین ومانه. سلطان محمود د دیني ښوونې لپاره هلته افغاني عالمان پریښودل او ډېر جوماتونه یې جوړ کړل او په خپله د ۴۰۵ هجري قمري کال په اوړي کې بیرته غزني ته راستون شو (۳۷: ۱۳۷).

په ۴۰۹ هجري قمري کې محمود د کشمیر د فتحې پریکړه وکړه. که څه هم هغه د جیهلم له سیند څخه تیر شو د لوهرکوټ مشهور حصار چې هلته ډېر هندوان جمع شوي وو، محمود دوه ځله حمله وکړه. کله چې د سلطان محمود لښکر له افغانستان څخه هند ته ورسید. د قنوج او مترا (ماتوره[1]) په ښارونو کې، چې په هند کې د مدنیت مرکزونه وو او ډېر معبدونه یې لرل، حمله وکړه. د لنگرکوټ چې د سلطان له مهمو فتحو څخه گڼل کیږی، ځکه ددې ښار په یوه معبد کې پنځه زره بتان چې سترگو کې یې یاقوت ځای پرځای شوي وو، او نور قیمتي اجناس موجود و، هم محمود ته په لاس ورغلل. وروسته د مترا، قنوچ او د گنگا دریاب په غاړه کې چې ډېرې کلاگانې او زرهاو بوتان موجود وو

[1] ماتوره: د هند له مشهورو فرهنگي ښارونو څخه وه، چې هلته ډیر معبدونه موجود وه. نوموړي ښار سلطان محمود غزنوي په په ۴۰۸ هـ ق (۱۰۱۸ م) کال فتح کړ. سلطان محمود چې کله د ماتوره ښار فتح کړ، په دې ښار کې پنخه بتان موجود وو. دغه بتان له سرو زرو څخه جوړ او د یو بت په سترگو کې دوه یاقوت ځای پرځای شوی وو. (۴۶: ۴۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوی د فتحې لپاره تياري ونيوه. د قنوچ تر نيولو وروسته مظفر او منصوره يې هم ونيول. سلطان محمود ته په دې فتح کې پنځه پنځوس زره غلامان، ۳۵۰ پيلان او درې مليونه درهم په لاس ورغلل. کله چې سلطان له دې وروسته غزني ته راورسيد، په غزني کې يې د مشهور جماعت (عروس فلک) بنسټ کيښود. د عروس فلک مسجد په آسيا کې د معمارۍ په لحاظ سارى نه درلود. سلطان محمود په ۴۱۲ هجري قمري د کالنجر د نيولو لپاره اقدام وکړ، په لاره کې يې د ګواليار کلا ونيوله ، او د کالنجر کلا يې هم فتح کړه (۴٦: ۱۴۳).

۴,۷,۸,۳. د سومنات فتح (۴۱٦ هـ ق)

(۴۰۴ هـ ش)

(۱۰۲٦ ز)

سلطان محمود غزنوي د پرلپسې فتوحاتو په لړ کې د هند ډيرى سيمې ونيولې او د هندوانو يو شمير معبدونه يې وران او پرځاى يې جوماتونه جوړ کړل. ټولو هندوانو به ويل چې سومنات زمونږ پر بتانو په غوسه شوى دى، که هغه خوښ واى، هيچا به بتان نه واى تخريب کړاى. کله چې سلطان محمود دا خبر واوريد. د سومنات د ويجاړولو دپاره، ترڅو د هندوانو پورته ادعا رد کړي په ۴۱٦ هجري قمري د شعبان په ۲۳ مه د دوشنبې په ورځ له ديرش زره منظمو سپرو او ډير شمير داوطلبو مسلمانانو سره له غزني څخه روان شو، چې د همدې کال د رمضان په ۱۵ مه ملتان ته ورسيد. هلته د وسايلو د چمتو کولو او بيديا کې د لارې د څېړلو او تثبيتولو لپاره تم شو. سلطان هر عسکر ته د اوبو لپاره دوه اوښان ورکړل او شل زره نورو اوښانو باندې يې وسايل او شيان بار کړل.د ۴۱٦ هجري کال د شوال په دويمه يې له ملتان څخه حرکت وکړ. د سختو لارو له طې کولو وروسته د ۴۱٦ هجري قمري کال د ذيقعدې په ۱۴ مه د پنجشنبې ورځ سلطان محمود هغه ښار ته چې هلته سومنات[1] بت ؤ، ورسيد. هغه د سمندر تر غاړې يوه کلکه کلا وليده. د کلا برجونه د برهمنانو په لاس کې وو. هغوی مسلمانانو ته په سپکاوي سره وويل، چې سومنات به له تاسې څخه هغه بدله واخلي کوم چې تاسو يې سپکاوې کړى دى. خو کله چې د کلا مشر خپله ناتوانې وليدله، يو ټاپو ته وتښتيده، ترڅو چې سلطان محمود بيرته راونه ګرزيد هغه مشر هم سومنات ته رانغی (۳۷: ۱۳۷).

---

[1] د سومنات د بتانو خونه د کاتياوار د ايالت د شبعې جزيرې په جنوب کې چې لويديځ برخه کې موقعيت درلود. (۴٦: ۴۳) .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان محمود د سومنات کلا محاصره کړه. د کلا اوسیدونکو برهمنانو او د سومنات نورو پیروانو په کلکه دفاع کوله، خو د سلطان محمود پوځ د ۴۱٦ هجري قمري د ذیقعدې په۱۵ مه د جمعې په سهار پر کلا حمله وکړه، ماسپښین مسلمانانو د کلا برجونه ونیول او د اذان په کولو سره یې خپله کامیابي اعلان کړه. د کلا هندوان د کلا دننه معبدونو ته ننوتل، د بت پښو ته پریوتل او مرسته یې وغوښتله. دوباره یې په زیات جرئت او هیله بیا جګړه پیل کړه. د مسلمانانو پوځ ګډ وډ شو، مخکې له ماښام څخه هندوانو له دوی څخه هغه سنګرونه بیرته ونیول کوم چې نیولي یي وو. د شنبې ورځ د ذیقعدې په ۱٦ مه مسلمانانو بیا د کلا استحکامات ونیول او هندوان یې په شا وتنبول. هندوان بیا ډلې ډلې معبد ته ننوتل او له سومنات څخه یې مرسته وغوښته. خو د هندوانو دغه عصبیت د مسلمانانو په جرئت هیڅ اغیزه ونکړه. مسلمانان د کلا په نیولو بریالي شول. په پایله کې پنځوس زره هندوان د سومنات په دفاع کې ووژل شول(۳۷: ۱۷۰).

جواهر لعل نهرو د سومنات په اړه داسې نظر لري : سومنات یو لوی معبد و، چې د پیړیو په اوږدو کې هلته ډیر سوغاتونه جمع شوي وو. کله چې محمود هغه ځای ته نږدې شو، په زرګونو خلکو دې معبد ته پناه یوړه، هیله یې درلوده چې معجزه به مینځ ته راشي. هغه خدای چې دوي د هغه عبادت کوي ، ددوي ساتنه او ملاتړ به وکړي... په پایله کې محمود معبد ونیوه. پنځوس زره کسان چې هلته د ساتنې په انتظار کې وو، ټول مړه شول...)) (۴۵: ۳۱۲-۳۱۳).

سلطان محمود له دې بریالیتوب وروسته د ۴۱۷ هجري قمري کال د صفرې په لسمه بیرته غزني ته راغی.

۴,۷,۸,۴. د جټانو سره جګړه (۴۱۸ هـ ق)

(۴۰٦ هـ ش)

(۱۰۲۸ ز)

جټان چې سلطان محمود، له سومنات څخه د بیرته راتګ پرمهال کړولي وو. له ملتان څخه یې حرکت وکړ، پریکړه یې وکړه چې په سیند کې د جټانو مقابله وکړي. خپل لښکر یې په بیړیو او وسلو سمبال کړ، جټانو هم د جګړې له پاره ترتیبات نیولي وو، کورونه او مالونه یې یو لیرې ټاپو ته یوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلور زره بېړې یې مجهزې کړې وې. خو د جټانو بېړۍ به چې کله د مسلمانانو له بېړیو سره ولګېدلې نو چپه او ډوبې به شوې. په پایله کې جټانو ماتې وخوړله. سلطان محمود په ۴۱۸ هجري قمري کال کې بیرته غزني ته راغی(۳۷ : ۱۷۷).

۴,۷,۹ . د سلطان محمود مړینه

سبکتګین له بلخ څخه د غزني پر لورې د سفر په لاره د ۳۸۷ هجري قمري کال په شعبان کې مړ شو. د هغه له وصیت سره سم اسمعیل پاچا شو، او اوه میاشتې یې پاچاهي وکړه. سلطان محمود له یوې جګړې وروسته چې د ۳۸۸ کال د ربع الاول په میاشت کې د دواړو ورونو اسمعیل او محمود ترمینځ واقع شوه، محمود بریالی او پاچا شو. سلطان محمود د ۳۳ کالو (۳۸۸-۴۲۱هجري قمري) واکمنۍ وروسته د ۴۲۱ هجري قمري کال د ربیع الثاني په ۲۳ مه نیټه وفات شو. سلطان محمود په ۴۱۸ هجري قمري کال په هند کې د جګړو له امله په ځانګړې ډول د اوړي په موسم کې د جګړو د سختیو او تکلیف له کبله یې د بدن ځواک ورځ تر بلې کمیده. په ۴۱۸ هجري قمري کال له جټانو سره د جګړې پرمهال د ملاریا مکروب یې وجود ته ورننوت چې دغه مزمنې ناروغۍ ورته د اسهال او سل (نرې رنځ) سب وګرځید. نوموړی دوه کاله په دغې شدیدې ناروغي باندې اخته و. سلطان محمود هڅه کوله چې دغه ناروغي له خلکو پټه وساتي. طبیبانو ورته د بشپړ استراحت سپاربښتنه کوله ، خو بیا هم سلطان محمود ورځنۍ چارې ترسره کولې. د ورځې دوه ځله یې خلک خپل حضور ته منل. خپل کلني سیاحت ته یې د پخوا په شان دوام ورکړ. د امپراتورۍ دننه یې ګرځیدل راګرځیدل پرې نښودل. د ۴۲۰ کال ژمی یې په بلخ کې تیر کړ، خو د بلخ آب او هوا دده پر وجود باندې ښه ونه لګیده. د ۴۲۱ هجري قمري په مینځ او د ۱۰۳۰ ز کال په اپریل کې غزني ته راورسید. د ځای بدلون هم ګټه ونکړه. په غزني کې له یوې اونۍ وروسته د ۴۲۱ هجري قمري د ربیع الثاني په ۲۳ مه د پنجشنبې ورځ د سهار په ۹ بجو د ۵۹ کالو په عمر وفات شو. په هماغه ورځ یې د ماخستن د لمانځه پروخت په فیروز بڼ کې یې خښ کړ (۳۷: ۱۷۸-۱۷۹).

۴,۷,۱۰. د سلطان محمود شخصیت

سلطان محمود غزنوي د هغو پاچاهانو په جمله کې شامل دی چې د خپلو لوړو کارنامو له کبله نه یوازې په اسلامي تاریخ کې مشهور دی؛ بلکې د نړۍ په تاریخ کې هم ډېر شهرت لري. د بغداد خلیفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوا د سلطان په لقب ولمانځلی شو. دده مور د زابلستان د یو سردار لور او پښتنه وه. د پلار له لورې ترک ؤ. دا چې دی په افغانستان کې پیدا شوی او روزل شوی دی افغان دی. ولې پښتنو نوموړی د هغه د لوړو کارنامو له امله د خپل مشر او لیډر په توګه قبول کړ. په تخت باندې د سلطان محمود د کښیناستلو پرمهال د غزني حکومت لا ډیر پرمختګ نه و کړی، مګر ده د خپلې واکمنۍ قلمرو په یو عظیم سلطنت بدل کړ. دده په واکمنۍ کې بخارا، د فارس یوه لویه برخه او د هند ډیرې سیمې شاملې وې. پر هند باندې یې ۱۷ ځلی لښکر کشي کړیده. د سلطان محمود غزنوي د فوځونو اکثریت؛ پښتانه وو. دا خبره العتبي هم د هند د ناردین په جګړه کې تائید کړی وه. په دې جګړه کې ګڼ شمیر پښتانه دده سره ملګري وو (۲۸۱:۳۲-۲۸۲).

جواهر لعل نهرو د سلطان محمود د شخصیت په اړه داسې نظر لري : له سبکتګین وروسته د هغه زوی محمود پاچا شو. سلطان محمود یو ممتاز سردار، د سپرو عسکرو یو ښه لارښود، پر هند یې ډیر کلونه پرلپسې حملې وکړې؛ ډیر غنیمتونه او بندیان یې له ځانه سره یوړل، اولس ځله یې پر هند حمله وکړه، یوازې یو ځل یې ماتې وخوړه، نور په ټولو حملو کې بریالی و (۴۵:۳۱۲).

سلطان محمود یو مسلمان او د قرآن حافظ و. د هند هره سیمه یې چې نیولې هلته یې د اسلام مقدس دین خپور کړی دی. ټول غنیمتونه یې د خدای ج د دین په لاره کې لګول. هغه د خلکو شخصي شتمنۍ او کورونو سره کار نه درلود. نوموړی مینځنۍ قد او جلبوونکې څېره درلوده. سلطان محمود یو مهربانه سړی و، له ورونو سره یې نرم چلند کاوه، له مامورینواو صاحب منصبانو سره یې ښه سلوک کاوه، هغوی به له مړینې وروسته هم هغه په نیک نوم یادوه. خپل ژوند یې د اسلام د سپیڅلي دین له اصولو سره سم تیراوه. د چا مخالفت یې نه شو منلې، خپله تیروتنه یې منله ، د قانون احترام یې کاوه او هیچا ته یې د قانون خلاف کړنو ته اجازه نه ورکوله.

۴,۷,۱۱. د سلطان محمود دورې ته یوه کتنه

سلطان محمود غزنوي د مینځنیو پیړیو او مخکنیو امپراتورانو په څېر د یو مطلق العنانه پاچا په توګه د درې واړو قوو (اجرائیه، قضائیه او مقننه) په سر کې قرار درلود. ده په خپل ژوند کې دا ثابته کړه چې د سکندر مقدوني او ژول سزار په څېر د نړۍ له لویو فاتحانو څخه دی؛ او د اسلام په تاریخ کې د سترو او مقتدرو اسلامي پاچاهانو په لیکه کې ولاړ دی. ده په خپل ژوند کې یوه لویه امپراتوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشکیل کړه. د ده د امپراطورۍ سرحدات په لویدیځ کې د اصفهان، همدان او طبرستان پورې؛ په ختیځ کې د گنگا تر سواحلو پورې او په شمال کې تر سیر دریا پورې رسیده، تاسیس کړه. سلطان محمود په خراسان کې د یو مقتدرې امپراطورۍ په جوړولو، تر ډیره وخته پورې د افغانستان په سیاسي، نظامي، او اقتصادي لحاظ د اسلامي هیوادونو مقتدر دولت گڼل کېده . د اسلام مقدس دین یې په ټول افغانستان او هند کې خپور کړ (۴۶: ۴۷).

سلطان محمود هیڅکله په خپلو دندو کې بې عمله شخص نه و. نوموړی د دولتي چارو په سرته رسولو کې نه ستومانه کېده . له هرې ادارې څخه یې څارنه کوله . کله به یې چې ظلم، جبر او بې عدالتي ولیدله، ډیر ژر به یې مجرم ته سزا ورکوله او مظلوم ته به یې د جبران چاره کوله. د امپراطورۍ په لېرې سیمو کې په گرځیدو راگرځیدو سره یې د حاکمانو په زړونو کې دده محبوبیت زیاتوه. له صاحب منصبانو او دولتي چارواکو یې دوامداره څارنه کوله. سلطان محمود د ټول پوځ قوماندان او سپه سالار و. پخپله یې په جگړو کې گډون کاوه. بهرنۍ سیاست یې خپله شخصاً اداره کاوه. مهم مکتوبونه یې پخپله لیکل. لوړ رتبه مامورین یې خپله مقررول. له وزیرانو سره یې مشوره کوله. دده په دربار کې ډیر زیات شمیر قلموالو او شاعرانو حضور درلود. د سلطان محمود دولت یو قوي مرکزي دولت و.

سلطان محمود حکومت لاندې وزارتونه درلودل.

1. د دیوان وزارت (وزیر مالیه)
2. عرض دیوان (حربیه وزیر)
3. د رسالت دیوان (دارالتحریر وزیر)
4. د شغل دیوان (وزیر د اشرف الملوک یا استخبارات)
5. دیوان وکالت یا د دربار وزیر

په ولایتونو کې جلا ادارې موجودې وې. (۳۷: ۱۸۴).

د سلطان محمود غزنوي په دربار کې د وخت مشهور شاعران او عالمان لکه عنصري بلخي، فرخي سیستاني، منوچهري ، فردوسي (د شهنامې لیکونکې)، ابوریحان البیروني، ابن سینا بلخي، احمد حسن میمندي ، العتبی او داسې نور موجود وو. ډیر اسلامي علما یې تربیه او د امپراطورۍ لیرې برخو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې واستول. چې د همدې خدمت پر بنسټ د اسلام مقدس دین هر ځآی ته ورسیده او په غزنې کې لویه دیني مدرسه جوړه شوه، چې پکې اسلامي زده کړی کېدلې. د همدې ارزښتونو له مخې په ۲۰۱۳ ز کال کې د اسلامي نړۍ له خوا غزنی د اسلامي نړۍ هیوادونو د تمدن د مرکز په توګه وپیژندل شو.

جواهر لعل نهرو د سلطان محمود د واکمنۍ د دورې په اړه داسې نظر لري : محمود په ۱۰۳۰ ز کال کې مړ شو. دده د مړینې پرمهال ټول پنجاب او سند دده په قلمرو کې شامل و. په هند کې محمود د یو لوی اسلامي رهبر په توګه پیژندل شوی دی. ده د اسلام دنشراو پراختیا لپاره پرهند حملې کولې. ډیر مسلمانان د هغه ستاینه کوي... (۴۵:۲۱۳).

همدارنګه مرحوم میر غلام محمد غبار د سلطان محمود غزنوي د واکمنۍ د دورې په اړه داسې نظر لري : ... هند ته د محمودلښکرو مذهبي اړخ درلود، نه د مال د ترلاسه کولو اړخ. هغه، غنیمتونه او مرئیان یې د مذهب له حکم سره سم منل او د غیر مسلمانانو مذهبي ځایونه یې په جوماتونو اړول او یا یې له سره جوړول. محمود یو کلک مسلمان و او د الهي کلمة الله لوړیدا یې خپله دیني دنده بلله. په دغه لار کې د هغه جګړو دیني بڼه درلوده او که چیرې د مالي ګټو لپاره وای نو مسلمان شوی او تسلیم شوي هندوان به یې یو هم ژوندی نه وای پریښی. مالي او ځاني مصؤنیت به یې نه و ورکړای. او یا به یې د بوتانو د ماتولو پرځای د هغه په پیروانو پلورلي وای. هغه به په دي قیمتي غنیمتونو او ځیزونو باندې تل جوماتونه او مدرسې جوړولې ...)) (۲۷:۱۲۱).

د سلطان محمود دوه تیروتنې د تاریخ په وړاندې د پاملرنې وړ دی. یودا چې په افغانستان کې ترکي سلجوقیانو ته یې د اوسیدو اجازه ورکړه ، ځکه همدې سلجوقیانو د ده له مړینې وروسته د مسعود سره مخالفت وکړ او د هغه د قوتونو تر ماتې وروسته سلجوقیانو خپل مستقل دولت تاسیس کړ. دویمه تیروتنه یې دا وه چې د مسعود پر ځای محمد د ځای ناستې په توګه وټاکه چې په لوی لاس یې پخپلې غزنوي کورنۍ کې بې اتفاقي پیدا کړه ، چې بیا مسعود په زور له محمد څخه واک ترلاسه کړ.(۴۶:۴۹).

د سلطان محمود د واکمنۍ دوره د افغانستان د اسلامي واکمنانو په لړ کې یوه ځلانده او له ویاړه ډکه دوره ده چې په افغانستان کې یې یو لویه امپراتوري جوړه او د هند په نیمه وچه کې یې د اسلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقدس دین خپور کړ.او د هیواد دننه یې سیاسي وحدت تامین او په خوا کې یې یو قوي مرکزي دولت تاسیس کړ.

۴,۲. نقشه : لاندینی نقشه د سلطان محمود غزنوي د لښکر کشیو لورې راښئي.(۳۰:۱۵۰)

۴,۸. د محمد واکمني (۴۲۱-۴۲۱ هـ ق)

(۴۰۹-۴۰۹ هـ ش)

(۱۰۳۱-۱۰۳۱ ز)

سلطان محمود غزنوي اوه زامن مسعود، محمد، سلیمان ، اسمعیل ، نصر ، ابراهیم او عبدالرشید درلودل. دوه لومړني مسعود او محمد یې مشران زامن وو. مسعود چې تر محمد مشر و؛ زړور، مبارز او د مشرۍ صفتونه پکې موجود وو، خو محمد دا صفتونه نه درلودل. هغه عیاش سړی و او د سیاست په نسبت د شعر او ادب سره یې زیاته علاقه درلوده (۴۶: ۴۹).

سلطان محمود په ۴۰٦ هجري قمري کې خپل زړور زوی مسعود د ځای ناستې په توگه وټاکه، چې نوموړی هغه مهال ۱۹ کلن و. اما د مسعود دښمنانو د شیطانت په وسیله سلطان محمود پر مسعود باندې بدگومانه کړ او سلطان محمود، د دښمنانو د توطیې او دسیسې پر بنسټ مسعود تل تهدیداوه او بل زوی محمد یې د مسعود په مقابل کې تشویق او هڅاوه. سلطان محمود غزنوي خپل زړور زوی مسعود سره له کینې څخه ډک چلند کاوه، مسعود یې د تهدید په خاطر له هرات څخه ملتان ته ولیږه. لږه موده وروسته یې بیرته هرات ته بدل کړ. ددې دواړو (پلار او زوی) ترمینځ د تاوتریخوالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایله دا شوه چې سلطان محمود غزنوي؛ مسعود د ځای ناستې له مقام څخه لیرې کړ. خو ددې موضوع له ښکاره کېدو څخه یې ډډه وکړه، ځکه هغه د مناسب وخت په انتظار کې و. خو ددربار مشرانو هم په ښکاره د سلطان ددې تصمیم مخالفت نشو کولې؛ که چا مخالفت هم کاوه، سلطان محمود د هغوي نظریاتو ته کوم اهمیت نه ورکاوه خو سلطان محمود د مړینې پر مهال د دولت مشرانو ته وویل: کوښښ وکړئ چې زما د زامنو تر مینځ بې اتفاقي پیدا نشي او مسعود د محمد سره جګړه ونکړي . د سلطان محمود له مړینې وروسته د غزنوي دربار مشران په دوه ډلووویشل شول؛ یوې ډلې د مسعود ملاتړ وکړ؛ بلې ډلې د سلطان د وصیت سره سم د محمد ملاتړ وکړ او محمد چې په دې مهال په جوزجان کې و، د پاچا په توګه یې اعلان کړ. علي د ارسلان زوی حاجب د پلازمینې د امنیت د ساتلو او ټولو حکومتي چارو څارنه کوله. محمد یې له جوزجان څخه غزني ته د یو لیک په واسطه راوغوښت. محمد چې د علي لیک ولوست؛ له خپلو مشاورینو سره یې یو ځای پریکړه وکړه چې د ځای ناستې په اړه د مسعود نظر ته انتظار وباسي؛ د هیواد ګټو ته وفادار درباریانو د محمد دا نظر تائید کړ. خو فرصت طلبو عناصرو وویل : ((څه کوئ چې نقد په نسیه خرڅوئ. غزني، سیستان، کابل، زابل، هندوستان او هغه خزانه چې ته پوهېږې چې څومره ده له تاسره ده؛ هغه عسکر چې نړۍ یې د مقابلې توان نلري له لاسه ورکوې او د بل تر امر لاندې ژوند کوې))(۳۰: ۱۸۵).

محمد غزني ته راغی او په غزني کې یې تود هرکلی وشو. له درې ورځو غم او فاتحې اخیستلو وروسته پرتخت کښیناست؛ محمد د نرم طبعیت خاوند و؛ یو شمیر درباریان چې مسعود یې د امپراطورۍ د ادارې لپاره وړ ګاڼه، ویې هڅاوه چې غزني ته راشي او واک ترلاسه کړي. مسعود هم ځان د پاچاهۍ مستحق ګاڼه؛ د واک د ترلاسه کولو په خاطر له فارس څخه هرات او له هرات څخه بلخ او بیا غزني ته راغي. د مسعود پلویانو وار د مخه محمد بندي او ړوند کړې و. په دې ترتیب مسعود واک ته ورسید او د محمد اوه میاشتنی واکمني ختمه شوه (۴۶:۵۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴,۹. د مسعود واکمني (۴۲۱-۴۳۲هـ ق)

(۴۰۹-۴۲۰ هـ ش)

(۱۰۳۱-۱۰۴۲ ز)

مسعود چې کله واک ته ورسید ، خواجه احمد حسن میمندي يې له بندیخانې څخه خلاص کړ او د خپل وزیر په توګه يې وټاکه؛ ابو علي حسن بن محمد یې چې په حسنک مشهور و، بندي کړ او احمد ینالتګین يې ویهند ته ولیږه. هغه دواړه سرداران چې محمد یې بندي او ړوند کړی و، بندیان او پاڼسي کړل، چې دې کار ظاهري بڼه درلوده؛ ځکه چې مسعود پخپله امر کړی و چې محمد ړوند کړئ. مسعود یو کال د دربار د چارو په سنبالښت او د داخلي ستونزو په اوارولو کې تیر کړل. په ۴۲۲ هجري قمري کې د عیسی په نوم یو تن په مکران کې بغاوت وکړ؛ د مسعود عسکرو هغه شورش ارام او په ۴۲۳ هجري قمري کې ترکمنانو پر هرات حمله وکړه. هغوي ته يې هم ماتې ورکړه. په ۴۲۴ هجري قمري کې مسعود هند ته پوځي سفر وکړ . خو کله چې له هند څخه بیرته راوګرځید؛ د هیواد په داخل کې وضعیت ورځ تر بلې بحراني کېده؛ په ځانګړې ډول ترکمنانو به په طوس ، هرات او ترمذ حملې کولې. علي تګین هم له بخارا څخه د بلخ د نیولو تصمیم درلود. مسعود پخپله مقابلې ته ورغی او په سرخس کې يې قرار ګاه ونیوله. ترکمنانو په مروه کې ماتې وخوړه. علي تګین په خپله مړ شو، مسعود خاطر جمع شو (۴۶: ۵۱).

مسعود یو ځل مخکې له علي تګین څخه د واک لپاره د مرستې غوښتنه کړی وه، او تعهد يې کړی و چې د مرستې په بدل کې به د ختلان سیمه علي تګین ته ورکوي. خو کله چې مسعود د علي تګین له مرستې پرته واک ته ورسید نو د ختلان د سیمې له ورکړې يې انکار وکړ. خو علي تګین وار د مخه د جګړې تیاري نیولې وه. کله چې مسعود سرخس ته د جګړې لپاره ورسید، علي تګین مړ شو، مسعود د هغه له خطر څخه بې غمه شو. له بل پلوه د قدر خان سره يې د دوستۍ اړیکې په دې مقصد ټینګې کړې. چې د کاشغر له قدر خاني دولت سره اړیکې په دوستۍ بدلې شي ، په ۴۲۲ هجري قمري کې سلطان مسعود خپل دوه سفیران کاشغر ته ولیږل؛ دوې دواړو دنده درلوده چې د قدر خان دربار ته ورشي او د هغه لور مسعود ته او د هغه د زوی بغراتګین لور مودود لپاره وغواړي. بالاخره

(c) ketabton.com: The Digital Library

استازي بريالی شول. قدر خان خپله لور مسعود او د خپل زوی بغراتگين لور يې د هغه زوی مودود ته په نکاح ورکړې (۳۰: ۲۱۰).

بارتولد هم پورته مطلب تائيدوي او ليکي : مسعود يو هئيت د ابوالقاسم ابراهيم بن عبدالله حصيري او قاضي ابو طاهر عبدالله بن احمد ثياني په مشرۍ کاشغر ته وليږه. دغه هئيت د کاشغر پاچا قدر خان ته د مسعود له پاچا کېدو خبر ورکړ. او د مسعود له خوا يې د دوستۍ ډاډ ورکړ او له قدر خان څخه يې غوښتنه وکړه چې خپله لور مسعود او د هغه د زوی بغرا خان لور د مسعود زوی مودود ته په نکاح ورکړي. مسعود د قدر خان د لور لپاره پنځوس زره ديناره او د بغرا خان د لور لپاره يې ديرش زره ديناره پيشنهاد کړل. د دوي وړانديز د کاشغر د پاچا قدر خان او د هغه له مړينې وروسته د هغه د زوی بغرا خان له خوا ومنل شو. د مودود ميرمن په لار کې وفات شوه خو د مسعود ميرمن شاه خاتون په ۱۰۳۴ ز کال غزني ته راورسيده چې د مسعود له خوا يې تود هرکلی وشو (۲:۲۱۸-۲۱۹).

له قراختائيانو سره د کورني پيوند او دوستۍ څخه د مسعود موخه دا وه ترڅو له شمال څخه خاطر جمع شي او دده دښمنان له قراخانيانو سره ملگري نه شي. په ۴۲۵ هجري قمري کال سلجوقيان د يبغو -طغرل او داود په مشرۍ له ماورالنهر څخه د خراسان نيسايا (جوزجان) ته داخل شول. مسعود دوه تنه جنرالان د ترکمنانو د دفاع لپاره جوزجان ته واستول، خو سلجوقيانو د غزني پوځ ته ماتې ورکړه. مسعود مجبور شو چې د جوزجان ولايت ته نږدې سيمې سلجوقيانو ته پرېږدي. په ختيځ کې د وضعيت د کنترول لپاره يې د سلطان محمود د وخت حاکم اربارق له هند څخه بلخ ته راوغوښت؛ ددې لپاره چې د هغه عسکر پاڅون ونکړي. لومړی يې د هغه احترام او وروسته يې په ۴۲۲ هجري قمري کال بندي او ثروت يې ورته لوټ کړ. احمد ينالتگين يې د پنجاب د حاکم په توگه وټاکه. احمد ينالتگين په ۴۲۶ هجري قمري کال د سلطان مسعود له اجازې پرته پر بنارس حمله وکړه او له ډېرو غنيمتونو سره لاهور ته راوگرزيد. مسعود د هغه دا عمل د ځان لپاره خطر وگاڼه او جنرال تلک يې د هندو قواو د قوماندان په توگه چې خپله هندو و، وټاکه، د احمد ينالتگين د ايل کولو په خاطر لاهور ته وليږه. احمد ينالتگين غوښتل چې مانسيرې (منصري) ته وتښتي؛ مگر د سند سيند کې ډوپ شو. سلطان مسعود په ۴۲۸ هجري قمري کال هند ته سفر وکړ. د هانسي مشهوره کلا او بنارس بندر يې ونيول او له ډېرو غنيمتونو سره غزني ته راوگرځيد. خپل زوی مجدود يې د لاهور د حکمران په توگه مقرر کړ. مسعود په همدې کال ماورالنهر ته سفر وکړ، هغه ترکمنان چې د بلخ د نيولو نيت يې درلود

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته شاته تګ ته مجبور کړل. په جوزجان کې علي کندوزي چې بغاوت یې کړی و، د خپلو ملګرو سره یې یو ځای پانسي کړ (۴۶: ۵۲).

۴،۳. نقشه : لاندینۍ نقشه د سلطان مسعود د لښکرکشیو لورې راښئي. (۳۰: ۱۵۱)

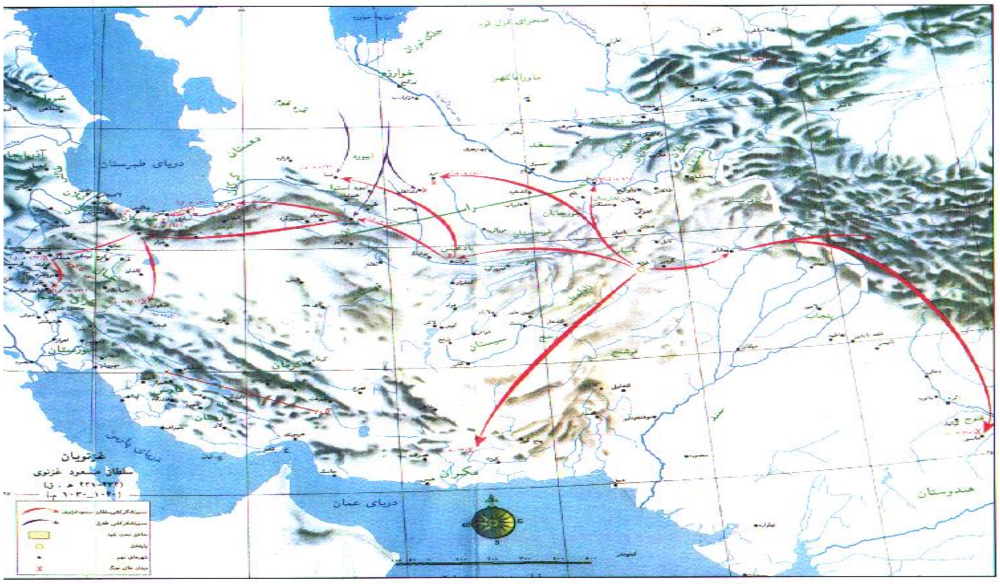

سلطان مسعود د واک په اخرو وختونو کې د ډیرو جګړو او ستونزو له امله عصباني شوی و. هغه مشران چې مسعود ته وفادار و، زاړه یا مړه شوي وو. په دربار کې بې باوري او ګډوډي د مسعود واکمني د زوال کندي ته ورټیل وهله. مسعود د دندانقان په سیمه کې چې د سرخس او مروې په مینځ کې موقعیت لري سخته ماتې وخوړه. په ډیر بد حالت غزني ته راورسید. په همدې مهال (۴۳۱ هجري قمري) د میکائیل سلجوقي زامنو (طغرل بیک او داود چغر بیک) نیشاپور، هرات او سیستان پورې سیمې ونیولې.

مسعود چې د هیواد په داخل کې وضعیت خراب ولید، خپل زوی مودود یې په غزني کې پریښود، پخپله یې هند ته په دې نیت سفر وکړ چې هلته به د یوه قوي پوځ له برابرولو وروسته افغانستان ته راشي؛ ترڅو له سلجوقیانو څخه نیول شوې سیمې بیرته ونیسي. د دربار مشرانو نوموړی هند ته له سفر څخه منع کاوه، خو مسعود ونه منله. په دې سفر کې یې خپل ړوند ورور محمد او د هغه زامن له بندیخانې څخه ازاد او له ځانه سره یې هند ته بوتلل. کله چې مسعود د مارګلې سیمې ته، چې د سند دریاب د اوسنې حسن ابدال ختیځ کې موقعیت لري ، ورسید، په دې ځای کې هغو عسکرو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسعود خزانی ته سترگی پټې کړې وې، دده پرضد شورش وکړ. دوي د لږ مقاومت وروسته د مسعود په طرفدارانو بريالی شول. د مسعود خزانه یې چور او نوموړی یې بندي کړ او د هغه ورور ړوند محمد یې پاچا کړ. په ۴۳۲ هجري قمري کال کې د محمد د پاچا کېدو سره سم یې مسعود وواژه. مسعود د توري او قلم خاوند و، د ادب سره یې هم مينه درلوده. د ده د واکمنی مشهور عالم ابوريحان البيروني و(۴۶:۵۳).

د مسعود قبر اوس د روضه په لار کې ښي طرف ته تقريباً د يو ميل په واټن د بڼونو په مينځ کې موجود دی.د هغه پر سر یوه ګُنبده هم جوړه شوې، د مرمر له ډېرو څخه یو ښايسته صندق دده پر قبر جوړ شوی. خلک دا د مسعود مزار ګڼي چې د باغونو په مينځ کې پروت دی(۳: ۴۳)

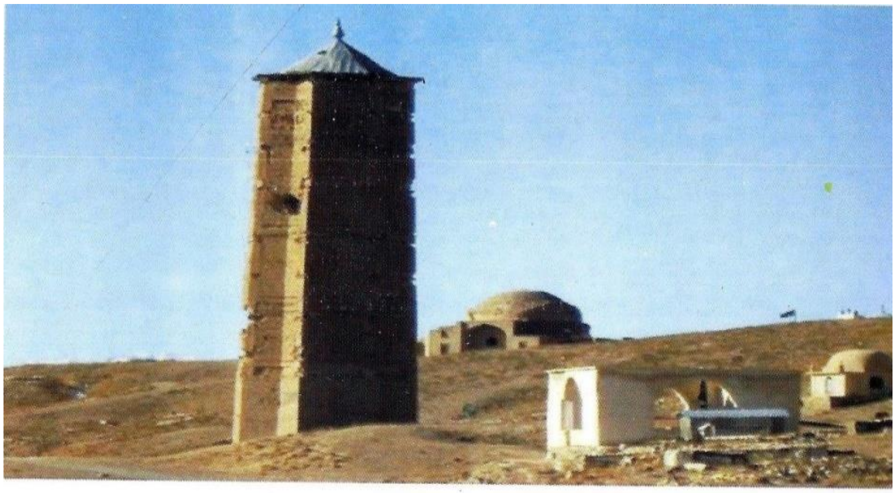

۴,۲. انځور: پورتنی انځور د سلطان مسعود تاريخي منار رابښي. (۳:۱۲۱)

۴,۱۰. د مودود واکمني (۴۳۲-۴۴۱هـ ق)

(۴۲۹-۴۲۰ هـ ش)

(۱۰۴۲-۱۰۵۱ ز)

سلطان مسعود د واکمنۍ په آخر کې خپل مشر زوی مودود چې مخکې یې د وليعهد په توګه ټاکلی و. په ۴۳۲ هجري قمري کې یې د خپل وزير احمد بن محمد بن عبدالصمد سره په اتفاق يو لوی لښکر د سلجوقيانو سره د مقابلې په خاطر له غزني څخه حرکت وکړ ترڅو له سلجوقيانو سره مقابله وکړي. مګر د پلار له وژلو او د عسکرو د شورش د خبرېدو سره سم یې د سلجوقيانو له مقابلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه لاس واخیست او پریکړه یې وکړه چې ژر تر ژره د خپل پلار له قاتلانو څخه د خپل پلار بدل واخلي. خو دده پوه وزیر ابونصر احمد بن محمد بن عبدالصمد، مودود ته وویل : ښه دا ده چې لومړی غزني ته ولاړ شو او غزني ونیسو. کله چې غزني مو ونیو، ټول عسکر ډیر ژر زمونږ لاس ته راځي(۳۰:۲۷۷).

د وزیر دا وړاندیز د مودود خوښ شو، بیرته غزني ته راغې. په غزني کې د خلکو له خوا یې درونډ استقبال وشو. د سلطان مسعود د فاتحې د مراسمو له پای ته رسیدو وروسته یې د سلطان مسعود د قاتلانو څخه بدلې اخیستلو لپاره عسکر راټول او مجهز کړل. محمد په پیښور کې د مودود د مقابلې لپاره تیاری کاوه. د پسرلي په رارسیدو سره مودود له غزني څخه بهر شو، محمد خپل زوی یې د پیښور او ملتان د سپه سالار په توګه وټاکه ، پخپله یې له پیښور څخه د مودود د مقابلې لپاره حرکت وکړ. د اوسني فتح آباد په سیمه کې دواړه لښکرې سره مخامخ شوې ، په لومړۍ جګړه کې یو هم بریالی نشو. مودود، عبدالرشید د محمود زوی یې د ځان ملګری کړ ، بالاخره امیر محمد ماتې وخوړه او د مودود په دستور د سلطان مسعود تابوت غزني ته راوړل شو او هغه ځای فتح آباد[1] په نوم یاد کړو (۳۰: ۲۷۹).

امیر محمد مخکې مودود ته لیکلی و چې سلطان مسعود د ینالتګین زامنو؛ زما له رضایت پرته د خپل پلار د قتل په بدل کې وژلی دی. خو مودود په خپلې واکمنۍ کې دوه مهمې دندې درلودې، یوه د پلار د وینې بدله اخیستل او بله د سلجوقیانو سره مقابله. خپل تره امیر محمد یې په ۴۳۲ د رجب په ۱۳ مه وواژه. همدارنګه د ینالتګین او د امیر محمد زامن یې چې د خپل پلار قاتلین ګڼل ، ټول یې ووژل (۳: ۴۴).

مودود بیرته غزني ته راوګرزید. په ۴۳۲ هجري قمري کال کې یې ځان پاچا اعلان کړ. د سلجوقیانو سره ددښمنۍ پرځای یې د دوستۍ لار غوره کړه. د چغري بیک داود لور یې پخپله نکاح کړه. مګر د دوستۍ سربیره سلجوقیانو د غزنوي دولت په سیمو حمله وکړه او بلخ یې دوباره ونیوه او د سیستان پر یوه برخه یې هم تسلط پیدا کړ. په همدې علت غزنویانو هند کې خپلو نیول شویو سیمو ته پاملرنه وکړه. د سلجوقیانو د شورش سره سم د مودود ورور مجدود هم د خپل ورور پرضد په لاهور کې

---

[1] فتح آباد ښار ګوټی د سره رود ولسوالی مربوط دی چې د خیر اباد څخه پورته موقعیت لري چې د خوګیانیو او سره رود ولسوالیو ترمینځ فاصل حد دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخالفت پیل کړ. دواړه ورونه جگړې ته تیار شول؛ خو مجدود په ناڅاپي ډول مړ شو، او د هغه عسکر هم د مودود ملگري شول. د غزنویانو واک دوباره په هند کې ټینگ شو. وروسته په ۴۳۵ هجري قمري یې عسکر د سلجوقیانو سره د جگړې په خاطر باختر ته واستول؛ مگر د غزني پوځ د سلجوقي پاچا الپ ارسلان سره په جگړه کې ماتې وخوړه. په همدې وخت کې سلجوقیانو پر بُست حمله وکړه. مودود د سلجوقیانو مقابلې ته د طغرل په نوم قوماندان واستوه، طغرل لومړی په بست بیا په هرات کې سلجوقیانو ته ماتې ورکړه. خو دوه کاله وروسته سلجوقیانو بیا پر بست حمله وکړه، غزنوي دولت دا ځل هم طغرل د سلجوقیانو مقابلې ته واستوه. خو طغرل د غزنوي دولت سره خیانت وکړ او د مودود پر ضد یې شورش وکړ. خو کومه مثبته پایله یې ترلاسه نکړه. له دې نیټې وروسته هغه په تاریخ کې د طغرل نمک حرام په نوم یاد شو. د سلجوقیانو ورځ تربلې د قدرت زیاتوالي ،مودودډې ته اړ کړ چې د ماورالنهر او اصفهان له امیرانو سره د سلجوقیانو پر ضد متحد شي. او د سلجوقیانو نفوذ په افغانستان کې ختم کړي. خو مخکې له دې چې هغه دا پلان عملي کړي. نوموړې په ۴۴۱ هجري قمري کال له نهه کالو واکمنۍ وروسته د ۳۹ کلنۍ په عمر وفات شو(۴۶: ۵۴).

۴,۱۱. د دویم مسعود واکمني (۴۴۱-۴۴۱هـ ق)

(۴۲۹-۴۲۹ هـ ش)

(۱۰۵۱-۱۰۵۱ ز)

د سلطان مودود له مړینې وروسته په ۴۴۱ هـ ق کې د هغه کوچنی زوی چې څلور کلن و د پاچا په توگه وټاکل شو؛ مگر د دربار مشرانو داسې پریکړه وکړه ترڅو دویم مسعود قانوني سن ته رسیږي د هغه کاکا علي د لومړي مسعود زوی به د هغه د نائب السلطنه په حیث دنده اجرا کوي. خو علي بن ربیع خادم؛ د مسعود په پاچا کېدو کې مهم نقش درلود. علي بن ربیع دا موخه درلوده چې دویم مسعود به تش په نوم پاچا او واک به له ده سره وي. خو له دې کوچني پاچا سره د دربار د وزیر (حاجب) باشتگین کوم چې د سلطان محمود غزنوي د وخت له آمرینو څخه و مخالفت پیدا شو. باشتگین او د ربیع ترمینځ مخالفت ورو ورو زیات شو. باشتگین غوښتل چې د مودود زوی علي واک ته ورسوي. په پایله کې باشتگین بریالی شو او د دویم مسعود شپږ ورځنې حکومت پای ته ورسید. او پر ځای یې د مسعود زوی علي د واک په گدۍ کېښناست (۴۶: ۵۵).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴,۱۲. د علي واکمني (۴۴۱-۴۴۱هـ ق)

(۴۲۹-۴۲۹ هـ ش)

(۱۰۵۱-۱۰۵۱ ز)

د مودود زوی دویم مسعود له ګوښه کېدو وروسته چې کله علي په ۴۴۱ هـ ق کې واک ته ورسید. د بهاؤالدوله په لقب یې غوره کړ او د خپل ورور له کونډې سره چې د داود چغری بیک[1] لور وه، نکاح وکړه. د ده واکمنی هم ډېر دوام ونه کړ، ځکه علي بن ربیع د میرک وکیل چې په دربار کې یې نفوذ درلود د نورو غلامانو او د غزنوي دربار د امیرانو سره یو ځای د سلطنتي خزانې له چورولو وروسته د پېښور په لورې حرکت وکړ. بل پلو ته علي د لومړي مسعود زوی په تخت باندې له کښیناستلو وروسته خپل ورونه مردانشاه او ایزدشاه چې له غزني څخه لیرې و، غزني ته راوستل او د هغوی یې ډېر عزت یې وکړ. د سلطان محمود غزنوي زوی عبدالرشید هم واک ته د رسیدو لپاره کوښښونه پیل کړل، خو علي د لومړی مسعود زوی یې په مقابل کې په خلکو پیسې وویشلې او د خزانې له مالونو څخه یې د نفوذ خاوندانو ته تحفې ورکولې، مګر ګټه یې ونکړه (۳۰: ۳۰۲).

د دویم مسعود او د لومړي مسعود د زوی (علي) د واکمنیو پر مهال د سلجوقیانو نفوذ د غزنویانو په دربار کې زیات شو. په دې کار له غزنوي واکمنانو څخه د خلکو په تیره بیا غوریانو خوابده او سخت مخالفت یې پیل کړ.

۴,۱۳. د عبدالرشید واکمني (۴۴۱-۴۴۴هـ ق)

(۴۲۹-۴۳۲ هـ ش)

(۱۰۵۱-۱۰۵۴ ز)

عبدالرشید د سلطان محمود غزنوي زوی چې ګردیزي هغه د سلطان معظم عزالدوله وزین الملة معزالدین دین الله په لقب باندې یاد کړی دی. پرته له ستونزو واک ته ورسید، نوموړی یو پوه او عاقل سړی و؛ خو زړ ور او جګړه خوښونکی شخص نه و او د ستونزو په مقابل کې ناتوانه سړی و، نوموړی مودود د بست د مندین په کلا کې بندي کړی و. خواجه میمندي د مودود وزیر چې د سلطان په امر

---

[1] په ځینو کتابونو کې د مودود ددې میرمنی د پلار نوم شاکر بیک ښودلی (۴۶: ۵۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بُست ته تللی و، هلته د مودود له مړینې خبر شو هغه عبدالرشید د سلطان محمود زوی د پاچاهي له پاره وړ وګڼله نو له بندي خانې څخه يې آزاد او غزني ته يې راوست، کله چې علي بن سلطان مسعود له عبدالرشید سره د جګړې توان نه لیده ، وتښتیده او عبدالرشید واک ته ورسید. عبدالرشید هم د خپل پلار په څېر زړور نه و. چغري بیک داود سلجوقي چې د خراسان حاکم و، خپل زوی الپ ارسلان يې د تخارستان له لارې پر غزني باندې د حملې په خاطر راولیږه. الپ ارسلان د سیستان له لارې بست ته لښکر کشي وکړه. عبدالرشید د طغرل په مشرۍ د هغوي مخې ته لښکر واستوه. طغرل د خمار په دره کې (شاید د میدان ننني ولایت زړه خمار دره وي) د الپ ارسلان لښکر ته ماتې ورکړه. طغرل ډېر ژر بست ته ولاړ د داود سلجوقي لښکرو ته يې ماتې ورکړه؛ او د هغوی عسکر يې تعقیب کړل څو تر سیستان پورې ورسید (۳۰: ۳۰۴).

طغرل په دې بریالیتوب سره د غزني په دربار کې ډېر نفوذ پیدا کړ او د حاجب الحجاب (دربار وزیر) مقام ته ورسید. نوموړی دومره مغروره شو چې په سر کې يې د پاچاهي فکر پیدا شو. له سیستان څخه د راتګ پر مهال خراسان ته ولاړ نشو، غزني ته راوګرزید، کله چې د غزني پنځه فرسنګۍ ته راورسید، عبدالرشید ته يې پیغام راواستوه، چې عسکرو يې ورسره خراسان ته په تللو مخالفت وکړ- غواړي غزني ته راشي. عبدالرشید چې دا پیغام واوریده، له خپلو نږدې درباریانو سره يې مشوره وکړه. هغوی چې د طغرل په موخه پوهیدل، عبدالرشید يې د غزني په قلعه کې اوسیدو ته وهڅاوه. څو ورځې وروسته طغرل حاجب د غزني ښار ته داخل شو او حکومتي ماڼۍ کې ځای پر ځای شو. عبدالرشید د خپلو ملګرو سره په غزني کې د يو غزنۍ سيمې په يو قلا کې پټ شو. طغرل د هغه ملګرو ته د تهدید او طمع څخه ډک لیک ورولیږه او ورڅخه يې وغوښتل چې سلطان عبدالرشید هغوي ته تسلیم کړي. عبدالرشید او د هغه ملګرو پرته له تسلیمۍ بله چاره نه درلوده. دوي ټول تسلیم شول. خو طغرل، عبدالرشید له نهه تنو شهزاد ګانو سره يو ځای وواژه، او پخپله د پاچاهۍ پر تخت کیښناست(۴۶:۵٦).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴,۱۴. د طغرل واکمني (۴۴۴-۴۴۴هـ ق)

(۴۳۲-۴۳۲ هـ ش)

(۱۰۵۴-۱۰۵۴ ز)

د عبدالرشید له وژلو وروسته طغرل پر تخت کښیناست. تقریباً شپږ اونۍ یې پاچاهي وکړه. طغرل هغه کسان چې د اداري او پاچاهۍ کولو توان یې درلود له مینځه یوړل. طغرل د عبدالرشید د لیرې کولو او د غزنویانو د پر تخت کښیناستلو په اړه داسې وایي: ((کله چې زه عبدالرشید د الپ ارسلان مخې ته د جګړې له پاره استولم؛ له ماسره یې وعده وکړه او قول یې راکړ. خو د ځان ساتنې ویره پرده دومره غالبه شوه چې د بدن د هډوکو لړزه یې زما غوږونو ته راورسیده؛ زه پوه شوم چې له دومره بې زړه انسان څخه نه نشې کېدای د پاچاهۍ د چارو د سرته رسولو او اداري طمع وکړو.)) . د طغرل خبرې دومره واقعیت ته نږدې نه دي؛ خو د طغرل واکمني د غزني د درباریانو له کرکې سره مخ شوه، ځکه چې هغوی د پردیو واک نه شو زغملی. که څه هم طغرل له پاچا کېدو وروسته د سلطان مسعود لور سره نکاح وکړه، خو د سلطان مسعود لور او د دربار مشرانو له خرخیز څخه چې مخکې د غزنوي دربار لخوا د هند د ځینو سیمو د حکمران په توګه ټاکل شوی و. د طغرل په مقابل کې یې له هغه څخه مرسته وغوښته ، له طغرل څخه یې ګیله وکړه او خرخیز یې د انتقام لپاره وهڅاوه. د طغرل مخالفین د خرخیز په یو ځای کېدو سره قوي شوي و؛ د طغرل د له مینځه وړلو په فکر کې شول. په داسې حال کې چې طغرل لا پر تخت ناست و چې څو قوي مټو ځوانانو یو ناڅاپه پر طغرل حمله وکړه او هغه یې ټوټې ټوټې کړ. د هغه سر یې د لرګي پر سر وټومبه او ښار کې یې وګرځاوه (۳۰: ۳۰۶).

۴,۱۵. د فرخ زاد واکمني (۴۴۴-۴۵۱هـ ق)

(۴۳۲-۴۳۹ هـ ش)

(۱۰۵۴-۱۰۶۱ ز)

فرخ زاد د لومړي مسعود زوی او د سلطان محمود لمسی دی چې په ۴۴۴ هـ ق کال په تخت کښیناست. هغه د ښو اخلاقو خاوند او عادل شخص و، خو د غزنوي دولت متزلزل وضعیت هغه ضعیف کړ. دده ډیر کارونه دده وزیر خرخیز سرته رسول. داود سلجوقي پر غزني حمله وکړه؛ خو خرخیز هغه ته ماتې ورکړه ، له غزني څخه یې شاته وشاړه، خو لا د خراسان ډیری برخې سلجوقیانو نیولې وې، فرخ زاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حال کې واک ته ورسید چې د دولت وضعیت په کړکیچن حالت کې و، خو نوموړی وتوانید چې یو پوځ ترتیب او بست ته یې ولیږي. سلجوقیانو د غزني د لښکرو د مقابلې په خاطر کلسارغ چې د سلجوقي پوځ یو سپه سالار و، راولیږه. د جګړې په جریان کې د سلجوقیانو پوځ ماتې وخوړه او کلسارغ له غزنوي پوځ سره بندي شو، خو کله چې دغه بندیان غزني ته ورسیدل، فرخ زاد ټول خوشی کړل. ترڅو چې فرخ زاد ژوندی و ، سلجوقیانو پر بست باندې حملې ته زړه ښه نکړ. هند یې هم په ښه وجه اداره کړ. درې ځلې په هند کې شورشونه وشول خو هلته د سپه سالارانو له خوا ارام شول. فرخ زاد په ۴۵۱ هـ ق د قولنج د ناروغۍ له امله مړ شو (۳: ۴۷-۴۸).

فرخ زاد د خپل اوه کلن سلطنت په موده کې د زابل پر خلکو باندې؛ درانده مالیات لیرې کړل. هغه مړي چې طغرل نمک حرام په سمڅو کې اچولي و راوویستل او خښ یې کړل(۴۶: ۵۶).

۴,۱۶. د ابراهیم واکمني (۴۵۱-۴۹۲هـ ق)

(۴۷۹-۴۳۹ هـ ش)

(۱۱۰۱-۱۰۶۱ ز)

څه وخت چې د سلطان ابراهیم ورور فرخ د قولنجو د ناروغي له امله وفات شو، ابراهیم د لومړي مسعود زوی او د سلطان محمود لمسی په ۴۵۱ هـ ق کې پر تخت کښیناست. ابراهیم یو عادل ، پوه او سیاسي شخص او د سبکتګین د کورنۍ له پوهو اشخاصو څخه ګڼل کېده . پر تخت باندې د کښیناستلو پرمهال د سلطان محمود غزنوي د وخت د حکمرانۍ ډیره برخه ددښمنانو لاس ته ورغلی وه؛ حتی بست ، بلخ او هرات د سلجوقیانو په لاس کې و. سلطان ابراهیم په دې پوهیده چې سلجوقیان قوي شوي دي؛ د جګړې په واسطه نشي کولی چې هغوي ایل او مهار کړي، د اړتیا له امله یې له سلجوقیانو سره د جګړې پر ځای د سولې لار غوره کړه. دواړو لوریو تعهد وکړ چې د یو بل حدودو ته به احترام کوي. د دوي اړیکی دومره دوستانه شوې، چې د الپ ارسلان زوی ملک شاه سلجوقي خپله لور د ابراهیم زوی مسعود ته په نکاح کړه. دا د سلجوقیانو او غزنویانو ترمینځ د امن دوره وه. ابراهیم له دې وضعې څخه ګټه واخیسته، او د خپلو خلکو د ژوند د ښه کېدو له پاره یې کارونه سرته ورسول او هم یې په غزني کې جوماتونه او کلاګانې جوړې کړې. هند ته یې سفرونه وکړل، ډیرې سیمې یې ونیولې او غنیمتونه یې لاس ته راوړل (۴۶: ۵۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ابراهیم په ۴۲۴هـ ق کال کې زیږیدلې او په ۴۵۱ هـ ق کې په ۲۷ کلنۍ پاچا شو. تقریباً یو څلویښت کاله یې پاچاهي وکړه. نوموړې د ښو اخلاقو خاوند او د ښې ادارې له امله په غزنوي پاچاهانو کې د پام وړ شهرت لري (۳۰: ۳۱۳).

سلطان ابراهیم د خپلې حکمرانۍ په دوران کې دوه مهمې دندې په مخکې درلودې، لومړۍ دنده یې دا وه چې د سلجوقیانو د نفوذ د زیاتېدو مخه ونیسي، چې لا د مخه یې له دې کورنۍ سره دښمني درلوده. دویمه دنده یې دا وه، چې په داخل کې د هغو ستونزو او کړکیچن حالت مخه ونیسي چې د سلطان محمود امپراتوري یې تجزیې ته نږدې کړې وه. ابراهیم د لومړۍ دندې لپاره د سلجوقیانو سره دوستي پیل کړه او د هغوی له خوا خاطر جمع شو. په داخل کې یې هم یو لړ اصلاحات عملي کړل، د حکومتي او ملکي چارو دقیقه څارنه یې کوله. سلطان ابراهیم شپږدیرش زامن او څلویښت لور گانې درلودې او ساداتو ته یې ورکړې وې.

د سلطان محمود غزنوي لښکرو په غور حمله وکړه او غور یې فتح کړ، د ملک محمد سوري له نیولو وروسته د هغه زوی ابو علي یې د غور د حکمران په توگه پریښود. خو د هغه وراره امیر عباس بن شیش ؛ ابوعلي دستگیر او بندي کړ، امیر عباس یو زړور او د سخت مزاج لرونکی شخص و، خلک ورځینې تنگ شول؛ د غور مخورو او مشرانو د غزني دربار ته یو لیک ولیږه او د امیر عباس په لېږی کولو کې یې ترې مرسته وغوښته. سلطان ابراهیم د یو لوی لښکر سره د غور لورې ته روان شو، د غور عسکر هم له سلطان ابراهیم سره یو ځای شول. سلطان ابراهیم امیر عباس ونیوه او غزني ته یې راولیږه او د هغه د قلمرو واک یې امیر محمد غوري ته پریښود، په دې ترتیب غور د دویم ځل لپاره د غزنویانو تر حاکمیت لاندې راغی.. په ۴۹۲ هـ ق کې وفات شو. د هغه له وفات وروسته د هغه زوی دریم مسعود پاچا شو(۳۰: ۳۱۷).

۴,۱۷. د درېیم مسعود واکمني (۴۹۲-۵۰۹ هـ ق)

(۴۷۹-۴۹۵ هـ ش)

(۱۱۰۱-۱۱۱۸ز)

ابراهیم شپږ دیرش زامن درلودل. د هغه له مړینې وروسته درېیم مسعود پاچا شو. درېیم مسعود ډېر ورونه درلودل؛ مگر دده په واکمنۍ کې کومه ستونزه پیدا نشوه. درېیم مسعود یو لایقه پاچا او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهې خاوند و. دده د واکمنۍ دوره آرامه وه؛ ځکه چې ده د سلطان سنجر له خور سره نکاح کړې وه او سلجوقيانو سره يې دوستي درلوده؛ د يو بل په سيمه يې تيرې نه کاوه. درېيم مسعود په داخل کې د مالياتو قانون اصلاح او تطبيق کړ. دا چې نوموړی د سلجوقيانو له لورې خاطر جمع و، نو يې په هند کې فتوحاتو ته ادامه ورکړه. په هند کې د درېيم مسعود سپه سالارطغاتگين د غزنوي دولت د واکمنۍ د پراختيا په خاطر د گنگا له سينده تير او هغه سيمې چې سلطان محمود غزنوي نيولې وې بيا ځلي تر خپل کنترول لاندې راوستې (۴٦: ۵۷).

درېيم مسعود د مالياتو په راټولولو کې زياتوالی ونکړ او خلکو سره يې نرمۍ څخه کار اخېسته. د قاضي منهاج سراج جوزجاني په حواله درېيم مسعود په ۴۵۲ هـ ق کال په غزني کې زيږيدلې دی. درېيم مسعود په چارو کې عادل او له غريبانو سره يې په مرسته کې هيڅ توپير رانغې. ټول خلک ترې راضي او خوښ وو. د هيواد خلکو خپل ژوند په ډيرې خوشحالۍ سره پرمخ وړ. هندوستان کې د غزنوي دولت تر ولکې لاندې سيمې په ښه توگه اداره کېدلې. نوموړی شهزاده په ۴۵۳ هـ ق کې په غزني کې زيږيدلی و او په ۵۰۹ هـ ق کال مړ شو. درېيم مسعود، منهاج سراج جوزجاني د هغه لقب علاوالدين، مستوفي عمادالدوله د علاوالدوله او د روضة الصفا ليکوال د جلال الدوله اود فرشته تاريخ کې د علاوالدوله په نومونو ضبط کړی دی. دده د عدالت يوه بيلگه دا ده چې په ۵۰۴ هـ ق په غزني کې ټول کرنيز حاصلات ملخانو له مينځه ويوړل او خلک له قحطۍ سره مخامخ شول، ده امر وکړ چې له دولتي ذخيرې څخه غنم او خوراکي موادې وايستل شي او په خلکو دې په ارزانه بيه وپلورل شي. بالاخره نوموړی په ۵۰۹ هـ ق کې مړ او د غزني د ښار ختيځ لور ته د منار ترڅنگ خښ شو چې دا منار له ښار څخه په لېرې واټن کې ولاړ دی. دا منار د همدې پاچا په وخت کې آباد شوی دی. دده لقب په هغه ځای کې د علاولدوله و الدين ابی سعد مسعود په نامه ليکل شوی (۱۴: ٦۸۵).

۴,۱۸. د ارسلان شاه واکمني (۵۱۱-۵۰۹هـ ق)

(۴۹۷-۴۹۵ هـ ش)

(۱۱۲۰-۱۱۱۸ز)

د درېيم مسعود له مړينې وروسته ارسلان د خپل پلار پر ځای پر تخت کښيناست. خو ارسلان شاه ددې پر ځای چې د خپل سلطنت د ټينگښت لپاره يې هڅې کړې وای، د کورنۍ پر بربادۍ او په له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځه وړلو یې لاس پورې کړ. ځکه نوموړی واکمن د سلطان سنجر خور ته په خواره سترګه وکتل، سلجوقیان یې پرغزني باندې حملې ته وهڅول، خپل ورونه یې بندیان کړل، ځینې یې بندیان، ځینې یې ړانده او ځینې یې ووژل. خو بهرام شاه په تیښته بریالی شو. خپل ماما سلطان سنجر سلجوقي ته یې پناه ویوړه. دا مهال سلطان سنجرسلجوقي د خپل ورور له خوا د خراسان په یوه برخه کې د حاکم په توګه دنده ترسره کوله، نوموړی د بهرام شاه پلوي وکړه، ارسلان شاه ته یې ولیکل: ((چې په خپله خوښه بهرام شاه ته واک وسپاري ، خو ارسلان شاه ونه منله)) (۱۴: ٦٨٦).

سلطان سنجر له خپلو عسکرو سره پر غزني یرغل وکړ او بهرام شاه یې واک ته ورساوه، لوموړي ځل د دوي ترمینځ په بست کې سخته جګړه ونښته چې د سلطان سنجر د پوځونو مشری د سجستان حاکم ابوالفضل نصر بن خلف کوله، ارسلان شاه په بست کې له سختې ماتې سره مخامخ او بیرته غزني ته ستون شو. ارسلان شاه چې په ویره کې و، د سنجر خور یې هغه ته واسطه کړه او دوه سوه زره دیناره یې هم هغه ته ولیږل. خو بهرام شاه سولې ته غاړه کیښنښوده او دومره هڅه یې وکړه چې بالاخره سنجر غزني ته د تلو پریکړه وکړه. کله چې سنجر د غزني دوه فرسنګۍ ته راورسید، ارسلان شاه له دیرش زرو عسکرو او یو سلو شپیته پیلانو سره د هغه مقابلې ته ووت. بالاخره په جګړه کې یې ماتې وخوړه او د هند په لوری وخوځیده، سنجر د سترې شاهنشاهي پلازمینه په خپل واک کې واخیسته. په دې توګه د ارسلان شاه او بهرام شاه د بې اتفاقیو له امله د سلطان محمود غزنوي د سترې کورنۍ برم پای ته ورسید. سنجر په غزني کې تر څلویښتو ورځو وروسته بیرته خراسان ته ولاړ. ارسلان شاه بیا پر غزني حمله وکړه؛ بهرام شاه تر ماتې وروسته بامیانو ته وتښتیده سنجر چې له دې پیښې خبر شو، یو ځل بیا یې غزني د بهرام شاه لپاره ونیو؛ ارسلان شاه یې هم ونیو او بهرام شاه ته یې تسلیم کړ. بهرام شاه لومړی هغه ته بښنه وکړه او بیا یې د ویرې له امله په ۵۱۲ هـ ق کې په پټه وواژه(۱۴:٦٨٨-٦٨٩).

۴،۱۹. د بهرام شاه واکمني (۵۱۱-۵۵۲هـ ق)

(۴۹۷-۵۳۸ هـ ش)

(۱۱۲۰-۱۱٦۰ز)

بهرام شاه د دریېم مسعود زوی، د ابراهیم لمسی، د لومړی مسعود کړوسی او د سلطان محمود غزنوی کودی دی. د غزنوي کورنۍ لومړنۍ پاچا و چې د سلطان سنجر په مرسته واک ته ورسید. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزني دربار ته يې د سلجوقيانو د نفوذ لاره خلاصه کړه، څکه بهرام شاه د جمعې د لمانځه په خطبه کې د خپل نوم سره د سلطان سنجر نوم هم ياد کړ او دا لومړۍ ځل و چې د غزنويانو د سلطنت پر منبر د خطبې پرمهال د سلجوقي پاچا سلطان سنجر نوم ياد شو. په تخت باندې د بهرام شاه کيښناستل د غزنويانو د کورنۍ د سقوط ورځ وه. بهرام شاه د کورنيو شورشونو له ارامولو وروسته دوه ځلي هند ته پوځي سفر وکړ، چې ددې پوځي سفرونو لامل په هند کې د ارسلان شاه سپه سالار محمد باهيليم شورش او مخالفت ؤ. چې بهرام شاه دوه ځله هند ته پوځي سفر وکړ چې په دواړو سفرونو کې يې محمد باهليم او د هغه زامنو ته په ملتان او لاهور کې په ۵۱۲ هـ ق کې ماتې ورکړه(۴۶: ۵۸).

د غزني دربار ته د سلجوقي ترکمنانو د راوستلو له امله د غور واکمنان په قهر شول، خو کله چې قطب الدين محمد غوري له سلطان علاوالدين غوري او سيف الدين غوري څخه خفه شو، د غزني دربار ته ولاړ. بهرام شاه په لومړيو وختونو کې د هغه ډېر احترام او درناوی وکړ او خپله خور يې ورته په نکاح کړه؛ خو وروسته ملک الجبال (قطب الدين محمد غوري) له ابراهيم څخه څکه خواشينی شو چې سلجوقيانو ته يې په کورنيو چارو کې د لاس وهنې فرصت برابر کړ. کله چې ډېر خلک دده په شاوخوا راټول شول، ابراهيم د خپلو نژدې کسانو له خوا د قطب الدين غوري پرضد وهڅول شو، ابراهيم، قطب الدين محمد غوري د واک پر نيولو او خلکو ته د پيسو په ويشلو تورن کړ، او هغه يې وواژه. د قطب الدين محمد غوري درې واړه ورونه امير بهاوالدين سام (د غور او باميانو حاکم)، سيف الدين (د غور محلي حاکم) او علاوالدين جهانسوز چې کله د خپل ورور قطب الدين محمد غوري له مړينې خبر شول؛ د غزني په لوري يې حرکت وکړ. د غور د لښکرو له رسيدو سره سم بهرام شاه هند ته وتښتيده(۱۴: ۶۹۹).

سيف الدين د غزني له خلکو سره ډېر ښه چلند کاوه. کله چې د ژمي موسم راورسيد، سيف الدين د غور عسکر غور ته وليږل او يخپله د خپلو خدمتګارانو سره په غزني کې پاتې شو او د بهرام شاه په امنيتي کسانو او مامورينو يې باور وکړ. په دې وخت کې واورو لارې بندې کړې. غزنويانو بهرام شاه ته په يو ليک کې خبر ورکړ، چې سيف الدين غوري پرته له غوري عسکرو په غزني کې يوازې اوسيږي. بهرام شاه له وخت څخه ګټه واخيسته، په ډېرې چالاکۍ سره يې پرغزني بريد وکړ، سلطان سيف الدين غوري اړ شو چې له مجدالدين موسوي او يو شمير غوريانو سره؛ له ښاره ووځي او د غور پر لورې روان شي. د بهرام شاه سورو کسانو هغه وڅاره او د سوراخ په سيمه کې يې ايسار کړ. سيف الدين غوري په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره میړانه او زړورتوب د غزني له سورو سره تر هغې وجنگیده تر څو یې چې غشي درلودل، کله چې د سلطان سیف الدین غشي خلاص شول، هغه یې له خپل وزیر مجدالدین موسوي سره یرغمل غزني ته راوست؛ بیا یې په دوو اوښانو سواره او په ډېره ناځوانۍ سره یې د غزني د ښار په کوڅو کې وګرځول او خلکو پرې له بالاخانو څخه خاورې اچولې. بیا یې دواړه د پل یک په طاق کې وځړول او د سلطان سیف الدین سر یې سنجر ته واستاوه(۱۴: ۷۰۰).

کله چې غور ته د سیف الدین د وژلو خبر ورسید، سلطان بهاوالدین سام غوري د خپل ورور فاتحه وانخېسته. د بدلې د اخېستلو په خاطر یې له غور، ګرم سیر او غرجستان څخه یو لوی لښکر جوړ کړ، خو کله چې د ګیلان سیمې ته راورسید، د ډېرې غوسې او پریشانۍ له امله ناروغه او په همغه ځای کې وفات شو. له دې وروسته د هغه بل ورور علاوالدین د غزني په لورې حرکت وکړ. بهرام شاه له علاوالدین سره په زمینداور او تګین اباد (قندهار) کې له جګړو وروسته هند ته فرار وکړ. علاوالدین غزنی ونیو. نوموړی اوه ورځې او شپې د غزني ښار کې اور بل کړ او امر یې وکړ چې نارینه ووژنې اوښځې بندیانې کړې. امر یې وکړ چې له محمود، مسعود او ابراهیم د غزني د پاچاهانو له جسدونو پرته نور ټول شاهي جسدونه له قبرونو څخه راوباسي او ویې سوزوي. د ورونو مړي یې په تابوتونو کې ځای پرځای کړل او غور ته یې یوړل. په دې ترتیب علاولدین په جهانسوز شهرت پیدا کړ. د بست ښار یې هم ویجاړ کړ. د غزني ښار چې د تمدن مرکز و وران شو. څه موده وروسته علاؤالدین د سنجر په مقابل کې ماتې وخوړه او له هغه سره بندي شو. بهرام شاه د دربیم ځل لپاره له هند څخه راغی او د غزني واک یې په لاس کې واخېست، خو دربیم ځل واکمنی یې ډېر دوام ونکړ او ژر وفات شو(۶۰:۴۶).

بهرام شاه یو علم دوسته پاچا و، د هغه شعر او شاعري ډېره خوښیده چې د حکیم سنایي حدیقه او د بهرامشاهي کلیله - دمنه یې ښې بیلګې دي. حمدالله مستوفي د هغه لقب یمین الدوله یاد کړی. هغه منار چې دده د واکمنۍ پر مهال جوړ شوی اوس هم په غزني کې شته چې دا لاندې لقبونه یې پرې لیکلي دي:

السلطان الاعظم یمین الدوله او امین المله ابوالمظفر بهرامشاه. دا القاب بالکل د ستر شهنشاه سلطان محمود غزنوي القاب دي: خو هر چاته څرګنده ده چې ددې دواړو واکمنو ترمینځ څومره بې کچه توپیر و؛ یوازې القاب او کلمات د سرلوړۍ لامل نشي کیدای(۱۴: ۶۹۶).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴,۳. انځور: پورتنۍ انځور د بهرام شاه تاريخي منار راښيي. (۳:۱۲۱)

۴,۲۰ . د خسرو شاه واکمني (۵۵۲-۵۵۷هـ ق)

(۵۳۸-۵۴۲ هـ ش)

(۱۱۶۰-۱۱۶۵ز)

د بهرام شاه له مړينې وروسته د هغه مشر زوی يمن الدوله خسرو شاه پر تخت کښيناست. دده د واکمنۍ پرمهال د غزنويانو دولت ډير کمزوری شوی و؛ يوازې په غزني او د هندوستان په ځينو ښارونو کې دده واک چليده. سنجر چې له دوی سره مرسته کوله هغه د غزه ترکانو له خوا بندي شوی و. بل پلو ته غوريان هم ډير قوي شوي و. غزه ترکانو د سنجر له بندي کېدو وروسته غزني ته عسکر وليږل. خسرو شاه هند ته وتښتيد او لاهور يې د خپلې پلازمينې په توګه وټاکه. په دې ترتيب په افغانستان کې د غزنويانو واکمني پای ته ورسيده. غزه ترکانو دولس کاله په غزني کې واکمني وکړه، ترڅو سلطان غياث الدين غوري غزه ترکان له غزني څخه وشړل او معزالدين غوري يې په غزني کې پريښود. خسروشاه اوه کاله په لاهور کې حکومت وکړ بيا هلته وفات شو(۱۴: ۷۰۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴,۲۱. د خسرو ملک واکمني (۵۸۲-۵۵۷هـ ق)

(۵۶۷-۵۴۲ هـ ش)

(۱۱۹۰-۱۱۶۵ز)

د خسرو شاه له مړينې وروسته خسرو ملک په لاهور کې واک ته ورسيد. لاهور وار د مخه د خسرو شاه پواسطه په ۵۵۲ هـ ق کال کې د غزنويانو د پلازمينې په توگه ټاکل شوی ؤ. خسرو ملک د غزنوي کورنۍ وروستی پاچا و؛ غوري واکمنانو يوازې د غزني پر حاکميت قناعت ونه کړ، ځکه کله چې سلطان معزالدين غوري په غزني کې غزه ترکانو ته ماتې ورکړه، بيا به يې هر کال د خسرو ملک د واک سيمې تر لاسه کولې ، په هند کې د غزنويانو د نيول شويو سيمو د نيولو لپاره يې د هند په لوري حرکت وکړ، خسرو ملک ونه توانيده چې د غوريانو مقابله وکړي ، سلطان معزالدين په ۵۷۷ هـ ق کال تر لاهور پورې خپلې لښکرې واستولې. په ۵۸۲ هـ ق يې پر لاهور يرغل وکړ؛ خسرو ملک يې يرغمل فيروز کوه ته وليږه، چې وروسته په بنديخانه کې وفات شو. د خسرو ملک د واک له پای ته رسيدو سره سم د غزنويانو واکمني پای ته ورسيده(۱۴: ۷۱۰-۷۱۱).

۴,۲۲. د غزنويانو د عصر فرهنگي او ټولنيزې هڅې

د غزنويانو د واکمنۍ پر مهال د افغاني دولت نفوذ د هند نيمې وچې ته ورسيد. نو ټول افغانستان د خراسان په نامه يادېده. خراسان چې د لمر ختلو يا ختيځ معنی ورکوي. د عباسي خليفه له خوا هم په رسمي توگه سلطان محمود غزنوي د خراسان د سلطان په توگه وپيژندل شو. خو ابی بکر احمد بن محمد الهمداني چې په ابن فقيه هم مشهور دی ، نوموړي خراسان په څلورو برخو ويشلی او لاندې ولايتونه د هغه څلورو برخې گڼي : نيشاپور ولايت (اوسنۍ خراسان)، هرات ولايت، مرو ولايت، خوارزم ولايت، تخارستان ولايت، بلخ ولايت ، ماورالنهر ولايت او د فرغانې ولايت، همدارنگه د کرمان او سيستان ولايت د ښارونو په ټاکلو کې تقريباً د بلاذري پيروي کوي، خو يو بل جغرافيه ليکونکی ابو القاسم عبيدالله بن عبدالله مشهور په ابن خرداد د خاص خراسان څلور برخې په دې توگه ښيي : د مرو شاجهان برخه، د بلخ او تخارستان برخه ، د هرات ، پوشنج، بادغيس او سجستان برخه، د ماورالنهر برخه ، نوموړی د بست، رخج، کابل، زابلستان، هرات، بلخ، تخارستان(قطغن او بدخشان)، مرو او نيشاپور، خوارزم، بخارا، سغد، خجند او فرغانه ددې څلورو برخو اجزا گڼي(۲۸: ۱۰-۱۱).

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزنويانو د آسيا په زړه افغانستان کې يوه لويه امپراتوري تشکيل کړه چې په هغه کې ټول افغانستان ، فارس، د هندوستان ځينې سيمې او ماورالنهر شامل وو. د غزني ، بلخ ، لاهور او بست له ښارونو څخه يې د پلازمينې په توګه ګټه اخيسته. د غزنويانو دورې تقريباً دوه نيمې پيړۍ دوام وکړ. د غزنويانو په دوره کې په ځانګړې ډول د سلطان محمود غزنوي دوره د اسلامي مدنيت د ټينګښت او د دري ژبې د پرمختګ دوره وه. هند ته د سلطان محمود غزنوي پوځي سفرونو مذهبي بڼه درلوده. غزنويانو څو ځلې پر هند حملې وکړې؛ لومړی ځل د سبکتګين او جيپال ترمينځ جګړه وشوه؛ سبکتګين پر جيپال بريالی شو، خو هند يې فتح نه کړ؛ سلطان محمود چې يو کلک مسلمان و ، غوښتل يې د اسلام مقدس دين د هند په نيمه وچه کې هم خپور کړي. نوموړي اکثراً د مني په موسم کې د هند هيواد ته پوځي سفر کاوه. په دې جګړو کې ډير ثروت هم دده لاس ته ورغې. له ده سره د جګړې په بنديانو کې ډير شمير پوه معماران او صنعتګران هم وو، چې د غزني د ښار په ودانولو کې يې ترې ګټه واخيسته. هند ته د غزنويانو ورتګ د افغانستان او هند ترمينځ د نويو اړيکو پيلامه وه چې د افغانستان او هند يو نوی مدنيت مينځ ته راغې او غزنی د تمدن په پلازمينه بدل شو. يو شمير دينې عالمان افغانستان څخه هند ته ولاړل چې هنديانو سره يې په اسلامي زده کړو کې مرسته کوله. د غزنويانو امپراتوري د هند، فارس او ماورالنهر د نږدې کېدو سبب هم شوه او د دغه هيوادونو يو شمير سيمې د پلازمينې غزنې څخه اداره کېدلې (۴۶: ٦٠).

سلطان محمود غزنوي غنيمتونه او غلامان د اسلام د مقدس دين د اصولو سره سم قبلول، په ټولو ځايونو کې يې بودايې معابد په مسجدونو بدلول او يا تخريبول. بتان يې ماتول او له هغو څخه لاس ته راغلي مالونه او غنيمت يې حلال ګڼل. په اقتصادي برخه کې يې د اوبو بندونه جوړ او کرنيزې ځمکې ابادې کړې چې د هغه غټه بېلګه د غزني بند سلطان دی چې لا تر اوسه پورې موجود دی. کسبه کارۍ په ځانګړې ډول نساجۍ او فلز کارۍ ډيره وده وکړه. په ودانيو کې مرمرينې ډبرې استعمال شوې، د سبکتګين او سلطان محمود غزنوي قبرونه او د غزني منارونه او د مسعود قبر لاتر اوسه پاتې دي. غزنويانو په آسيا کې د دينې عالمانو او شاعرانو په تربيه کې ځانګړې ونډه درلوده، نظامې قدرت يې ډير پياوړی ؤ، په فتوحاتو کې اديبانواو شاعرانو هم هڅه کوله، او پوځيان يې هڅول. د غزنويانو د دربار مهم او مشهور وزيران دا وو : ابوالعباس الفراينی، احمد بن حسن ميمندي، حسن بن مهمد ميکالي، ابونصر احمد بن عبدالصمد شيرازي، خواجه احمد مستوفي، عبدالرازق بن احمد او نور .

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشهور عالمان يې عبارت وو له : ابوريحان البيروني، ابن سينا بلخي، ابوالفتح بستي، ابومنصور موفق هروي، عبدالجبار العتبی، ابونصر مشکان، ابوالفضل بيهقي، عبدالحی گرديزي، ابو عبدالله جوزجاني، ابو نصر عتبی او نور . مهم شاعران يې عبارت وو له : فردوسي،فرخي، عنصري ، مسجدي، منو چهري، سنايي ، مسعود سعد سلمان، ناصر خسرو ، اسد طوسي او سيد حسن غزنوي. دا دوره د دري ژبې د رنسانس دوره ده. سلطان محمود غزنوي يو مدرسه د عروس فلک مسجد په خوا کې جوړه کړې وه، چې مجهز کتابتون يې درلود. د امپراطورۍ له ډيرو سيمو څخه يې عالمان راټول کړل ، دلته د اسلام فقه او په نورو اسلامي علومو کې عالمان تربيه او بيا هند او ماورالنهر ته استول کېدل. څو د اسلام مقدس دين په خپرولو کې اغيزمن فعاليت سرته ورسوي. د مدرسې استادانو ته دولت معاش ورکاوه. ددې مدرسې زده کوونکي يوازې له غزني څخه نه وو؛ بلکې د امپراطورۍ له مختلفو سيمو څخه به د زده کړې لپاره راتلل او د دولت لخوا اعاشه او اباطه کېدل، موزيم يې هم جوړ کړی و چې مختلف اثار ورکې ساتل کېدل؛ يو ښکلی مسجد يې د عروس فلک په نوم هم جوړ کړې و(۴۶: ٦٢).

کله چې غزنويانو خپل پايتخت لاهور ته انتقال کړ، هغه ښار هم د سياست او سوداګرۍ له پلوه پرمختګ وکړ. د سلطان محمود په وخت کې يو شمير ديني عالمانو، متصوفينو، فيلسوفانو، روحانيونو ، شاعرانو او اشرافو له افغانستان څخه هند ته سفر وکړ او هلته يې د يو نوي تمدن بنسټ کيښود چې د هند او افغان د تمدن په نوم ياديږي. له متصوفينوڅخه مشهور يې علي بن عثمان همجوري او خواجه معين الدين چشتي وو، چې دې دواړو په هند کې ډير نفوذ پيدا کړ. اسلامي عالمانو د اسلام د مقدس دين په نشر کې ډيره ونډه واخېسته. د غزنويانو په دوره کې د هند، افغانستان او ماورالنهر ترمينځ ازادانه تګ راتګ د سوداګری لپاره زمينه برابره کړه او دغو سوداګريزو اړيکو د امپراتوري په مختلفو سيمو کې د اسلام د مقدس دين د تبليغاتو له پاره هم زمينه برابره کړه. هغه نظامي، دولتي سياسي تشکيلات چې سلطان محمود غزنوي وضع کړی وو د هغه د وروستيو ځای ناستو له خوا عملي کېدل، که چيرې کوم تغيير راغلی وي هغه ډير کم دی. د غزنويانو د واکمنۍ قلمرو ډير پراخه و. ددې امپراطورۍ اداري ډير مصرف ته اړتيا درلوده، د غزنوي دولت د عوايدو مهمې سرچينې عبارت وې له :

۱. سلطنتي ملکيت

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲. جګړه ییزه غنیمتونه چې یوازې د سومنات له بت څخه له شل میلیونو دینارو څخه یې ډیر غنیمتونه لاس ته راوړي وو.

۳. هغه سوغاتونه چې د محلي امیرانو له خوا به ورکول کېدل.

۴. خراج او مالیات چې د مختلفو سیمو له حاکمانو څخه اخېستل کېدل(۴۶: ٦٦).

۴,۲۳. د (۱۲ - ۱۵) زیږدیزې پیړۍ ترمینځ د افغانستان ټولنیز حالات

د غزنویانو واکمنۍ د افغانستان په تاریخ کې له لسمې او دولسمې زیږدیزې پیړۍ سره برابره ده، په دې دوره کې مینځنیو پیړیو خپل پړاوونه طې کول، کرنې او د اوبو لګولو چارو پرمختګ وکړ؛ د اوبو بندونه جوړ شول، چې بند سلطان اوس هم موجود دی. صنعت او کسبه کاري په تیره بیا نساجۍ او فلزکارۍ ډیر پرمختګ وکړ. په دې دوره کې لوړې ودانۍ او ځلی جوړ شول. د بلخ، کابل نیشاپور، هرات او مرو ښارونه د مینځنۍ آسیا په لویو سوداګریزو ښارونو بدل شول. یوازې غزني دوه سوه زره نفوس درلود. د وریښمو لویه لار چې ډیره برخه یې د غزنویانو د امپراطورۍ له سیمو څخه تیرېدله، تل به لوی کاروانونه په دې لاره تیرېدل، او د چین هیوادیې له مدیترانې سره تاړه. په دې لار کې ځای پر ځای کاروان سرایونه جوړ او د لارې امنیت ټینګ و. دغو کاروانونو له افغانستان، چین ، هند ، ترکستان، عراق ، مصر او شام څخه مالونه وړل راوړل. په دغو مالونو کې رختونه، عطر، مرئیان، څاروې ، درمل، فلزي سامانونه، وسلې، قیمتي ډبرې، مسي لوښې، کاغذ، وړۍ، پوستکي، څرمن، دانې ، ډیوې او غوړې شامل وو(۲۷ : ۱۲۹).

بادي او د اوبو ژرندې، د اوبو رایستلو څرخونه (ارهټونه)، اوربشې، غنم، وریجې، پنبه او د انګور تولید وده وکړه ، او له ممیزو، بادام او سرکې څخه شراب جوړیدل، د کرنې ترڅنګ غالۍ اوبدلو، رخت جوړولو ، له وړیو څخه د د ټغرونو او لیمڅیو جوړول، له فلزاتو څخه د وسلو جوړول او خټینو لوښو جوړولو ډیر پرمختګ کړی و. له سپینو زرو څخه به ګاڼې جوړیدې، د یو من غنمو بیه یو درهم وه. زرګري او پینې ګري ، ترکاڼي او د ودانیو جوړولو پرمختګ وکړ. دولت منظم اداري او نظامي تشکیلات درلودل ، قضایي ، مالي او د جاسوسۍ چارو ډیره پراختیا کړې وه. په ټولو ښارونو کې جوماتونه او مدرسې ودانې شوې . د غزني ښار په ټوله آسیا کې د دري ادب زانګو بلل کېده . فردوسي او ابوریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

البيروني زيات اثار وليکل. يو شمير شاعران لکه سنايي ، اسد، مسعود سعد، ابوالنصر او سيد حسن غونديې شاعران وروزل شول. د تيږو توږل، د ماڼيو گچ کاري ، کاشي توږل، انځوريز لرگي به استعماليدل. د غزني څلی ، د بست طاق په دې دوره کې جوړ شوي دي. ښوونه او روزنه د عقيدې سره سم سرته رسيدله. په هر حال په افغانستان کې هم د غزنويانو دوره لکه د نورو اسلامي هيوادونو په شان ورځ تر بلې د فقهاؤ دريځ د کلکېدو او د ادبيانو، هنر، صنعت او د علومو د ودې دوره وه. خو فلسفه په ټپه ودريده(۲۷ : ۱۳٦).

د غزنوي دولت ملکي تشکيلات د دولت د ځواک د کلکوالې دوره وه. د هيواد د ملکي ادارې په سر کې د وزارت ديوان و، چې د صدارت او ماليې د وزارت دندې يې سرته رسولې. د د يوان مشر ته يې ديوان صاحب يا خواجه بزرگ ويلي. دويم ديوان رسايل و، چې د تحريراتو رسمي دندې په خوا کې يې د پاچا د بهرنۍ سياست چارې هم پرمخ بيولې. د رسايلو په ديوان کې د عربي، ترکي او هندي ژبو ژباړونکی مقرريدل. د رسايلو د ديوان صاحب به د تکړه منشيانو له ډلې څخه غوره کېدل او ځوان منشيان د شاگرد په توگه د معينيت په ځانگه کې بې تنخوا په کار بوختيدل. دريېم مهم وزارت ((ديوان عرض)) و چې د جگړې د وزارت په توگه په نظامي چارو او د پوځ په برخه کې بوخت و. دغو دريو واړو وزارتونو د (صاحب بزرگ) يا د دربار وزير او د گارد قوماندان سره يو ځای د پاچا تر مشرتوب لاندې دوزيرانو مجلس جوړاوه. خو وروستۍ پريکړه د پاچا ارادې پورې اړه درلوده. ديوان وکالت : حسابي چارې سرته رسولې. قاضي القضات په مرکز کې د ولايتونو د قاضيانو په سرکې قرار درلود. د قاضي حکم پرته له ځنډ څخه د اجرا وړ و. مهمې بنديخانې په منديش (غور) ، گرديز، جوزجان، کشمير، ملتان او غزني کې په کلکو کلاو کې موجودې وې. چې سياسي او جنايي بنديان به ورکې ساتل کېدل، بنديانو ته ډول ډول سزاگانې ورکول کېدلې(۲۷: ۱۳۷).

د غزنويانو د پوځ شمير سل زره تنه وو چې څلويښت زره يې سپاره عسکر په غزني کې وو، پوځ لوې وسله تون درلود، اوه سوه پيلان چې څه يې بار وړونکي او څه جگړه ايزه وو. د غزني د دربار مصرف دومره زيات نه وو، خو د خوراکونو د چمتو کولو لپاره لويه اداره وه چې ((توليت سفر شاهي)) بلل کېده . پاچا به په لوړه چوتره باندې پرتخت ناست و، څو سوه مرئيانو چې د وشاخ خولۍ، د سپينوزرو خولۍ ، کمربندونه (ملاوستنی) او ځانگړې وسلی به يې درلودې شاوخوا به ولاړ وو. د چوترې پرمخ به شهزاد گان او سپهه سالاران وو، او نور مامورين به په ټاکلو ځايونو ناست وو. سلطنتي حاجب د (دربار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسولین) به د دربار په دروازه کې ولاړ وو، او د مرئیانو څو زره کسیزه ګارد به د دربار له دروازې بهر ودریده. شهزاد ګان هم د تشریفاتو پابند وو او که سرغړونه به یې وکړه بیا به اوچته غړونه ورباندې کېدل. جګړې ته د روانیدو پر مهال به پاچا پوځ له یو لوړ ځای څخه معاینه کاوه. د بهرنیو سفیرانو لیدنې هم ډیره پرتمینه بڼه درلوده، د سفیرانو هئت ته به د غزني په ټولو لویو لارو کې ښه راغلاست ویل کېده . د پاچا لیک په پټه راغوښتل کېده . له ژباړې وروسته بیرته ورکول کېده . سفیرانو ته د راتګ په دریو لومړیو ورځو کې به شل زره درهم او یو شمیر قیمتي سوغاتونه ورکول کېدل. او د رخصتیدو په ورځ به تر دوو سوو زرو درهمو پورې نقدي او د سپینو زرو یو براق لرونکي آس ، قیمتي جامې ، یو څه مشک، عود او کافور سفیر ته ورکول کېدل(۲۷:۱۴۱).

سره له دې د غزني دولت خپلو عسکرو ته به نقدي پیسی ورکولې خو لویو افسرانو او زورمندانو ډیرې ځمکې درلودې. مرئیان به تر روزنې لاندې نیول کېدل . چې کله به آزاد شول د مامورینو په توګه هم منل کېدل. په غزنوي دولت کې نسب او هم د پوهې د معیار سره سم درناوې کېده . د غزنوي دولت عواید له سل میلونو درهمو څخه زیات وو چې جنسي او نقدي بڼه یې درلوده. د جګړو غنیمتونه او مصادره شوي شتمني د دولت په لګښتونو کې به مصرفیدله. لکه د ځینو غزنوي پاچاهانو د دربار لوړ لګښت، د حرمسرای لګښت، د شاهي کورنۍ لګښتونه، د پوځ لګښت او معاش ، د ملکي مامورینو معاشونه، د روحانیونو مستمري او معاشونه ، د شاعرانو مستمري معاشونه ، د لرې پرتو ولایتونو د والیانو معاشونه، چې په غزني کې به اوسیدل د میاشتې پنځه زره درهمه او په کال کې به یې دوه سوغاتونه اخېستل. د لارو جوړول او رغونه، د پلونو جوړول ، د جوماتونو ابادول، د حکومتي ودانیو او بنسټونو جوړول او نورو برخو کې به مصرفېدل(۲۷: ۱۴۲).

۴,۲۴. د غزنویانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه

د غزنویانو واکمنۍ د سلطان محمود غزنوي د واکمنۍ پرمهال ډیر پرمختګ وکړ او یو لوی اسلامي دولت یې تاسیس کړ. خو د هغه له واکمنۍ وروسته د هغه د ځای ناستو تر منځ مخالفت، د سلجوقیانو مخالفت ، د غوریانو سره دښمني او د غزه ترکانو په مقابل کې ماتې د هغوی په سقوط کې مهمه ونډه درلوده، چې ورته په لاندې ډول اشاره شوې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د غزنويانو د سقوط ستر لاملونه د سلجوقيانو مخالفت او د سلجوقيانو په مقابل کې د لومړي مسعود ماتی او د سلطان سنجر پواسطه د بهرام شاه واک ته رسيدل.
- له غوريانو سره مخالفت ، د بهرام شاه له خوا د قطب الدين غوري وژنه.
- د واک پر سر د شهزاده ګانو ترمينځ مخالفت
- د سيف الدين غوري وژنه چې په غچ کې يې سلطان علاولدين جهان سوز د غزني ښار وسوزاوه.
- د بهرام شاه له خوا د غزني پريښودل
- د غزه ترکانو په مقابل کې ماتې او لاهور ته د پلازمينې انتقالول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډيز

د غزنویانو د واکمنۍ دوره د افغانستان په تاریخ کې ځانګړی ځای لري، ځکه د دوی د واکمني پر مهال به د هند او اوسنۍ ایران ډیرې سیمې د افغانستان د واکمنانو پواسطه اداره کېدلې. سلطان محمود غزنوي په هند کې د اسلام د مقدس دین په خپرېدو کې ستره ونډه درلوده او د نړۍ د لویو امپراطورانو څخه شمیرل کېده. سلطان محمود غزنوي پخپله په دغو جګړو کې د اسلام د مقدس دین د خپرېدو لپاره ګډون کاوه او غازي هم ورته ویل کېده. سلطان محمود غزنوي د خپلې واکمنۍ پر مهال دغه لوی اسلامي دولت په ښه شان اداره کړ. د ده د واکمنۍ پر مهال د علومو زده کړې ترقي وکړه، او د دیني روزنې لپاره یې یوه مدرسه جوړه کړې وه چې تقریباً دری زره شاګردانو به ورکې درس وایه. سلطان محمود غزنوي د دولت د اداري لپاره ځانګړې تشکیلات جوړ او هر دیوان به جلا دنده سرته رسوله. د سلطان محمود غزنوي له خوا د سومنات د بت خانې فتح او ددې بت ماتول د اسلام په تاریخ کې یوه ستره بریا ده. سلطان محمود غزنوي یو لوی اسلامي دولت افغانانو او خپلو وارثینو ته په میراث پرېښود. له ده وروسته د غزني دربار د دربار د مشرانو تر واک لاندې راغی. هغوی لومړی د سلطان محمود غزنوي له مړینې وروسته د مسعود او محمد ترمینځ د اختلاف له امله په دوه ډلو وویشل شول حتی د دربار ځینو مشرانو محمد نه پرېښود چې واک مسعود ته وسپاري او هغه یې جګړې ته لمسوه.

کله چې مسعود له محمدڅخه واک په زور ونیوه ، نو هغه یې بندي کړ. وروسته پخپله سلطان مسعود د محمد او د هغه د زامنو او پلویانو پواسطه ووژل شو. مودود د خپل پلار د وژلو له امله اړ شو چې له سلجوقیانو سره جګړه پرېږدي او د خپل پلار د انتقام په خاطر له خپل کاکا سره د جګړې په خاطر تیاری ونیسي. مودود لږه موده وروسته دننګرهار په فتح آباد کې محمد ته ماتې ورکړه او د خپل پلار قاتلین یې ووژل. د مودود له مړینې وروسته د دربار مشرانو د مودود څلور کلن زوی دویم مسعود د پاچا په توګه او د هغه کاکا علي یې د هغه د نایب په توګه وټاکه څو له هغه سره به مرسته وکړي. خو علي ډیر ژر په دویم مسعود کودتاه وکړه او واک یې په خپل لاس کې واخېست، خو هغه هم د دربار مشرانو له واک څخه لیری او پر ځای یې د سلطان محمود غزنوي زوی عبدالرشید واک ته ورساوه. د طغرل نمک حرام پواسطه د واک نیول چې د غزنوي له کورنۍ سره یې اړیکې نه درلودې، ډیر ژر له واک څخه لیری شو او د هغه پرځای د محمود غزنوي لمسی د لومړی مسعود زوی فرخ زاد واک ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسید. دې پېښو د غزنویانو واکمنۍ لپاره د سقوط زمینه برابره کړه، خو په ځانګړي ډول د سنجر پواسطه د بهرام واک ته رسول او په خطبه کې د سلجوقي واکمن نوم اخېستل د غزنویانو واکمني د سقوط سره مخ کړه، خو کله چې غزنویانو د غزه ترکانو په مقابل کې ماتی وخوړه او خپله پلازمینه یې لاهور ته انتقال کړه ، نو د غزنویانو واکمني عملاً په افغانستان کې سقوط وکړ.

غزنویانو سل زره تنه پوځ درلود چې څلویښت زره یې په غزني کې وو. په غزني کې یو لوی وسله تون هم موجود وو. اوه سوه پیلان یې درلودل چې څه یې بار وړونکې او څه یې جګړه ایز وو. خپلو عسکرو ته یې نقدي پیسی ورکولی خو افسرانو یې ځمکې هم درلودلې.

سلطان محمود غزنوي غنیمتونه او غلامان د اسلام د مقدس دین د اصولو سره سم قبلول. په ټولو ځایونو کې یې بودایي معبدونه په مسجدونو بدلول. په اقتصادي برخه کې یې د اوبو بندونه جوړ او کرنیزې ځمکې یې ابادې کړی . کسبګرۍ هم په دې دوره کې وده وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

1. ولې د غزنویانو د کورنۍ بنسټ ایښودونکی الپتگین د ساماني پاچا په ټاکنه کې له اختلاف وروسته پر غزني ښار حمله وکړه؟
2. د غوریانو او غزنویانو ترمینځ اختلاف د غزنویانو په سقوط کې څه اغیزه درلوده؟
3. د غزنوي شهزادگانو د خپل مینځي اختلاف پایلې څه وې؟
4. د بهرام شاه واک ته رسولو کې د سلطان سنجر مداخلې څه منفي اغیز درلود؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزنويانو د کورنۍ د واکمنانو د واکمني موده		
شميره	**د پاچا نوم**	**کال**
۱	الپتگين	(۳۵۲-۳۵۱هـ ق) (۳۴۲-۳۴۱ هـ ش) (۹٦۳-۹٦۲ ز)
۲	اسحق	(۳۵۵-۳۵۲هـ ق) (۳۴۵-۳۴۲ هـ ش) (۹٦٦-۹٦۳ ز)
۳	بلکاتگين	(۳٦۵-۳۵۵هـ ق) (۳۵۵-۳۴۵ هـ ش) (۹۷۷-۹٦٦ ز)
۴	پريتگين	(۳٦٦-۳٦۵هـ ق) (۳۵٦-۳۵۵ هـ ش) (۹۷۸-۹۷۷ ز)
۵	سبکتگين	(۳۸۷-۳٦٦هـ ق) (۳۷٦-۳۵٦ هـ ش) (۹۹۸-۹۷۸ ز)
٦	اسمعيل	۳۸۸-۳۸۷هـ ق
۷	سلطان محمود	(۴۲۱-۳۸۸هـ ق) (۴۰۹-۳۷٦ هـ ش) (۱۰۳۱-۹۹۸ ز)
۸	محمد	(۴۲۱-۴۲۱هـ ق) (۴۰۹-۴۰۹ هـ ش) (۱۰۳۱-۱۰۳۱ ز)
۹	لومړی مسعود	(۴۳۲-۴۲۱هـ ق) (۴۲۰-۴۰۹ هـ ش) (۱۰۴۲-۱۰۳۱ ز)

۱۰	مودود	(۴۳۲-۴۴۱هـ ق) (۴۲۰-۴۲۹ هـ ش) (۱۰۴۲-۱۰۵۱ ز)
۱۱	دویم مسعود	(۴۴۱-۴۴۱هـ ق) (۴۲۹-۴۲۹ هـ ش) (۱۰۵۱-۱۰۵۱ ز)
۱۲	علي	(۴۴۱-۴۴۱هـ ق) (۴۲۹-۴۲۹ هـ ش) (۱۰۵۱-۱۰۵۱ ز)
۱۳	عبدالرشید	(۴۴۱-۴۴۴هـ ق) (۴۲۹-۴۳۲ هـ ش) (۱۰۵۱-۱۰۵۴ ز)
۱۴	طغرل	(۴۴۴-۴۴۴هـ ق) (۴۳۲-۴۳۲ هـ ش) (۱۰۵۴-۱۰۵۴ ز)
۱۵	فرخ زاد	(۴۴۴-۴۵۱هـ ق) (۴۳۲-۴۳۹ هـ ش) (۱۰۵۴-۱۰۶۱ ز)
۱۶	ابراهیم	(۴۵۱-۴۹۲هـ ق) (۴۳۹-۴۷۹ هـ ش) (۱۰۶۱-۱۱۰۱ ز)
۱۷	دریم مسعود	(۴۹۲-۵۰۹هـ ق) (۴۷۹-۴۹۵ هـ ش) (۱۱۰۱-۱۱۱۸ز)
۱۸	ارسلان شاه	(۵۰۹-۵۱۱هـ ق) (۴۹۵-۴۹۷ هـ ش) (۱۱۱۸-۱۱۲۰ز)
۱۹	بهرام شاه	(۵۱۱-۵۵۲هـ ق) (۴۹۷-۵۳۸ هـ ش) (۱۱۲۰-۱۱۶۰ز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰	خسرو شاه	(۵۵۲-۵۵۷هـ ق (۵۳۸-۵۴۲ هـ ش (۱۱۶۰-۱۱۶۵ز
۲۱	خسرو ملک	(۵۵۷-۵۸۲هـ ق (۵۴۲-۵۶۷ هـ ش (۱۱۶۵-۱۱۹۰ز

۴,۱. جدول: پورتنی جدول د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

۴٫۱. ګراف: لاندینۍ ګراف د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

د غزنوي کورنۍ واکمنان

الپتګین (۳۵۱-۳۵۲ هـ ق)

اسحق د الپتګین زوی (۳۵۲-۳۵۵ هـ ق)

بلکا تګین د الپتګین د ساتونکي ګارد قوماندان (۳۵۵-۳۶۵ هـ ق)

پریتګین د الپتګین غلام او جنرال (۳۶۵-۳۶۶ هـ ق)

سبکتګین د الپتګین زوم (۳۶۶-۳۸۷ هـ ق)

اسمعیل (۳۸۷-۳۸۸ هـ ق) اوه میاشتی

سلطان محمود (۳۸۸-۴۲۱ هـ ق)

محمد (۴۲۱-۴۲۱ هـ ق)

سلطان مسعود (۴۲۱-۴۳۲ هـ ق)

عبدالرشید (۴۴۱-۴۴۴ هـ ق)

سلطان مسعود (۴۲۱-۴۳۲ هـ ق)

سلطان مودود (۴۳۲-۴۴۱ هـ ق)

علي (۴۴۱-۴۴۱ هـ ق)

فرخ زاد (۴۴۱-۴۵۱ هـ ق)

ابراهیم (۴۵۱-۴۹۲ هـ ق)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم مسعود د مودود زوی (۴۴۱-۴۴۱ هـ ق)

دریم مسعود د ابراهیم زوی (۴۹۲-۵۰۹ هـ ق)

ارسلان شاه د دریم مسعود زوی (۵۰۹-۵۱۱ هـ ق)

بهرام د دریم مسعود زوی (۵۱۱-۵۴۸ هـ ق)

خسرو شاه (۵۵۲-۵۵۷ هـ ق)

خسرو ملک (۵۵۷-۵۸۲ هـ ق)

نوټ: طغرل نمک حرام د سلطان محمود غزنوي د کورنۍ سره اړیکه نه لري.

طغرل نمک حرام (۴۴۴-۴۴۴ هـ ق)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

د سلجوقیانو دولت

پیلیزه

سلجوقیان له ترکي قومونو څخه یو قوم دی چې کسب یې مالداري وه او تل به له یوه ځای څخه بل ځای ته د څړ ځای د موندنې په خاطر لیږدیدل. د سلجوق پلار دقاق یا توقاق تیمور نومیده. سلجوق په ماورالنهر کې د محلي امیرانو د واک لاندې ژوند کاوه. تر هغه پورې چې د سامانیانو واکمني د سیحون په شاوخوا سیمو کې ټینګه وه؛ سلجوقیانو د سامانیانو په خاوره باندې د تېرې جرئت نه شو کولای، خو کله چې د بې اتفاقی په وجه د سامانیانو واکمني کمزورې شوه؛ سلجوق له دې وضعیت څخه ګټه واخېسته، له جیحون څخه راتیر او په جند کې میشت شو. سلجوق په دغه وخت کې د اسلام مقدس دین قبول او مسلمان شو. سلجوق له هغو ترکانو سره جګړه کوله چې مسلمانان شوی نه وو. سلجوق ډیر شهرت وموند. د ماورالنهر محلي واکمنانو هم د خپلو دښمنانو د له مینځه وړلو له پاره له سلجوق څخه د مرستې غوښتنه کوله. کله چې سلجوق د جند په ښار کې مړ شو، دده د واکمنی ساحه دده د څلورو زامنو (یبغور ارسلان چې په اسرائیل مشهور و ، میکائیل، یونس او موسی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوا اداره کېده . د سلجوق زوی اسرائیل د علي تګین سره د سلطان محمود غزنوي په مقابل کې مرسته وکړه. خو سلطان محمود غزنوي د آمو له سیند څخه تیر شو، علي تګین وتښتیده؛ او اسرائیل د سلطان محمود له خوا په ۴۱۶ هـ ق کال د کشمیر د کالنجر په کلا کې بندي شو. ددې قوم یو شمیر مشرانو له سلطان محمود غزنوي څخه په افغانستان کې د میشته کېدو غوښتنه وکړه، سلطان محمود غزنوي په افغانستان کې د سلجوقیانو څلورو زرو کورنیو ته په دې شرط چې وسلې به نه ساتي د میشته کېدو اجازه ورکړه. دا د سلطان محمود غزنوي یوه لویه تیروتنه وه چې سلجوق (ترکانو) ته یې د اریانا (افغانستان) دروازې پرانیستی چې بیا د همدې قوم مشرانو د سلطان محمود اولادې ته ستونزي پیدا کړی. په ۴۱۸ هـ ق کال سلجوقیانو په جوزجان (نیسایا) ولایت کې د خلکو د مالونو په لوټولو پیل وکړ. خلکو غزنوي سلطان محمود ته شکایت وکړ، هغه یو پوځ ورولیږه، دوی ته یې سزا ورکړه. د مسعود د پاچاهی پرمهال سلجوقیانو به پر مروه، هرات، ترمذ او بلخ باندې تل حملې کولې او مسعود به دوی له خپلې خاورې څخه شړل، مګر د میکائیل زامنو داود چغري بیک او طغرل له ډیرو جګړو وروسته په یوې جګړې کې په ۴۲۹ هـ ق کال مسعود ته ماتې ورکړه. بلخ ، نیشاپور او مروه یې له مسعود څخه ونیول. او په نیشاپور[1] کې یې تاج پر سر کیښود او خپله پاچاهي یې اعلان کړه. د سلجوقیانو واکمنی له یو شمیر هیوادونو سره ارتباط لري خو مونږ دلته یوازې پر هغې برخې بحث کوو کوم چې افغانستان پورې اړه لري.

۵،۱. د رکن الدین ابوطالب طغرل بیک واکمني (۴۵۵-۴۲۹هـ ق)
(۴۴۲-۴۱۶ هـ ش)
(۱۰۶۴-۱۰۳۸ز)

کله چې د میکائیل زوی، طغرل بیک د دندانقان په جګړه کې سلطان مسعود ته په ۴۲۹ هـ ق کې ماتې ورکړه؛ په همدې کال (۴۲۹ هـ ق) کې یې د پاچاهي تاج په سر کړ او پاچاهي یې په نیشاپور کې اعلان کړه. طغرل بیک خپل ورور یبغور د لویدیځ افغانستان یعنی پوشنج، هرات او سیستان د حاکم په توګه وټاکه او په ۴۳۲ هـ ق کال نوموړی تر بست (هلمند) پورې پرمخ ولاړ. دده ورور داود چغري بیک له مروې او سرخس څخه نیولې تر بلخ او شبرغان پورې سیمې ونیولې، د بلخ په

---

[1] نیشاپور او مروه هغه وخت د افغانستان (خراسان) د خاورې جز و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي آباد کې يې د سلطان مسعود لښکرو ته ماتې ورکړه او د خپل نفوذ ساحه يې په سویل کې تر سیستان او شمال کې تر بلخ او تخارستان پورې وغځوله. له سلطان مسعود وروسته سلطان مودودله غزني څخه خپل وزیر عبدالرزاق د احمد میمندي زوی سیستان ته د جګړې له پاره واستوه، خو بریالی نشو، په مقابل کې تخارستان، بلخ، ترمذ، قبادیان او وخش یې ترې ونیول(۱۰: ۱۶۸-۱۶۹).

طغرل بیک د سلجوقیانو لومړی پاچا و. نوموړی یو زړور، د ټینګ عزم او د جګړې په هنر پوه شخص و. په نیشاپور کې د پاچاهۍ له اعلان وروسته د اصفهان ، بغداد او نورو سیمو په نیولو بریالی شو. د اصفهان له نیولو وروسته یې هغه ځای (اصفهان) د خپلې پلازمینې په توګه وټاکه او د بغداد د خلیفه لور یې په نکاح کړه. د طغرل بیک په واسطه د بغداد له نیولو وروسته عباسي خلیفه په ۱۰۵۵ هـ ق خپل واک له لاسه ورکړ او د سلجوقیانو تر مستقیم تسلط لاندې و. اما د مذهبي لاربنود په توګه سلجوقیانو دده احترام کاوه. د طغرل وزیر عبدالملک خراسانی د سلجوقیانو د واکمنۍ د نفوذ په پراختیا کې مهمه ونډه درلوده. نوموړی د دربار د دري او عربي برخې منشي هم و او له لویو عالمانو او لویانو څخه ګڼل کیږي. د سلجوقي دولت ډیر کارونه به دده په تدبیر او سیاست اداره کېدل. په ۴۵۵ هـ ق طغرل بیک مړ او پر ځای یې زوی الپ ارسلان پاچا شو(۴۶: ۶۸).

طغرل سلجوقي د خپل مهال یو ځواکمن پاچا و؛ د ایران سیاسي یووالی تر ساسانیانو وروسته د همدې په لاس ټینګ شو. هغه دیلمي واکمنو ته ماتې ورکړه او بغداد یې هم ونیوه، بیا یې شام ونیو او د ګرجستان له عیسویانو سره یې جګړې وکړې او په ۱۰۶۳ ز کې مړ شو (۲۷: ۱۴۳).

د طغرل بیک اداره په دوو برخو ویشل شوې وه، چې یو یې درګاه[1] او بل یې دیوان و. درګاه د سلطان په حرم پورې ارتباط درلود، د هغې مالي او اقتصادي چارې ځانګړې وکیل اداره کولې، چې ددې ادارې په سر کې به یو مشهور شخص مقرریده چې د وزیر او لویو امرینو په حساب کې راته، د درګاه بلې برخې د ملکي، نظامي، مذهبي اشخاصو، پوهانو او نورو د هرکلي برخه وه. وزیرانو به مستقیماً له سلطان سره خپلې ستونزې شریکولې او ورتلل یې آزاد وو. خو د ملک شاه په وخت کې وکیل د لوړو ملکي او نظامي افسرانو او سلطان ترمینځ د تګ راتګ مسؤل و. وروسته ((امیر بار)) چې نظامي افسر به وه د وکیل ځای ونیو. له دې پرته یو بل منصب حاجب کبیر هم موجود و، چې وروسته

---

[1] دغه ارګان د طغرل بیک په حرم پورې ارتباط درلود. ددې ارګان مالي او اقتصادي چارې ځانګړی کس اداره کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وزیر څخه د هیواد مهم شخص ګڼل کېده . د طغرل بیک په وخت کې یو بل تن د نګهبان ریس په نوم و، چې پنځوس لرګین کوتک لرونکی کسان یې په اختیار کې درلودل. د هغوی دنده دا وه چې خلک به یې په غاړه کې وهل او بندیخانې کې به یې اچول. د ادارې بله برخه دیوانونو جوړوله، د هر دیوان په سر کې وزیر قرار درلود. سلجوقي وزیرانو نظامي دندې هم درلودې. وزیر به مالي چارې څارلې، د مصرف او عایداتو ډول یې د مستوفیت په واسطه معلوموه. د پوځ حقوق یې کنترلول. ((دیوان اعلی)) چې په سر کې وزیر قرار درلود، په څلورو برخو (دیوان رسایل، دیوان استیفا، دیوان اشراف الممالک او عرض دیوان) ویشل شوی و. وروسته نور دیوانونه لکه دیوان خالص یا خالصه چې له سلطنتي ملکیتونو څخه څارنه کوله؛ دیوان مصادره هم تاسیس شو. ځینی اداري تشکیلات هم په پلازمینه کې موجود وو. له طغرل بیک وروسته د هغه ځای ناستو هم له همدغو تشکیلاتو څخه ګټه اخېسته (۴: ۹٦).

۵,۲. د الپ ارسلان واکمني (۴٦۵-۴۵۵هـ ق)

(۴۵۲-۴۴۲ هـ ش)

(۱۰۷۴-۱۰٦۴ز)

د طغرل بیک له مړینې وروسته د هغه وراره د داود چغري بیک زوی الپ ارسلان واک ته ورسید. الپ ارسلان د روم امپراطورۍ لښکرو ته په ترکیه کې ماتې ورکړه. ارمنستان او ترکیه کې د روم امپراطور رومانوس دیو جانوس ته ماتی ورکړه او د نوموړی دیوجانوس لور یې خپل زوی ملک شاه ته واده کړه. او عبدالملک یې مړ کړ او د خراسان یو نامتو عالم خواجه نظام الملک طوسي یې چې شافعي مذهب او با تدبیره سړی و، د خپل وزیر په توګه وټاکه. الپ ارسلان د طوسي په مرسته په هیواد کې نظم ټینګ کړ(۲۷:۱۴۴).

الپ ارسلان په افغانستان کې خپلو حملو ته دوام ورکړ. تخار، بلخ او ترمذ یې ونیول، که څه هم د غزني له پاچا ابراهیم سره یې ښې اړیکې درلودې. د الپ ارسلان له مشهورو وزیرانو څخه یو هم ابوعلي حسن بن علي بن اسحق چې د نظام الملک طوسي خراساني لقب یې درلود، ده د الپ ارسلان د واکمنۍ پرمهال د سلجوقي دولت په پرمختګ کې ستره ونډه درلوده. الپ ارسلان په ۱۰٦۴ ز کال په ماورالنهر کې د ختل (ترمذ) ته لښکر کشی وکړه او هغه یې تر خپل کنترول لاندې راوست. کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزنوي دولت د بلخ او ترمذ کنترول له لاسه ورکړ، دا دواړه ولایتونه هم د سلجوقیانو لاس ته ورغلل. د دواړو ولایتونو خلکو شورشونه کول، خو الپ ارسلان له ډېرو ستونزمنو جګړو وروسته دغه شورشونه ارام کړل. الپ ارسلان په ډېر شجاعت او زړورتیا سره، پر هغو کلاګانو چې د غرونو په لوړو برخو کې جوړې شوی وې، حملې وکړې. یو کال وروسته یې په ۱۰۶۵ ز کال له خوارزمه څخه په جند (Jand) او ساوران (Sawran) حمله وکړه، د هغه ځای حاکم له جګړې پرته دې سلجوقي واکمن ته ځان تسلیم کړ. الپ ارسلان نوموړی حاکم چې په داوطلبانه توګه تسلیم شوی و، په خپل حال پرېښود. هغه د پخوا په څېر خپل حاکمیت ته دوام ورکړه. الپ ارسلان د طمغاچ خان ابراهیم د واکمنۍ په سیمه حمله وکړه. ابراهیم خان د بغداد د خلافت دربار ته له الپ ارسلان څخه شکایت وکړ. خو د خلافت دربار له دوی سره مرسته ونشوه کولی. دویم ځل په ۱۰۷۳ ز کال الپ ارسلان د یو لوی لښکر سره چې (۲۰۰۰۰۰) دوه سوه زرو ته یې شمیر رسیده پر ماوراالنهر حمله وکړه، خو دا ځل لښکر کشي د الپ ارسلان د مړینې له امله له ناکامۍ سره مخ شوه، ځکه الپ ارسلان د یو کلا د اوسیدونکی د خنجر د ضربې له امله مړشو. د الپ ارسلان له وژل کېدو وروسته دهغه زوی ملک شاه پاچاشو (۲:۲۵٦-۲۵۷).

۵٫۳. د ملک شاه واکمني (۴۸۵-۴۶۵هـ ق)

(۴۵۲-۴۷۲ هـ ش)

(۱۰۷۴-۱۰۹۴ز)

د الپ ارسلان له مړینې وروسته د هغه له شپږو زامنو څخه ملک شاه چې په لیاقت او جرئت کې تر نورو ښه و او د پلار له خوا د ځای ناستي په توګه ټاکل شوی و؛ د جلال الدوله معزالدین ابوالفتح حسن ملک شاه په نوم پاچا شو. ملک شاه د غزني د پاچا ابراهیم له زوی سره دوستانه اړیکې درلودې، زابلستان او کابل یې تر لاهور پورې غزنوي دولت ته پرېښودل. په دغه وخت کې د ملک شاه ورور تکش په بلخ کې یاغي شو، ملک شاه هغه په ترمذ کې ونیو او ړوند یې کړ (۱۱ :۸۲۹).

ملک شاه هم د پلار د وخت پوه وزیر نظام الدین خراساني طوسي د خپل وزیر په توګه وټاکه؛ د دې وزیر تدبیرونو د دولت د واک په ټینګښت کې ډېره اغیزه درلوده. د ملک شاه د واکمنۍ پرمهال یو شمیر شورشونه په ځینو سیمو کې پیدا شوی وو؛ خو دده د پوه وزیر طوسي په لاس ارام شول او په کوچنۍ اسیا (ترکیه) کې یې خپل نفوذ ټینګ کړ. د خپلې واکمنۍ سیمې ته یې د مرکزي آسیا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشغر څخه تر مدیترانې بحیرې پورې پراختیا ورکړه. دده په واکمنۍ کې بیت المقدس او سوریه شامل شول. خو کله چې ملک شاه سمرقند ته ورسید د سمرقند حاکم د سولې لاره خپله کړه، ملک شاه هم د سولې لاره ورسره ومنله. دواړو لوریو د مینځګړتوب لپاره نظام الملک ته مراجعه وکړه، ملک شاه له شمس الملک سره له روغې وروسته بیرته خراسان ته راغی (۲: ۲۵۷).

دویم ځل ملک شاه په ۱۰۸۹ ز کال کې بخارا فتح او سمرقند یې کلابند کړ؛ په سمرقند کې ملک له سخت مقاومت سره مخامخ شو، د سمرقند حاکم ټولو امنیتي مسؤلینو ته امر ورکړ چې له ښار څخه کلکه ساتنه وکړي، خو د سمرقند له امرینو څخه د یو امر زوی له ملک شاه سره بندي و، ملک شاه د هغه پلار تهدید کړ چې زوی دې وژنم، نوموړي له همدې امله له برج څخه ښه دفاع ونه کړه. د ملک شاه پوځ ته یې اجازه ورکړه چې هغه برج ونیسي، په دې ترتیب د ملک شاه پوځونو سمرقند ونیو. د سمرقند حاکم چې په یوه کور کې پټ شوی و، هغه یې پیدا کړ او رسې په غاړه یې ملک شاه ته راوست. ملک شاه امر وکړ چې هغه اصفهان ته واستوي. ملک شاه له سمرقند څخه اوزګند ته ولاړ، د ملک شاه په غوښتنه د کاشغر خان (حاکم) دده حضور ته راغی او په داوطلبانه ډول ملک شاه ته تسلیم شو. د کاشغر حاکم امر وکړ چې خطبه د ملک شاه په نوم ووایي او هم سیکه دده په نوم ضرب کړي. ملک شاه خراسان ته راغی او سمرقند کې یې خپل نائب پریښود. په دې ترتیب سمرقند او کاشغر ددوی په واکمنۍ کې شامل شول (۲:۲٦۱).

د سلجوقیانو د قلمرو پراختیا ددې سبب شوه چې په هره سیمه کې یو مشر د حاکم په توګه وټاکل شي. د هر حاکم قدرت به په تدریجي توګه زیاتیده، چې وروسته د ملک شاه سلجوقي د ځای ناستو د واکمنۍ پرمهال له سلجوقي دولت څخه جلا شول او جلا جلا سلجوقي دولتونه یې مینځ ته راوړل. لکه د کرمان سلجوقیانو حکومت، د شام (سوریه) د سلجوقیانو حکومت، د عراق د سلجوقیانو حکومت، د کردستان او د ترکې د سلجوقیانو د حکومت په نوم هر یوه خپل استقلال اعلان کړ. په دې توګه د کرمان د سلجوقیانو حکومت غزه ترکانو، د شام (سوریه) د سلجوقیانو حکومت ، د عراق او کردستان د سلجوقیانو حکومت خوارزم شاهانو له مینځه یوړل مګر د ترکې د سلجوقیانو حکومت تر ۱۴ مې زیږدیزې پیړۍ پورې دوام وکړ چې د عثمانیانو پواسطه له مینځه ولاړ.. ملک شاه په ۴۸۵ هـ ق کال کې ومړ چې له مړینې وروسته یې زوی برکبارق واک ته ورسید (۴٦: ۷۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک شاه سلجوقي دري ادب پیاوړی کړ او ددیني علماو ملاتړ یې وکړ. دده وزیر نظام الملک د نظامیه په نوم ګڼ شمیر مدرسې په بلخ، مروه، نیشاپور، پوشنګ، هرات، بغداد، اصفهان، بصره، امل او موصل کې جوړې کړې، چې شافعي مذهب پکې تدریس کېده . عمر خیام د همدې پاچا په امر تاریخ جلالي کتاب لیکلی دی. ملک شاه سره له دې لکه د الپ ارسلان په څېر بیسواد و، خو ده لکه د غزنوي پاچاهانو په څېر د ادب پالنه وکړه او خپل واک یې ټینګ کړ. خو دده د ځای ناستو لکه محمود، برکبارق، ملک شاه ثاني او محمد د واکمنیو پرمهال د سلجوقیانو اداره ډېره ضعیفه شو (۲۷:۱۴۴).

۵,۴. د برکبارق واکمني (۴۸۵-۴۹۸هـ ق)

(۴۷۲-۴۸۵ هـ ش)

(۱۰۹۴-۱۱۰۷ز)

د ملک شاه له مړینې وروسته یې زوی برکبارق پاچا شو. نوموړې پاچا دولس کاله پاچاهي وکړه چې یوولس کاله یې له پاچاهي غوښتونکو سره په جګړو او نښتو تیره کړه او د هیواد د ابادۍ له پاره یې وخت پیدا نکړ؛ یوازې یو کال یې په ارامۍ سره پاچاهي وکړه. نوموړې په ۴۹۰ هـ ق کې خپل ورور سلطان سنجر په افغانستان کې د نیول شویو سیمو د حاکم په توګه مقرر کړ. دده له مړینې وروسته دده ورور ابوشجاع محمد پاچا شو.(۴٦: ۷۰).

د برکبارق د واکمنۍ پرمهال په سمرقند کې دده لخوا سلیمان تګین، محمود تګین او هارون تګین یو پر بل پسې د واک چارې په لاس کې واخېستې، چې د دوی اصل معلوم نه و. سلیمان تګین د داود کوچ زوی، محمود تګین د ضمغاج خان ابراهیم لمسی و. د برکبارق په واکمنۍ کې قدرخان جبرئیل د بغراخان محمد لمسی، نه یوازې د ماورالنهر ډیرې برخې ونیولې او په ۱۱۰۲ ز کال یې د سلجوقیانو په قلمرو حملې پیل کړې او ترمذ یې ونیو، مګر د سلطان سنجر سره یې په جګړه کې ماتې وخوړه او ووژل شو، چې دغه جګړه د جند ښار ته نږدې وه. سلطان احمد سنجر د سلیمان تګین زوی احمد تګین، چې د قدر خان د حملې پرمهال فرار کړی و ، بیرته خراسان ته راوغوښت. محمد تګین د ارسلان خان لقب پر ځان کیښود او تر ۱۱۳۰ ز کال پورې د ماورالنهر حاکم و (۲: ۲٦۴-۲٦۵).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵,۵. د ابوشجاع محمد واکمني (۴۹۸-۵۱۱هـ ق)

(۴۸۵-۴۹۷ هـ ش)

(۱۱۰۷-۱۱۱۹ز)

له برکبارق وروسته د هغه ورور ابوشجاع محمد د غیاث الدین ابوشجاع محمد په نوم پاچا شو. دده په واکمنۍ کې ډیره ګډوډي وه، خو نوموړي وضعیت ارام کړ. دده د واکمنۍ له مهمو پیښو څخه د صلیبي جګړو پیل و چې د مسلمانانو او عیسویانو ترمینځ پیل شوې. سلطان سنجر د نوموړي د واکمنۍ پر مهال د افغانستان په نیول شویو سیمو کې د پاچاهۍ اعلان وکړ. د محمد ځای ناستو هم ونشوای کولی چې له سنجر څخه د افغانستان نیول شوي سیمې بیرته واخلي (۴۶: ۷۱).

د ابو شجاع محمد واکمنۍ پرمهال د ماورالنهر چارې د سنجر پواسطه څارل کېدلې. د قدر خان له ماتې وروسته د هغه ځای حاکم محمد تګین د ارسلان خان په لقب وټاکل شو. کله چې ارسلان خان له ساغر بیک سره د قراختایانو سره اړیکې درلودې جګړه پیل کړه، سلطان سنجر د ارسلان خان پلوي وکړه او د دواړو ترمینځ یې سره روغه وکړه. په ۱۱۰۹ ز کال ساغر بیک دویم ځل بغاوت وکړ. سنجر د خپل ټاکل شوی سلطان ارسلان خان پلویتوب وکړ. ارسلان خان د سنجر په مرسته یاغیان او شورشیان تابع کړل، وروسته له دې ارسلان خان شل کاله حکومت وکړ. ارسلان خان د بخارا بالاحصار ترمیم او د ښار دیوالونه یې بیا له سره جوړ کړل. په ۱۱۲۱ ز کې یې جامع جومات هم جوړ کړ(۲:۲٦٦).

۵,٦. د سلطان محمود سلجوقي واکمني (۵۱۱-۵۱۳هـ ق)

(۴۹۷-۴۹۸ هـ ش)

(۱۱۱۹-۱۱۲۰ز)

د ابوشجاع محمد له مړینې وروسته د هغه زوی سلطان محمود پا چا شو. سلطان محمود پر تخت باندې له کښناستلو وروسته لومړی د خپل کاکا سنجر سره چې د افغانستان په نیول شویو سیمو کې یې لا د مخه د سلطنت اعلان کړې و، جګړه وکړه. په پایله کې سلجوقي دولت په دوو برخو وویشل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ختیځه برخه کې سلطان سنجر او په لویدیځه برخه کې سلطان محمود سلطنت کولو. له دې وروسته په افغانستان کې د سلطان سنجر واکمني پیل شوه (۴٦: ۷۱).

په دغه وخت کې افغانستان پر څلورو برخو ویشل شوی و، شمالي ولایتونه له تخارستانه تر مروې پورې مستقیماً په سنجري او سلجوقي دربار پورې اړه درلوده. د غور، بامیانو او گوزگانانو سیمې د هرات تر شاو خوا پورې د غوریانو تر لاس لاندې وې. زابل ولایت له هلمند څخه تر غزني، کابل، ننگرهار، پېښور او لاهور پورې د سلطان محمود غزنوي کورنۍ په واکمنۍ کې و. سیستان، زمینداوره تر زرنج، فراه پورې د سیستان په ملکانو پورې اړه درلوده، چې دغو ملکانو د سلجوقیانو، غوریانو او غزنویانو سره ښې اړیکې درلودې، چې د صفاریانو او د سیستان د ملکانو له پاته شونو (بقایاو) څخه وو(۱۱:۸۳۰).

۵,۷. د سلطان احمد سنجر واکمني (په افغانستان کې د سلجوقیانو واکمني) (۵۱۱-۵۵۲هـ ق)

(۴۹٦-۵۳۷ هـ ش)

(۱۱۱۸-۱۱۵۹ز)

سلطان سنجر د ملک شاه زوی د سلجوقیانو د کورنۍ د مشهورو پاچاهانو له جملې څخه دی. دده له پاچا کېدو سره سم د غزنوي دولت تجزیه او د غوریانو واکمني نوی د پراختیا او ټوکېدو په حال کې وه. سنجر لومړی ماورالنهر ته لښکر کشي وکړه. ماورالنهر ته له لښکر کشۍ وروسته یې له بهرام شاه سره مرسته وکړه. هغه یې په غزني کې واک ته ورساوه. تر لاهور پورې سیمې یې بهرام شاه ته پرېښودې (۱۱: ۸۲۹).

په تیر کې مو هم ویلی وو چې بهرام شاه په خطبه کې له خپل نوم سره د سلطان سنجر نوم هم اضافه کړ. سلطان سنجر لومړنی سلجوقي پاچا و چې یوازې یې په خطبه کې د نوم په یادولو بسنه وکړه. سلطان سنجر مروه خپلې پلازمینې په توگه وټاکله. سلطان سنجر په جگړه کې سلطان علاؤالدین حسین جهان سوز ته ماتې ورکړه او بندي یې کړ. لږه موده وروسته یې علاؤالدین بیرته آزاد او د غور د محلي حاکم په توگه یې وټاکه. په غور او غزني باندې له بري وروسته سلطان سنجر له دریو دښمنانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره مخ شو. لومړی د خوارزم پاچا اتسز، دویم د قراخطایانو دولت او دریم د غزه ترکانو له مخالفت سره مخ شو(۴٦:۷۱).

اتسز خوارزم شاه په ۵۳۰ هـ ق کال د سنجر پر ضد شورش وکړ او جرجانیه ته نږدې د هزار آسپ کلا ته یې پناه یوړه. سنجر په دغه کلا حمله وکړه، اتستز خوارزمشاه فرار وکړ. سلطان سنجر د خوارزم حکومت ونیو، اتسز د بدلې اخېستلو لپاره د قراخطایانو له دولت څخه د مرستې غوښتنه وکړه. قراخطایانو چې په ۵۱۹ هـ ق په کاشغر کې مستقل دولت تشکیل کړې و، تل یې هڅه کوله چې په مناسب وخت کې پر مسلمانانو حمله وکړي. اتسز له نوموړی پاچا څخه غوښتنه وکړه چې د سلطان د واکمنۍ په سیمو حمله وکړي. قراخطایانو په ۵۳۱ هـ ق پر ماورالنهر حمله وکړه او د سمرقند په ۳٦ کیلو مترۍ کې د دواړو قواوو ترمینځ جګړه ونښته . سلطان سنجر په دې جګړه کې ماتې وخوړه، تقریباً ۳۰ زره عسکر یې ووژل شول. سلطان سنجر سلجوقي ترمذ ته راوتښتید. ګوره خان قراخطایي سمرقند او بخارا ونیول او چور یې کړل او اتسز خوارزم شاه یې د باج په ورکولو سره په خوارزم کې پرېښود. له دې وروسته ماورا لنهر د قراخطایانو تر نفوذ لاندې راغی او د سلجوقیانو له نفوذ څخه خلاص شو، تر څو چې سلطان محمد خوارزم شاه واک ته ورسید او د قراخطایانو نفوذ ته یې د پای ټکې کیښود. اتسز د سنجر له ماتې او خفګان څخه ګټه واخېسته په ۵۴۲ هـ ق کې یې په مروه او نیشاپور حمله وکړه په لومړی وخت کې اتستز مروه او نیشاپور ونیول خو وروسته یې ماتې وخوړه. مګر د سلطان سنجر سیاسي او نظامي وضعیت د ګوره خان (قراخطایانو) سره په جګړه کې له ماتې وروسته ډېر خراب و. په همدغه وخت کې غزه[1] ترکانو هم د سنجر پر ضد شورش وکړ . سنجر د غزه ترکانو مقابلې ته تیار شو. د دوی ترمینځ پرلپسې جګړې وشوې. په پایله کې سنجر په ۵۴۸ هـ ق ماتې وخوړه او د خپلې میرمنې سره د غزه ترکانو له خوا بندي شو. څلور کاله په بند کې پاتې شو. د مروې ښار غزه ترکانو ونیو او چور یې کړ. د سنجر میرمن په بندیخانه کې مړه شوه. خو سنجر له بندیخانې څخه فرار وکړ. لږه موده وروسته هغه هم مړ شو. د سلطان سنجر له مړینې سره سم په افغانستان کې د سلجوقیانو واکمني پای ته ورسیده. خو دوو دولتونو (غوریانو او خوارزمشاهیانو) د غزه ترکانو د چور مخه ونیوله (۴٦: ۷۲).

---

[1] غزه ترکان د خوارزم په شاوخوا سیمو کې اوسیدل. دوی مسلمانان ول خو دا قبیله د قراخطایانو له خوا چې بودایي دین یې درلود زوریدل. د سلطان سنجر په اجازه غزه ترکان په بلخ کې میشت شول چې کال به یې ۲۴ زره پسونه سنجر ته ورکول. په تدریج سره قدرت زیات شو چې د باج له ورکولو څخه انکار وکړ. سلطان سنجر د دوي د رعیت کولو په خاطر له دوي سره جګړه وکړه خو په جګړه کې سلطان سنجر ماتې وخوړه (۴۶. ۷۲).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵,۸. د سلجوقیانو د دولت سقوط او د خوارزمشاهانو پیاوړې کېدل

د سلجوقیانو دولت هغه وخت له سقوط سره مخ شو چې د دوی واکمنۍ په ځو محلي حکومتونو وویشل شوه، هر محلي حکومت به د خپل نفوذ د پراختیا له پاره هڅې کولې. په افغانستان کې د سلجوقیانو واکمني هغه وخت پای ته ورسیده چې سلطان احمد سنجر د غزه ترکانو سره په جګړه کې ماتې وخوړه او له غزه ترکانو سره نوموړی بندي شو. که څه هم سلطان احمد سنجر له بندیخانې څخه وتښتید، مګر ډېر ژر وفات شو. د نوموړي له مړینې وروسته په افغانستان کې د سلجوقیانو واکمني پای ته ورسیده، خو افغانستان کې د غوریانو نفوذ د پراختیا په حال کې و؛ چې د غزه ترکانو واک ته یې په غزني کې د پای ټکي کیښود. په خوارزم کې د خوارزمشاهانو واکمني ورځ تر بلې پیاوړې کېده ، ترڅو چې یې په ماورالنهر کې یو پیاوړی دولت تاسیس کړ. ددې کورنۍ د پاچاهانو په لړ کې سلطان علاؤالدین محمد خوارزم شاه وتوانید چې یوه لویه امپراتوري تاسیس او تر هند پورې خپل نفوذ ته پراختیا ورکړي. خو د خوارزم شاهانو نفوذ د سلطان علاؤالدین محمد خوارزمي او چنګیز خان ترمنځ د اختلاف او جګړې په پایله کې ضعیفه او له مینځه ولاړ. په دې ډول په افغانستان کې د سلجوقیانو واکمني هم د قراختایانو د دولت (ګوره خان) سره په جګړه کې له ماتې وروسته د سلطان سنجر سیاسي او نظامي وضعیت ډېر ضعیفه شو او د اتسز د حملې لپاره هم زمینه برابره شوه چې لومړی مروه او نیشاپور ونیسي ، خو وروسته اتسز ماتې وخوړه. دې مخالفت د سلطان سنجر پرضد د غزه ترکانو د شورش لپاره زمینه برابره او غزه ترکان وتوانیدل چې سلطان سنجر ته ماتې ورکړي. د سلطان سنجر له ماتې او بندیتوب سره سم د سلجوقیانو واکمني په افغانستان کې پای ته ورسیده (۲۷: ۱۴۴).

۵,۹. د سلجوقي دولت کلتوري او ټولنیزې کړنې

کله چې سلجوقیان واک ته ورسیدل، ماورالنهر او خراسان یې ترخپل تسلط لاندې راوستل، وروسته یې خپل نفوذ ته د فارس تر لویدیځې څنډې، سیستان او عراق پورې پراختیا ورکړه. سلجوقیان په ځړ ځایونو کې د رمې له څرولو څخه پاچاهۍ ته ورسیدل، له همدې کبله سلجوقي واکمنانو په جګړه کې مهارت درلود. دوی د واک د پراختیا سره ډېره مینه درلوده. د سلجوقي پاچاهانو له خوا په لومړیو وختونو کې په اقتصادي، سیاسي او فرهنګي برخه کې کومه هڅه نه ده شوې. خو کله چې دوی په نیول شویو سیمو کې د هغو ځایونو له فرهنګ او تمدن سره آشنا شول، دوی د هغه ځآی د خلکو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنگ تر اغیز لاندې راغلل؛ خو بیا هم د سامانیانو او غزنویانو په څېر یې فرهنگي او ټولنیزو هڅو ته ډېره پاملرنه ونکړه. خو له دې سره هم په لښکر کشیو مصروف وو. د پوه او با تدبیره وزیرانو لکه عبدالملک او نظام الملک په هڅو یو شمیر کارونه په علمي او فرهنگي برخه کې سرته ورسیدل، او نظام الملک طوسي په اداري او سیاسي برخه کې ډېرې هلې ځلې وکړې، لکه د ملک شاه سلجوقي د وزیر خواجه نظام ملک په هڅه په بلخ، مروه، نیشاپور، پوشنگ، هرات ، بغداد، اصفهان او بصره کې یو شمیر مدرسې د نظامیه په نوم جوړې شوې. عمر خیام تاریخ جلالي ولیکه، سره له دې چې ملک شاه د الپ ارسلان او سلطان احمد سنجر په څېر بیسواده وو. د سلجوقیانو د واکمنۍ پرمهال دربار ساده بڼه درلوده، تجمل او دولتي تشکیل کم شو. دیوان برید (د مخابراتو وزارت) له مینځه ولاړ. د جاسوسۍ دستگاه خپل اهمیت له لاسه ورکړ. مجازات یې زیات کړل. په سلجوقي دولت کې د نظامي خدمت په مقابل کې د ځمکو ورکړې رواج درلود، او د پیسو په عوض به یې ځمکې ورکولې. کوم ښارونه چې د سلجوقي واکمنانو ترحملې لاندې راغلل هغو ډېر زیان ولید. سلجوقیانو په فرهنگي برخه کې له غزنویانو څخه پیروي کوله. په سوداگرۍ کې یې هم لږ پرمختگ وکړ (۴:۹۱).

سلجوقیانو په بشپړ ډول د یوه قبیلوي ملکیت غوښتونکی وو. دولت یوازې د پاچا مال نه، بلکې د پاچا د ټولې کورنۍ مال یې باله، نو ځکه هر سلجوقي شهزاده چې به په هر ځای کې و، هلته به یې په خپل نوم خطبه جاري کوله. له همدې امله د سلجوقیانو لویه شاهنشاهي په ټوله مینځنۍ اسیا، کوچنۍ او مرکزي اسیا کې په ځو ځو حکومتونو وویشل شوه. سلجوقیانو غوښتل چې مینځنۍ اسیا د پخوانیو پاچاهانو په څېر په مطلق العنانه ډول اداره کړي، خو د روحانیونو او اشرافو له مخالفت سره به مخامخ کېدل. د ځمکه والو جگړې او تجزیه طلبي د سلجوقیانو د دورې یوه ډېره څرگنده نښه ده. د بیلگې په توگه په کوچنۍ اسیا کې د سلجوقیانو دولت په لسو کوچنیو حکومتونو ویشل شوی وه. د ځمکې قیمت ټیټ شو او د ځمکه والو په اقتصاد باندې یې ډېره بده اغیزه وکړه. د دوی په اقتصادي سیستم کې د لږ ځمکومالکانو اقتصاد ډېر خراب او حاکمه طبقې نور هم په رعیت ظلم زیات کړ(۲۷:۱۴۵).

سره له دې چې سلجوقیانو یوه لویه امپراتوري له افغانستان څخه تر عراقه پورې تشکیل کړه، ولې عباسي خلافت ته د روحاني مقام د درناوې په خاطر؛ په ټوله امپراطورۍ کې د عباسي خلیفه نوم په خطبه کې اخېستل کېده. کله چې به خلیفه خپل ځای ناستی ټاکه، سلجوقي پاچا به هغه ته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بعیت کاوه. همدارنگه که چیرې به سلجوقي پاچا خپل ځای ناستې ټاکه د هغه د اعتبار لپاره به د بغداد د خلیفه تائید اخېستل کېده (۴:۹۳).

که څه هم د سلجوقیانو د واکمنۍ پرمهال افغانستان په څلورو برخو ویشل شوی و، شمالي ولایتونه له تخارستان څخه تر مروې د سنجر او سلجوقي دولت پورې اړه درلوده. د غور، بامیانو او گوزگانانو سیمې د هرات تر شاوخوا پورې د غوریانو ترلاس لاندې وې. زابل ولایت له هلمنده تر غزنې، کابل، ننگرهار، پیښور او لاهور پورې د سلطان محمود کورنۍ پورې. د سیستان ولایت له بست او زمینداور، زرنج، تر فراه پورې د سیستان په ملکانو پورې اړه درلوده، دغو ملکانو له سلجوقیانو ، غوریانو او غزنویانو سره هم اړیکې ساتلې، خو د غزه ترکانو سره د سلطان احمد سنجر جگړه کې د سنجر له ماتې سره سم په افغانستان کې د سلجوقیانو واکمني پای ته ورسیده (۱۰: ۱۷۰).

هغه ترکمنان چې اوس هم په افغانستان کې په ترکمني ژبه خبرې کوي د هیواد د شمال په سرحدي سیمو کې میشت دي. ددي قوم یو شمیر یې اوس هم کوچیان دي . د حیواناتو په ځانگړی ډول د پسونو او آسونو په روزنه بوخت دي. یو شمیر یې په کرنیزو چارو او یو تعداد یې په ښارونو کې ژوند کوي، او په صنعت او سوداگري بوخت دي. د ترکمن قوم ډېره لویه قبیله د تیکي (Tekes) قبیله ده چې د هرات په حوزه کې اوسیږي. بله مهمه قبیله ساراک (Sarak) نومیږي چې د میمنې د ښار په ۹۵ کیلو مترۍ کې سرحد ته نږدې اوسیږي. د ترکمن قوم دریېمه لویه قبیله یرسریز (Erseris) نومیږي چې د هیواد په شمال کې په تیت او پرک ډول اوسیږي (۱۵ :۲٦۳).

د سلجوقیانو د واکمنۍ پر مهال د پاچا دربار ته د دولتي مامورینو او د ظالم له زور او جبر څخه د شکایت او د عدالت غوښتنې لپاره ورتگ اسانه وه. هر چا کولې شو چې د پاچا دربار ته ورشي او پاچا سره خبرې وکړي. سلجوقي پاچا طغرل په اونې کې د یکشنبې او چهار شنبې د خلکو د شکایتونو د اوریدو او څېړلو دپاره ځانگړې کړی وې. سلجوقي پاچاهانو د عدالت د ټینگیدو په خاطر په ولایتونو او مرکز کې قاضیان ټاکلې وو او د هغوی په چارو کې یې مداخله نه کوله. قاضي د حکم په صادرولو کې آزاد و. د هغه حکم بیا کتنې ته اړتیا نه درلوده، خو کله چې غلط یا د غرض څخه ډک حکم صادر کړ، هغه به یې له دندې گوښه کاوه. مدعي کولې شو چې لوړو ذیصلاح مقامونو ته شکایت وکړي. دوی د ملکي مامورینو برابره تنخوا درلوده. د خپلې واکمنۍ څخه د دفاع او د اخلي شورشونو د ارامولو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلجوقیانو نظامي قوې ته اړتیا درلوده. لومړیو وختونو کې د دوی قوتونه منظم نه وو. کله چې دوی لویه امپراتوري تشکیل کړه دایمي او منظمو عسکرو ته اړتیا پیدا شوه. له غلامانو څخه یې خپل پوځ جوړ کړ. په هره اندازه چې قلمرو او د واکمنۍ ساحه پراخیده، په هماغه اندازه یې د پوځ شمیر هم زیاتوه. ددې پوځ مهمه برخه د سورو برخه وه، چې دا برخه هم د غلامانو او ازادو خلکو څخه جوړه او له شخصي سلطان سره یې اړیکې درلودې. هغه سلجوقي امران او حاکمان چې په ولایتونو کې مقرریدل، هغوی هم ځانته عسکر درلودل. د لښکر کشي پرمهال یې مرکزي حکومت ته له ولایتونو څخه عسکر رالیږل. د دوی په جګړه کې سپر، شمشیر، تبر زین او نیزې څخه استفاده کوله (۴: ۹۴-۹۵).

۵,۱۰. د سلجوقیانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه

د سلجوقیانو د امپراطورۍ سقوط اصلاً له هماغه د لومړي ملک شاه له مړینې وروسته مخ په ځوړ شوه، چې سلجوقي شهزاده ګانو هر یوه په هر ځای کې خپل حکومتونه جوړ کړل، د بیلګې په توګه په ۱۰۴۱ ز کال په کرمان کې، په ۱۰۹۴ ز کال په شام کې، په ۱۱۱۷ ز کال په عراق او کردستان کې، په ۱۰۷۷ ز کال ترکیه (کوچنۍ آسیا) کې خپلواک سلجوقي دولتونه اعلان کړل. سلطان سنجر خپله خور بهرام شاه ته په نکاح ورکړه او هغه یې په غزني کې واک ته ورساو. سنجر، علاوالدین جهانسوز او اتسز خوارزمشاه ته په ۱۱۴۰ ز کې ماتې ورکړه، خو اتسز د کاشغر قراخطایي دولت د سنجر پر ضد ولمساوه. ددغه لمسون په پایله کې د قراخطایي دولت او سنجر ترمینځ په ۱۱۵۲ ز کال د جیحون په غاړه جګړه ونښته. په جګړه کې سلطان سنجر ماتې وخوړه. یو کال وروسته د غزه ترکانو سره په جګړه کې بندي شو. څلور کاله په بند کې پاتې شو، په دغو څلورو کلونو کې غزه ترکانو د افغانستان په شمالي ولایتونو کې ډیر ورانی وکړې. ډیر شمیر فاضل خلک یې له مینځه یوړل. غزه ترکانو پر غزني یرغل وکړ او د غزنویانو لړی پاتې کسان یې له مینځه یوړل. سنجر له څلور کالو بند څخه وروسته له بندیخانې څخه وتښتید او مروې ته ورسید. خو له ۴۰ کالو پاچاهي وروسته په ۱۱۵۷ ز کال وفات شو. د سنجر له مړیني وروسته سلجوقي دولت سقوط وکړ او د دوی د واکمنۍ سیمې د افغانستان غوري دولت ونیولې. (۲۷: ۱۴۴-۱۴۵).

- په کوچنیو دولتونو باندې د سلجوقیانو د دولت ویشل کېدل.
- د کاشغر له قراختایانو سره په جګړه کې د سنجر ماتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- له غزه ترکانو سره په جگړه کې د سلطان سنجر ماتې او بندي کېدل.
- د خوارزمشاه اتسز مخالفت او سلطان سنجر پر ضد د قراختايي دولت لمسون او د سلجوقيانو پر ضد د هغوی پوځي عمليات.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډیز

سلجوقیان د سلطان محمود غزنوي په اجازه په افغانستان کې میشت شول؛ خو وروسته یې د سلطان محمود له ځای ناستو سره مخالفت پیدا شو. سلطان مسعود او مودود ته یې ډیرې ستونزې پیدا کړې. طغرل بیک و توانیده چې په نیشاپور کې تاج پر سر او خپله پاچاهي اعلان کړي. یو شمیر هیوادونه یې تر خپل کنترول لاندې راوستل او پراخه سلجوقي واکمني یې رامینځ ته کړه. سلجوقیانو چې له رمو څرولو څخه پاچاهي ته ورسیدل، په جگړه کې یې پوره مهارت درلود. دوی لومړی د سلطان محمود غزنوي د واکمنی پرمهال د جوزجان د خلکو پر کورونو چور او تالان پیل کړ. د خلکو له شکایت وروسته سلطان محمود غزنوي هغوی ارام کړل، خو سلطان مسعود د سلجوقیانو په مقابل کې ماتې وخوړه او دې ته اړ شو ترڅو هند ته سفر وکړي او له هغه ځایه یو لښکر برابر او د سلجوقیانو سره مقابله وکړي، خو هغه په لاره کې ووژل شو. مودود هم د پلار یعنی لومړی مسعود د مړینې له امله د سلجوقیانو سره جگړه پریښوده. سلجوقیانو د افغانستان ډیرې برخې ونیولې چې په پایله کې بهرام شاه د سلطان احمد سنجر پواسطه واک ته ورسید او د سنجر نوم یې په خطبه کې واخیسته. سلجوقیان ورځ تر بلې پیاوړی کېدل چې ټول ایران او عربستان یې هم ونیول. خو خلیفه ته یې ځانگړی احترام درلود او د هغه نوم به یې خطبه کې یادوه. بالاخره د سلجوقیانو واکمني ډیره پراخه شوه او یو شمیر محلي حکومتونو لکه د کرد سلجوقي دولت، د ترکیې سلجوقي دولت، د افغانستان سلجوقي دولت، د کرمان سلجوقي دولت، د شام سلجوقي دولت، د عراق سلجوقي دولت او د کردستان سلجوقي دولتونه مینځ ته راغلل. چې دې کار د سلجوقیانو د سقوط زمینه برابره کړه. دغه واړه دولتونه د خوارزم شاهیانو او غوریانو په واسطه له مینځه ولاړل. خو په ترکیه کې یې ډیر وخت دوام وکړ ترڅو عثمانیانو د هغوی واکمني سقوط کړه.

سلجوقیانو ساده دربار درلود. که د دوی یو شمیر پاچاهان بیسواده هم وو، خو د علم او فرهنگ سره یې علاقه درلوده. هغوی د نویو سیمو د نیولو پرمهال د نوي فرهنگ او تمدن سره مخ کېدل او تر اغیز لاندې یې راتلل. که څه هم د دوی ډیر وخت په جگړو کې تېر شو، خو د دوی د با تدبیره وزیرانو لکه عبدالملک او نظام الملک په هڅو سره یو شمیر فرهنگي کارونه سرته ورسیدل، په ځانگړي ډول د ملک شاه سلجوقي د وزیر نظام الملک په هڅه په بلخ، مروه، نیشاپور ، پوشنج، هرات، بغداد، اصفهان او بصره کې یوشمېر مدرسی د نظامیه په نوم جوړې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلجوقیانو واکمني د لومړی ملک شاه له واکمنۍ وروسته مخ په ځوړ شو. د سلجوقي شهزاده ګانو پواسطه محلي دولتونه جوړ شول او هر یو په خپل نوم خطبه جاري کړه. د غزه ترکانو په مقابل کې د سلطان احمد سنجر له بندي کېدو او مړینې وروسته په افغانستان کې د سلجوقیانو واکمني هم پای ته ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

1. د سلجوقیانو خپل مینځي ناخوالو
2. د سلجوقیانو د واکمنۍ په سقوط کې څه اغیزه درلوده؟
3. له غزه ترکانو سره د سلطان سنجر جګړه په افغانستان کې د سلجوقي دولت د سقوط سبب وګرزید؟
4. سلجوقیان د کوم افغاني واکمن په اجازه افغانستان کې میشت شول؟
5. سلجوقیانو اصلاً د کوم ځای اوسیدونکي دي؟
6. په کوچنیو دولتونو باندې د سلجوقیانو واکمنۍ د ویش لاملونه څه و؟
7. سلطان احمد سنجر د چا زوی دی؟
8. طغرل بیک څه ډول واک ته ورسید؟
9. د سلجوقیانو بنسټ د کوم سلجوقي پاچا پواسطه کیښودل شو؟
10. سلطان احمد سنجر د چا له خوا بندي شو؟
11. د سلجوقیانو د واکمنۍ سقوط د کوم سلجوقي پاچا په واکمنۍ پیل شوه؟
12. د سلجوقیانو د واکمنۍ پرمهال د هیواد اقتصادي او سیاسي وضیعت څه ډول و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلجوقیانو د کورنۍ د واکمنانو د واکمنۍ موده		
شمیره	د پاچا نوم	کال
۱	رکن الدین ابوطالب طغرل بیک	(۴۲۹-۴۵۵هـ ق) (۴۱٦-۴۴۲ هـ ش) (۱۰۳۸-۱۰٦۴ز)
۲	الپ ارسلان	(۴۵۵-۴٦۵هـ ق) (۴۴۲-۴۵۲ هـ ش) (۱۰٦۴-۱۰۷۴ز)
۳	ملک شاه	(۴٦۵-۴۸۵هـ ق) (۴۵۲-۴۷۲ هـ ش) (۱۰۷۴-۱۰۹۴ز)
۴	برکبارق	(۴۸۵-۴۹۸هـ ق) (۴۷۲-۴۸۵ هـ ش) (۱۰۹۴-۱۱۰۷ز)
۵	ابوشجاع محمد	(۴۹۸-۵۱۱هـ ق) (۴۸۵-۴۹۷ هـ ش) (۱۱۰۷-۱۱۱۹ز)
٦	سلطان محمود	(۵۱۱-۵۱۳هـ ق) (۴۹۷-۴۹۸ هـ ش) (۱۱۱۹-۱۱۲۰ز)
۷	سلطان احمد سنجر	(۵۱۱-۵۵۲هـ ق) (۴۹٦-۵۳۷ هـ ش) (۱۱۱۸-۱۱۵۹ز)

۵،۱. جدول: پورتنۍ جدول د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵,۱. ګراف: لاندینۍ ګراف د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

د سلجوقي کورنۍ واکمنان

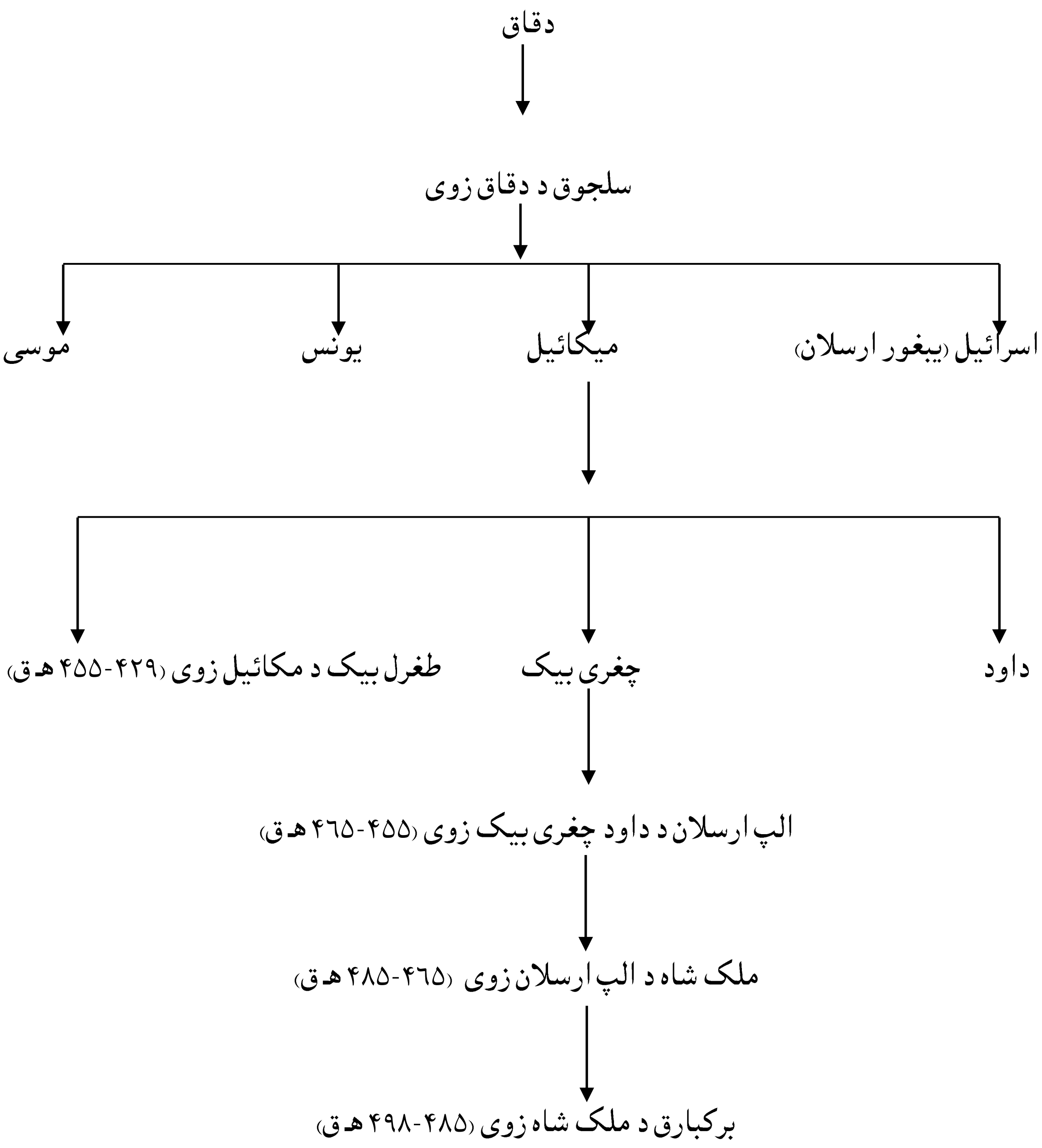

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابوشجاع محمد د برکبارق زوی (۴۹۸-۵۱۱ هـ ق)

↓

سلطان محمود د ابو شجاع محمد زوی (۵۱۱-۵۱۳ هـ ق)

↓

سلطان احمد سنجر (۵۱۱-۵۵۲ هـ ق) په افغانستان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

د غوریانو دولت

پیلیزه

د غوریانو واکمني د افغانستان په تاریخ کې ځانګړی ځای لري، له غزنویانو وروسته غوریانو په افغانستان کې یوه لویه امپراتوري جوړه کړه. په هند کې یې هم د غزنویانو سیمې تر خپل تسلط لاندې راوستلې، چې تر ډېر وخته پورې په هند کې د افغانانو واکمني دوام وکړ. د غور سیمه د خپل فزیکي جوړښت له امله د تیري کوونکو لپاره ستونزې پیدا کړې. تیري کوونکي نه توانیدل چې د غور سیمه په اسانۍ ونیسي. په غور کې د غرونو د موجودیت له امله دغه سیمه د غور او واکمنان یې د غوریانو په نوم یادیږي. غوریان نسلاً پښتانه دي، دوی زیاتره په غرونو کې اوسیدل. د کاکاخیل په وینا د پښتو کلیمه له پشتې څخه اخېستل شوې ده نو ځکه دري ژبو به د دوي د اوسیدو ځای د پشته په نوم یادوله او دوی ته پشتانه ویل کېده. لرغونی غور د هرات، فراه، زمینداور او غرجستان په مینځ کې موقعیت درلود. عربي جغرافیه لیکونکی ابن هوقل چې په څلورمه هجری پیړۍ کې اوسېده د غور په اړه داسې لیکي : غور کافرستان است و سبب آنکه در نوشته های اسلامی از آن یاد میشود این است که گروه مسلمان دارد. کوهای آباد و چشمه ها و باغ ها و رود ها دارد. وادي که غور احاطه کرده اند از هرات تا فراه تا زمینداور ، تا جوزجان و از آن جا تا هرات سراسر بلاد غور است... (۱۸: ۱۸).

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لرغونی غور کې څلور قبیلې اوسیدې چې عبارت وې له سوري (پښتانه)، تایمني، جمشیدي او فیروز کوهي څخه. د غور حکمرانان ټول د سوري (پښتنو) له قوم سره تړاو لري، ځکه چې سوریان ټول پښتانه او ژبه یې یې پښتو وه، او دري ژبو دوی د پشته نشین یا پشتوان په نوم یاد کړي دي. مخکې هم ذکر شول چې د پښتو کلیمه هم د پشته نشین څخه مینځ ته راغلی ده. ارمنیان ټول پښتانه د اوغان په نوم یادوي او دغه د اوغان کلیمه اوس هم په افغانستان کې استعمالیږي. د نورو قومونو ځینې خلک اوس هم پښتانه د اوغان (اوغو) په نوم یادوي. عبدالحی حبیبي لیکي : غور یو غرنۍ سیمه ده چې زمونږ د هیواد په زړه کې موقعیت لري. د تاریخ له نقطه نظره ډیر اهمیت لري. د غور غرونه شمال ته د بابا له غرونو او بامیانو سره وصل دي. سهیل ته له اروزګان، تیری د هراوت او له موجوده زمینداور سره وصل دي په ختیځ کې یې اجیرستان (وجیرستان) او غزنی واقع دي او لویدیځ کې یې فراه او اسفنزار ، بادغیس او هرات موقعیت لري (۹: ۱۳۵).

٦,١. د غوري دولت مینځ ته راتګ

د سوري (غوریانو) د واکمنۍ لومړنی پاچا شنسب بن خرنک و چې د سوري کورنۍ ټول پاچاهان دده له نسله ګڼل کیږي. مشهور پاچاهان یې بسطام، شماخ او ماهویه سوري وو، چې د غوري ملکانو یا سوري حاکمانو په نوم یادیدل. د زور آباد ښار چې د هرات او بادغیس ترمینځ موقعیت لري، د غوریانو پلازمینه وه. او ماهویه سوري، افغانستان ته د اسلام د رارسیدو پرمهال د مروې حاکم و. یوې بلې کورنۍ په غور کې حاکمیت کاوه چې پلازمینه یې فیروز کوه وه. دغه حاکمان هم د شنسب له اولادې څخه وو، چې د امیر فولاد زوی امیر کروړ په ۱۳۰ هـ ق کې د نړۍ د پهلوان لقب درلود چې فردوسې په شهنامه کې د هغه یادونه هم کړی ده. له امیر کروړ وروسته د هغه زوی ناصر پر بست او زمینداور باندې حکمراني کوله. د هارون الرشید د خلافت پرمهال ددې کورنۍ یو بل واکمن بنجي نهاران شنسبي په نوم حکومت کولو، هارون الرشید دده حکومت په رسمیت وپیژندلو. د شنسب کورنۍ د طاهریانو، صفاریانو او سامانیانو تر واکمنۍ پورې خپل استقلال وساته. خو کله چې سلطان محمود غزنوي په ۴۰۱ هـ ق کال د غور پر حکومت حمله وکړه، د غور محلي حاکم محمد سوري تسلیم شو. سلطان محمود غزنوي، محمد سوري له خپل کوچنی زوی شیش سره غزني ته ولیږه. خو محمد سوري غزني ته نږدې د ګیلان په سیمه کې زهر وخوړل هغه دا زهر په خپله ګوتمۍ کې ځای پرځای کړي وو، ده خپل ځان وواژه، خو د یرغملتیا سپکاوی یې ونه مانه. د پښتو ژبې وطني روایات چې د ((لرغوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه)) او تاریخ سوري په حواله په پټه خزانه کې راغلي پورتنۍ پیښه تائیدوي. د محمد سوري د مړینې کیسه د شیخ اسعد سوري په یوه پښتو قصیده کې هم راوړی ده.دا شاعرپه ۴۲۵ هـ ق د زمینداور په بغنی کې مړ دی. د ابولله د ژبنی بلاغت او فصاحت له مخې ډیره پخه ده. د محمد د شخصیت مقام لوړوالې او زړورتوب ښیي. د اهنگرانو د جگړی او د محمود له خوا د محمد بندیتوب څرگندوي او دی د سوري کورنی ویاړ یې بولي، چې د خپلې کورنۍ د پت ساتلو په لاره کې یې ځان قربان کړی د شیخ اسعد بولله د پښتو د لرغونی ادب له غوره اثارو څخه ده (۱۰: ۱۷۳ - ۱۷۴).

سلطان محمود پر محمد باندې له غلبی وروسته، د محمد سوري زوی ابوعلي د غور د حاکم په توگه وټاکه. ابوعلي د پلار د حاکمیت پر مهال هم د غزني له دربار سره اړیکې درلودې. نوموړی د غوري حاکمانو په لړ کې له نیک شهرت څخه برخمن و. ابوعلي له غزني دربار سره نیکې اړیکې درلودې؛ ده وخت پیدا کړ چې په خپل قلمرو کې ودانیزې چارې سرته ورسوي. دده پرضد دده وراره عباس د شیش زوی شورش وکړ. عباس، ابوعلي بندي کړ چې وروسته په بندیخانه کې ومړ او د شیش زوی عباس دده پرځای پرتخت کښیناست. د عباس پلار شیش د خپل ورور محمد سوري د حاکمیت پرمهال ارام ژوند درلود. د شیش زوی عباس هغه مهال چې سلطان مسعود د سلجوقیانو په مقابل کې ماتې وخوړه، نوموړی په دې فکر کې شو چې له غزني دربار سره اړیکې پرې کړي او خپلواکي واخلي. د محمد سوري له مړینې وروسته ې د شیش زوی عباس په خپلو خلکو ډیر ظلمونه وکړل. جوزجاني د عباس په اړه داسې نظر لري: سره له دې چې هغه یو ظالم شخص و، خو د نجوم په علم ډیر پوهیده او ددې علم په پرمختگ کې یې ډیر زیارونه وگالل. په غور کې یې د هنرمندانو او استادانو لپاره ښکلې ودانۍ جوړې کړی. د مندیش په سیمه کې یوه ودانۍ دده نیکه بسطام جوړه کړې و، خو دده د حاکمیت پر مهال ویجاړه شوې وه. خو عباس بیرته بیا له سره هغه ورغوله... (۱: ۲۲-۲۳).

عباس د شیش زوی د خپل نیکه محمد سوري په څېر د غزنویانو له تسلط سره مخالفت درلود. محمد د سلطان محمود غزنوي پواسطه بندي او مړ شو، خو د شیش زوی عباس د غزني د پاچا سلطان ابراهیم پواسطه له نیولو وروسته ووژل شو. له عباس وروسته د هغه دوو زامنو امیر محمد او قطب الدین حسن د غزنویانو تر حمایت لاندې په غور کې خپل حاکمیت ته ادامه ورکړه. ځکه د سلطان ابراهیم (غزنوي پاچا) پواسطه د عباس له وژلو وروسته د هغه زوی امیر محمد د غور د حاکم په توگه وټاکل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده د حاکمیت پرمهال په غور کې ډیرې ودانۍ جوړې شوې، د اړتیا وړ توکو بیه ټیټه شوه او له عالمانو سره یې ښه سلوک کاوه. له ده وروسته دده ورور قطب الدین حسن د غور د حاکم په توګه وټاکل شو. دده د حاکمیت پرمهال شورشونه ډیر شول. خو کله چې د وجیرستان د ایالت د تګاب قلعه اوسیدونکو شورش وکړ، دی پخپله د هغو خلکو د ارامولو لپاره هلته ولاړ، د جګړې په جریان کې یې یو غشی په سترګه ولګید او مړ شو. دده عسکرو په زړورتیا سره جګړه وکړه او هغه ښکلې کلا یې ورانه او شورش کوونکي یې ووژل. دغو شورشونو دوه لاملونه درلودل.

۱. په ۴۹۲ هـ کال د لومړی مسعود زوی سلطان ابراهیم له مړینې وروسته د کورنیو بې اتفاقیو له امله د غور اداري خپل توان له لاسه ورکړ.

۲. هغه ډلې چې په غور کې د غزنویانو تر حاکمیت لاندې اداري سره مخالف وو، له وخت څخه یې ګټه واخیسته او شورشونه یې پیل کړل ، ترڅو په غور کې مستقل حکومت تاسیس کړي او غزني ته د وفادارو حاکمانو حاکمیت ته د پای ټکی کیږدي. په غور باندې د غزنویانو سلطې تقریباً یوه پیړۍ دوام وکړ، خو غزنویان ونه توانیدل چې غور د خپل قلمرو ضمیمه کړي. د غور ځینې امیران یې تابع او خراج ورکولو ته اړ کړل. په ۴۴۱ هـ ق کال د سلطان محمود د زوی عبدالرشید له مړینې وروسته د غزنوي حکومت واک ضعیفه ، غور او ځینې نورې سیمې د دوې له واکمنۍ څخه ازادې شوی. غور ډیر وخت د سلجوقیانو او غزنویانو ترمینځ د حایل نقش لوباوه، خو غوریان بیا هم په نسبي ډول د بهرام شاه تر واکمنۍ (۵۱۱-۵۴۸ هـ ق) پورې د غزنویانو تر نفوذ لاندې وو (۱: ۲۵-۲۶).

د قطب الدین حسن له مړینې وروسته د هغه زوی امیر عزولدین حسین د غور د حاکم په توګه وټاکل شو. غوریانو د ده د حاکمیت په وخت کې هم د استقلال لپاره مبارزه کوله. عزالدین حسین د قطب الدین حسن زوی د غزني د پاچا مسعود د ابراهیم د زوی له خوا د غور د حاکم په توګه وټاکه. عزالدین حسین د غزنوي اوسلجوقي پاچاهانو سره ښې اړیکې درلودې. او سلطان سنجر ته یې سوغاتونه لیږل، خو غوریانو د استقلال لپاره مبارزه کوله، ځکه د عزالدین حسین له وژنې وروسته د هغه زوی سیف الدین غوري د هغه پرځای پرتخت کښیناست. سیف الدین غوري د خپل پلار د واکمنۍ سیمې د خپلو شپږو ورونو ترمینځ وویشلې. فخرالدین او قطب الدین محمد غوري چې مورګانې یې په نسبي لحاظ ضعیفه او کنیزې وې، دوي چې د عمر په لحاظ مشران وو د پلار د ځای ناستۍ څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه بې برخې شول. قطب الدين محمد غوري د غور د يو ولايت ورسا د حاکم په توګه وټاکه. قطب الدين محمد غوري د هرات او غزني ترمينځ د يوې کلا په جوړولو پيل وکړ. دده ورونو د نوموړې دا اقدام د استقلال طلبۍ او برترۍ يوه بيلګه وګڼله، نورو ورونو دده سره مخالفت وکړ. له همدې امله قطب الدين محمد غوري غزني ته راغی او د بهرام شاه په دربار کې يې پناه واخېستله. په غزني کې د قطب الدين محمد غوري پناه اخېستل هم لامل دا وه چې ده غوښتل د بهرام شاه په مرسته په خپلو ورونو بريالی شي او د غور امارت ته ورسيږي. بهرام شاه هم د يو داسې فرصت په لټه کې و، ترڅو د غزنويانو تسلط چې دده د واکمنۍ پرمهال ضعيفه حتی قطع شوی و، بيرته ټينګ کړي. بهرام شاه له قطب الدين محمد سره ښه چلند وکړ او هغه ته يې خپله لور په نکاح ورکړه. قطب الدين محمد غوري ظاهراً د پناه اخېستونکی په توګه د غزني دربار ته تللی و، خو په پټه يې د غزني د دربار سياسي، اقتصادي ټولنيز وضعيت ارزوه او ډېرو درباريانو هم بهرام شاه ته غلط معلومات ورکول. په پايله کې بهرام شاه پر قطب الدين محمد شکمن شو له بندي کېدو وروسته يې هغه وواژه (۱: ۳۰).

سيف الدين غوري چې ځان ته يې سلطان خطاب کاوه او د غور د اميرانو لقب يې د سلطان درجې ته لوړ کړ. تر ډېره حده يې د يو مستقل دولت په توګه حکومت کاوه. د سيف الدين له وژلو وروسته علاولدين جهانسوز د سنجر له خوا لومړی بندي او بيا د غور د حاکم په توګه وټاکل شو نوموړي په غور کې يې د مستقل دولت بنسټ کيښود.

۶،۲. د غزنوي او غوري دولتونو ترمينځ اړيکې

له سلطان محمود غزنوي څخه مخکې د هغه پلار سبکتګين څو ځله په غور يرغلونه کړي دي. سلطان محمود غزنوي هم درې ځله غور ته خپل عسکر واستول. په لومړي بريد کې يې د غور سيمه ايزه واکمن محمد سوري بندي او غزني ته راوليږه چې نوموړی د ګيلان په سيمه کې مړ شو. دغه پيښه د غوريانو او غزنويانو ترمينځ د دښمني لومړی لامل ګڼل کيږي. د سلطان مسعود په واکمنۍ کې په غور بريد وشو. په دې بريد کې د غور د لښکرو مشر د مسعود له خوا ووژل شو. په دې سبب د دوي ترمينځ دښمني ورځ تر بلې زياتيده، خو کله چې د بهرام شاه د واکمنۍ پرمهال ملک الجبال قطب الدين محمد غوري د حسين زوی له خپلو ورونو څخه د خفګان يا د بهرام شاه د بلنې او يا د کوم بل لامل له مخې له فيروزکوه څخه ولاړ او غزني کې د بهرام شاه دربار کې پناه واخېسته، بهرام شاه لومړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده ډېر عزت او درناوی وکړ، خو وروسته پرهغه شکمن شو. ځینو درباریانو هم بهرام شاه ته د قطب الدین محمد غوري په اړه له غرضه ډکې مشورې ورکولې. بالاخره بهرم شاه نوموړی بندي او د زهرو پواسطه په دې گناه وواژه چې له خلکو سره ډېره مینه لري، خلکو ته بخششونه ورکوي او د خلکو په زړونو کې ځای لري. له وژنې وروسته یې د هغه مړی په غزني کې خښ کړ. دې پیښې سره د غزنویانو او غوریانو ترمینځ دښمني نوره هم زیاته شوه (٦: ٢١۴-٢١۵).

سیف الدین سوري د خپل ورور د مړینې له خبرېدو سره سم په غزني باندې د برید تیارې ونیو. سیف الدین ډېر ژر غزنی له بهرام شاه څخه ونیو. نوموړی له غور څخه راغلي عسکر کوم چې له ده سره په غزني کې اوسیدل، د ژمی د موسم له رارسیدو سره سم بیرته غور ته ولیږل، پخپله له خپل وزیر سید مجدالدین موسوي او یو لږ شمیر عسکرو سره په غزني کې پاتی شو. سیف الدین غوري د غزني په خلکو اعتماد وکړ. په ژمي کې د واورې د وریدو له امله د غور او غزني ترمینځ لارې بندې شوې. له دې امله د سیف الدین سوري مرستې ته څوک نه شوای را رسیدلې. د غزني خلکو سمدستي بهرام شاه ته خبر ورکړ او غزني ته یې راوغوښت. د غزني لوړ پوړو چارواکو سیف الدین او د هغه پوه وزیر او ورسره عسکر ژوندي ونیول او بهرام شاه ته یې وسپارل. بهرام شاه دوی دواړه (سیف الدین او د هغه وزیر سید مجدالدین موسوي) په اوښانو سپاره کړل د غزني په ښار کې یې وګرځول چې خلکو به د کورونو له بامونو څخه پر دوی خاورې اچولې. وروسته یې دواړه ووژل. خو د سیف الدین سر یې له تنی څخه غوڅ او سلطان سنجر ته واستوه. نوموړو پیښې د غوریانو او غزنویانو ترمینځ دښمني لا زیاته کړه. بهاوالدین سام د حسین زوی د خپل ورور د مړینې له خبرېدو سره سم د غزني په لوری حرکت وکړ، خو په لاره کې د ډېر خفگان له امله مړ شو. د بهاوالدین سام د مړینې خبر هم په غور کې خپور شو. سلطان علاوالدین غوري، پرته له دې چې له نورو ورونو سره مشوره وکړي د غزني په لورې حرکت وکړ او تر یو لږ جګړو وروسته یې بهرام شاه ته ماتې ورکړه. اوه شپې او ورځې یې د غزني ښار ته اور واچوه. د غزني او بست ښکلي ښارونه یې وران کړل. د خپلو ورونو سیف الدین او قطب الدین محمد غوري مړي یې غور ته ولیږدول.(٦:٢١٦).

علاوالدین جهانسوز د غزني له نیولو وروسته بست او نورې سیمې ونیولې او د خپل نفوذ د پراختیا په فکر کې و. سلطان سنجر هم د غزنویانو او غوریانو له اختلاف څخه ډېره ګټه واخېسته، هڅه یې کوله چې د علاوالدین جهانسوز د نفوذ د پراختیا مخه ونیسي. د سلطان علاوالدین او سلطان سنجر ترمینځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه ونښته؛ په جګړه کې سلطان علاوالدین غوري ماتې وخوړه او له سلطان سنجر سره بندي شو. سلجوقي پاچا سنجر په یوه وخت کې له غوریانو او غزه ترکانو سره دښمني نه شوه کولی. نو ځکه سلطان علاوالدین خوشې او د غور د حاکم په توګه یې وټاکه. په دې ترتیب غوریانو په افغانستان کې د غزنویانو واکمنۍ ته د پای ټکې کښېود.

٦،٣. د غوریانو امپراتوري

غوریانو د غزنویانو د امپراتوري له جوړېدو مخکې په غور کې واکمني کوله، چې د دې واکمنۍ په سر کې د خرنګ زوی ملک شنسب په ٣٦ هـ ق کال د غور محلي واکمن و. چې له حضرت علي (ک) هم مهاله و او ماهویه سوري د مروې حاکم و. امیر بنجي د نهاران زوی په ١٧٠ هـ ق کې د شنسب د کورنۍ د مهمو او لویو پاچاهانو له جملې څخه دی، چې د غور ملکان او ددې کورنۍ ډېر پاچاهان دده له نسله دي. هارون الرشید هم دده واکمني په رسمیت پېژندلې وه، دده له کورنۍ څخه ډېرو حاکمان خپل حکومت ته ادامه ورکوله ترڅو سلطان محمود غزنوي په ۴٠١ هـ ق کال امیر محمد سوري ته ماتې ورکړه. وروستی حاکمان هم له دې کورنۍ څخه د غزنویانو له خوا مقرریدل (٢٩: ٢٧-٢٨).

په غزني کې شهاب الدین غوري د واک له ټینګښت وروسته هند ته پوځي سفرونه وکړل د غزنویانو د دولت ټولې سیمې یې د هغوی د پلازمینې لاهور په ګډون ونیولې او خپلو فتوحاتو ته یې په هند کې ادامه ورکړه؛ په دې ډول له غزنویانو وروسته غوریانو یوه لویه امپراطوری جوړه کړه. په دې دوره کې د غزنوي دولت په څېر علم، شعر او ادب ته ځانګړې پاملرنه وشوه. وروسته به د غوریانو امپراتوري په جلا عنوانونو کې د امکان تر بریده توضیح شي. د غوریانو واکمني (٥٤٣-٦١٢ **هـ ق**) غوري واکمنانو د نوو سیمو په نیولو او خپل پخوانی قلمرو په ساتنه کې په خپل قوم (پښتنو) باندې ډېره اتکا کوله دوی د امپراتوري ټولې سیمې د خپلو افسرانو تر منځ وویشلې. د علم او ادب په برخه کې یې د غزنویانو کړنلاره پلې کوله. د غوریانو د واکمنۍ پرمهال تاریخي جوړ شوي ځایونه او ځلې تر اوسه په خپله بڼه باقي پاتې دي، خو ډېرې ودانۍ او کلکې کلاګانې د چنګیز خان د ناروا یرغل په پایله کې له منځه ولاړې، خو بیا هم دوی وکولی شول چې د هند هیواد یې د څو سوو کالو لپاره نور هم د افغاني اسلامي دولتونو د تابعیت له پاره اماده کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦,۴. د سلطان علاوالدین جهانسوز واکمني (۵۵٦-۵۴۴هـ ق

(۵۴۰-۵۲۸ هـ ش

(۱۱٦۲-۱۱۵۰ز

سلطان علاوالدین جهانسوز په غور کې د اجیرستان حاکم و، کله چې د خپل ورور له مړینې خبر شو. نوموړی له غور او غرجستان څخه لښکر برابر او د غزني په لورې يې حرکت وکړ. په مقابل کې بهرام شاه د غزني د لښکرو سره یو ځای د گرمسیر او تگین اباد له لارې زمینداور ته ورسید. علاوالدین جهانسوز چې د خپلو ورونو (قطب الدين محمد غوري او سیف الدين غوري) د بدلې اخېستلو لپاره راغلې و د دواړو لورو ترمینځ تگین اباد ته نږدې جگړه ونښته. بهرام شاه په دې جگړه کې ماتې وخوړه. علاوالدین جهانسوز یو ځل بیا غزني ته نږدې بهرام شاه ته ماتې ورکړه او د غزني پایتخت یې ونیو، د غزني ښار ته یې اوه شپې او ورځې اور واچوه، او له خاورو سره یې برابر کړ. بیا یې بست او زمینداور له نیولو وروسته وران کړل. له همدې امله ورته جهانسوز وایې (۲۹:۳۴).

سلطان علاولدین تخارستان د غور دولت پورې ونښلاوه؛ خپل مشر ورور ملک فخرالدین یې د هغه د حاکم په توگه وټاکه؛ بیا یې د سلطان احمد سنجر سلجوقي سره په جگړه کې ماتې وخوړه، سلطان علاولدین جهانسوز له سنجر سره بندي شو، خو سنجر د غزه ترکانو له ویرې چې د دواړو خواو سره دښمني نشوای کولې، سلطان علاولدین جهانسوز یې ازاد او د غور د حاکم په توگه یې وټاکه. سنجر هم د غزه ترکانو پواسطه له مینځه ولاړ. سلطان علاولدین جهانسوز په غور کې خپل مخالفین له مینځه یوړل او فیروز کوه ته راورسید. د فیروز کوه خلکو دده په غیاب کې ناصرالدین حسین محمد له مدین څخه راوغوښت او په فیروز کوه کې یې پر تخت کیښناوه. خو کله چې دوی د سلطان علاولدین جهانسوز له راتگ څخه خبر شول، ناصر الدين يې وواژه او علاوالدين ته تسليم شول. سلطان علاولدین جهانسوز بامیان، تخارستان، تولک، هرات ځینې سیمې ، غرجستان او مرغاب ترخپل کنترول لاندې راوستل. سلطان علاولدین جهانسوز د غور په سنگه سیمه کې وفات شو (۲۹ : ۴۲).

سلطان علاوالدین په دې هڅه کې و، چې افغانستان کې د غزنویانو په څېر د شاهنشاهي دوره یو ځل بیا را ژوندی کړي، خو غزه ترکانو سلجوقي پاچا سنجر ته ماتې ورکړ او د غزني ښار یې ونیو، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مهال (۵۵٦ هـ ق) سلطان علاولدین هم مړ شو. دده ارمان دده په ژوند کې پوره نه شوه(۴٦:۸۷).

٦,۴,۱. د جهانسوز لقب

سلطان علاوالدین حسین ته د جهانسوز لقب او خطاب د غزني ښار تر نیولو او سوزولو وروسته ورکړ شوی دی. معلومه نه ده چې دغه لقب په رښتینې ډول د کومو کسانو او یا د کوم کس له خوا په لومړي ځل ورکړ شوی دی . ټول مؤرخین دغه لقب د نوموړی له نامه سره جوخت لیکي او د سلطان علاوالدین حسین له نوم سره د جهانسوز د لقب د تړون لامل د غزني د ښار د سوځیدو پیښه ګڼي. دغه لقب د وخت په تیریدو سره ډیر شهرت موندلې دی او دومره خور شوی چې ګڼ شمیر لیکولان یوائې د جهانسوز په لیکنه بسنه کړې او لوستونکي هم د جهانسوز په لوستلو او اوریدلو سره له ورایه علاوالدین حسین ته یې پام را اوړي (٦:۲۱۳).

که چیرې څوک د جهانسوز د لقب په اړه د دواړو قوتونو (غزنویانو او غوریانو) ترمینځ د ظلم او زور زیاتی پرتله او قضاوت وکړي ؛ په هیڅ ډول نه توانیږي چې یو پلو ته رایه ورکړي او خامخا په دوو کې پاتې راځي. که دوی چیرې د وینو تویولو او وژنو لاملونه په پام کې ونیسي حتمي خبره ده چې ددې پیښو ټولو محرکینو ته به بد وواییي او یا دواړه خواوې به ملامتې وګڼي او ددې ټولو پیښو تحریکات او له دښمنۍ ډک کړه وړه او پرلپسی بریدونه لومړی د غزنویانو له خوا ترسره شوي دي، خو په وژنو او وینو تویولو کې دواړو خواو ګډون درلود. بیا د غزني د ښار او د هیواد د نورو ښکلیو ماڼیو سوځیدل د غوریانو له خوا ترسره کیږي. ددې دواړو خواو ترمینځ پریکړه ستونزمنه ده په همدې اندازه د جهانسوز د لقب د نسبت ثبوت یوه ستونزمنه پریکړه ده. ځکه تاریخي اشخاصو ته د داسې القابو په ورکولو کې خاماخا د دښمنۍ تعصبات دخیل وي (٦:۲۱۹).

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦,٥. د سيف الدين محمد واکمني (٥٥٨-٥٥٦هـ ق)

(۵۴۲-۵۴۰ هـ ش)

(۱۱۶۴-۱۱۶۲ز)

د سلطان علاولدين له مړينې وروسته د هغه زوی سلطان سيف الدين په فيروز کوه کې پرتخت کښيناست. سلطان غياث الدين او معزالدين محمد د سلطان بهاوالدين سام زامن وو چې د خپل کاکا سلطان علاوالدين جهانسوز له خوا بنديان شوي وو ، هغه دواړه يې له بند څخه آزاد او د خپلو سلاکارانو په توگه يې وټاکل . غياث الدين د خپل کاکا له زوی سيف الدين غوري سره په فيروز کوه کې پاتې شو، معزالدين له خپل کاکا فخرالدين[1] سره په باميانو کې دنده اجرا کوله. سيف الدين د غزه ترکانو د مقابلې په خاطر هرات ته ولاړ، خو نوموړی د جگړې په ميدان کې د سپه سالار ابوالعباس شيش پواسطه ووژل شو (۲۹: ۴۵).

ابوالعباس شيش د خپل ورور د وژنې کينه په زړه کې ساتلې وه. د شيش د کورنۍ مشر امير شيش د بهرام زوی او امير بنجي نهاران ترمينځ د غور د امارت پر سر کړکيچ رامينځ ته شو. کله چې د غور اوسيدونکي د دوی دواړو په کړکيچ خبر شول؛ د دواړو خواوو پلويانو پريکړه وکړه چې دوی دواړه دې د خلافت مقام ته ورشي او هلته چې هر چا سره د امير ژمنه وشوه او بيرغ يې په لاس ورکړ هماغه به امير وي. خليفه د غور امارت بنجي نياران (نهاران) ته وسپاره او شيش ته يې د غور د لښکرو د پهلواني (مشرتوب يا سپه سالاري) ورکړه. د شنسباني واکمن بنجي نياران ته د خليفه هارن الرشيد له خوا د قسيم امير المومنين مبارک لقب ورکړ شو. کله چې دوی دواړه غور ته راورسيدل، هماغه پريکړې ته وفادار پاتې شول. د شيش د کورنۍ نور پهلوانان يا سپه سالاران ابوالعباس شيش او سليمان شيش وو. د شيشانو مشر شيش د بهرام زوی به د غور له امير بنجي نهاران سره سيالي کوله.ځينې مؤرخينو هغه د امير شيش په نوم ياد کړی دی. درميش (ورميش) چې د شيش د ابوالعباس او سليمان شيش ورورو، د علاوالدين جهانسوز د واک پرمهال د هغه سپه سالار هم و. د علاوالدين جهانسوز له مړينې وروسته د

---

[1] ملک فخرالدين مسعود تر ټولو ورونو مشر او د غور د کاسي په سيمه کې امير و. سلطان علاولدين جهانسوز د غزني له فتحې وروسته تخارستان هم د ځان تابع کړ، چې خپل مشر ورور ملک فخرالدين يې د باميانو حکمران وټاکه. ملک فخرالدين د شغنان، درواز، بلور ، وخش او بدخشان ونيول. نوموړی د راغ په جگړه کې د خپلو وريرونو پواسطه بندي او بيرته باميانو ته واستول شو او هلته د ۵۵۰ هـ ق کې وفات شو (۱۱ : ۸۳۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه زوی سیف الدین غوري واک ته ورسید، څه موده وروسته په یوې غونډې کې سیف الدین په لاس کې دوه داسې بندونه ولیدل او دا دواړه یې وپیژندل چې د ملک ناصر الدین حسین بن محمد مادیني په چور او تالان کې دده (سلطان سیف الدین) له خزانې څخه وړي و. د سیف الدین قهر، غضب، میړانه او سلطنتي جذبه راوپاریده او ورمیش ته یې وویل، ورشه د نښې له ځایه زما غشې راوړه. ورمیش چې د غشي لوري ته روان شو او ده ته یې شاه شوه، سلطان سیف الدین غشې په لیندۍ کې کیښود او لیندۍ یې خپلو غوږونو پورې راښکله او ورمیش یې داسې وویشت چې غشی یې له سینې بهر راووت او ځای پرځای مړ شو (٦:٢٢٦).

دا مهال چې د سنجر د دولت وخت پای ته رسیدلې و او غزه ترکان د خراسان شاوخوا سیمو ته رسیدلي وو، سلطان سیف الدین د هغوی د مخنیوی په خاطر هرات ته ورسید. غزانوته یې د جنګ په میدان کې د مقابلې اعلان وکړ، کله چې دواړه لوري سره مخامخ شول د سیف الدین سپه سالار ابوالعباس شیش چې د غور مشهور پهلوان او د شیشانو د کورنۍ غړی و او د وژل شوی ورمیش ورور و. د سلطان سیف الدین شا ته یې ځان ورساو او سلطان یې په بغل کې وواهه، کله چې سلطان له آس څخه راولوید، نو سپه سالار شیش ورته وویل : نارینه د شا له خوا ګوزار نه کوي لکه تا چې زما ورور وواژه. (٦:٢٢٧).

ددې پیښې له رامینځته کېدو سره د غوریانو لښکر ماتې وخوړه او ابوالعباس شیش بیرته غور ته ستون او له غیاث الدین سره یو ځای شو. غیاث الدین یې د پاچا په توګه وټاکه، خو کله چې غیاث الدین قوي شو د خپل کاکا د زوی د وژلو له امله یې له ابوالعباس شیش سره کینه درلوده. دواړو ورونو (غیاث الدین او معزالدین) پریکړه وکړه او یو تن ته یې دنده وسپارله او لارښونه یې ورته وکړه چې کله ابوالعباس شیش دربار ته راغی، نو سلطان معزالدین به خپلې خولې ته لاس وروړي، ټاکلې کس به د ابوالعباس شیش سر په توره وهي. همداسې یې وکړل، ابوالعباس شیش ووژل شو؛ د غیاث الدین واکمنی لا پیاوړې شوه (٦: ٢٢٨).

د سیف الدین جسد لا د جګړې په میدان کې و چې غزه ترکان راورسیدل، نوموړی لا ژوندې و. هغوی چې دده د پاچاهی جامې او د ملا پټۍ ولیده، وپوهیدل چې همدا پاچا دی، هڅه یې وکړه چې جامې او د ملا پټۍ ترې خلاص کړي ، خو دا چې پټۍ ډیره کلکه وه او ژر نه خلاصیده په چاړه یې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، کله چې یې د ملا پټۍ په چاړه پرې کوله د سلطان په خیټه کې یې ټپ جوړ کړ، چې بیا د هماغه ټپ له امله په ۵۵۸ هـ ق کال وفات شو. په هغه ځای کې اوس تاریخي ابده وجود لري چې د شاه مشهد په نوم یادیږي، او د سلطان غیاث الدین غوري د واکمنۍ پر مهال جوړه شوی ده، د مشهد د شاه معنی داده چې دا ځای د سلطان سیف الدین د شهادت ځای دی. دغه تاریخي ابده د مرغاب د سیند پرغاړه د جوند ولسوالۍ له مرکز څخه لږ ښکته موقعیت لري (۲۹: ۴۶).

سلطان سیف الدین یو ښکلی ځوان، متواضع، رعیت پال پاچا و، کوم ښارونه چې دده د پلار علاوالدین جهان سوز د واکمنۍ پرمهال سوزیدلي او ویجاړ شوی وو، ده بیرته د هغوی په ودانولو کې فعاله ونډه واخېسته، دده د واک موده کمه وه هغه هم په جګړو کې تیره شوه.

٦,٦. د سلطان غیاث الدین واکمني (۵۹۹-۵۵۸هـ ق)

(۵۸۳-۵۴۲ هـ ش)

(۱۲۰۵-۱۱٦۴ز)

سلطان غیاث الدین د بهأوالدین سام زوی، چې د خپل کاکا سلطان علاولدین جهانسوز لخوا د خپل ورور معزالدین سره بندي شوی و، دواړه د علاولدین جهان سوز د زوی سیف الدین له خوا ازاد شول او د خپل کاکا له زوی سیف الدین سره په فیروز کوه کې د مشاور په توګه دنده اجرا کوله. سلطان غیاث الدین د غزانو سره د جګړې پرمهال له سلطان سیف الدین سره یو ځای و. کله چې سلطان سیف الدین د خپل سپه سالار ابوالعباس شیش له خوا ووژل شو، د غور عسکر د پاچا له مړینې سره سم بیرته غور ته راغلل. ابوالعباس شیش ، غیاث الدین ته بیعت وکړ، نوموړی په ۵۵۸ هـ ق کال د غور د پاچا په توګه وټاکل شو. ابوالعباس شیش د سلطان غیاث الدین د واکمنۍ پرمهال هم خپلې خپلسرۍ ته دوام ورکړ، خو سلطان غیاث الدین دده زور او خپلسري نه شوه زغملی او هم یې د خپل کاکا د زوی سیف الدین د وژلو له امله ورسره کینه درلوده. نو یې ابوالعباس شیش یې وواژه. دده له وژلو سره د شیشانو نظامي قوت پای ته ورسید (۲۹: ۴۵).

سلطان غیاث الدین د ابوالعباس شیش پرځای خپل ورور معزالدین (چې په شهاب الدین غوري هم مشهور دی) د سپه سالار په توګه وټاکه او فیروز کوه ته نږدې د استیه په کلا کې یې میشت کړ. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه مهال د سلطان غیاث الدین کاکا ملک فخر الدین [1] چې د بامیانو حکمران و. د د عزالدین حسین له اوو زامنو څخه یوازې ملک فخرالدین پاتې و. ده خپل ځان د غور د پاچاهي وارث ګاڼه. د بلخ له حکمران علاوالدین قماج سنجري او د هرات د حکمران تاج الدین یلدوز څخه یې د مرستې غوښتنه وکړه. ملک فخرالدین د هرات، بلخ او بامیانو د لښکرو سره په فیروز کوه حمله وکړه. د ((راغ زر)) په سیمه کې د دواړو لورو ترمینځ جګړه ونښته، د غور قواوو لومړی د ملک تاج الدین یلدوز او د هرات قوتونه کلابند او ملک تاج الدین یلدوز یې وواژه. د هرات قوتونه تیت او پرک شول. وروسته یې د بلخ قواووته هم ماتې ورکړه او د هغوی مشر علاوالدین قماج سر یې له تنې څخه غوڅ او ملک فخر الدین ته یې واستوه. ملک فخر الدین یې هم کلابند کړ. سلطان غیاث الدین او معزالدین خپل کاکا ونیوه، خو په احترامانه ډول یې بیرته بامیانو ته واستوه. سلطان غیاث الدین بیا د زمینداور او ګرمسیر له نیولو وروسته قادسیه، کالیون، فیوار، سیفرود، غرجستان، تالقان او ګرزیوان هم د غور د حکومت ضمیمه کړل(۲۹: ۴۶).

سلطان غیاث الدین خپل ورور معزالدین (شهاب الدین) له ګرمسیر، تګین اباد او سیستان څخه د غزني او کابل په لورې ولیږه. شهاب الدین غوري په ۵٦۹ هـ ق له غزه ترکانو (غزانو) څخه غزنی ونیو. په هرات کې د سنجر له کورنۍ څخه بهاوالدین طغرل د هرات حاکم د سلطان غیاث الدین د لښکر له رسیدو څخه مخکې هرات پریښود، خوارزم ته ولاړ. د غیاث الدین پوځ په ۵۷۱ هـ ق کال د هرات له

---

[1] ملک فخر الدین مسعود له ټولو ورونو مشر و، چې د غور په کاسې کې امیر شو. سلطان علاولدین جهانسوز د غزني له نیولو وروسته، تخارستان هم تابع کړ. خپل مشر ورور ملک فخرالدین مسعود یې د بامیانو د حاکم په توګه وټاکه. ملک فخرالدین، تخارستان، شغنان او بدخشان یې تر دروازه پورې د خپل حاکمیت لاندې راوستل. ملک فخر الدین د خپلو وریرونو (سلطان غیاث الدین او سلطان شهاب الدین) سره د راغ زر په جګړه کې ماتې وخوړه، خو هغو بیرته د بامیانو د حاکم په توګه مقرر کړ. کله چې نوموړی د غور له لښکرو سره یوځای د سلطان شاه خوارزمشاه سره مقابله وکړه د سلطان لقب ورکړ شو. د ملک فخرالدین له مړینې وروسته ملک شمس الدین د بامیانو پاچا و. له ملک شمس الدین وروسته د هغه زوی بهاوالدین سام د بامیانو پرتخت کښیناست (۵۸۷ هـ ق). د نوموړی د دربار مشهور عالمان امام فخرالدین رازي، شیخ جلالدین ورساد، د فصح العلجم مولانا سراج الدین وو. له ده وروسته دده زوی جلال الدین علي د بامیانو پرتخت کښیناست، خپل ورور علاولدین یې د غزني د حاکم په توګه وټاکه. کله چې غزه ترکانو د کرمان له لارې پرغزني حمله وکړه، جلال الدین له بامیانو څخه د خپل ورور د مرستې په خاطر غزني ته راغې. دده په غیاب کې دده کاکا علاولدین د شمس الدین زوی د بامیانو حکومت ونیو. جلال الدین د غزني له تصفیې وروسته بیرته بامیانو ته ولاړ، خپل کاکا یې د هغه له وزیر سره یوځای وواژه. تاج الدین یلدوز دریم ځل پر غزني حمله وکړه؛ علاولدین ته یې ماتې ورکړه او کلابند یې کړ. جلال الدین د خپل ورور مرستې ته راغې. دواړه ورونه د تاج الدین یلدوز له خوا ونیول شول، خو ډیر ژر یې دواړه بامیانو ته واستول، دوی دواړو تر ۶۱۲ هـ ق پورې په بامیانو کې خپل حاکمیت ته ادامه ورکړ (۲۹: ۵۰-۵۱).

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولو وروسته په ۵۷۳ هـ ق کال پوشنج هم ونیو. د سیستان حاکم هم د غوریانو حاکمیت ومانه. د افغانستان شمالي سیمې لکه تالقان، اندخوي، میمنه، فاریاب، پنجده، مروه او خلم یې هم ونیول. د ایل ارسلان زوی جلال الدین محمد د قراخطاییانو په مرسته د افغانستان په شمالي سیمو کې مزاحمت کاوه. سلطان غیاث الدین د غزني لښکر د معزالدین(شهاب الدین) غوري په مشری د بامیانو لښکر د ملک شمس الدین په مشری او د سیستان لښکر د ملک تاج الدین حرب ترمشرۍ لاندې د مرو شاوخوا سیمو ته واستول. د ایل ارسلان خوارزمشاه زوی جلال الدین محمد ته یې ماتې ورکړه او خراسان یې ورځخه ونیو او په ۵۹٦ هـ ق کې تر نیشاپور پورې مخکې ولاړ. نوموړی سیمې یې ملک ضیاالدین سیستاني ته وسپارلې. مروه یې هم ونیوله او ملک ناصر الدین محمد خرنک یې د هغه ځای حکمران وټاکه. د سرخس ولایت یې د ملک فخرالدین زوی تاج الدین زنګي ته وسپاره.(۲۹:۴۷).

شهاب الدین غوري د هیواد په شمال لویدیځ کې له بریالیتوب وروسته هند ته متوجه شو، د هیواد ختیځو ولایتونو د چارو له تنظیم وروسته په ۵۷۲ هـ ق کال یې ملتان فتح کړ. په ۵۷۴ هـ ق کې یې پر ګجرات حمله وکړه، خو د غور عسکرو ډیر تلفات ولیدل بیرته غزني ته راغلل. یو کال وروسته په ۵۷۵ هـ ق کال شهاب الدین غوري لومړی پیښور د غزني له پاتی شونو څخه ونیو. په ۵۷۷ هـ ق یعنې دوه کاله وروسته د غزنویانو پلازمینه لاهور یې هم ونیو او د غزنویانو اخرنی پاچا خسرو ملک یې بندي کړ. لاهور یې ترخپل تسلط لاندې راوست. د هند په مرکزي سیمو کې راجپوتانو حکومت کاوه. راجپوتانو د ډیرو پیسو د لرلو ترڅنګ په جګړه کې پوره مهارت درلود او جنګیالي خلک وو. افغاني قوتونه د کرنال په سیمه کې د پرتوراج سره، چې په زړه ورتوب او پهلوانۍ کې یې شهرت درلود او د نوي د ډهلي او اجمیر واکمن شوی و، مخامخ شو. دواړو خواوو په ډیر شهامت سره جګړه کوله، راجپوتانو د افغاني قوماندان او لښکر ترمینځ لاره پرې کړه. د غور د لښکرو مشر ټپي شو او شاه ته تګ یې غوره کړ. په ۵۸۷ هـ ق کال بیرته غور ته راغی. شهاب الدین غوري په غور کې بیرته خپل قوتونه په وسلو سمبال کړل. د بدلې اخېستلو لپاره بیرته هماغه میدان ته ورغی. د دویم ځل لپاره د غور او راجپوت قوتونو ترمینځ جګړه ونښته د غور مشر او افغاني پوځ په ډیر شهامت جګړه کوله، دوی که څه هم له خپل هیواد څخه ډیر لرې جنګیدل، خو روحیه یې ډیره پیاوړې وه. پرتوراج هم د ټولو قومونو له رئیسانو څخه د مرستې غوښتنه کړې وه. د پرتوراج د پوځ شمیر درې سوه زرو ته رسیده او درې سوه فیلان یې درلودل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوريانو په مقابل کې يې ماتې وخوړه. پرتوراج او ورور يې ووژل شول. د غور عسکرو ډېر غنيمتونه په لاس راوړل. د پرتوراج له مړينې وروسته افغاني قواو ډېر ژر هانسي، سامانه، اجمير او نور ولايتونه ونيول. دافغاني پوځ مشر په نيول شويو سيمو کې ديني مدرسې او جماعتونه جوړ کړل. شهاب الدين غوري نيول شوي سيمې خپل سپه سالار قطب الدين ايبک ته وسپارلې او خپله غور ته راغی. قطب الدين ايبک يو کال وروسته ډهلی هم فتح کړ، د لاهور پرځای يې ډهلی د افغاني امپراطورۍ پلازمينه وټاکله. قطب الدين ايبک په ۵۹۰ هـ ق کال بنارس، گواليار، بهار او بنگال فتح او کالنجر قلعه يې په ۵۹۹ هـ ق کې ونيوله (۴۶:۸۱).

سلطان غياث الدين په هيواد کې مرکزي حکومت ټينگ کړ. د مرکزي اسيا ټولې سيمې له هند څخه تر عراق، له چين څخه تر جيحون او هرمز درياب پورې سيمې ترخپل بيرغ لاندې راوستې، چې د غور له فيروز کوه څخه به اداره کيدې. نوموړی په افغانستان (خراسان) کې يوازينی شاهنشاه گڼل کېده . د بغداد خليفه ناصرالدين (۵۷۵-۶۲۲ هـ ق) هم خپل سفيران ابن ربيع او قاضي مجدالدين قدوه ابن الخطيب د غور د فيروز کوه دربار ته راوليږل او د غوريانو امپراطورۍ يې په رسميت وپيژنده. د افغانستان پاچا هم مولانا سراج الدين محمد جوزجاني د سفير په توگه بغداد ته وليږه. د افغانستان او بغداد ترمينځ سياسي اړيکې ټينگې شوې. سلطان غياث الدين يو علم پالونکې او عادل شخص و؛ دده په دربار کې ډير عالمان اوسيدل. نوموړی د ۶۳ کالو په عمر د ۵۹۹ هـ ق د جمادي الاول په ۲۷ مه ، ۱۲۰۲ ز کال په هرات کې مړ او د هرات د جامع مسجد په خوا کې خاورو ته وسپارل شو. دده د دربار مشهور عالمان قاضي وحيدالدين شافعي، صدرالدين کرامي نيشاپوري، قاضي القضات معزالدين هروي او قاضي شهاب الدين وو. دوی به په مياشت کې يو ځل له پاچا سره ليدنه کوله او مهم وزيران يې شمس الملک، عبدالجبار گيلاني، فخرالملک شرف الدين، عبدالملک ابوشاري، عين الملک سورياني، ظهير الملک سنجري او جلال الدين ابوشاري وو. سلطان غياث الدين په اوړي کې له فيروز کوه او په ژمي کې له زميننداور څخه د پلازمينې په توگه استفاده کوله. دده له مهمو ودانيو څخه د هرات جامع مسجد چې لا تر اوسه موجود دی، د غور جام منار، د فيروز کوه ښارگوټی او د ډهلي قطب منار دي (۲۹: ۴۸).

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦,٧. د شهاب الدین محمد غوري واکمني (٦٠٢-٥٩٩هـ ق)
(٥٨٦-٥٨٣ هـ ش)
(١٢٠٨-١٢٠٥ز)

شهاب الدین د بهأوالدین سام زوی او لقب یې شهاب الدین و. په ډېرو تاریخونو کې نوموړی د شهاب الدین او محمد غوري په نومونو هم یاد شوی دی. معزالدین د خپل ورور سلطان غیاث الدین له مړینې وروسته په ٥٩٩ هـ ق کې پاچا شو. سلطان شهاب الدین د سلطان غیاث الدین د واکمنۍ پرمهال د هغه د پوځ سپه سالار و. د پوځ قوماندده په لاس کې وه. د سلطان غیاث الدین د واک پرمهال د غور د امپراطورۍ پراختیا او فتوحات د معزالدین (شهاب الدین) پواسطه صورت موندلی دی. ده د خپل ورور (غیاث الدین) سره ښې او دوستانه اړیکې درلودلې.

شهاب الدین د واکمنۍ پرمهال له دریو ځواکمنو دښمنانو (سلطان علاوالدین خوارزمشاه، د قراخطائیانو پاچا گوره خان چې بودایي دین یې درلود، د سمرقند مسلمان امیر عثمان خان) سره مخامخ و. امیر عثمان خان د غوریانو پرضد له هغوی سره متحد شوی و. سلطان شهاب الدین په ١٢٠٥ ز کال خوارزم ته داخل شو، د خوارزم پلازمینه یې کلابنده کړه. گوره خان او عثمان خان افغاني پوځونه کلابند کړل. شهاب الدین (معزالدین) عثمان خان ته د پیسو په ورکولو سره ځان ازاد کړ، د غزني په لورې راوخوځېده، خو شهاب الدین غوري ته دغه ماتې ډېرې ستونزې پیدا کړې. دده له افسرانو څخه یو تن ځان د ملتان امیر اعلان کړ. د غزني حاکم تاج الدین یلدوز د ښار دروازې د شهاب الدین پرمخ وتړلې، خو شهاب الدین غوري ددې شورشونو په مقابل کې وارخطا نه شو، غزني او ملتان یې بیرته ونیول، قطب الدین ایبک هم دده مرستې ته راورسید. شهاب الدین غوري ټول شورشونه ارام کړل. له لاهور څخه یې د غزني په لورې حرکت وکړ، نیت یې درلود چې غزني ته له رسیدو وروسته ماورالنهر ته ولاړ شي، خو نوموړی د ٦٠٢ هـ ق کال د شعبان په دریمه د غزني په لار کې د ملاحده لخوا د دملیک په منزل (د اوسنۍ پنجاب د جهلیم په سیمه) کې په شهادت ورسید. شاعر هم د شهادت نیټه داسې لیکلی:

شهادت ملک بحر و بر شهاب الدین

کز ابتدای جهان شاه چو نیا میدیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوم زغره شعبان بسال ششصد و دو

فتاده در راه غزنین به منزل دملیک

د سلطان شهاب الدین جنازه يې غزني ته راوړه. نوموړی يې د گرديز او غزني ترمنځ د دهک په علاقه داری کې خښ کړ (۲۹: ۵۴).

شهاب الدین غوري د خپل ورور سلطان غیاث الدین په څېر يو پراخه امپراتوري افغانانو ته په میراث پرېښوده. اسلامي مؤرخین معزالدین (شهاب الدین) د غوریانو د سترو پاچاهانو له جملې څخه گڼي. هند کې د راجپوتانو په موجوديت او له ډېرو ستونزو سره سره د هغه ځای ډېرې سیمې يې د قطب الدین ایبک په مرسته فتح کړې. په هند کې د ده د فتوحاتو موخه د اسلام د مقدس دین خپراوی او د خدای رضا وه. شهاب الدین غوري په خپلو فتوحاتو سره په هند کې د مسلمانانو ستر قوت جوړ کړ او په هند کې يې د يو قوي اسلامي دولت بنسټ کېښود. سلطان شهاب الدین غوري د لوړې ارادې، پوهې، همت او قوي ایمان خاوند و. د نړۍ د نيولو او فتوحاتو استعداد يې درلود. ده خپل ټول عمر د اسلام د مقدس دین په لار کې تیر کړ. سلطان شهاب الدین او سلطان غیاث الدین دواړه د سلطان بهاوالدین سام زامن او د ملک عزالدین حسین لمسيان وو. د دوی مور د ملک بدرلدین کیراني یا گیلاني لور وه. نوموړی هم د غور شاهي کورنۍ ته منسوب وه. د سلطان غیاث الدین او سلطان شهاب الدین پلار بهأوالدین غزني ته د لښکر کشۍ پرمهال په ۵۴۴ هـ ق کال د غزني په لار کې وفات شو. علاوالدین جهانسوز دواړه (غیاث الدین او شهاب الدین) په وجیرستان (اوسنې اجرستان) کې بنديان کړل. او د واک پر مهال يې يوه لويه امپراتوري تاسيس کړه.

تر لاس لاندې سیمو کې د سلطان شهاب الدین حاکمان دا لاندې کسان وو: ملک ضیاالدین په غور کې، ملک تاج الدین زنگي په باميانو کې، ملک حسام الدین کرماخ په ملتان کې، ملک قطب الدین ایبک په لاهور، ملک تاج الدین يلدوز په غزني او کرمان کې ، ملک ناصرالدین قباچه په سند کې، ملک فخر الدین په بامیانو کې، سلطان غیاث الدین محمود په فیروز کې، ملک تاج الدین حرب په سیستان کې، ملک تاج الدین په مکران کې، ملک شاه په وخش کې ؛ وزيران يې ضیاالملک درشي، مؤيد الملک محمد بن عبدالله سنجري، شمس الدین ملک عبدالجبار گیلاني وو. د شهاب الدین غوري ژمنۍ پلازمینه لاهور او د اوړي پلازمینه يې غزنی او خراسان وو. مهم قاضيان يې عبارت وو له :

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظام الدين ابوبکر، سید شرف الدین ابوبکر، د فوځ قاضي شمس الدين بلخي و. د خواجه اسمعیل خزانه دار په قول د غزني په خزانه کې يو زرو پنځه سوه منه الماس موجود و (۲۹:۵۵).

د غوريانو په واکمنۍ کې د بهأوالدين سام زامنو (سلطان غياث الدين غوري او سلطان شهاب الدين غوري) واکمني چې تقریباً پنځوس کاله يې دوام وکړ د غوريانو د ترقۍ او پرمختګ دوره وه، ځکه دغه دواړه ورونه د ښه استعداد خاوندان وو؛ د رعيت پالنې، رهبرۍ او ښې ادارې استعداد يې درلود. د غور سياسي او جغرافيوي موقعيت باندې ښه پوهيدل. دوی وکولی شول چې د خپل رعيت له مادي او معنوي واک څخه ګټه واخلي. د غور محلي حکومت يې په يوه لويه امپراطورۍ بدل کړ او دغه سيمه له خراسان څخه تر هند پورې په يو لوی نظامي او سياسي قدرت بدله شوه، دوی د هیواد په ابادۍ کې هم ستره ونډه واخېسته (۱: ۴۶).

سلطان معزالدين محمد غوري چې د شهاب الدين غوري په نوم ياديږي يولس ځله هندوستان ته پوځي سفرونه کړی. دوه ځله ماتې خوړلې او نهه ځله بريالی شوی. د هند د تاريخ مؤلف دولا فوز هم دده د فتوحاتو په باب وايي چې په هند کې دده د فتوحاتو اغيزې ژورې وې ، يو دايمي حکومت يې دلته (هند کې) تاسيس کړ. سلطان شهاب الدين غوري د پښتنو له برمه ډک امپراتوري جوړه کړه چې شمالي حدود يې د آمو تر سيند، غربي لور ته تر مروې، طوس او سرخس، جنوب خواته د هند تر سمندر او ختيځ ته يې د هندوستان تر ورستۍ ختيځې څنډې غځيدلې وه. سلطان شهاب الدين يو مسلمان او عادل پاچا و. معزالدين او شهاب الدين لقبونه په دې سبب ورته ورکړل شوی و. دده اصلي نوم محمد و، خو مور يې ورته زنګي ويل. ده خپل مرئيان زامن بللی وو. دده امپراتوري د اسلام د عدل او انصاف پر بنا ولاړه وه او ټول رعيت سره يې له توپيره پرته ښه سلوک کاوه. د منتخب التواريخ مؤلف بلدواني د سلطان شهاب الدين غوري نوم په لوړ ډول ذکر کړې او هغه يې د غور او خراسان د پاچا په توګه ياد کړی دی او ليکي : در زمان سلطان شهاب الدين غوري علما، فضلا و شاعران بسيار تربيت يافتند از آن جمله امام فخرالدين رازي (رح) که بنام سلطان غياث الدين کُتب تصنيف کرده و در لشکر معزالدين اقامت داشته و هر هفته وعظ مينمود... (۱۹: ۷۸-۷۹).

د سلطان شهاب الدين غوري له مړينې وروسته دده امپراتوري په هند ، افغانستان او ايران ترمينځ وويشل شوه. ده کوم وارث نه درلود. په دې اړوند له ده څخه يو درباري پوښتننه کړی وه، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب کې سلطان شهاب الدین غوري ورته وویل:((نور پاچاهان ښايي یو یا دوه زامن ولري، زه له زرو څخه زیات زامن لرم ... په دې ډول چې زما ترکي غلامان به زما له مړینې وروسته زما وارثان وي او زما نوم په خطبه کې يادوي....)). د سلطان شهاب الدین غوري له غلامانو څخه یو هم قطب الدین ایبک و (۱۹: ۸۱).

د سلطان شهاب الدین غوري له مړینې وروسته دده امپراتوري د هغه د ځای ناستو بې کفایتې د ګاونډیانو په ځانګړي ډول د خوارزمشاهانو لپاره د مداخلې زمینه برابره کړه، هند د غور له دولت څخه جلا شو. د افغانستان په داخل کې ملوک الطوایفي مینځ ته راغله. په فیروز کوه ، غزني، زابلستان، بامیانو، تخارستان، سند او ملتان کې د غوریانو محلي حکومتونه مینځ ته راغلل. د غور شهزاد ګانو په بامیانو، تخارستان او ناصر الدین قباچه په سند، تاج الدین یلدوز په غزني کې مستقل دولتونه اعلان کړل. د امپراطورۍ پلازمینه فیروزکوه ضعیفه شوه. د خوارزمشاهانو دولت پر فیروز کوه خپل بریدونه زیات کړل. د غور د دولت ډېرې سیمې یې ونیولې، سلطان محمد خوارزمشاه په چټکۍ سره د افغانستان ډېرې سیمې د خوارزمشاهانو د دولت ضمیمه کړې (۴۶: ۸۴).

٦,٨. د غیاث الدین محمود واکمني (٦٠٧-٦٠٢هـ ق)

(٥٩١-٥٨٦ هـ ش)

(١٢١٣-١٢٠٨ز)

غیاث الدین محمود د خپل پلار سلطان غیاث الدین د مړینې (۵۹۹ هـ ق) پر مهال په دې هیله و چې د خپل پلار په ځای پر تخت کښيني، مګر د خپل کاکا شهاب الدین مقام او موقعیت نوموړی محروم کړ. غیاث الدین محمود د پلار له مړینې وروسته د بست، فراه او اسفنزار د حاکم په توګه وټاکل شو. نوموړی د خپل کاکا شهاب الدین غوري له پاچا کېدو سره موافق و، هیڅکله او هیڅ ډول مخالفت یې ونکړ. له شهاب الدین غوري سره د خوارزمشاهانو پرضد جګړه کې یې ګډون وکړ. خو غیاث الدین محمود د شهاب الدین غوري په واکمنۍ کې وروسته له هغه واک ته د رسیدو په خاطر د بامیانو له حاکم بهأوالدین سام سره تړون لاسلیک کړ چې د غزني او هند سیمې به بهأوالدین سام او د افغانستان لویدیځې سیمې به له ده (غیاث الدین محمود) سره وي. خو دا تړون ددې شاهدي ورکوي چې غیاث الدین محمود د پاچاهي غوښتونکو او دعوه کوونکو څخه و. ده پاچاهي ته رسېدل د بهاوالدین سام په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موافقه کې ليدله. له دې ترون څخه دا څرګنديده چې نوموړی په سياسي او نظامي لحاظ ډېر ضعيفه او د خپلو نيکونو برخلاف د امپراطورۍ تجزيې ته حاضر شو (۲۹: ۴۶).

غياث الدين محمود د سلطان شهاب الدين غوري له مړينې وروسته له وخت څخه ګټه واخېسته، له بست څخه يې د فيروز کوه لور ته حرکت وکړ. د فيروز کوه له نيولو وروسته د خپل پلار (سلطان غياث الدين) دربار ته ورغی. ده د هغه دربار لياقت نه درلود، خو ده خپل ځان د سلطان غياث الدين محمود په نوم ياد کړ. ده غوښتل چې د خپل پلار په څېر د خپل سلطنت ستنې ټينګې کړي. د فيروز کوه حاکم علاوالدين محمد له فيروز کوه څخه غرجستان ته ولاړ. سلطان غياث الدين محمود هغه ونيو او د شيار په قلعه کې يې بندي کړ. د غور خلک هم له علاوالدين محمد څخه ناراضي وو، ځکه غياث الدين محمود پر هغه باندې په اسانۍ سره بريالی شو. سلطان غياث الدين محمود په فيروز کوه سربيره د غرجستان، تالقانو، ګرزوان، قادسيه او ګرمسير سيمې هم ونيولې. د غزني حاکم تاج الدين يلدوز ته يې فرمان واستوه؛ تاج الدين يلدوز د هغه تابعيت قبول نکړ. په هند کې قطب الدين ايبک هم دده فرمان قبول نکړ. د سلطان غياث الدين محمود د حکومت لا يو کال نه و تير شوی، چې د علاوالدين محمد زوی ملک رکن الدين دده پرضد شورش وکړ. خو غياث الدين محمود هغه ته ماتې ورکړه. رکن الدين غزني ته ولاړ. دويم ځل ګرمسير ته راغی، خو هلته د غياث الدين محمود د پلويانو له خوا ونيول شو. په ٦٠٧ هـ ق د غياث الدين محمود له مړينې وروسته رکن الدين هم د ترکي عسکرو له خوا ووژل شو. د سلطان علاوالدين جهانسوز زوی علاولدين اتسز د سلطان محمد خوارزمشاه په ملاتړ د غياث الدين محمود په قلمرو حمله وکړه. غياث الدين محمود دفاع وکړه، خو کله چې هرات له عزالدين حسين فرمل څخه خوارزمشاه ونيو، هرات د غوريانو له واکمنۍ څخه جلا شو. پر بلخ، تالقان او ترمذ باندې هم د غياث الدين محمود حاکميت ډېر دوام ونکړ، ځکه دغه پورته سيمې هم سلطان محمد خوارزمشاه ونيولې. د غياث الدين محمود واکمني د فيروز کوه په شاوخوا سيمو پورې محدوده شوه. په اداره کې د پلار د وخت له مامورينو څخه يې ګټه واخېسته او عبدالجبار ګيلاني يې د وزير په توګه وګوماره (۲۹: ۷۸).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶,۸,۱. له سلطان محمد خوارزمشاه سره د غیاث الدین محمود اړیکې

د دوی دواړو ترمینځ اړیکې ښې وې. سلطان محمد خوارزمشاه د هرات له نیولو وروسته په ۶۰۳ هـ ق کال خپل استازی د غیاث الدین محمود دربار ته واستوه. غیاث الدین محمود خپل استازی د سوغاتونو سره د سلطان محمد خوارزمشاه دربار ته واستوه او د هرات په نیولو کې یې هیڅ مخالفت ونه ښوده. غیاث الدین محمود دا ومنله چې په خطبه کې به د هغه نوم یادوي. له همدې امله سلطان محمد خوارزمشاه په فیروز کوه حمله ونکړه. غیاث الدین محمود د تالقانو په نیولو هم د سلطان محمد خوارزمشاه په مقابل کې کوم غبرگون ونه ښوده. دده دغه شاته تگ د نوموړي په نابودۍ تمام شو. سلطان علاوالدین محمد په ماورالنهر کې په جگړه بوخت و. د هغه ورور علي شاه د اصفهان حاکم له خپل ورور سره مخالف و. د غیاث الدین محمود په دربار کې یې پناه واخیسته. غیاث الدین محمود د علي شاه تود هرکلی وکړ. سلطان علاولدین محمد خوارزم شاه، غیاث الدین محمود ته د هغه د کاکا شهاب الدین محمد تړون راولیږه، چې دوی به یو د بل دښمن ته پناه نه ورکوي. غیاث الدین محمود د لیک له رارسیدو سره سم علي شاه بندي کړ. د علي شاه پلویانو ونه شو کولی چې هغه له زندان څخه آزاد کړي. په ۶۰۷ هـ ق کال د غره له لارې د غیاث الدین محمود دربار ته ورغلل او هغه یې وواژه. چې دا حمله پر غوریانو کاري حمله وه چې غیاث الدین محمود یې وواژه. له دې وروسته دده کورنۍ هرات ته وکوچیده. د نوموړي جسد یې له هغه ځای څخه له ځان سره هرات ته یوړ او په گذرگاه کې خښ شو(۱: ۷۹).

۶,۹. د بهأوالدین سام واکمني (۶۰۷-۶۰۷هـ ق)

(۵۹۱-۵۹۱ هـ ش)

(۱۲۱۳-۱۲۱۳ز)

کله چې غیاث الدین محمود په غور کې په ۶۰۷ هـ ق کال ووژل شو، د هغه کوچنی زوی بهاولدین چې څوارلس کلن و پر تخت کښیناست. دده د واکمنۍ پر مهال د غور سیاسي وضعیت ډیر خراب و. نوموړی له هرې خوا څخه د گواښ او خطر سره مخ و. بهاولدین سام ډیر کوچنی و، څه یې نه شو کولی چې وضعیت ارام کړي، خو د غیاث الدین محمود میرمن چې د ملک تاج الدین شمراني لور وه، د یو فرمان په وسیله د غور مشرانو ته امر وکړ چې امنیت ټینگ او باغیان ونیسي او پرې نږدي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتښتي؛ په تیره بیا هغه چا چې غیاث الدین محمود هغه وژلی، ونیسي. د بهاوالدین سام د واکمنۍ یو کال تیرې شوی نه وې ، چې د علاوالدین حسین جهانسوز زوی، علاوالدین اتسز د غور د ترلاسه کولو لپاره له سلطان محمد خوارزمشاه څخه د مرستې غوښتنه وکړه. سلطان محمد خوارزمشاه د هرات ملک چې هغه ته یې د امیر حجاب لقب ورکړی و، د برید لپاره د هغه سره ملګری کړ. په دغه وخت کې د غور یو شمیر مشران له سلا او مشورې وروسته دې پایلې ته ورسیدل، چې د بهاولدین سام د پلار غیاث الدین محمود قاتل علي شاه دې له بنده خوشی شي، تر څو د هغه په واسطه د خوارزم یو شمیر عسکر د بهأوالدین سام پلوي وکړي او د خوارزم له هغو عسکرو سره چې د علاولدین اتسز سره ملګري دي وجنګیږي څو بري ترلاسه کړي. د علاوالدین اتسز سره په جګړه کې بهأوالدین سام ماتې وخوړه او علاولدین اتسز د فیروزکوه پرتخت کښیناست. د هرات ملک (والي) له لښکرو سره بیرته هرات ته ستون شو (٦: ٣١٥).

٦,١٠. د علاوالدین اتسز واکمني (٦١٠-٦٠٧هـ ق)

(٥٩٣-٥٩١ هـ ش)

(١٢١٥-١٢١٣ز)

د خوارزمشاهانو او غوریانو ترمینځ مبارزه کې خوارزمشاهان بریالی شول، د سلطان شهاب الدین له مړینې وروسته یې د غوریانو کورنۍ بې اتفاقۍ څخه ډیره ګټه واخېسته. د دغو کورنیو بې اتفاقیو په پایله کې یې نه یوازې د غوریانو د قلمرو ډیرې برخې ونیولې، فیروز کوه یې هم ترخپل تسلط لاندې راوست. د غوریانو سقوط او د خوارزمشاهانو بري د هغه چا په واسطه صورت وموند چې پلار یې علاوالدین جهانسوز د استقلال او د غوري دولت د نفوذ د پراختیا لپاره ډیرې هڅې وکړی، خو د هغه زوی علاولدین اتسز چې د غیاث الدین او شهاب الدین په دربار کې یې تربیه لیدلې وه، حتی یو ځل سلطان شهاب الدین غوري ناروغه شوی و، غوښتل چې علاولدین اتسز پرخپل ځای پرتخت کښینوي، مګر له رغېدو وروسته یې هغه بامیانو ته واستوه، چې د بهأوالدین سام سره اوسېده. خو نوموړی هم د شهاب الدین له وژلو وروسته د نورو شهزاده ګانو او امرینو په څېر د غور د تخت او تاج د ترلاسه کولو په خاطر هڅې پیل کړې او خپلې موخې ته درسیدو په خاطر یې سلطان محمد خوارزمشاه ته مخه کړه. په ٦٠۴ هـ ق کال یې په فیروز کوه حمله وکړه، خو ماتی یې وخوړه. اما نااُمیده نه شو، په ٦٠٧ هـ ق

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال یې دویم ځل د خوارزم شاه د عسکرو په مرسته په فیروز کوه حمله وکړه، د فیرزو کوه ښار یې ونیو؛ پرتخت کښیناست او متحدین یې خوارزم ته ولاړل. د غور امیرانو د علاولدین اتسز واکمني ومنله، خو د غزني والي تاج الدین یلدوز له ده سره مخالفت وکړ. د مخالفت د زیاتېدو په پایله کې، غزني ته نږدې د ګیلان د مرغ نوله په سیمه کې د علاولدین اتسز او د تاج الدین یلدوز د وزیر او د پوځ د قومندان موېدالملک ترمینځ جګړه ونښته . په جګړه کې د تاج الدین یلدوز د پوځ قومندان موېدالملک ماتې وخوړه. دویم ځل د تاج الدین یلدوز د پوځ قومندان ملک نصیر الدین حسین او علاوالدین اتسز ترمینځ د جرماس په سیمه کې جګړه ونښته، په دې جګړه کې علاوالدین اتسز سخت ټپي شو، د جګړې له ډګر څخه ووت، وروسته د سنګه په سیمه کې مړ شو. فیروزکوه د تاج الدین یلدوز لښکرو ونیو او د سلطان علاولدین اتسز څلور کلنه واکمني پای ته ورسیدله (۱:82).

٦,١١. د علاوالدین محمد شجاع واکمني (٦١٢-٦١٠هـ ق

٥٩٥-٥٩٣ هـ ش)

١٢١٧-١٢١٥ز)

علاوالدین محمد شجاع د سلطان غیاث الدین د کاکا ابوعلي زوی او د سلطان غیأث الدین زوم و. په ۵۹۷ هـ ق کال د سلطان غیاث الدین له خوا د ضیأوالدین په لقب سره د نیشاپور د حاکم په توګه مقرر شو. د سلطان غیاث الدین له مړینې وروسته د سلطان شهاب الدین له خوا د فیروز کوه د حاکم په توګه مقرر شو. کله چې سلطان شهاب الدین په قتل ورسید، د هغه ځای ناستی (سلطان غیاث الدین محمود)، علاولدین محمد شجاع د غرستان د ایثار په قلعه کې بندي کړ. تر هغې په همدې قلعه کې بندي و، ترڅو د علاوالدین جهان سوز زوی علاوالدین اتسز واک ته ورسید، بیا د هغه پواسطه ازاد شو. خو ډیر ژر بیرته د هغه له خوا د زوی د قتل په ګناه د غرستان د بلدوان په قلعه کې بندي شو. مګر کله چې د غزني والي تاج الدین یلدوز[1] د قوتونو قومندان ملک ناصرلدین حسین د علاوالدین اتسز له

---

[1] تاج الدین یلدوز د سلطان شهاب الدین له غلامانو څخه و ، چې د سلطان شهاب الدین غوري په دربار کې تربیه شوی و. د تاج الدین یلدوز ښه نظامي او سیاسي استعداد په وجه هغه ته د کرمان او سنقران چې په سوق الجهشي لحاظ یې اهمیت درلود د اقطاع (جاګیر) په توګه بخشش ورکړ. د شهاب الدین د قتل پر مهال په خپله اقطاع کې اوسېده؛ دده په سر کې هم د سلطنت هوا چلیده. له کرمان څخه د خپلې خزانې سره غزني ته راغی او د شهاب الدین وزیر مویدالملک باندې د فشار له امله د شهاب الدین خزانه په لاس ورغله. او د شهاب الدین ترکي عسکر دده ملګري وو. د غیاث الدین محمود فرمان یې قبول نه کړ. د غیاث الدین محمود پرځای د بغداد د خلافت الناصر الدین الله نوم په خطبه کې ذکر کړ. خو خپل نوم یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وڅلو وروسته فيروز کوه ونيو نو علاوالدين محمد شجاع يې غزني ته واستوه. د غزني والي تاج الدين يلدوز د علاوالدين محمد شجاع تود هرکلی وکړ او د سلطان لقب يې ورکړه؛ بيرته يې فيروز کوه ته واستوه. علاوالدين محمد شجاع په فيروز کوه کې په خپل نوم خطبه جاري او سکه يې هم په خپل نوم ووهله. د يو مستقل دولت په حيث د دولت چارې پرمخ بيولې. خو يو کال وروسته يې د فيروز کوه ښار د سلطان محمد خوارزمشاه مخورو کسانو ته وسپاره او سلطان محمد خوارزمشاه هغه خوارزم ته واستاوه. سلطان محمد خوارزمشاه په نيشاپور کې له ده څخه پريکړه ليک اخيستی و چې هيڅکله به د هغه په مخ کې نشي ودريدلې. لنډه دا چې د فيروز کوه ښار يې د هغه باوري کسانو ته وسپاره، علاوالدين محمد شجاع يې خوارزم ته واستاوه، چې څه موده وروروسته هلته مړ هم شو. د خپل وصيت سره په بسطام کې د شيخ بسطامي تر څنګه کې خاورو ته وسپارل شو. په دې ترتيب په غور او فيروز کوه کې د غوريانو مقتدرې او شاهنشاهي واکمنۍ لړۍ پای ته ورسيده او د خوارزمشاهانو لاس ته ورغله (۱: ۸۳).

۶,۱۲. د غوريانو د واکمنۍ پر مهال د افغانستان ټولنيز او کلتوري وضعيت

د غوريانو واکمني له ۵۴۴- ۶۱۲ هـ ق پورې دوام وکړ. د غوريانو واکمنانو د خپل قلمرو د ساتنې په موخه په قومي او قبيلوي قواو اتکا کوله. د غوريانو دولت که څه هم يو متمرکز دولت و، خو بيا هم د دوي د دربار بانفوذه افسرانو او لوړ پوړو چارواکو او د قبيلو مشرانو ته يې ځمکه ورکوله. غوريانو په نظامي، سياسي، ادبي او ټولنيزه برخه کې د غزنويانو کړنلاره تعقيب کړه. افغانانو تقريباً څلور پيړۍ بيا پرهند حکومت وکړ، پر بنګال، مالوه، ګجرات، دکن او نورو سيمو باندې يې حکومت کولو. ځينې افغانان په هند کې ميشت شول، او يو شمير يې بيرته افغانستان ته راغلل. هغه افغانان چې په هند کې ميشت شوې، د اسلامي تمدن، ادب، فن او تهذيب په خپرېدو کې يې ستره ونډه درلوده.

خطبه کې ذکر نه کړ. د بهاوالدين سام زامنو د لنډ مودې لپاره په ۶۰۲ هـ ق کې غزني ونيو، خو په ۶۰۳ هـ ق کال تاج الدين يلدوز بيرته غزني ونيو. چې له ۶۰۳ هـ ق څخه تر ۶۱۲ هـ ق کال پورې په غزني باندې مسلط و. کله چې سلطان محمد خوارزمشاه د غوريانو ټول قلمرو ونيوله تاج الدين يلدوز څخه وغوښتل چې د سلطان محمد خوارزمشاه نوم په خطبه کې ذکر کړي. تاج الدين يلدوز د قتلغ تګين چې د نوموړی نايب د سلطان محمد خوارزم شاه نوم په خطبه کې ياد کړ. خو سلطان محمد خوارزم شاه ډير ژر غزني ته داخل شو. تاج الدين يلدوز د سنګ سوراخ له لارې لاهور ته ورسيد. د شهاب الدين د لاهور حاکم ناصر الدين قباچه سره جګړه، د لاهور ځينې سيمې ونيولې. په ډهلي باندې د تسلط قصد وکړ، خو د ډهلي د حاکم شمس الدين له خوا په قتل ورسيد. په دې ترتيب له هندوستان پرته نورې ټولې سيمې د خوارزمشاهانو لاس ته ورغلې(۱ : ۹۱-۹۲).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلام مقدس دین د هند ټولنه په خوځښت راوسته او د ترقۍ لوري ته یې سوق کړه. د هند په شمالي برخو کې د اسلام مقدس دین ستر بدلون راوست. د غوریانو د واکمنۍ پرمهال پښتو او دري ادبیاتو ته ځانګړي پاملرنه وشوه. په دغه دوره کې د پښتو او دري ژبو دغو شاعرانو ژوند کاوه چې عبارت دي له : اسمعیل سړبني، ملکیار غرشین[1]، تایمني[2]، قطب الدین بختیار، خرشبون، ښکارندوي، شیخ اسعد سوري[3]، شیخ متي، ابوالحسن احمد سمرقندي چې په عروضي سمرقندي هم مشهور دی، قاضي منهاج سراج جوزجاني مؤرخ او لیکوال (طبقات ناصري لیکوال)، ابونصر بدرالدین محمود چې په ابونصر فراهي هم مشهور دی، امام فخرالدین رازي، محمود عوفي (لباب آلالباب) او نور.

غوریانو د غزنویانو له دولتي تشکیلاتو څخه ګټه واخیسته، یوازې په نظامي برخه کې یې یو څه توپیر درلود. د لښکر مشران د هیواد حقیقي مالکان بلل کېدل. ډیرې دولتي چارې به د نظامي افسرانو پواسطه اداره کېدلې. غوریان په کور دننه او بهر جګړو کې بوخت وو، ددوي یوه وسله مخچنوزي[4] (فلاخن) په نوم یادیده، چې غوریانو به کاروله. بیهقي په دې اړه لیکي : پر غور د هرات له لارې د ستر محمود زوی سلطان مسعود غزنوي د برید پرمهال د غور وګړي په غره کې د ملخانو په څېر را پیدا شول، ټولو سورو (آس لرونکو) او پلیو لارې ونیولې، چغې او سوري یې جوړې کړې او په مخچنوزه (فلاخن) باندې یې کاڼي ویشتل (٦: ٣٣٦).

---

[1] د پښتو ژبې شاعر ملکیار غرشین د ستر ولي الله غرشین زوی دی. ملکیار غرشین تر ۵۷۱ هـ ق کال (پر ملتان د سلطان شهاب الدین د لومړی برید تر وخته) پورې ژوندی و. د زیږیدو نیټه یې تقریباً ۵۰۰ هـ ق کال ښودل شوې ده. نوموړی په ډهلي کې مړ شوی او د ابابکر طوسي ترڅنګ خاورو ته سپارل شوی دی (۶: ۳۴۶).

[2] تایمني د پښتو هغه قوم دی چې د سیاه بند په غرونو او د غور په شاوخوا سیمو کې اوسیږي. تایمني یو شاعر و چې د سلطان غیاث الدین په مدحه کې یې یو اوږد شعر ویلی خو مونږ یې یو څو بیته دلته لیکو.

نن ږغږیږم په صفت د سلطان
چې دې بادار غازي ملک د جهان
د فیروز کوه او غور رڼا له ده ده
هم د تیرو تورو بریښنا له ده ده. (۶: ۳۴۶).

[3] د غوریانو په دربار کې یو پښتون شاعر شیخ اسعد سوري د محمد سوري د ماتې په اړه چې د سلطان محمود غزنوي په مقابل کې یې وخوړه یو اوږد شعر (قصیده) لیکلی خو مونږ یې دلته د مطلع بیت راوړو:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار
زمولوی هرګل چې خاندې په بهار(۶: ۳۴۶).

[4] مخچنوزه (فلاخُن) یو ډول وسله ده چې له ټوټې (تیکی) څخه جوړیږي، دواړه خواوې یې نری او مینځ یې پلن وي. په مینځ کې ورته کاڼی (وړوکی ډبره) ایښودل کیږي له ډیرو تاویدو وروسته پرې وار (ګوزار) کیږي. چې ما په خپله دا وسله (مچنوزغه) له کوچیانو سره لیدلی ده او کوچیان د پسونو د رمو په څرولو کې ګټه اخلي. مؤلف.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوریانو دویمه وسله د (کاروه) په نامه یادیده. نوموړې وسله داسې جوړیده او استعمالیده چې دوی به د یو خوسکي په څرمن کې ډیر مالوچ یا بوس اچول او له هغوی څخه یې ډډې جوړاوه. د جګړې پرمهال هر چا به خپله ډډې په خپل مخکې د قطار په شکل دراوه، چې د دښمن د غیشو په وړاندې د یوه دیوال په توګه ترې کار اخېسته. دغې وسلې ته یې کاروه ویلی. د غور پاچاهانو په توره او نیزه کې پوره مهارت درلود چې سلطان محمد سام په نیزه وهلو کې ډیر شهرت درلود (۶:۳۴۱).

د غور عسکرو له نورو وسلو هم لکه ذره او کاروه چې دفاعیي وسلې وې کار اخېسته؛ خو تعرضي وسلې یې عبارت وې له : غیشي، کمان، تیغ، نیزه، توره، ګرز، تبر زین، خنجر او مخچنوزه او منجنیق وي. دغه پورته وسلې په غور کې جوړیدلې. غور د نجیبه فلزاتو له پلوه بډایه سیمه وه په غور کې سکې هم چاپېدلې (۲۹: ۱۴۰).

په لنډه توګه ویلې شو چې غوریان د آزادۍ د احساس په لرلو او د ښو طبعیي موانعو پر مټ خپل استقلال ترډیره وخته پورې وساته، خو سلطان محمود غزنوي په ۴۰۱ هـ ق کال پر دوی باندې بریالی شو او غور یې تر خپل حاکمیت لاندې راوست. د غور محلي حاکمانو تر ډیره پورې غزنویانو ته مالیه ورکوله. په دغه موده کې د غور محلي حاکمانو د استقلال لپاره مبارزه کوله، خو بریالی نشول. د غزنویانو د ضعف او د غزه ترکانو پواسطه د سلطان سنجر د سلطې له ختمیدو سره سم د غوریانو د فعالیت لپاره زمینه برابره شوه. د قدرت د خلا څخه یې ګټه واخېسته او په افغانستان او هند کې یې خپلو فتوحاتو ته ادامه ورکړه. په ۵۵۲ هـ ق د سلطان علاوالدین جهانسوز د هڅو په پایله کې یې خپل استقلال بیا لاس ته راوړ. غوریان په ډیره کمه موده کې د سیمې په یوه پیاوړې دولت بدل شول. د غوریانو امپراتوري د سلطان غیاث الدین غوري (۵۵۸-۵۹۹ هـ ق) او سلطان شهاب الدین غوري (۵۹۹-۶۰۲ هـ ق) د واکمنیو پرمهال په سیاسي او نظامي لحاظ د قدرت لوړ پړاو ته ورسیده. د بغداد خلیفه پر بغداد باندې د خوارزمشاه د حملې په مقابل کې د غوریانو دولت یو مناسب بدیل ځواک ګاڼه. د غور واکمنانو په ځانګړې ډول سلطان غیاث الدین غوري او د هغه ورور سلطان شهاب الدین غوري په دین پالنې او عدالت باندې مشهور دي. دغو دواړو ورونو ټولو مذهبونو ته اسانتیا برابره کړې وه. د کفارو پرضد او د علمي پرمختګ لپاره یې تل هڅه کوله. د سلطان شهاب الدین له مړینې (۶۰۲هـ ق) وروسته د پیاوړي ارادې لرونکی او هوښیار واکمن د نه شتون له امله د غوریانو امپراطوری تجزیه او له مینځه ولاړه. د دوی نیول شوي سیمې د خوارزمشاهانو لاس ته ورغلې. په هند کې د دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې د دوی د هغه ځای د محلي حاکمانو تر سلطې لاندې راغلې او ځانونه یې مستقل حاکمان گڼل، چې دوی په هند کې د مسلمانانو حکومتونه ټینگ کړل. دغو محلي حاکمانو ښې لاس ته راوړنې درلودې. خو د غوریانو امپراتوري د خوارزم شاهانو د مداخلې او کورني اختلافونو پواسطه سقوط شوه.

٦,١٣. د غوریانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه

- کله چې غوریان چې واک ته ورسیدل، مخکې له دې چې د حکومت ستنې ټینگې کړي، جگړو او فتوحاتو ته یې ادامه ورکړه. په دغو اوږدو جگړو کې د دوی ډیره انساني نیرو مصروف شوه، خو مطلقه حکومت فردي لیاقت ډیر اړین کړ. همدا علت و چې د شهاب الدین له مړینې وروسته یې د غوریانو دولت د سقوط لورې ته سوق کړ.
- د غوریانو دولت له لومړیو وختونو څخه په فدرالي بڼه اداره کېده . محلي حکومتونو ډیره آزادي درلوده. کله چې مرکزي حکومت ضعیفه شوه، د محلي حاکمانو په سر کې د سلطنت روحیه پیدا شوه. په پایله کې کورنی جگړې پیل او د سلطان شهاب الدین له مړینې وروسته لاپسې زیاتې شوې.
- د سلطنت د مدعیانو زیاتوالی یو بل لامل و، چې هر یو د بریالیتوب او واک ته د رسیدو په موخه د پردیو مرستې ته لاس اوږد کړی و؛ وروسته خوارزمشاه ته په باج ورکولو او د هغه سلطې منلو ته اړ شول. همدا لامل و چې خوارزمشاهان د غوریانو د سیمو د نیولو پر مهال له ستونزو سره مخ نشول.
- د غوریانو عسکر له څو ملیتونو څخه تشکیل شوي وو. چې دا کار د مرکزي حکومت د پیاوړتیا پر مهال کومه ستونزه نه وه. خو د غوري حکومت د ضعف پرمهال په خپله دغو عسکرو گډوډۍ ته لمن وهله. یو شمیر عسکرو د یو شهزاده په ملاتړ د بل امیر پرضد پاڅون کاوه او له بلې ډلې سره جنگیدل، چې د امپراطورۍ د سقوط لامل وگرزیدل (۱: ۱۱۴).
- عباسي خلفاو هم د غوریانو او خوارزمشاهانو ترمینځ جگړه تازه ساتله او د شهاب الدین له مړینې وروسته د هغه د ځای ناستو د بې کفایتۍ له امله خوارزمشاهانو ته د حملو زمینه برابره شوه؛ هندوستان هم له افغانستان څخه جلا شو، د غوریانو دولت له مینځه ولاړ او خوارزمشاهانو د افغانستان ډیری سیمې ونیولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډيز

غوريانو په افغانستان کې له غزنويانو وروسته يوه لويه امپراتوري جوړه کړه. دوی چې له ډيرې پخوا زمانې څخه د غور په شاوخوا سيمو او مروه کې د سوري کورنۍ په نامه واکمني کوله. کله چې د شهزاده بهرام شاه له خوا لومړی قطب الدين محمد غوري او وروسته سيف الدين غوري ووژل شول نو د غوريانو او غزنويانو ترمينځ اختلاف زيات شو. علاوالدين جهان سوز د غزني ښار وسوزاوه. له سلطان احمد سنجر سره له لږ بند وروسته په غور کې حاکم شو. له ده وروسته سلطان غياث الدين او شهاب الدين غوري په افغانستان کې يوه لويه امپراتوري تاسيس کړه . د غزنويانو د واکمنۍ سيمي يې ټولې ونيوې او هند کې يې خپلو فتوحاتو ته ادامه ورکړه.

سلطان علاوالدين جهان سوز د تخار، باميان، تولک، هرات او يو شمير نورو سيمو له نيولو وروسته د غوريانو واکمنۍ ته پراختيا ورکړه. خو سلطان شهاب الدين غوري په هند کې د غزنويانو پلازمينه لاهور ونيو. په ملتان، لاهور او د افغانستان په داخل غور، باميانو ، غزني او کرمان کې يې خپل حاکمان مقرر کړل. سلطان شهاب الدين غوري چې اصلي نوم يې معزالدين محمد غوري دی خو په تاريخ کې د شهاب الدين غوري په نوم شهرت لري يو مسلمان او عادل پاچا و. دده امپراتوری په عدل باندې ولاړه وه. له ټول رعيت سره يې پرته له توپيره ښه سلوک کاوه. دده له مړينې وروسته دده امپراتوري په ايران، افغانستان او هند کې په جلا جلا حکومتونو باندې وويشل شوه. ځکه چې ده کوم وارث نه درلود. ده به ويل چې ټول غلامان زما زامن دي او زما له مړينې وروسته به هغوی ټول زما وارثان وي. خو دده له مړينې وروسته د غوريانو امپراتوری د سقوط لوری ته سوق شوه. په ځانگړي ډول د غياث الدين محمود له وژل کېدو وروسته د هغه څوارلس کلن زوی، بهاوالدين پر تخت کښناست. دده د واکمنۍ پر مهال د غور سياسي وضعيت ډير خراب شو، ځکه نوموړی له هرې خوا د گوابښ سره مخامخ شو. او ده نشو کولی چې وضعيت ارام کړي.

په ۶۰۴ هـ ق کال سلطان محمد خوارزم شاه په فيروز کوه حمله وکړه خو ماتې يې وخوړه. دويم ځل يې په ۶۰۷ هـ ق کال په فيروز کوه حمله وکړه او د فيروز کوه ښار يې ونيو. د غوريانو واکمني له ۵۴۴- ۶۱۲ هـ ق پورې يې دوام وکړ. دوی د خپل قلمرو د ساتنې لپاره په خپل قومي قوتونو باندې اتکاء کوله. د غوريانو دولت که څه هم يو متمرکز دولت و. خو بيا هم د دوی د دربار بانفوذو افسرانو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ پوړو چارواکو او د قبیلو مشرانو ته به یې ځمکې ورکولې. غوریانو په نظامي، سیاسي، ادبي او ټولنیزه برخه کې د غزنویانو کړنلاره تعقیب کړه. او هم په هند کې یې پر بنګال، مالوه، ګجرات، دکن او نورو سیمو باندې حکومت وکړو، چې ځینې افغانان بیا په هند کې میشت او ځینې بیرته افغانستان ته راغلل. غوریانو هم د اسلامي تمدن ، ادب، فن او تهذیب په خپرېدو کې ستر ونډه درلود.

د غوریانود واکمنۍ پر مهال پښتو او دري ادب ته ځانګړی پاملرنه وشوه. د پښتو او دري ژبو شاعرانو لکه اسمعمیل سړبني، ملکیا غرشین، تایمني، قطب الدین بختیار، خرشبون، ښکارندوی، شیخ اسعد سوري او نورو ژوند کاوه. غوریانو د غزنویانو له دولتي تشکیلاتو څخه ګټه اخیسته. یوازې په نظامي برخه کې یې یو څه توپیر درلود. د پوځ مشران د هیواد اصلي مالکان ګڼل کېدل. ډیرې دولتي چارې به د نظامي افسرانو پواسطه اداره کېدلې. د جګړې پرمهال یې له مختلفو وسلو څخه کار اخیسته. په لنډه توګه ویلی شو چې غوریانو د ازادۍ احساس په لرلو سره او د ښو طبعي موانعو پرمټ یې خپل استقلال تر ډېره وخته پورې وساته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

1. د خوارزمشاهانو حملې د غوریانو د سقوط لامل شو؟
2. تر سلطان شهاب الدین وروسته د هغه د ځای ناستو بې کفایتي د غوریانو د سقوط لامل شو؟
3. د غزني ښار د کوم غوري واکمن له خوا وسوزیده؟
4. د غوریانو مستقل دولت د کوم شخص پواسطه تاسیس شوه؟
5. په هند کې د غوریانو فتوحات د اسلام د مقدس دین په نشر کې څه اغیزه درلوده؟
6. غزه ترکانو له کوم غزنوي واکمن څخه د غزني ښار ونیو؟
7. له غزه ترکانو څخه د غزني ښار چا ونیو؟
8. د غوریانو په جګړه کې د کومو وسلو څخه ګټه اخېستل کېده ؟
9. د غوریانو آخیرنې واکمن څوک و؟
10. د غوریانو کوم سلطان زامن نه درلودل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوري واکمنانو لنډه پېژندنه		
شمیره	**د پاچا نوم**	**کال**
۱	سلطان علاوالدین جهانسوز	(۵۴۴-۵۵٦هـ ق) (۵۲۸-۵۴۰ هـ ش) (۱۱۵۰-۱۱٦۲ز)
۲	سیف الدین محمد	(۵۵٦-۵۵۸هـ ق) (۵۴۰-۵۴۲ هـ ش) (۱۱٦۲-۱۱٦۴ز)
۳	سلطان غیاث الدین	(۵۵۸-۵۹۹هـ ق) (۵۴۲-۵۸۳ هـ ش) (۱۱٦۴-۱۲۰۵ز)
۴	معزالدین (شهاب الدین)	(۵۹۹-٦۰۲هـ ق) (۵۸۳-۵۸٦ هـ ش) (۱۲۰۵-۱۲۰۸ز)
۵	غیاث الدین محمود	(٦۰۲-٦۰۷هـ ق) (۵۸٦-۵۹۱ هـ ش) (۱۲۰۸-۱۲۱۳ز)
٦	بهأوالدین سام	(٦۰۷-٦۰۷هـ ق) (۵۹۱-۵۹۱ هـ ش) (۱۲۱۳-۱۲۱۳ز)
۷	علاوالدین اتسز	(٦۰۷-٦۱۰هـ ق) (۵۹۱-۵۹۳ هـ ش) (۱۲۱۳-۱۲۱۵ز)
۸	علاوالدین محمد شجاع	(٦۱۰-٦۱۲هـ ق) (۵۹۳-۵۹۵ هـ ش) (۱۲۱۵-۱۲۱۷ز)

٦,۱. جدول: پورتنی جدول د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦,١. ګراف: لاندینۍ ګراف د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

د غوري کورنۍ واکمنان

سلطان علاوالدین جهانسوز (۵۴۴-۵۵٦ هـ ق)

↓

سیف الدین محمد (۵۵٦-۵۵۸ هـ ق)

↓

سلطان غیاث الدین (۵۵۸-۵۹۹ هـ ق)

↓

معزالدین (شهاب الدین) (۵۹۹-٦۰۲ هـ ق)

↓

غیاث الدین محمود (٦۰۲-٦۰۷ هـ ق)

↓

بهأوالدین سام (٦۰۷-٦۰۷ هـ ق)

↓

علاوالدین اتسز (٦۰۷-٦۱۰ هـ ق)

↓

علاوالدین محمد شجاع (٦۱۰-٦۱۲ هـ ق)

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

خوارزم شاهانو دولت

پیلیزه

خوارزم یو زرغون او ودان ولایت و چې د آمو له سیند څخه اوبه کېده . نژدې د اتیا فرسخو په اوږدوالي سره يې د کرنې ځمکی او ښکلي ماڼۍ درلودې. پلازمینه يې ګرګانج (جرجانیه) نومیده. له ډېرې پخوا زمانې څخه يې د افغانستان او ماورالنهر له ښارونو سره اقتصادي، سیاسي او فرهنګي اړیکې درلودې. خوارزمي ژبه نورو آریایي ژبو ته نږدې ژبه وه، چې په وروستیو کیندنو کې يې نښې لاس ته راغلې دي. البیروني دا ژبه په اثار الباقیه کې یوه خپلواکه ژبه ګڼلې ده. د خوارزم ملکانو ته یې خوارزم شاهان ویلې. په ۳۲ هـ ق کال اخنف بن قیس خوارزم ته ورسید، خو ویې نه شو نیولی. مهلب په ۸۲ هـ ق کال د حجاج له خوا د خراسان په نیولو مامور شو او له خوارزمیانو سره وجنګیده، خو بریالی نه شو. قتیبه په ۸٦ هـ ق کال خوارزم فتح کړ. د البیروني له قوله د خوارزمشاهانو لومړی بنسټ ایښودونکې کیخسرو و، مګر د اسلام له پیله خوارزم د حکومت له پلوه په دوه برخو وویشل شو. د شمالي برخې پلازمینه ګرګانج (جرجانیه) ښار و چې د عربانو له خوا اداره کېده او د سویلي برخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلازمینه یې د ((کات)) ښار و چې د خوارزمشاهانو له خوا اداره کېده . تر څو د خوارزمشاهانو مستقل دولت جوړ او په ټول خوارزم باندې مسلط شو (۱۰: ۱۸٦).

۷,۱. د خوارزم شاهانو فتوحات

د غوریانو د واکمنۍ د سقوط پرمهال، سلطان علاوالدین محمد خوارزمشاه په دې بهانه چې دده وراره هندو خان، د غور د ملکانو په دربار کې پناه اخیستې، د غوریانو په قلمرو حمله وکړه؛ له یو لړ جګړو او کشمکشونو وروسته په ٦۱۲ هـ ق کال یې د غور دولت له مینځه یوړ. علاوالدین محمد خوارزم شاه په ٦۱۲ هـ ق کال د هرات او بلخ تر نیولو وروسته غزني ته لښکر کشي وکړه. کله چې نوموړی غزنی ونیوه؛ تاج الدین یلدوز هند ته ولاړ. په دې ترتیب تر سند پورې د افغانستان ټولې سیمې سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه ونیولې او جلال الدین منکبرني یې د افغانستان د حکمران په توګه وټاکه. د چنګیز خان تر یرغل پورې دغه سیمې د خوارزم شاهانو تر واک لاندې وې(۱۱:۸۴۳).

سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه یو ځواکمن پاچا و، چې د چنګیز له یرغل مخکې په ډېرې چټکۍ سره د غوریانو دولت په افغانستان کې، د ترکانو دولت په سمرقند او د قراختایانو ځواکمن دولت په کاشغر کې یې له مینځه یوړل. په دې توګه یې یوه لویه امپراتوري جوړه کړه، چې د سیحون له سیند څخه نیولې تر سند پورې، له عراق څخه نیولې تر اورال او عربو سمندرګی پورې پراخه وه. ده غوښتل چې بغداد کې اسلامي دولت له مینځه یوسي او پخپله د اسلامي دولتونو په سر کې راشي. د خوارزم شاه دغه هوډ د افغانستان په نیولو او د غور د خزانو له لاسته راوړلو وروسته نور هم کلک شو، ځکه چې د غور د پاچاهۍ له دفترونو څخه د بغداد د خلافت لیکونه په لاس ورغلل، چې په هغو کې عباسي خلیفه ناصرالدین الله د افغانستان د غوري دولت او قراختایانو له دولت سره یو نظامي تړون ته هڅولي او د خوارزم شاه پرضد یې لمسولي وو. دا ځکه چې بغداد د خوارزمیانو له ورځ په ورځ زیاتېدونکي ځواک څخه په ویره کې و (۲۷: ۱۵۸).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷,۲. د خوارزم شاهانو د دولت مینځ ته راتګ

د خوارزم شمالي برخه چې ګرګانج (جرجانیه) یې پلازمینه وه، د عربي امیرانو له خوا اداره کېده ، سویلي برخه چې پلازمینه یې د کات ښار و، د خوارزم[1] شاهانو له خوا اداره کېده . خوارزم د آمو دریاب کیڼ او ښي اړخ ته پروت دی؛ نوموړی سیمه د موقعیت په اساس ډېر سیاسي او نظامي اهمیت لري. یو شمیر مؤرخین خوارزمیان ترکان ګڼي. په عمومي توګه په خوارزم شاه د خوارزم حاکم او حکمران ته ویل کېده. په تاریخ کې د خوارزم شاهانو له دریو کورنیو څخه بحث شوی دی، چې د دوی د دوو مخکینو کورنیو حاکمان، محلي حاکمان وو، ډیر د بحث وړ نه دي، ځکه دوی یوازې په خوارزم او د هغه په شاوخوا سیمو کې حکمراني کوله؛ دوی به د پیاوړو ګاونډیو قدرتونو ته خراج ورکاوه او د هغوی تابع وو او د هغوی پواسطه له مینځه ولاړل. نو ځکه دوی ډیر د بحث وړ نه دي. خو د اسلام د مقدس دین له نشر وروسته د خوارزم دولت په دوو برخو وویشل شو، یوه یې شمالي برخه و چې پلازمینه یې ګرګانج و او د عربي حاکمانو له خوا اداره کېده او دویمه یې جنوبي برخه وه چې پلازمینه یې د کات ښار و چې د غیر عربي حاکمانو (خوارزم شاهانو) پواسطه اداره کېده؛ له دې سره سم د خوارزم شاهانو دولت مینځ ته راغی چې د دوی لومړنی مؤسس ابوسعید احمد د محمد زوی و (۴٦: ۹۰).

۷,۳. د خوارزم شاهانو د لومړۍ کورنۍ واکمنان

۷,۳,۱. د ابوسعید احمد واکمني (۳٦۴-۳۴۰هـ ق)

(۳۵۴-۳۳۰ هـ ش)

(۹۷۵-۹۵۱ز)

ابوسعید احمد د محمد زوی له ۳۴۰ هـ ق کال څخه تر ۳٦۴ هـ ق کال پورې حکومت وکړ، له ده وروسته یې زوی ابوعبدالله پاچا شو.

---

[1] د خوارزم شاه نوم د خوارزم د پاچا یا د خوارزم د فرمانروا په مفهوم د خوارزم ملکانو او حکمرانانو ته استعمال شوی دی. خوارزم د اوسنۍ خیوه سیمه ده چې د ازبکستان او ترکمنستان د جمهوریتونو ترمینځ ویشل شوی ده (۲۳: ۹).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷،۳،۲. د ابو عبدالله واکمني (۳۶۴-۳۸۵هـ ق)
(۳۵۴-۳۷۵ هـ ش)
(۹۷۵-۹۹۶ز)

ابو عبدالله خوارزم شاه د نوح له امر پرته د ابوعلي پر لښکرو حمله وکړه؛ ابوعلي يې بندي کړ. نوح د ابوعبدالله په دې عمل په قهر شو او د ابوعبدالله پلازمينې کات ته يې لښکرې ولېږلې. د کات ښار يې ونيو؛ ابوعبدالله يې بندي کړ او د هغه ټولې سيمې يې ونيولې. د کات حکومت يې د جرجانيه حاکم مامون ته انتقال کړ او هغه ته يې د خوارزم شاه لقب ورکړ.

۷،۳،۳. د مامون واکمني (۳۸۵-۳۸۷هـ ق)
(۳۷۵-۳۷۷ هـ ش)
(۹۹۶-۹۹۸ز)

کله چې مامون د نوح پواسطه د خوارزم د حاکم يا خوارزم شاه په توګه وټاکل شو نو د خوارزم شاه لقب يې خپلې کورنۍ ته واړوه. دريم مامون د محمد زوی چې کورنۍ يې د ده په مامونې نامه يادېږي د سامانيانو له خوا د خوارزم والي و، دې له ابوعبدالله خوارزم شاه سره وجنګيده او بريالی شو، د خوارزم شاه لقب يې په ۳۸۵ هـ ق خپلې کورنۍ ته واړوه. دده يوه لور د سلطان محمود غزنوي مانديه وه. په ۳۸۷ هـ ق کې مړ شو. له ده وروسته يې زوی ابوالحسن علي پرتخت کښيناست (۱۱: ۳۴۷).

۷،۳،۴. د ابوالحسن علي واکمني (۳۸۷-۳۹۰هـ ق)
(۳۷۷-۳۸۰ هـ ش)
(۹۹۸-۱۰۰۱ز)

د ساماني دولت، له ضعيفه کېدو وروسته دوی د ترکستان د خانانو او محلي حاکمانو تابع شول. کله چې سلطان محمود غزنوي ماورالنهر ته راغی، د هغه سره يې دوستي وکړه او د سلطان محمود خور يې په نکاح کړه (۲۳: ۱۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷,۳,۵. د ابوالعباس واکمني (۴۰۷-۳۹۰هـ ق)

(۳۹۷-۳۸۰ هـ ش)

(۱۰۱۸-۱۰۰۱ز)

له ابوالحسن وروسته د مامون زوی د محمد لمسی او د ابوالحسن ورور ابوالعباس د خوارزم پاچا شو، یا د جرجانیه د والي په توګه وټاکل شو. نوموړی یو محلي حاکم و؛ د سلطان محمود غزنوي سره یې ښې اړیکې درلودې. په ۴۰۷ هـ ق کال ابوالعباس په کورني اړودړو کې ووژل شو او پرځای یې ابوالحارث د ابوالحسن علي زوی پاچا شو. ابوالعباس یو علم پالونکی سړی و، چې د هغه مهال د نړۍ ډیر نامتو عالمان لکه ابن سینا بلخي او ابو ریحان البیروني، ابو سهیلي او ابوالخیر د هغه په دربار کې وو، چې د همدی په نوم یې علمي کتابونه لیکل، د بیلګې په توګه امام ابو منصور نعلبي ((الطوایف و الظوایف)) د همدی په نوم ولیکه، ابو العباس هم لکه د خپل ورور ابوالحسن په شان د سلطان محمود غزنوي خور په نکاح کړی وه (۲۷:۱۵۷).

۷,۳,٦. د ابوالحارث محمد واکمني (۴۰۸-۴۰۷هـ ق)

(۳۹۸-۳۹۷ هـ ش)

(۱۰۱۹-۱۰۱۸ز)

کله چې ابوالحارث د ابوالعباس پر ځای د خوارزم د حاکم په توګه وټاکل شو، سلطان محمود غزنوي د ابوالعباس د بدلې اخېستلو او د خپلې خور د ساتنی په بهانه، خوارزم ته لښکر کشي وکړه. د هزار آسپ په سیمه کې یې د خوارزم لښکرو ته ماتې ورکړه. په ۴۰۸ هـ ق کال جرجانیه ته داخل شو او د مامون (ابوالحارث محمد) د کورنۍ غړي یې بندیان کړل او التون نتاش یې چې د سلطان محمود حاجب (دربار وزیر) و د خوارزم د حاکم په توګه وټاکه او د خوارزم شاه لقب یې ورکړ. په دې ترتیب د خوارزم شاهانو د لومړی کورنۍ د پاچاهي دوره پای ته ورسیده (۲۳:۱۰).

د خوارزم شاهانو لومړنۍ کورنۍ یعنی مامونیان څخه لاندې کسانو واکمني وکړه

۱. ابوسعید احمد بن محمد (۳٦۴-۳۴۰هـ ق)

(۳۵۴-۳۳۰ هـ ش)

(۹۷۵-۹۵۱ز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲. ابو عبدالله محمد د ابوسعید احمد زوی (۳۶۴-۳۸۵هـ ق)
(۳۵۴-۳۷۵ هـ ش)
(۹۷۵-۹۹۶ز)

۳. مامون د محمد زوی (۳۸۵-۳۸۷هـ ق)
(۳۷۵-۳۷۷ هـ ش)
(۹۹۶-۹۹۸ز)

۴. ابوالحسن علي د مامون زوی (۳۸۷-۳۹۰هـ ق)
(۳۷۷-۳۸۰ هـ ش)
(۹۹۸-۱۰۰۱ز)

۵. ابوالعباس مامون د مامون زوی (۳۹۰-۴۰۷هـ ق)
(۳۸۰-۳۹۷ هـ ش)
(۱۰۰۱-۱۰۱۸ز)

٦. ابوالحارث محمد د علي زوی او د مامون لمسی (۴۰۷-۴۰۸هـ ق)
(۳۹۷-۳۹۸ هـ ش)
(۱۰۱۸-۱۰۱۹ز)

ددې کورنۍ اخرنی واکمن ابوالحارث و (۴٦: ۹۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷,۴. د خوارزم شاهانو دویمه کورنۍ

۷,۴,۱. د التون نتاش واکمني (۴۲۳-۴۰۸هـ ق)

(۴۱۳-۳۹۸ هـ ش)

(۱۰۳۵-۱۰۱۹ز)

کله چې سلطان محمود غزنوي خوارزم ونیو، په ۴۰۸ هـ ق کې التون نتاش یې د خوارزم د حاکم په توګه وټاکه او د خوارزم شاه لقب یې ورکړ. د التون نتاش په مقرریدو سره د خوارزم شاهانو د دویمې کورنۍ واکمني پیل شوه. التون نتاش د عمر تر پایه (۴۲۳هـ ق) د خوارزم حاکم پاتې شو او د سلطان محمود غزنوي او د هغه د زوی سلطان مسعود تابع و. التون نتاش هم د خوارزم شاه په نوم یادیده، تر څو چې مړ شو او پر ځای یې زوی هارون د خوارزم شاهانو واکمن شو.

۷,۴,۲. د هارون واکمني (۴۲۵-۴۲۳هـ ق)

(۴۱۵-۴۱۳ هـ ش)

(۱۰۳۷-۱۰۳۵ز)

هارون هم د خپل پلار په څېر د غزنویانو تابع و او د واکمنۍ د پراختیا دپاره یې هیڅ ونکړل یوازې پخپله پلازمینه کې د چارو په سمون بوخت و. هارون په ۴۲۵ هـ ق کې مړ شو. دده له مړینې وروسته یې ورور اسمعیل خندان د التون نتاش زوی پاچا شو.

۷,۴,۳. د اسمعیل خندان واکمني (۴۲۹-۴۲۵هـ ق)

(۴۱۸-۴۱۵ هـ ش)

(۱۰۴۰-۱۰۳۷ز)

اسمعیل خندان هم د خوارزم په پلازمینه کې خپل حاکمیت ته دوام ورکړ، خو دده په وخت کې هم دوی استقلال ته ونه رسیدل، بلکه د سلجوقیانو له واکمنانو سره مخ شول. دده پرځای شاه ملک واک ته ورسید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷,۴,۴. د شاه ملک واکمني (۴۳۴-۴۲۹هـ ق)

(۴۲۲-۴۱۸هـ ش)

(۱۰۴۴-۱۰۴۰ز)

د شاه ملک د حاکمیت پرمهال نوموړي کورنۍ خپل حاکمیت د سلجوقیانو په مقابل کې له لاسه ورکړ او د طغرل بیک پواسطه خوارزم ونیول شو له دې وروسته خوارزم د سلجوقیانو د واکمنۍ پورې وتړل شو.

د خوارزم شاهانو د دویمې کورنۍ د واکمنانو د واک موده په لاندې ډول ده.

۱. التون تاش (۴۲۳-۴۰۸هـ ق)
(۴۱۳-۳۹۸ هـ ش)
(۱۰۳۵-۱۰۱۹ز)

۲. هارون د التون تاش زوی (۴۲۵-۴۲۳هـ ق)
(۴۱۵-۴۱۳ هـ ش)
(۱۰۳۷-۱۰۳۵ز)

۳. اسمعیل خندان د التون تاش زوی (۴۲۹-۴۲۵هـ ق)
(۴۱۸-۴۱۵ هـ ش)
(۱۰۴۰-۱۰۳۷ز)

۴. شاه ملک (۴۳۴-۴۲۹هـ ق)
(۴۲۲-۴۱۸هـ ش)
(۱۰۴۴-۱۰۴۰ز) (۴۶:۹۱).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷,۵. د خوارزم شاهانو درېيمه کورنۍ

۷,۵,۱. د انوشتگين واکمني (۴۷۰-۴۹۰هـ ق

(۴۵٦-۴۷٦ هـ ش)

(۱۰۷۸-۱۰۹۸ز)

انوشتگين د بلکاتگين له خوا اخېستل شوی غلام و. په لومړيو وختونو کې دده دنده د جامو او رختونو وينځل او ساتنه وه. ده له مختلفو سيمو څخه عوايد راټولول. د ملک شاه سلجوقي له خواد خوارزم شاه په لقب د خوارزم د حاکم په توگه وټاکل شو. نوموړی د خوارزم شاهانو د درېيمې کورنۍ بنسټ ايښودونکی گڼل کيږي. تر ۴۹۰ هـ ق کال پورې د خوارزم حاکم و خو په ۴۹۰ هـ ق کال کې مړ شو. دده له مړينې وروسته د هغه زوی قطب الدين محمد د خوارزم د حاکم په توگه وټاکل شو(۴٦:۹۱).

۷,۵,۲. د قطب الدين محمد واکمني (۴۹۰-۵۲۲هـ ق

(۴۷٦-۵۰۷ هـ ش)

(۱۰۹۸-۱۱۲۹ز)

قطب الدين محمد د خپل پلار انوشتگين غرجه له مړينې وروسته د خراسان د حاکم له خوا د خوارزم د حاکم په توگه وټاکل شو. نوموړی د ملک شاه د زوی سلطان سنجر له خوا په ۴۹۰ هـ ق په دنده وگمارل شو. قطب الدين محمد د خوارزم شاهانو د درېيمې کورنۍ اصلي بنسټ ايښودونکی بلل کيږي. ځکه چې ده ته ډېر صلاحيتونه ورکړ شوی ول خو د عمر تر اخره پورې د سلطان سنجر تابع و او په کال کې به يې يو ځل خپل زوی اتسز د سلطان سنجر دربار ته لېږه. د نوموړي له مړينې وروسته د هغه زوی علاوالدوله اتسز واک ته ورسيد (۲۳: ۱۴).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷,۵,۳. د اتسز واکمني (۵۵۱-۵۲۲هـ ق)

(۵۰۷-۵۳۵ هـ ش)

(۱۱۲۹-۱۱۵۸ز)

اتسز هم د سلطان سنجر له خوا د خوارزم د حاکم په توګه وټاکل شو او د خوارزم شاه لقب یې تر لاسه کړ. ده په سر کې لوړ خیالونه درلودل، استقلال یې اعلان کړ، په ۵۳۳ هـ ق یې په خپل نوم سکه ووهله او د خوارزم شاه نوم یې له خطبې څخه لیرې کړ. اتسز د خوارزم شاهانو په کورنیو کې لومړی پاچا و چې د آزادۍ او استقلال بیرغ یې پورته او له سلطان سنجر سره یې جګړه وکړه، که څه هم په جګړه کې یې ماتې وخوړه، خو غزه ترکان یې د سنجر پر ضد ولمسول. غزه ترکانو د افغانستان سلجوقي دولت له مینځه یوړ. له همدې نیتې وروسته د خوارزم پاچاهانو په مستقله او ازاده توګه حکمرانې کوله، د هرات حاکم علي چتري د اتسز په مقابل کې بغاوت وکړ، ده هغه رعیت کړ، خو سنجر له سقوط وروسته د ټول ترکستان او جند واکمنی دده تر ولکې لاندې راغلل (۷:۲۰۰).

اتسز یو عادل پاچا و او په دربار کې یې عالمان او شاعران اوسېدل. هغوی دده په مدحه کې ډیر شعرونه ویلي دي . دده د دربار له مشهورو شاعرانو څخه یو هم سیدالدین محمد وطوط دی چې په عربي او دري ژبې یې دده ستاینه کړې ده او خپل کتاب حد ایق فی دقایق الشعر یې دده په نامه ولیکه. نوموړی په ۵۵۱ هـ ق کال د قوچان په سیمه کې مړ شو (۴۶: ۹۲).

۷,۵,۴. د ایل ارسلان واکمني (۵٦۷-۵۵۱هـ ق)

(۵۵۱-۵۳۵ هـ ش)

(۱۱۵۸-۱۱۷۳ز)

د اتسز له مړینې وروسته د هغه زوی ایل ارسلان په ۵۵۱ هـ ق کال د رجب په درېیمه پاچا شو. ایل ارسلان دقرخطایانو او قبچاق له محلي حاکمانو سره روغه وکړه. د سنجر پاتې شونې یې له خراسان څخه وشړل، بیا هم دده د واکمنۍ پر مهال خراسان او ماورالنهر د جګړو میدان وګرزید. څو په ۵٦۷ هـ ق کال مړ شو (٦: ۵٦۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاضي منهاج سراج جوزجاني د ایل ارسلان د واکمنۍ په اړه داسې نظر لري: نوموړی لوی پاچا و د پلار له مړینې وروسته پرتخت کېیناست، د پلار د واکمنۍ ټولې سیمې ونیولې او خلکو سره یې نیک برخورد کاوه. د واکمنۍ شاوخوا سیمې یې په هره طریق چې امکان یې درلود ونیولې او ساتنه یې ترې وکړه... له چا سره چې لازم و، سوله یې وکړه. ډېر موده یې واکمنۍ وکړه، کله چې مړ شو، له ده څخه دوه زامن یعنی سلطان علاوالدین تکش او سلطان شاه محمود پاتې شول (۷: ۳۰۰).

۷,۵,۵. د سلطان شاه ابوالقاسم محمود واکمني (۵٦۸-۵٦۷هـ ق)

(۵۵۲-۵۵۱ هـ ش)

(۱۱۷۴-۱۱۷۳ز)

ایل ارسلان دوه زامن درلودل، یو یې تکش نومیده، چې د پلار د مړینې پرمهال د جند حاکم و او بل یې محمود نومیده چې د پلار له مړینې وروسته د هغه پرځای د سلطان شاه ابوالقاسم محمود په نوم پاچا شو. تکش تر سلطان شاه مشر و؛ د خپل کشر ورور پاچاهي یې قبوله نه کړه او مخالفت یې پیل کړ. د قراختطائیانو په مرسته یې سلطان شاه ابوالقاسم محمود ته ماتې ورکړه. سلطان شاه د مرستې د ترلاسه کولو لپاره د سلطان غیاث الدین غوري دربار ته راغی ، مگر پخپله موخه کې څکه بریالی نه شو چې د غور پاچا له سلطان تکش سره د نه لاس وهنې تړون لاسلیک کړی و (۲۳:۱٦).

سلطان شاه ابوالقاسم چې د غور د پاچا له مرستې ناامیده شو، ماورالنهر ته ولاړ؛ د ماورالنهر محلي حاکم خطاله خان ورسره مرسته وکړه، نوموړی بیرته خراسان ته راغی او خراسان یې له غزه ترکانو څخه وژغوره. وروسته یې په مروه کې دارالملک جوړ کړ. د هرات حاکم ملک بهاوالدین طغرل هم له ده سره ملگری شو. دوی به پر غور بریدونه کول. غیاث الدین د غور او بامیانو لښکرې سره راغونډې کړې او شپږ میاشتې جگړه یې وکړه؛ په پای کې د غور د واکمن سلطان غیاث الدین لښکری له مرغاب پورې وتلی او ملک بهاوالدین یې مړ کړ او سلطان شاه ابوالقاسم ته یې هم ماتې ورکړه سلطان شاه بیرته مروې ته وگرزید؛ زهر یې وخوړل او په ۵۸۹ هـ ق کې مړ شو (۱۰: ۱۸۸).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷,۵,٦. د سلطان علاوالدين تکش واکمني (۵۹٦-۵٦۸هـ ق)

(۵۷۹-۵۵۲ هـ ش)

(۱۲۰۱-۱۱۷۴ز)

سلطان علاوالدين تکش د ايل ارسلان زوی، له خپل ورور سلطان شاه ابوالقاسم محمود سره له سولې وروسته د تاج په سر کولو مراسم ترسره کړل او د خپلو نيکونو برخلاف يې د سلطان لقب چې د ملک له لقب سره يې ډير توپير درلود، غوره کړ. د قبچاق او خطاله له قبيلو سره يې روغه وکړه. سلطان تکش ختيځ لورې ته لويه لښکر کشي وکړه چې کله به بريالې او کله به يې ماتې وخوړه. نوموړی د خوارزم شاهانو واکمنۍ ته پراختيا ورکړه؛ په افغانستان کې تر هلمند پورې سيمې يې ونيولې. د سنجر وراره درېيم طغرل ته يې ماتې ورکړه. اصفهان، ری ، مازندران، فارس او همدان ښارونه يې ونيول. د بغداد خلافت يې وګواښه. د بغداد خلافت خپل دوه تنه سفيران (ابن ربيع او ابن الخطيب) د غور فيروز کوه دربار ته راواستول؛ سلطان غياث الدين ته يې د سلطان تکش څخه ګيله وکړه (۱۰: ۱۸۹).

په درېيم طغرل باندې د سلطان تکش بريالیتوب، دده شهرت لاپسې زيات کړ. تکش په ۵۹۲ هـ ق کې عراق ته ولاړ او د عباسي خليفه لښکرو ته يې ماتې ورکړه، دويم ځل يې بيا پر عراق حمله وکړه؛ عباسي خليفه د بغداد د ساتنې په خاطر عراق او خراسان رسماً تکش ته ورکړل؛ د هغه زوی ته يې د قطب الدين لقب ورکړ. سلطان تکش په ۵۹٦ هـ ق کال د روژې په مياشت کې له نيشاپور څخه د خوارزم په لورې را روان شو چې مړ شو(۱۷:۲۳).

سلطان علاوالدين تکش د خوارزم د لويو پاچاهانو له جملې څخه و؛ نوموړی يو عالم او سياستمدار و؛ د جګړې په فن کې يې پوره مهارت درلود، همدا لامل و چې په خپل ورور ژر بريالی شو؛ په درېيم طغرل او عباسي خليفه باندې دده بريالیتوب دده شهرت ډير زيات کړ. سره له دې چې دده ډير وخت په جګړو کې تير شو ، خو بيا هم دده په دربار کې عالمان او شاعران اوسيدل او ده هغوی هڅول؛ تکش د علم په برخه کې د پام وړ خدمتونه وکړل. سلطان علاوالدين تکش د ايل ارسلان زوی يو لوی پاچاو، هغه له علم، هنر او موسيقي څخه ډير خوند اخيسته. د خوارزم شاوخوا سيمې يې د جګړې او سولې پواسطه ونيو (۷: ۳۰۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷،۵،۷. د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه واکمني (۵۹۶-۶۱۷هـ ق)
(۵۷۹-۵۹۹ هـ ش)
(۱۲۰۱-۱۲۲۱ز)

د سلطان تکش خوارزم شاه زوی، سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د قطب الدین په لقب په ۵۹۶ هـ ق کال د پلار پر تخت کښیناست؛ خپل ورور علي شاه يې د نیشاپور د حاکم په توګه وټاکه. د غور او غزني دربار ته يې سفیران واستول او د ښو اړیکو د ټینګیدو غوښتونکی شو. وروسته له دې د خوارزمشاهي دولت د پراختیا په فکر کې شو. ملک عزالدین خرمیل له ده سره یوځای شو. له یولس میاشتو کلابندۍ وروسته يې بلخ او هرات ونیول. ګوره خان ده ته غاړه کښیښوده. د عراق او اذربایجان هیوادونه يې ونیول. په ۶۱۲ هـ ق کال يې غزني ته لښکر کشي وکړه؛ تاج الدین یلدوز يې له غزنی څخه وشړلو او د واکمني سرحدات يې سند پورې وغځول او جلال الدین منکبرني يې د افغانستان د حکمران په توګه وټاکه (۱۰: ۱۸۹).

په لویدیځ کې د فارس د اتابکانو او اذربایجان واکمنی یو پر بل پسې له مینځه یوړلې او د واک لاندې سیمې يې د خوارزم شاهي دولت پورې وتړلې. په ختیځ کې یوازې د قراختائیانو دولت په ترکستان کې دده په مقابل کې پاتې و؛ قراختائیانو چې بودایي او کنفوچیوس مذهبونه درلودل، په مسلمانانو يې ډیر ظلمونه کول. د بخارا او سمرقند مسلمانانو سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه ته چې د مسلمانانو لوی سلطان و، شکایت وکړ. سلطان علاوالدین له ترکستان او کاشغر څخه تیر شو، څو ځله يې ګوره خان قراختائي ته ماتې ورکړه، په وروستي ځل له ګوره خان سره د جګړې او قطعي ماتې په خاطر د نایمن د قبیلې له پاچا کوچلک خان سره چې د قراختائیانو په ختیځه سیمه کې يې واکمني کوله او د عیسوي دین لاروې و، اتحاد وکړ. ددې اتحاد په پایله کې دوی وتوانیدل چې د قراختائیانو د پاچاهي پلازمینه د اترار ښار چې د سیحون د سیند په خوا کې موقعیت لری په ۶۰۷ هـ ق کال ونیسي او پخپله د قراختائیانو پاچا د کوچلک خان پواسطه ونیول شو او بندي شو (۹۴:۴۶).

د ګوره خان قراختایي له بندي کېدو وروسته د سلطان محمد خوارزم شاه او کوچلک خان ترمینځ د ګوره خان د سیمو په ویش باندې اختلاف پیدا شو. سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه څو ځله د کوچلک خان دربار ته هئیتونه ولیږل خو يې مثبته پایله ورنکړه. د یو قوي لښکر سره د کوچلک خان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلازمینې په لورې یې حرکت وکړ؛ د هغه د لښکر مالونه یې لوټ کړل، خو له دې ویرې چې کوچلک خان د ماورالنهر په شمالي ولایتونو حمله ونکړي نو له دې امله د هغه له مقابلی څخه تیر شو. د کوچلک خان او سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه ترمینځ د کړکیچ له کمیدو وروسته یې د لویدیځ خواته مخه کړه. فارس او اذربایجان یې بیا ځلی ونیول؛ د بغداد د نیولو په فکر کې شو، په ٦١٢ هـ ق کال یې د بغداد په لورې حرکت وکړ. مګر د هوا د خرابوالی او د مغولانو د تعرض له ویرې د اسداباد له کوتل څخه بیرته راوګرزید او د بغداد له نیولو څخه یې ډډه وکړه. په ٦١٢ هـ ق کال د ژمې په موسم کې سیحون ته نږدې د جندله ښار څخه د قرغیز په دښته کې د قبچاق د قبایلو د رعیت کولو په غرض یې د خپل لښکر سره حرکت په حال کې وو، چې په نوموړی دښته کې د چنګیز د زوی (جوجي) د لښکرو یعني یوه ډله مغولو سره مخامخ شو. جوجي له جګړې څخه ډډه کوله او استدلال یې کاوه چې د لښکر سره دې خواته د نوموړي له راتګ څخه د هغه موخه د یاغیانو رعیت کول و، نه د خوارزم شاهانو سره جګړه. خو سلطان محمد خوارزم شاه قبوله نکړه ، ویل یې چې زمونږ لپاره ټول کفار یو شان دی نو د جوجي په لښکرو یې حمله وکړه . د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه زوی جلال الدین په ډیرې سختۍ او زړورتیا سره جګړه کوله. جوجي خان له دې ویرې چې د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه له خوا بندي نه شي نو د شپې له خوا یې اورونه بل کړل او په پټه یې شاه ته تګ پیل کړ. خوارزم شاه په دې جګړه کې هم بریالی شو او له دې ځایه سمرقند ته ولاړ (۴٦ :۹۵).

سلطان علاوالدین محمد خوارزمشاه د تکش زوی، د خوارزم شاهانو یو ځواکمن پاچا و، چې د زده کړو لرونکی و، چې د چنګیز خان له یرغل څخه مخکې په ډیرې چټکې سره د غوریانو حکومت په افغانستان کې، د ترکانو دولت په سمرقند کې او د قراختایانو ځواکمن دولت په کاشغر کې له مینځه یوړل او یوه لویه امپراتوري یې جوړه کړه، چې د سیحون له سیند څخه نیولی تر سند پورې، له عراق څخه نیولی تر اُرال او عربو سمندرګې پورې پراخه وه. سلطان محمد خوارزم شاه په دې قلمرو باندې قانع نه و، هغه غوښتل تر بین النهرین پورې دده واکمنۍ ورسیږي او د بغداد اسلامي خلافت له مینځه یوسي او په خپله د ټولو اسلامي پاچاهانو په سر کې راشي. د خوارزم د دولت دغه هوډ د افغانستان له نیول کېدو او د غور د خزانو د ترلاسه کولو وروسته نور هم کلک شو، ځکه د غوریانو د پاچاهي له دفترونو څخه د خلافت لیکونه په لاس ورغلل، چې په هغو کې د بغداد د خلیفه الناصرالدین الله د افغانستان د غوري دولت له قرختایي دولت سره یو نظامي تړون ته هڅولی و او د خوارزم شاهانو پرضد

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لمسولی و. لامل یې دا وه چې د بغداد دولت د خوارزمیانو له ورځ په ورځ زیاتېدونکی ځواک څخه په ویره کې و. سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه چې کله د ایران، ماورالنهر او افغانستان له چارو وزگار شو، فقهاو څخه یو فتوا ترلاسه کړه، چې په هغې کې راغلی و، چې الناصرالدین د بغداد خلیفه له سلطان محمد خوارزم شاه چې د اسلام خدمت گار دی مخالفت کوي، په داسې حال کې چې اسلامي خلافت د حسیني ساداتو حق دی. دغه حق یې غصب کړی دی. خوارزمشاه دغه فتوا بهانه کړه، په ۱۲۱۷ ز کال کې د مسلمانانو د خلیفه نوم له خطبې څخه وغورځاو او له خپلې اردو سره د بغداد د نیولو او اسلامي خلافت د نړولو لپاره د بغداد په لوري روان شو. ژمی ژر راورسید اوسلطان د ایران په همدان کې له کلک ژمی او بدې یخنۍ سره مخامخ شو. ډیر عسکر یې مړ شول. د بغداد له نیولو څخه تیر شو او ماورالنهر ته راستون شو. چې د خطر ناک دښمن په مقابل کې دفاع وکړي، هغه دښمن چې سلطن خپله جگړې ته اړ ایستلی و. د هغه سوداگر او سفیر یې ورته وژلی و. دا ځکه چې سلطان له پخوا د چین د هیواد د نیولو هوډ درلود او چنگیز یې مخې ته خنډ باله. څومره چې دده د دربار مشرانو ورته مشوره ورکړه، خو نوموړی له چین او ترکستان څخه د راغلو قصه ویونکو څخه به د چین د حالاتو پوښتنې کولې، او د چین د نیولو اراده یې کړی و (۲۷:۱۵۸).

سلطان علاوالدین خوارزم شاه د وضعیت د معلومولو په موخه سید اجل بهاوالدین د چنگیز خان دربار ته د سفیر په توگه ولیږه، دغه سفیر په لار کې پیکینگ ته نږدې د طمغاج په سیمه کې د چنگیز خان په لاس د وژل شویو مړیو د هډوکو غونډېدل ولیدله او همدارنگه یوه توره او غوړه ځمکه یې ولیده چې په هغې باندې د وژل شویو خلکو د بدن غوړي ښکاریدل. همدارنگه دغه سفیر د شمالې چین د پاچا وزیر او زوی یې ولیدل، چې چنگیز خان نیولې و او د چنگیز خان په دربار کې بندیان وو. دغه سفیر (سید اجل بهاوالدین) خپلې لیدنې او کتنې سلطان ته وویلې او د سلطان محمد خوارزم شاه خپل څارگر (جاسوس) هم ده ته د چنگیز خان د پوځ د عسکرو او ژوند په اړه پوره معلومات ورکړی و. خو سلطان علاوالدین ورته اهمیت ورنکړ. چنگیز خان د سلطان محمد خوارزم شاه د سفیر ښه هرکلی وکړ، خو د سلطان محمد خوارزم شاه حاکم غایر خان د سیاسي نړۍ د اصولو برخلاف د هغه رالیږل شوی کاروان مالونه چور او سفیران یې ووژل، په پایله کې د دوی اړیکې په دښمني بدله شوه(۲۷:۱۵۹).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵,۷,۱.۷. سلطان علاوالدين محمد خوارزم شاه او د چنگيز سره د هغه اړيکې

د چنگيز خان[1] د واکمنۍ پرمهال، سلطان علاوالدين محمد خوارزم شاه د افغانستان ډيرې سيمې نيولې وې. دا مهال په افغانستان کې د غوريانو ستره امپراتوري له مینځه تللې وه. د افغانستان ډيرې سيمې د سيمه ايزو حاکمانو او ملکانو له خوا اداره کېدلې. چنگيز خان (تموچن) د يسوګای بهادر زوی په منګوليا کې يوه امپراطورى جوړه کړې وه. سلطان علاوالدين محمد خوارزم شاه هم له اورګنج څخه پر ماوراالنهر، افغانستان او ايران حکمراني کوله. دغه فتوحات او برياليتوبونه چې په مرکزي اسيا کې دده په برخه شوي وو، نو ځکه د چين د نيولو په فکر کې شو. علاوالدين محمد خوارزم شاه غوښتل چې د مغولو (چنګيز خان) له زور او قوت څخه خبر شي، په همدې خاطر يې يو هئيت د سيد اجل بهاوالدين رازي په مشرۍ چين ته واستوه. چنګيز خان چې په پيکنګ (چين) کې حکمراني کوله، د خوارزم شاه هئيت يې خپل حضور ته ومانه او له دوی يې تود هرکلی وکړ. د ليدنې په پای کې هئيت ته يې پيغام ورکړ چې سلطان علاوالدين محمد خوارزم شاه د لويديځ حکمران او خپل ځان (چنګيز خان) د ختيځ حکمران ګڼي. هيله ده چې د دواړو ترمينځ سوله ايزه اړيکې ټينګې شي، د دواړو هيوادونو ترمينځ سوداګريزې اړيکې پراختيا پيدا کړي، دواړه لوري يو د بل محصولاتو ته اړتيا لري. د اسلامي هيواد سوداګر هم د دواړو ترمينځ د سوداګريزه اړيکو د پراختيا پلوی و. ځکه هغوی له چين سره د سوداګريزو مالونو تبادلې ته ډير ليواله وو. په پايله کې د دواړو هيوادونو سوداګريز تړون لاسليک شو. د دې تړون له لاسليک وروسته يو ځل د مغولو د سوداګرو يو کاروان چې شمير يې له ۴۵۰ څخه تر ۵۰۰ تنو پورې رسيده. ډير قيمتي مالونو لکه طلا، نقره، وريښم، قيمتي رخت، مشک او کريمه ډبرې ورسره وې. کله چې دوی د اترار ښار ته چې د خوارزم شاهانو لومړنی سرحدي ښار و، راورسيدل، د اترار حاکم غاير خان چې د سوداګرو مالونو ته يې سترګې پټې کړې وې، سوداګر يې خوارزم شاه ته جاسوسان معرفي کړل او هغو يې ووژل. له دې سوداګرو څخه يو تن ژوندی پاتې شو، نوموړی ځان د چنګيز خان دربار ته ورساوه او د سوداګرو احوال يې هغه ته بيان کړ. چنګيز خان يو هئيت د سلطان

---

[1] چنگيز خان په ۵۴۹ هـ ق کال په مغولستان کې زيږيدلی دی. دده پلار يسو ګای بهادر د مغولو د قبيلو څخه د قيات د قبلې رئيس و. د چنګيز خان نيکونه او د هغوی لاس لاندې قبلې له ډير پخوا څخه د شمالي چين امپراطورانو ته خراج ورکاوه او د هغوی تابع وو. مغولانو خراج ورکول يو ډول غلامي ګڼله، ځو ځله يې د ځان د خلاصون لپاره اقدامات وکړل، خو لومړی کس چې د ازادۍ په اخيستلو برياله شو د چنګيز خان پلار يسو ګای بهادر و. نوموړی چې يو هوښيار سړی و د غلامۍ کړۍ يې د خپل قوم له غاړې څخه ليرې کړ او استقلال يې اعلان کړ او د دولت بنسټ يې کيښود، چې د هغه زوی چنګيز خان د واکمنۍ پرمهال دغه دولت خپل لوړ پړاو ته ورسيد او يوه لويه امپراتوري يې جوړه کړه (۱۰۰: ۴۶).

(c) ketabton.com: The Digital Library

علاوالدین محمد خوارزم شاه دربار ته راولیږه. د غایر خان ددې عمل پوښتنه یې او هم یې د غایر خان د سپارلو غوښتنه وکړه. څرنګه چې غایر خان له یوې خوا د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د مور ترکان خاتون[1] له خپلوانو څخه و، له بلې خوا هغه فوځي قوماندانان چې د علاوالدین محمد خوارزم شاه شاوخوا کې دنده اجرا کوله د غایر خان د خپلوانو له جملی څخه وو. په دې وجه سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه مجبور شو چې چنګیز خان ته د رد ځواب ورکړي، مګر سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د سیاست د اصولو برخلاف د چنګیز خان رالیږلی هئیت وواژه. په دې ډول ده په دې کار سره په راتلونکې کې د اسلامي هیوادونو لپاره ډیرې ستونزې پیدا کړی(۹۶:۴۶).

په داسې حال کې چې د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه نظامي جاسوس نوموړی ته د چنګیز خان د جګړیز ځواک په هکله په لاندې توګه یو ګزارش ورکړی و. د چنګیز خان د لښکر هر سرتیری خپل ځان ته جامه جوړوي او هر سرتیری ځانته وسله پیدا کوي، د پوځ له څارویو غوښه او شیدی چمتو کوي او خوري یې؛ لنډه دا چې د پوځ څخه بهر هیڅ شئ ته اړ نه دي. څاروي یې د پراخې سارا په وښو او ګیا ماړه دي. دغه ډول لښکر په سختیو کې کلک او په ناوړه حالت کې صبرناک او مطیع وي او که سوبه ومومي هر څه غنیمت کوي او ساکښ ژوندي نه پریږدي. خو له دې معلوماتو سره سره سلطان علاوالدین چې ځان په رسمي توګه په منبرونو او خپرونو کې (ظل الله في الارض) او ثاني سکندر بللی و، له خپل دغه خیال یعنی د هیوادونو د نیولو له فکر څخه او د چنګیز خان د له مینځه وړولو له پلان څخه نه اوښت. دا په داسې حال کې و چې چنګیز خان په پیل کې د خوارزم له لوی امپراتوري سره د جګړې فکر نه درلود، بلکی غوښتل یې چې د سلطان په سیمه کې سوداګري ته وده ورکړي (۲۷: ۱۵۹).

---

[1] ترکان خاتون : سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د خپل پلار له مړینې وروسته د خپلې مور ترکان خاتون پواسطه واک ته ورسید. ترکان خاتون یو سیاستمداره، باتدبیره، عیاشه ، وینه تویونکی او زړه وره ښځه وه. په چارو کې د هغې مداخله د سلطان محمد خوارزم شاه د سقوط زمینه برابره کړه. قاضي منهاج سراج جوزجاني په خپل کتاب طبقات ناصري کې لیکي چې سلطان علاوالدین تکش د قبچاق د یو خان (قدرخان) لور وه په نکاح کړه چې وروسته بیا ترې یوه لویه ښځه جوړه شوه او په نړۍ کې یې نوم پاتې شو (۷: ۳۰۰) . ټول خپلوانو یې د دولت په مهمو څوکیو کې مقرر کړل . کوم بندیان چې علاوالدین محمد خوارزم شاه له جګړو څخه راوړل، ترکان خاتون به هغوی د جیحون په اوبو کې اچول تر څو زوی یې له تکلیف څخه خلاص شي . سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه ددې له فرمان څخه د سرغړونې توان نه درلود (۲۱:۲۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنګیز خان د سلطان محمد خوارزم شاه له خوا د سوداګرو او هیئت په وژنه ډیر په قهر شو. له دوه سوو زرو لښکرو سره د توپاني سیلاب په څېر د خوارزم پر هیواد راوخوت؛ تر شاه یې یو میلیون ملاتړ کوونکی هم درلودل. د چنګیز خان لښکر له سیحون څخه راتیر شو او د سلطان محمد خوارزمي لښکرو ته یې ماتې ورکړه. په یو داسې زور او وحشت سره چې په تاریخ کې سارې نه لري. د اسلامي هیوادونو ودان ښارونه لکه بخارا، سمرقند، خجند، جند او نور یې په ډیر دهشت سره وران او وګړي یې ووژل. په ٦١٧ هـ ق کال خوارزم شاه له ماتې وروسته له جیحون څخه راتیر او په بلخ کې میشت شو؛ وروسته بیا طوس ته وتښتیده، تر واک لاندې ښارونه یې ټیټو امیرانو ته وسپارل ترڅو د چنګیز خان مقابله وکړي. سیستان یې امیر زنګي بن حفض ته، تخارستان یې امیر سرهنګ سام ته ، د بامیانو کلا یې امیر عمر باوري ته، پیښور او غزني یې ملک اختیار الدین خرپوست ته، ملک حسام الدین سرزراد ته، د غور نوری کلاګانی یې ملک قطب الدین حسن ته، د هرات د کالیون کلا یې اختیار الملک دولت یار ته، هرات یې شمس الدین جوزجاني ته، د غرجستان فیوار یې پهلوان اصیل الدین نیشاپوري، د تالقانو نصرت کوه یې د ملک شمس الدین اتسز باوري کسانو ته، د جوزجان ګرزیوان یې د الغ خان خدمتګار ته ، فیروز کوه ښار یې مبارزالدین سبزاواري (شینډنډې)، تولک کلا یې امیر حبشي ته وسپارلو. خو د چنګیز خان لښکری د جبه ستایي او تفاجار تر مشری لاندې د ٦١٧ هـ ق کال په لومړی خور (ربیع الاول) کې له جیحون څخه راپورې وتې؛ د بلخ تر نیولو وروسته د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د نیولو په خاطر یې د هرات لاره ونیوله. د هرات امین الملک یې کلابند کړ. د خلکو له وژنی وروسته یې ډیر ژر ځان طوس ته ورساوه. خو سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه په ډیرې ناهیلی سره د ابسکون ټاپو ته وتښتید، چې وروسته د ٦١٧ هـ ق کال د کوچني اختر(شوال) په میاشت کې مړ شو، چنګیز خان دهغه هډوکي وسوزول (١١:٨٥٣).

سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه پنځه زامن پیروز شاه، غوریشانستي، جلال الدین منکبرني، ارزلوشاه او اق سلطان درلودل. سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د لویو پاچاهانو خویونه درلودل، د نرۍ د نیولو،جګړایزه صفات، چې په نورو پاچاهانو کې و په ده کې موجود و. د مور له خوا پاچا زاده و، مور یې د قبچاق د یو خان (قدرخان) لور وه (٧: ٣٠٦).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷,۵,۸. د جلال الدین منکبرني واکمني (۶۱۷-۶۱۸هـ ق)
(۵۹۹-۶۰۰هـ ش)
(۱۲۲۱-۱۲۲۲ز)

سلطان جلال الدین منکبرني د سلطان علاوالدین مشر زوی او د خوارزم شاهانو وروستی زړور پاچا و. په ٦١٧ هـ ق کال د تښتیدلي پلار پرځای پر تخت کښیناست. د چنګیز له لښکرو سره یې په میړانه جګړې وکړې. د جلال الدین او چنګیز خان د عسکرو ترمنځ لومړی جګړه په فراون کې ونښته. په دې جګړه کې د چنګیز خان لښکرو ماتې وخوړه. یو ډیر شمیر مړه او بندیان شول، خو متاسفانه د جلال الدین د لښکرو مشران ددې پر ځای چې د چنګیز خان د لښکرو د تعرض په مقابل کې تیاری ونیسي، د لاس ته راغلو غنیمتونو د ویش په خاطر یو د بل سره په جګړه بوخت شول او د نفاق اور ددوی ترمنځ بل شو، چې دغه وضیعت د چنګیز خان د لښکرو مورال پیاوړی کړ. خو د چنګیز خان لښکرو سره په بامیانو کې کلکه مقابله وشو او د چنګیز خان لمسی هم په دې جګړه کې مړ شو. چنګیز خان د لمسی په مړینه ډیر عصبي شو او هغه ښار یې وران کړ. د پروان له جګړې وروسته چنګیز خان او جلال الدین په ګردیز کې هم جګړه وکړه، چې بالاخره دې جګړې د سند تر سیند پورې دوام وکړ چې بالاخره جلال الدین د سند له سیند څخه تیر شو (۴٦: ۹۷).

خو دا چې سلطان جلال الدین د خپل پلار د واکمنی پرمهال د غور او غزني نایب السلطنه و. دده وزیر شهاب الدین الپ سرخسي نومېده. جلال الدین د پلار له مړینې وروسته غزني کربر، فیروز کوه مبارزالدین سبزوار (شینډنډ) کرمان ملک لا امیر، پیښور ملک اختیار الدین ته وسپارل. هغه وخت چې پلار یې په ٦١٧ هـ ق د چنګیز له یرغل څخه وتښتیده، جلال الدین په نیشاپور(کرمان)، نیمروز او بست کې د چنګیز له لښکرو سره جګړې کولې. چنګیز خپل زوم قوتوقونویان په ده پسې وګوماره، د پروان په شاوخوا کې د دوی ترمنځ درې واره جګړه وشوه. قوتوقونویان ته یې ماتې ورکړه، خو چنګیز خان له تالقانو څخه د جلال الدین سره جګړې ته راغی. جلال الدین پیښور خواته ولاړ، کومه جګړه چې د سند سیند خوا کې وشوه، جلال الدین منکبرني په دې جګړه کې ماتې وخوړه او له سند څخه تیر شو (۱۰: ۱۸۹-۱۹۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې جلال الدین د نیلاب په گودر له سیند څخه تیر شو، چنگیز خان د هغه اته کلن زوی وواژه؛ جلال الدین خپله مور ، ماندینه او د حرم نور غړي یې په سیند کې ډوب کړل، پخپله له دوه سوه لښکرو سره د چنگیز د لښکرو په مقابل کې جنگیده، په آخر کې پر یو آس سپور د سند له دریاب څخه تیر شو. خو چنگیز خان او زامن یې په ٦١٩ هـ ق ١٢٢٢ ز کې د هوا او اوبو د خرابوالی له امله ناروغ او ماورالنهر ته ستانه شول او په ٦٢١ هـ ق ١٢٢٣ ز کال خپل اصلي ټاټوبی ته ورسیدل؛ په همدې کال د ٧٢ کلنی په عمر د تنگنت په دښته کې مړ شو، چې نړۍ دده د یرغلونو او وحشت څخه بېغمه شوه. سلطان جلال الدین خوارزم شاه په ډیری بی وسۍ کې هم خپله متره ونه بایلله، څه موده د سند سیند هغې غاړو کې په ځنگلونو کې اوسېده. یوه ډله یې له ځان سره ملگري کړه، د سند د حاکم ناصرالدي قباچه سره یې ډغرې ووهلې. د ډهلي له پاچا څخه یې مرسته وغوښته، خو هغه ورسره مرسته ونکړه. جلال الدین په لاهور کې د یو راجا له لور سره واده وکړه، چې د هغه په مرسته د سند حاکم ناصرالدین قباچه یې مات کړ، ډیره وسله یې لاس ته ورغله. د دیبل (کراچي) تر ښاره پورې مخې ته ولاړ. تفلیس او ارمنستان یې ونیول، خو په ٦٢٨ هـ ق کال په میاقارفنین کې د کردانو له لاسه ووژل شو. دده له مړینې سره سم د خوارزم شاهانو کورنۍ واکمني پای ته ورسیده (١١: ٨٥٥).

د خوارزم شاهانو د دریمې کورنۍ څخه لاندې کسانو واکمنۍ وکړه.

١. انوشتگین **(٤٩٠-٤٧٠هـ ق)**
(٤٧٦-٤٥٦ هـ ش)
(١٠٩٨-١٠٧٨ز)

٢. قطب الدین محمد د انوشتگین زوی **(٥٢٢-٤٩٠هـ ق)**
(٥٠٧-٤٧٦ هـ ش)
(١١٢٩-١٠٩٨ز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳. اتسز د قطب الدين محمد زوی

(۵۲۲-۵۵۱هـ ق)
(۵۰۷-۵۳۵ هـ ش)
(۱۱۲۹-۱۱۵۸ز)

۴. ایل ارسلان د ا تسز زوی

(۵۵۱-۵٦۷هـ ق)
(۵۳۵-۵۵۱ هـ ش)
(۱۱۵۸-۱۱۷۳ز)

۵. سلطان شاه ابوالقاسم محمود

(۵٦۷-۵٦۸هـ ق)
(۵۵۱-۵۵۲ هـ ش)
(۱۱۷۳-۱۱۷۴ز)

٦. سلطان علاوالدين تکش

(۵٦۸-۵۹٦هـ ق)
(۵۵۲-۵۷۹ هـ ش)
(۱۱۷۴-۱۲۰۱ز)

۷. سلطان علاوالدين محمد خوارزم شاه

(۵۹٦-٦۱۷هـ ق)
(۵۷۹-۵۹۹ هـ ش)
(۱۲۰۱-۱۲۲۱ز)

۸. سلطان جلال الدين منکبرني

(٦۱۷-٦۱۸هـ ق)
(۵۹۹-٦۰۰ هـ ش)
(۱۲۲۱-۱۲۲۲ز) (۴٦ : ۹۷).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷٫۵٫۹. د خوارزم شاهانو د واکمني د سقوط لاملونه

د خوارزم شاهانو د سقوط لپاره باید د هغه د واکمنۍ دوران ته ډېره پاملرنه وشي، ځکه یو شمیر تاریخ لیکونکی هغه د اسلامي نړۍ د ټولنیز انحطاط او د مغلو د حملو سبب ګڼي، خو ددوي د سقوط اصلي لامل د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د واکمنۍ پراختیا او د هغه لخوا په نیول شویو سیمو ظلم او دا لاندې نور لاملونه ګڼي.

- د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه پرلپسی جګړو ډیر خلک له ده څخه ناراضه کړې وو.
- سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه پریکړه کړی وه چې د بغداد دار الخلافه به نیسي، نو له دې امله د بغداد عباسي خلیفه ناصر د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه له دښمنانو سره یوځای شو او د خپل موقعیت د ټینګ ساتلو په خاطر په پټه د مغلو له مشر چنګیز خان سره یې اړیکه ټینګه کړه او هغه یې د خوارزم شاه د واک لاندې سیمو د نیولو لپاره وهڅاوه.
- د سلطان محمد خوارزم شاه د واکمنیو په سیمو کې د ګډوډیو یو عمده لامل د سلطان محمد خوارزم شاه بې تدبیري وه.
- روحانیونو او فیوډالانو هم په خلکو ظلمونه کول، چې دغه ظلمونه د ټولنیزو حرکتونو او مخالفتونو سبب وګرزیدل (۲۰: ٦۷-٦۸).
- په دولتي چارو کې د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د مور ترکان خاتون بېځایه مداخله او هغې ظلمونه.
- په لومړیو ختونو کې د مغلو د لښکرو په مقابل کې د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه ډېره زړورتیا او د جګړې پرمهال بیا دده بې زړه توب دده په ناکامۍ کې ډېره ونډه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډيز

د خوارزم شاهانو واکمني د مرکزي آسيا او افغانستان په تاريخ کې ځانګړی ځای لري. خوارزم په لومړيو وختونو کې دوه پلازمينې درلودې چې يوه يې شمالي برخه او بله يې جنوبي برخه وه. د شمالي برخې پلازمينه يې د ګرګانج (جرجانيه) ښار و، چې د عربانو لخوا اداره کېده او د سويلي برخې پلازمينه يې د کات ښار و چې د خوارزم شاهانو له خوا اداره کېده. تر څو چې خوارزم شاهانو مستقل دولت جوړ او په ټول خوارزم باندې مسلط شول.

خوارزم چې يو ودان ښار و او د امو د سيند پواسطه اوبه کېده. نوموړی سيمه د موقعيت په اساس ډېر سياسي او نظامي اهميت درلود. يو شمير مؤرخين خوارزميان ترکان ګڼي، په عمومي توګه خوارزم شاه به د خوارزم حاکم او حکمران ته ويل کېده. په تاريخ کې د خوارزم شاهانو له دريو کورنيو څخه بحث شوی دی، چې ددوو لومړنيو کورنيو حاکمان ټول محلي حاکمان وو او ډېر د بحث وړ نه دي ځکه دوی يوازې په خوارزم او د هغې په شاوخوا سيمو باندې حکمراني کوله. دوی به ګاونډيو قدرتونو ته خراج ورکاوه او د هغوی تابع وو. خو د اسلام د مقدس دين له خپرېدو وروسته د خوارزم پلازمينه په دوه برخو وويشل شوه. د خوارزم د لومړی کورنۍ موسس ابوسعيد احمد د محمد زوی و چې له ۳۴۰ څخه تر ۳٦۴ هـ ق پورې يې حکمراني وکړه او ددې کورنۍ اخرنۍ واکمن ابوالحارث محمد بن علي بن مامون و. د خوارزم شاهانو د دويمې کورنۍ موسس التون نتاش او اخري واکمن يې شاه ملک دی. د خوارزم شاهانو د درېيمې کورنۍ لومړی واکمن انوشتګين دی او اخری واکمن يې سلطان جلال الدين منکبرتی دی. د خوارزم شاهانو په درېيمه کورنۍ کې د دوی پياوړی واکمن سلطان محمد خوارزم شاه و چې يوه لويه امپراتوري يې جوړه کړه. خو د امپراتورۍ په اخرو وختونو کې نوموړی مغروره شو. د چنګيز خان سره دده مخالفت او د هغه د هيئت وژنه دده لپاره بده پايله درلوده. نوموړي د چنګيز خان سره په جګړه کې خپله واکمنۍ او ژوند له لاسه ورکړ او يو لويه اسلامي امپراتوري يې د تجزيې لوری ته سوق کړه. که څه هم د سلطان محمد خوارزم شاه زوی سلطان جلال الدين منکبرتي هم يو څه مقاومت وکړ او د چنګيز خان له عسکرو سره يې څو جګړې وکړې خو نوموړی هم ووژل شو او له مړينې سره سم د خوارزم شاهانو واکمني پای ته ورسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

1. خوارزم شاه څه ډول واک ته ورسید؟
2. د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د واکمنۍ سقوط په رښتینې ډول د اسلامي هیوادنو لپاره یو ګواښ و؟
3. د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د واکمنۍ په سقوط کې د هغه د مور ترکان خاتون مداخلې کومه اغیزه درلوده؟
4. د خوارزم شاهانو لومړیو کورنیو د کومو پاچاهانو د واک لاندې حکمراني کوله؟
5. سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه د چا په مقابل کې ماتې وخوړه؟
6. سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه چیرته وفات شو؟
7. ترکان خاتون پلار څه نومیده؟
8. سلطان جلال الدین منکبرتي په کومه جګړه کې د چنګیز لښکرو ته ماتې ورکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوارزم شاهي واکمنانو لنډه پيژندنه		
شمیره	**د پاچا نوم**	**کال**
	د خوارزم شاهانو لومړنۍ کورنۍ	
۱	ابوسعید احمد د محمد زوی	(۳۴۰-۳۶۴هـ ق) (۳۳۰-۳۵۴ هـ ش) (۹۵۱-۹۷۵ز)
۲	ابو عبدالله د ابوسعید زوی	(۳۶۴-۳۸۵هـ ق) (۳۵۴-۳۷۵ هـ ش) (۹۷۵-۹۹٦ز)
۳	مامون د محمد زوی	(۳۸۵-۳۸۷هـ ق) (۳۷۵-۳۷۷ هـ ش) (۹۹٦-۹۹۸ز)
۴	ابوالحسن علي د مامون زوی	(۳۸۷-۳۹۰هـ ق) (۳۷۷-۳۸۰ هـ ش) (۹۹۸-۱۰۰۱ز)
۵	ابوالعباس د مامون زوی	(۳۹۰-۴۰۷هـ ق) (۳۸۰-۳۹۷ هـ ش) (۱۰۰۱-۱۰۱۸ز)
٦	ابوالحارث محمد د ابو الحسن علي زوی	(۴۰۷-۴۰۸هـ ق) (۳۹۷-۳۹۸ هـ ش) (۱۰۱۸-۱۰۱۹ز)
	د خوارزم شاهانو دویمه کورنۍ	
۱	التون نتاش	(۴۰۸-۴۲۳هـ ق) (۳۹۸-۴۱۳ هـ ش) (۱۰۱۹-۱۰۳۵ز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲	هارون د التون نتاش زوی	(۴۲۳-۴۲۵هـ ق) (۴۱۳-۴۱۵ هـ ش) (۱۰۳۵-۱۰۳۷ز)
۳	اسمعیل خندان د التون نتاش زوی	(۴۲۵-۴۲۹هـ ق) (۴۱۵-۴۱۸ هـ ش) (۱۰۳۷-۱۰۴۰ز)
۴	شاه ملک	(۴۲۹-۴۳۴هـ ق) (۴۱۸-۴۲۲هـ ش) (۱۰۴۰-۱۰۴۴ز)
	د خوارزم شاهانو درېیمه کورنۍ	
۱	انوشتگین	(۴۷۰-۴۹۰هـ ق) (۴۵٦-۴۷٦ هـ ش) (۱۰۷۸-۱۰۹۸ز)
۲	قطب الدین محمد د انوشتگین زوی	(۴۹۰-۵۲۲هـ ق) (۴۷٦-۵۰۷ هـ ش) (۱۰۹۸-۱۱۲۹ز)
۳	اتسز د قطب الدین محمد زوی	(۵۲۲-۵۵۱هـ ق) (۵۰۷-۵۳۵ هـ ش) (۱۱۲۹-۱۱۵۸ز)
۴	ایل ارسلان د اتسز زوی	(۵۵۱-۵٦۷هـ ق) (۵۳۵-۵۵۱ هـ ش) (۱۱۵۸-۱۱۷۳ز)
۵	سلطان شاه ابوالقاسم محمود	(۵٦۷-۵٦۸هـ ق) (۵۵۱-۵۵۲ هـ ش) (۱۱۷۳-۱۱۷۴ز)
٦	سلطان علاوالدین تکش	(۵٦۸-۵۹٦هـ ق) (۵۵۲-۵۷۹ هـ ش) (۱۱۷۴-۱۲۰۱ز)
۷	سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه	(۵۹٦-٦۱۷هـ ق) (۵۷۹-۵۹۹ هـ ش) (۱۲۰۱-۱۲۲۱ز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸	جلال الدين منکبرني	(۶۱۷-۶۱۸هـ ق) (۵۹۹-۶۰۰هـ ش) (۱۲۲۱-۱۲۲۲ز)

۱.7. جدول: پورتنۍ جدول د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱.7. ګراف: لاندېنۍ ګراف د کتابونو له متن څخه د مؤلف په وسیله ترتیب شوی.

د خوارزم شاهي کورنۍ واکمنان

د لومړنۍ کورنۍ واکمنان

ابوسعید احمد د محمد زوی (۳۴۰-۳٦۴هـ ق)

↓

ابو عبدالله د ابوسعید زوی (۳٦۴-۳۸۵هـ ق)

↓

مامون د محمد زوی (۳۸۵-۳۸۷ هـ ق)

↓

ابوالحسن علي د مامون زوی (۳۸۷-۳۹۰هـ ق)

↓

ابوالعباس د مامون زوی (۳۹۰-۴۰۷هـ ق)

↓

ابوالحارث محمد د ابو الحسن علي زوی (۴۰۷-۴۰۸ هـ ق)

د خوارزم شاهانو دویمه کورنۍ

التون نتاش (۴۰۸-۴۲۳هـ ق)

↓

هارون د التون نتاش زوی (۴۲۳-۴۲۵ هـ ق)

↓

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمعیل خندان د التون نتاش زوی (۴۲۵-۴۲۹ هـ ق)

↓

شاه ملک (۴۲۹-۴۳۴ هـ ق)

د دریمې کورنۍ واکمنان

انوشتګین (۴۷۰-۴۹۰ هـ ق)

↓

قطب الدین محمد د انوشتګین زوی (۴۹۰-۵۲۲ هـ ق)

↓

اتسز د قطب الدین محمد زوی (۵۲۲-۵۵۱ هـ ق)

↓

ایل ارسلان د اتسز زوی (۵۵۱-۵۶۷ هـ ق)

↓

سلطان شاه ابوالقاسم محمود (٥٦٧-٥٦٨)

↓

سلطان علاوالدین تکش (٥٦٨-٥٩٦ هـ ق)

↓

سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه (٥٩٦-٦١٧ هـ ق)

↓

جلال الدین منکبرني (٦١٧-٦١٨ هـ ق)

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم څپرکی

د اسلام له ظهور څخه د چنگیز خان تر یرغل پورې د افغانستان ټولنیز او کلتوري وضعیت

پیلیزه

لرغوني افغانستان د خپل ځانګړی جغرافیای موقعیت او طبعیي جوړښت له مخې د اسلام د مخه هم ډېر عظمت او شوکت درلود. خو د طاهریانو د مستقل دولت له تاسیس وروسته صفاریانو، غزنویانو او غوریانو نه یوازې ددې هیواد کلتور وساته، بلکې یوه لویه امپراتوري یې هم رامینځته کړې وه، چې د هند او ایران ډېرې برخې یې په خپل قلمرو کې شاملې کړې، خو د غوریانو د امپراطورۍ له سقوط وروسته، سلطان محمد خوارزم شاه، زمونږ د هیواد ډېرې برخې ترخپل کنترول لاندې راوستې. د چنگیز خان په مقابل کې د سلطان محمد خوارزم شاه له ماتې او مړینې وروسته د هغه زوی جلال الدین ورسره له یو لړ جګړو وروسته ماتې وخوړه . د چنگیز خان یرغلگر پوځ د افغانستان ډېر ښارونه ځکه ویجاړ کړل چې د افغانانو د هر ښار اوسیدونکو په ډېره میړانه له ځانه دفاع کوله. په دې ترتیب د افغانستان زیات آباد ښارونه په کنډوالو بدل شول. په دغه څپرکی کې ټولنیز طبقات، اقتصادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وضعیت، ښارونه، دولتي اداري، مذهب، کلتور او تصوف، ښوونه او روزنه او تصوف، لنډیز او پوښتنو ته ځای ورکړل شوی او هر عنوان د امکان تر بریده توضیح شویدی.

۸,۱. ټولنیز طبقات

افغانستان کې د اسلام د مبارک دین له راتګ د مخه لا د مرئیتوب نظام له مینځه تللی وو، خو وروسته اسلامي حاکمانو کرنیزې ځمکې د بیت المال مال وباله، چې د ټاکلو مالیاتو په بدل کې بیا هغه ځمکې یې محلي ځمکوالو او افغانستان کې میشتو عربانو ته په واک کې ورکړې او هغه فیوډالي دوره چې د اسلام د مقدس دین له راتګ څخه مخکې پیل شوې وه. د اسلامي دولتونو د واکمنانو د واک پرمهال د بشپړیدو په حال کې وه. د اسلام مقدس دین د ټولو طبقو (پاټکیو) ترمینځ طبقاتي امتیازات لغوه کړل او ټول خلک یې د قانون په وړاندې یو شان وګڼل. خو په عمل کې فیوډالانو، اشرافو او سیمه ایزو خانانو د ټولنې واکمن طبقات جوړول. ددوی ترمینځ د ښځې او نر، مرئي او بادار ترمینځ ډیر توپیر مینځ ته راغی. په قانون کې هم د شتمنو او غریبو ترمینځ توپیر زیات شو. ټوله ټولنه له کوم دلیل پرته د پاچا تابع و. په مطلق ډول د پاچا فرمان د تطبیق وړ و. شتمن له قانون څخه لوړ او یوازې د خدای ج په نزد مسؤل وو. افغانستان ته د اسلام له راتګ وروسته سیمه ایزو فیوډالانو عباسي اداره کې ورننوتل او له هغوی سره په ګټو کې شریک شول. خو نور ملت به درانده مالیات ورکول؛ د عباسیانو پرضد ډیرو پاڅونونو اقتصادي لامل درلود او دغه مخالفتونه زیاتره د سیمه ایزو خانانو او عباسیانو پرضد وو. مګر د امویانو پرضد پاڅونونو سیاسي بڼه درلوده. د اسلام له خپریدو څخه د چنګیز خان تر راتګ پورې په افغانستان کې دا لاندې درې طبقې موجودې وې.

١. لومړۍ طبقه : فیوډالانو، اشرافو، ملکانو، ځمکه والو او روحانیونو سره په ګډه حاکمه طبقه جوړوله.

٢. دویمه طبقه: مینځنی ښاري طبقه و، چې سوداګر، مامورین او کسبه کاران پکې شامل ول.

٣. دریمه طبقه یې بزګران وو (٢٧: ١٦٤-١٦٥).

په افغانستان کې فیوډالي سیستم موده له اوومې میلادي پیړۍ څخه تر دیارلسمې میلادي پیړۍ پورې وه او د مغلو تر راتګ پورې یې دوام وکړ، خو د بزګرو ژوند تریخ وو، ځکه له بزګرو څخه په مختلفو نومونو مالیات اخیستل کیدل. لومړۍ طبقې ډیر شمیر څاروي ، ځمکې او شتمنۍ درلودې. دوی له

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیگار او مالیې څخه معاف وو او هوسا ژوند یې درلود؛ دوی مرئیان هم درلودل. د مثال په توګه د سلطان محمود غزنوي ورور امیر نصر ته د نیشاپور اوسیدونکي ابوالقاسم رازي یو ښو وینځې وړاندې کړې او نصر په بدل کې ورته یوه لونګۍ او یو څه نور انعامونه ورکړل. وروسته له دې به ابوالقاسم رازي د اشرافو په څېر په ښار کې پر آس سپور ګرزیده او یو کس به یې رکاب نیولې و. خلک د هغه درناوې ته حیران وو. کله چې سلطان محمود غزنوي له دې خبرې خبر شو؛ خپل ورور یې ملامت کړ. ځمکه والو، سوداګر له ځان سره برابر نه ګڼل؛ خو دویمې طبقې په ښار کې هوسا او ډاډه ژوند درلود؛ خپل کلتور او تمدن ته یې وده ورکړه. دوی له خپلو سوداګریزو مالونو څخه دولت ته مالیه ورکوله. دریمه طبقه بزګران او د دوی په خوا کې کسبګرو لکه ټټاران، ګنډونکي، اوبدونکي او نورو کلیوالو ژوند کاوه. فیوډالانو له ځمکو څخه ډېره ګټه اخېسته (۲۷: ۱٦٦- ۱٦۷).

د هیواد دریمې طبقې (بزګرانو) د مینځنیو پیړیو پرمهال په تولید کې ستره ونډه درلوده؛ په کلیوالي اقتصاد کې یې دنده د ځمکې کرنه او د څارویو روزنه وه. دوی د سخت استثمار لاندې وو. د مالیاتو د سیستم دروند پېټې یې پر اوږو بار و او بزګرانو ددې سیستم پواسطه یې ځمکې له لاسه ورکولې او په مختلفو بڼو به په غلامانو بدلیدل. د مالیې د ورکړې پر مهال بزګران مجبور وو چې پردۍ ځمکې په بزګرۍ وکري، ځکه د لږو ځمکو مالکان ددې برسیره د ډول ډول مالیاتو په ورکولو هم مکلف وو. د کاریزونو په ویستلو، د لارو، کانالونو او د خانانو لپاره د لوړو او قوي کلاګانو په جوړولو او نور کارونه یې د بیګار په توګه سرته رسول. دې ډول کارونو د غزنویانو تر دورې پورې دوام درلود. خو د هیواد په ډېرو سیمو کې تر ډېره وخته پورې د خانانو او ملکانو له خوا پر بزګرانو د هغوی شخصي کارونه پرته له حق الزحمې سرته رسیدل. او دغه غیر عادلانه اړیکو تر ډېره وخته پورې دوام وکړ (۲۲: ۱۴٦-۱۴۷).

۸,۲. اقتصادي وضعیت

په لومړنیو ټولنو کې انسانانو ځمکه د حکومت ملکیت ګڼله او په دې عقیده وو چې بزګران باید د قبیلې رئیس یا حکومت ته د ځمکې د حاصل یوه برخه هرو مرو ورکړي. په لرغونو اریایي قبیلو کې ځمکه عمومي ملکیت و؛ په موقتي ډول یو یا څو کلونو لپاره ددوې ترمینځ ویشل کېده . د مالیې وزیر یا د مالیې مسؤل د ځمکې له پیداوارو څخه شپږمه برخه اخېستله. هیوان تسنګ د افغانستان د اوسنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کندهار د ولایت په اړه لیکي چې په دغه ولایت کې یو نوعه گزیت (جزیه[1]) موجوده وه چې له مخې به یې د کورنۍ هر غړي به اړ و چې یو څه فلزي سکې باید حکومت ته ورکړي. له دې څخه معلومیږي چې د زابل پاچاهانو او رتبیلانو به له خلکو څخه د سړي سر مالیې په بدل کې څلور درهمه چې ۲۰ افغانۍ کېدلې اخېستلې (۴۳۰:۸-۴۳۱).

په افغانستان کې د اسلام له رارسیدو مخکې د مرئیتوب دوره په بشپړه توگه پای ته نه وه رسیدلې خو د کرنې سکتور پرمختګ کړی و. او د څارویو روزنې د خلکو ژوند ډاډمن کړی وو. د اوبو لگولو وسایلو ترقي کړې وه؛ ویالې، کانالونه او د اوبو بندونه جوړ شوي وو. د اوبو او بادي ژرندې، او ارهټونه به جوړیدل؛ له لرگیو او اوسپنو څخه د کرنې د وسایلو په جوړیدو کې گټه اخېستل کېده . په افغانستان کې د طاهري، صفاري، غزنوي او غوري دولتونو پرمهال د کرنې پرمختگ ته ځانگړې پاملرنه وشوه. په دغه دوره کې د دولت ثابت عاید کرنیز مالیات وو. د بڼونو روزنې ته هم پاملرنه وشوه. په هیواد کې په پوره اندازه څاروي روزل کېدل. د باختر آسونه او اوښان ، د تخارستان آسونه او د سیستان غواگانو ډېر شهرت درلود. کرنیزو تولیداتو لکه غنم، وربشې، پومبې، وریجې، انگور، ممیز او بادام ډېر پرمختګ وکړ. د څارویو محصولاتو لکه غوړي ، پنیر، کورت او خېدک هم زیات تولیدل. د هیواد له معدنونو څخه سره زر، سپین زر ، اوسپنه، مس، قلعي، سرپ او نوشادر ایستل کېدل. نساجي په تیره بیا نازک رختونه، څرمن گنډل، فلز کاري، غالۍ اوبدل، د مسي لوښو جوړول، وسله جوړول، په تیره بیا توري، صابون جوړول، براق جوړول او نورو ښه پرمختګ وکړ. د مسگرۍ، ټټارۍ، بنایي، ترکاڼي او د انځور گرۍ صنعت کې هم پرمختګ وشو. صنعتکاران ډېر هڅول کېدل، ځکه د ټولنې ممتازې او شتمنې طبقې صنعتي شیانو ته ډېره اړتیا درلوده. په ښارونو کې سره او سپین زر د درهمو او دینارو په نوم چلیدل، خو مسي سکو هم رواج درلود او دې ټولو د نن ورځې د پیسو په ډول چلند درلود. د بیلابیلو فلزاتو مخلوط ډول لکه د سپینو زرو، سرو زرو، سربو او قلعي څخه سیکې جوړیدلې. د بیهقي په وینا په یوولسمه میلادي پیړۍ کې د افغانستان د سپینو زرو د درهم عیار[2] په سلو کې ۹۵٪ و او د بارتولد په وینا په نهمه میلادي پیړۍ کې د بخارا د درهمو عیار په سلو کې ۹۷٪ خالص درهم و، چې وزن یې یو مثقال

---

[1] جزیه: هغه پیسې یا مال ده، چې اسلامي دولت یې له اهل کتاب یا غیر مسلمو څخه اخلي. په مقابل کې به د هغوی د سرو مال ساتنه کوي. او که چیرې اسلامي دولت د غیر مسلمو د سرا و مال ساتنه ونشو کولی، بیا نو باید جزیه وانخلي.

[2] عیار: د سرو زرو څخه په جوړ شوی څیز کې د زرو اندازې یعنې سلنې (فیصدي) ته وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. په همدې پیړۍ کې د افغانستان درې نیم درهمه د ناصر خسرو بلخي په وینا د مصر له دریو دینارو سره برابر وه. د عربستان په صحرایي سیمو کې به یو اوښ په دریو افغاني دینارو پلورل او پیردل کېده. پخوانۍ وزنونه هم تر ډېر وخته پورې په افغانستان کې رواج درلود. په یوولسمه میلادي پیړۍ کې د افغانستان په ښارونو کې یو من غنم په یو درهم او په کلیو کې به دوه منه غنمو یو درهم قیمت درلود. چې د ایران د اصفهان په ښار کې اته منه ډوډۍ یو درهم، په ارمنستان کې سل منه شات یو دینار او په مصر کې لس منه د بادامو مغز یو دینار بیه درلوده. کله چې به د افغانستان په شمال لویدیځ ولایتونو کې قحطي راغله. نو د یو من غنمو بیه به دیارلس درهمه کېدله. د یوې قلبې ځمکې بیه له زرو درهمو څخه دوه سوه درهمو ته راټیټه شوه. دا ځکه چې د کر لپاره به د غنمو تخم نه و (۲۷: ۱٦۹).

د هیواد له کرنیزو ځمکو څخه یوه برخه د حاکمو طبقو په اقطاع او تیول کې وه او یا هم د وقفي ځمکې په توګه به روحانیونو سره وه. روحانیونو او لویو ځمکوالو به خپلې ځمکې بزګرانو ته په اجاره ورکولې او هر یوه به یو تن د وکیل په نوم د ځمکې د څارنې لپاره ګوماره؛ وکیل به له بزګرانو څخه د ځمکې مالیه او اجاره راټولوله؛ له شپنو څخه به یې د رمې په حساب څاروي اخېستل چې دا کار به کله کله ملک هم کاوه.

د افغانستان سوداګري به له ایران، چین او ماروالنهر هیوادونو سره ترسره کېده . افغانستان د سامانیانو له دورې څخه د چنګیز خان تر یرغل پورې د بلغار[1] هیواد سره هم ښه سوداګري درلوده. په روسیه او سویډن کې موندل شوې سیکې چې طاهري دورې پورې اړه لري، د سوداګري همدا اړیکې ثابتوي چې افغانستان د ماورالنهر له لارې د اروپا سره سوداګري اړیکې لرلې. د مینځنۍ آسیا مالونه به ددغو کاروانونو پواسطه د ایران له لارې د مدیترانۍ غاړو ته رسول کېدل. دغو کاروانونو کې به څاروې، رختونه، عطر، درمل، فلزي وسایل، قیمتي ډبرې، کاغذ، مسي لوښې، وړۍ، څرمنې، ډیوې، غوړي، وسلې، غلې دانې او نور شیان وړل کېدل. سوداګریزې لارې ډاډمنې وې. په لار کې کاروان سرایونه آباد وو. والیان به مرکزي دولت ته د سوداګرو د مالونو د ساتنې مسؤل وو. صرافانو په ښارونو کې پولې چارې سرته رسولې. د کلیو او ښارونو ترمینځ سوداګري ورځ تربلې پیاوړې کېده (۲۷: ۱۷۰).

---

[1] د بلغار په دې نوم دوه هیوادونه وو ، چې یو د دانیوب پر غاړه چې اوس هم شته او بل یې د ولګا د سیند مینځنۍ برخې ته نږدې و. خلک یې مسلمانان شول. په دیارلسمه میلادي پیړۍ کې د بلغار څرمنو او مرئیانو ډېر نوم درلود. خو مغلو دا ښار وران کړ. دغه ویجاړ ښار په څوارلسم میلادي پیړۍ کې روسانو له خوا بیا ویجاړ شو او بلغار له مینځه ولاړ (۲۷: ۱۷۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان په شپږمه او اتمه زیږدیزو پیړیو کې د هند، پارس ساساني دولت، د ماروالنهر د دولتونو، چین او عربو د بحیرې ترمینځ د سوداګریز مرکز په توګه موقعیت درلود. ځکه د وریښمو مشهوره لار له دې هیواد څخه تیرېدله. ددې په خوا کې په وروستیو کلونو کې له افغانستان څخه هند ته درې نورې سوداګریزې لارې تیرېدلې. په شمال کې د کابل د سیند ترڅنګ ، د کابل- کونړ او د باجوړ پر لاره پیښور ته د اباسیند سواحلو ته رسیده. دویمه لاره: دې لارې د تخار ولایت له هند سره وصلاوه. دغه سوداګري د هندوکش له شمالي سیمو څخه هند ته صورت نیوه او سوداګریز مالونه به په پروان کې چې د کابل په شمال کې پروت دی تبادله کېدل. ددې بازار سوداګري تقریباً دوه میلونو دینارو ته رسیده. د کابل ولایت د بلخ له ولایت سره په شمال کې نښتې و. چې کابل د هند د بارګیرۍ یا د کاروانونو د مالونو د بارولو او اخېستلو په محل بدل شو. او له هرې خوا به کابل ته مالونه رارسیدل. بلخ له جوزجان سره وصل و. د بلخ ښار څلور دروازې درلودې چې الشاري دوه دروازې د باب هندوان (هندواني دروازې) او دوه نورې یې د یهودانو په نومونو یادولې. بارتولد وایې چې ځکه یې د بلخ د ښار دروازې په دغو نومونو یادولې چې هندي او یهودي سوداګرو هلته ژوند کاوه (۸ : ۴۷۷-۴۷۸).

دریمه لاره: دغه سوداګریزه لار له خراسان ، سیستان ، نیشاپور، هرات، بست او رخج څخه تیرېدله. د پشین او شال (ننني کوېټې) څخه د بولان د درې له لارې سند ته رسیده، البته د هرات مالونو ډیر شهرت درلود. هغه مالونه چې افغانستان له لارې هند، چین او نورو هیوادونو ته وړل کېدل په لاندې ډول دي.

له سیستان څخه انګور، د زمینداور لیمڅي (نمد): خرما، تارینې رسۍ او پزي وړل کېدل. له کابل څخه نخي ټوټې او اته مخیزه دستمالونه چې په چین او سند کې مشهور و، کابلي هریړه او اعلي نیل؛ له بست څخه وچه میوه او صابون؛ له مروې څخه وچ خټکې، وریښم، پنبه او نخي ټوکران البته وریښمینې روجایي ګانې، غوا ګانې، پنیر، شیدې، دیګونه او مسي دیګونه؛ له بلخ څخه بختې اوښان، ترکي غلامان، صابون، کُنځلې، وریجې، بادام ، ممیز ، غوړي ، پوټکې ، د انګورو شربت او نور ...؛ له بدخشان څخه مشک، لاجورد، قیمتي ډبرې چې سره رنګونه به یې درلودل؛ د طوس څخه رسۍ، پزي او میوه؛ له سرخس څخه میوه او اوښان؛ له فرغانې څخه ترکي غلامان، البسه، وسله، توره، مس، اوسپنه ، زر ، ډبرین څراغونه ، فیروزه، نوشادر ؛ له نیشاپور څخه د البسې مختلف ډولونه ، ابریشمې ټوټې او نور...؛ له هرات څخه د لباس مختلف ډولونه، سره او شنه ممیز، وریجې، پولاد، پسته؛ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنجشیر څخه ، لاجورد او نور جواهر او له بامیان څخه د دوه میلونو طلایي دینارو په ارزښت نیل صادرول؛ ماورالنهر څخه نخي او پشمي ټوټې، پوټکې ، نوشادر، کاغذ، زر، ترکي غلامان، مشک ، زعفران، د ګیدړې پوستکي، یوناني دوا ګانې او اورلګیت. په دې ترتیب له دې ښارونو څخه مختلف ځیزونه د سند له حوزې(منصورې) څخه ګنې؛ له قصدار څخه سپینه شکره، له ګنداو څخه بختي اوښان، غواګانې، ګوړه؛ له ملتان څخه مشک؛ له دیبل (کراچي) څخه اعلا مشک تبادله کېدل. او د یو بل اړتیاوې به یې پوره کولې (۸: ۴۸۸-۴۹۰).

۸,۳. ښارونه

د افغانستان لویو ښارونو د اسلام د رارسیدو پرمهال د سلو زرو څخه تر دوه سوو زرو پورې نفوس درلود. په همدې مهال اروپایي ښارونو د صنعتکارانو، مزدورانو او سوداګرو د کار د محل په اساس وده کړې وه. د افغانستان په یو شمیر ښارونو کې د لاسي صنایعو سوداګرۍ پرمختګ کړې و؛ د اسلام له رارسیدو مخکې د افغانستان ښارونه د علم- هنر او آبادۍ له پلوه ډیر شهرت درلود. د اسلام د مبارک دین له رارسیدو وروسته د دغو ښارونو شهرت نور هم زیات شو. د بلخ، مروه، نیشاپور، هرات او بامیانو ښارونه یې په ټوله مینځنۍ آسیا کې له اوچت شهرت څخه برخمن وو، ځکه دغه هر یو د صنعت، سودای، کلتور او پوځي چوڼیو ستر مرکز و. پردې سربیره په دغو ښارونو کې لوی لوی دولتي ماڼۍ هم موجودې وې. شخصي او دولتي ودانۍ له پخو خښتو، ګچو او خامو خښتو څخه جوړې وې. بازارونو تنګې کوځې درلودې. د ښار هرې رستې او کوځې جلا نوم درلود؛ په ښارونو کې جوماتونه کاروانسرایانه ، حمامونه ،مدرسې هم وې؛ د ښار صفایي د خلکو په لاس ترسره کېده . محتسب د ښارې کارونو ځارنه کوله. د افغانستان هر لوی ښار لکه بلخ، غزني، نیشاپور، مروه، هرات، زرنج او نور د چنګیز خان د یرغل پرمهال له ۴۰۰ څخه زیات صنعتکاران درلودل او په هر یو کې له ۲۰۰ څخه زیات شتمن خلک او سوداګران اوسیدل، چې دغه شمیر د هغه مهال د صنعت ، سوداګرۍ او اقتصاد ترقۍ ښې ښبۍ بللی شو. دغو ښارونو د دفاع له پلوه ښه استحکامات درلود او د پنډو دیوالونو، لوړو برجونو او د ځو دروازو په واسطه به ساتل کېدل. هر ښار ارګ درلود. د شپې له خوا به د ښار دروازې تړل کېدې؛ له ټاکلي وخت وروسته وتل او ننوتل بند وو؛ د کلیوالو ښونه، ودانۍ او کرنیزې ځمکې له ښارونو څخه بهر او ښار ته نږدې وې. په ټولیزه توګه بډایه طبقې د ښه ژوند لرونکې وې او د درباریانو په څېر یې ژوند درلود. هرې طبقې لویانو ځانته مرئیان او وینځې لرلې (۲۷: ۱۷۱).

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوداګر چې د ټولنې مینځنۍ طبقه وه او څه نا څه شتمن هم و؛ تفریح ته یې ډېر میلان درلود. دوی د دوو طبقو یعنی مرئیانو او وینځو، او بډایانو ترمینځ متوسط ژوند درلود. مزدورانو او بزګرانو په کلیو کې کار کاوه. د دوی عاید ایله دومره و چې ((دومره خوره چې مړ نه شې)). سوداګر، صرافان، طبیبان، ملایان، شاعران او منشیان د درناوي وړ وو. صنعتګران او کسبګرو د اتحادیو لرونکی وو. یو څه هوسا ژوند یې درلود؛ د هیواد صنعت د دوی پرمټو پرمختګ کاوه. په ښارونو کې د مسلمانانو د بیلابیلو مذهبونو پیروان اوسیدل چې هر مذهب خپل امام او لاربښود درلود. چې کله ناکله به یو له بل سره په شخړو کې وو. په جوماتونو کې شافعي او حنفي ډلو جلاجلا عبادت کاوه. چنګیز خان د خپل یرغل پرمهال د دغو دواړو مذهبي ډلو له اختلاف څخه ګټه واخېسته. د مروې په ښار کې دغه دواړه ډلې یو له بل سره به جګړې کولې؛ یو د بل جوماتونه به یې سوځول. سادات هم له دوی سره مخالف وو. دوی ټولو هغه مهال له حکومت څخه د ځوکیو د ترلاسه کولو په خاطر جګړې کولې، ترڅو یو د بل په پرتله په حکومت کې اوچت مقام او ځای ولري. د دوی په نظر د دولت د چارو کیفیت کوم ارزښت نه درلود. د دوی په قضاوت سره دولت باید دوی ته لومړی امتیاز ورکړي. دولتونو هم لومړی امتیاز د مذهبونو مشرانو او روحانینو ته ورکاوه. د چنګیز خان د یرغل په وخت له ټولو خلکو مخکې همدغو مذهبي مشرانو د هغه اطاعت ته غاړه کیښوده. دوی د چنګیز خان حضور ته ورغلل او د خپلو پخوانیو مستمري معاشونو غوښتنه یې وکړه. په بلخ کې هم سوداګر او بډایه طبقې د خپلو شتمنیو د خوندي پاتې کېدو په موخه له جګړې مخکې د چنګیز خان حضور ته ورغلل او ښاریان یې ورته هم تسلیمدو لپاره وهڅول. په سرخس کې یو نامتو قاضي شمس الدین خوارزم شاهي د خپل دولت پرضد له چنګیز خان سره مرسته وکړه او سرخس یې پرته له جګړې چنګیز خان ته تسلیم کړ. همدارنګه شیخ الاسلام شمس الدین حارثي هم قصد درلود چې د مروې ښار دې پرته له جګړې څخه چنګیز خان ته تسلیم شي. حال دا چې بزګرانو او کسبګرو د چنګیز خان پر ضد جګړه وکړه. د چنګیز خان له یرغل څخه مخکې د افغانستان په کلیو او بازارونو کې د بڼ لرونکو، ځمکوالو او سوداګرو ترمینځ راکړه ورکړه روانه وه. لوی کلی ښه آباد وو؛ زده کړی په جوماتونو کې کېدلې. په بازارونوکې یو شمیرصنعتګران، اوبدونکی، ګنډونکی او ترکاڼان موجود وو (۲۷:۱۷۲).

د چنګیز خان لښکرو به خلک ډېر ځورول. کله به چې دوی ښار یا کلی ته راغلل، خلکو به کلی اوښار پریښود؛ په کاریزونو او ځنګلونو کې به پټ شول؛ مغلو به د خلکو مالونه، څاروي او دوکانونه چور

(c) ketabton.com: The Digital Library

او تالان کړل، ځکه چې بزګران تل په آبادو کليو کې اوسيدل او توليداتو څخه يې د ښار خلکو ګټه اخېسته. مونږ د افغانستان له يو څو ښارونوڅخه دنمونی په بڼه دلته يادونه کوو، چې د لرغوني فرهنګ او تاريخ لرونکی دي.

بلخ: هيوان تسنګ د نهم هجري کال د حمل په ۳۱ مه د ٦۳۰ ز کال د اپريل په ۲۰ مه د بلخ ښار کتلی او ليکي : چې د بلخ ښار شپږ نيم ميله پراخوالې درلود، کوچنۍ پلازمينه شميرل کېده، چې سل بودايي معبدونه او د بودايي دين درې زره پيروان يې درلودل. د بلخ ښار د اسلامي لښکرو د فتوحاتو پرمهال ډير زيان وليد. د نوبهار مشهور معبد په ۴۰ هجري کال د قيس بن هشيم چې د خراسان والي و تخريب شو. کله چې اسد بن عبدالله د خراسان امير شو نو د بلخ ښار يې بيا ورغاوه؛ حکومتي دفترونه يې د بلخ پوځي چونۍ ته انتقال کړل، وروسته خالد برمکي ددې ښار په جوړولو کې اقدام وکړ. د امويانو د واکمنۍ پر مهال بلخ د يوې پوځي چونۍ په توګه د قوماندې مرکز وو. له دې ځايه به د آمو جنوب خواته لښکر کشي کېدله. بشاري وايي : چې بلخ يو ښايسته ښار و. يعقوبي وايي چې بلخ د خراسان مرکزي سيمه وه؛ خو د چنګيز خان د يرغل پرمهال تخريب شو. مفتي بلخي وايي چې بلخ شل ځلي وران شوی او بيا جوړ شوې (۸: ٦٧٦-٦٧٧).

بُست : د بُست لرغونی ښار د اسلام له مبارک دين مخکې د انګورو د شرابو له امله ډير شهرت درلود او ساساني پاچاهانو به له دې شرابو څخه تل ګټه اخېسته، چې د فردوسي په شهنامه کې هم ددې ذکر شوې دی. د مسلمانانو له خوا د افغانستان جنوبي سيمو له فتحې وروسته عبدالرحمن بن ثمره په ۳٦ هـ کال زابل او کابل ته لښکر کشي وکړه. وروسته له هغې د مسلمانانو بريااليو پوځونو په بُست کې د رتبيلانو سره جګړه وکړه. د بشاري په قول په اسلامي دوره کې په بُست کې متدين مسلمانان اوسيدل. خرما، انګوراو د کشمالي بوټې پکې وو. په نوموړی ښار کې مسجدونه، بازار او حصارونه موجود و. د هلمند او ارغنداب سيندونه په يوه فرسخ کې له بُست څخه لرې سره يو ځای کيږي. د غزني لورې نه هغه لار چې غزني ته غزيږي په نيم فرسخې يو کوچنۍ ښار د المعسکر (د لشکرګاه اوسنې لشکري بازار) واقع ده. بُست او لشکری بازار د خپل موقعيت او عمومي ساختمان له پلوه په حقيقت کې د يو ښار دوه برخې دي ، چې بُست د خلکو د هستوګنځی او لشکري بازار يې د سپاهيانو او دولتي ادارو محل و. يا په بل عبارت د بُست په يوه برخه کې يې عام خلک اوسيدل، تجارتي مرکز او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروانسرایونه ورکې وو او بله برخه یې سپاهیان ، پوځیان، صاحب منصبان او کله کله به غزنوي پاچاهان لکه سلطان محمود او سلطان مسعود پکې اوسیدل (۴۰: ۱۰۱).

کوهک ښار: د کوهک کلا د ارغنداب د سیند په غاړه یوه مستحکمه کلا او د رتبیلانو یوه مهمه قرارگاه وه. افغانستان ته د اسلام د راتگ پرمهال رتبیلانو له همدغې کلا څخه د اسلامي لښکرو په مقابل کې د قرارگاه په توگه استفاده کوله. اوس د کوهک په نوم یوه قریه د قندهار لویدیځ ته په لس میلۍ کې واقع ده. نښې یې اوس هم موجودې دي. له بُست او سیستان څخه پر کندهار د حملو په مقابل کې د دفاع غوره سنگر و. رتبیلان په همدې ځای کې له یعقوب لیث صفاري سره وجنگیدل. په ځینو اثارو کې کوهک د کوهژو، کوهشیر، کوهتیز په نومونو هم لیکل شوی دی (۸: ٦٨١).

هرات: د هرات ښار چې په تاریخ کې د (مروارید شهر) په لقب یاد شوی، زمونږ د هیواد له مهمو لرغونو تاریخي، فرهنگي او ستراتیژیکي ښارونو څخه یو نامتو ښار دی. د اسلام د مقدس دین له ظهور څخه په پیړیو پیړیو د مخه مشهور او موجود و. هرات لوی دیوالونه (حصارونه)، برجونه اوڅلور دروازې درلودلې چې په لاندې ډول ښودل شوی دی.

- باب سردي : د بلخ واټ په مقابل کې
- باب زیاد: د نیشاپور د لارې په مقابل کې
- باب فیروز: د سیستان د لارې په مقابل کې
- باب کوشک: د غور د لارې په مقابل کې

هرات ښار یو ارگ درلود چې د ښار په دننه کې پروت و. هرات ښار یوه دارالاماره (اداري مرکز - پلازمینه) هم درلوده، چې له ښار څخه د باندې د پوشنگ د لارې پر سر د خراسان آباد په نوم یادیدله. د هرات ښار په ۱۲ او ۱۳ مه میلادي پیړۍ کې پراختیا وموندله؛ د غوریانو د واکمنۍ پر مهال د هرات ښار ۱۲ زره دکانونه، ۴۴۸ کورونه، ۳۵۰ بابه مدرسې درلودلې. د هرات ښار په بیلابیلو نومونو لکه هرات، هریو، ارتاکوانا (ارتاکون) یا ارتاکان یعنې د اریایانو شاهي ښار یاد شوی دی. بطلیموس دا ښار د اریامترو پولتس (Ariametro Poltis) په نوم هم یاد کړی (۴۰: ۵۱-۵۲).

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل: بطلیموس ددې ښار پلازمینه کابورا KABURA او وګړي یې کابولیتا KABOLITAE ذکر کړی او نوموړی ښار یې اورتسپانه ORTOSPANA هم نوموليې دی. په هر صورت کابل په اسلامي لومړی پیړۍ کې لوی دیوالونه او غرونه لرل، چې پر هغې باندې تسلط غیر ممکن و. شریف ادریسي په ۵۴۹ هـ کې لیکي: کابل یو لوی ښار دی، ددې ښار په غرونو کې، کابلۍ هریړه او زعفران پیدا کیږي. نخي ټوټې له دې ځایه چین ، خراسان او سند ته وړل کیږي. په غرونو کې یې اوسپنه موجوده ده او ددې ښار ګرد چاپیره یوه کلا موجوده ده (۸: ۶۸۵).

د بامیانو ښار : د افغانستان له مشهور ښارونو څخه هغه ښار دی چې د اسلام د مبارک دین په لومړې هجري پیړۍ کې یو آباد او ودان ښار او د شیران بامیان د محلي پاچاهانو پلازمینه وه. هیوان تسنګ په نهم هجري کال کې بامیانو ته راغی، او لیکي : چې ددې ښار پایتخت د غره په لمن کې و، چې د غره په وادي د درې میله په حدودو کې ساحه لري او شمال ته یې غرونه واقع دی. د بامیانو خلک په اسلامي دوره کې د چنګیز خان تر یرغل پورې دلته اوسیدل، چې اسلامي فاتحانو د بامیانو تر نیولو وروسته ، هغوی مسلمانان شول، دوی یې په خپل ځای پریښودل. ډیر معبدونه د یعقوب لیث صفاري (۲۵۸ هـ ق) تر دورې پورې باقي پاتې و، خو یعقوب لیث د بامیانو تر نیولو وروسته یو شمیر بتان بغداد ته واستول (۸: ٦٨٦).

د هیواد ډیر ښارونه لکه پوشنج او بامیان، افغانستان ته د اسلام د راتګ پرمهال د پاچاهانو پلازمینه و. ویهند چې د سند سیند په جنوب کې پروت دی. د اسلام د مقدس دین له رارسیدو مخکې د جیپال سیمه ایزه پلازمینه وه، خو د هغه له زوی انندپال څخه سبکتګین ویهند ونیو؛ د مروې ښار د مینځنیو پیړیو په تاریخ کې ځانګړی ځای لري او له ډیر شهرت څخه برخمن و. خو د چنګیز خان د یرغل پرمهال دغو ښارونو ډیر زیان ولید او ځینې ښارونه لکه د غلغلې ښار د خاورو سره خاورې شو. خو مونږ یې د بحث اوږدیدو د مخنیوې په خاطر د نورو ښارونو د تاریخي پیژندنې څخه ډډه وکړه.

۸٫۴. دولتي اداري

هغه وخت چې د اسلام فاتحین له عربستان څخه په لومړۍ هجري پیړۍ کې افغانستان ته راورسیدل. دلته د محلي پاچاهانو له خوا زمونږ هیواد اداره کېده . هیوان تسنګ چې په نهم هجري کال افغانستان ته راغلې و ، د افغانستان د محلي واکمنانو په اړه لیکي:چې هغوی اداري او مالیاتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشکیلات درلودل؛ تنخوا لرونکي او ایله جاري عسکر، وزیران ، قاضیان او مامورین یې درلودل. دغو مامورینو د خپل ورځني ژوند د اړتیاو د پوره کولو په خاطر د ځمکې یوه برخه د اقطاع په توګه په خپل اختیار کې درلوده. کله به چې یو محلي پاچا مړ او پر ځای به یې بل پاچا مقرر شو، هغه دغه څلور دندې درلودې.

۱. د دولتي چارو اجرا کول.

۲. له خلکو سره مرسته؛ وزیرانو او مامورینو ته معاش ورکول.

۳. لایقو او ممتازو اشخاصوته د انعامونو ورکول.

۴. روحانیونو ته خیرات ورکول. د هیوان تسنګ له خبرو څخه معلومیږي چې په هغه وخت کې د افغانستان محلي پاچاهانو بشپړ دولتي تشکیلات درلودل،ځکه په دې هیواد کې دکوشانیانو د شاهنشاهۍ دوره تیره شوې وه،حتماً دهغوی اداري اودولتي تشکیلات دوی ته پاتې وو(۵۱۰:۸-۵۱۱).

کله چې مسلمانان افغانستان ته راورسیدل دلته ملوک الطوایفي نظامونه موجودوو. د اسلامي لښکرو د فتوحاتو پرمهال د هیواد اداري نظامي بڼه درلوده، ځکه والیان د لښکرو مشران وو. د یوې سیمې له فتحې وروسته ددې پر ځای چې په ښار یا فتح شوی کلي کې ژوند وکړي، په پوځي چونی (قرارګاه) کې به اوسیدل او له خلکو سره یې ډیرې اړیکې نه درلودې. اجرائیه او قضایه قوې به د اسلامي خلیفه ګانو په خپل لاس کې وې. خلیفه به په خپله د نیول شویو سیمو لپاره حاکمان او والیان مقررول. کله کله به دغه والي د امیر په نوم هم یادیده، د خراج مسؤل به د مالي چارو مسؤل هم وو. دراشدینو خلفاو په وخت کې د ولایتونو والیان او حاکمان به له عربو څخه مقرریدل چې دوی ته یې سخت مسؤلیت درلود. دوی د دیني تعلیم په برخه کې هم مسؤلیت درلود. کله چې حضرت عمر (رض) یو حاکم مقرروه، نو ورته یې وویل:((په خدای ج قسم دی چې زه تاسې د خلکو د ځورولو او د مال راټولولو لپاره نه ټاکم، بلکه تاسې ددین د تعلیم او سنتو د تدریس لپاره هلته لیږم. که چا له تاسو څخه ماته شکایت وکړ ، بیا به تاسې حتماً جزا ووینئ؛ پوه اوسئ، چې مسلمانان باید ونه وهئ، هغوی باید ذلیل نه شي، هغوی د ډیر وخت لپاره له کور او میرمنی څخه لیری ونه ساتئ، ترڅو په فتنه مبتلا نه شي. د هغوی حقوق مه اخلئ؛ تاسې حق خوړونکی او عیاش مه اوسئ؛ د خلکو له حاجت پوره کولو پرته بل کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونکړئ...)). ټولو راشدينو خليفه ګانو خپلو حاکمانو ته دا لاندې هدايت صادر کړې و. دغه هدايت د حضرت عثمان (رض) له ليک څخه اخېستل شوی چې خپلو حاکمانو ته يې ليکلې و.

۱. د خلکو ساتونکي اوسئ، نه يوازې ماليه ټولوونکې. د تاسې له مقررې څخه د اسلامي حکومت هدف د خلکو سوکالي او هغوی ته خدمت دی؛ نه پيسې راټولول.

۲. عدالت تامين کړئ يعنې په حکومتي چارو کې په خلکو ظلم او ستم ونکړئ او د خلکو د خوښۍ په خاطر د حکومت حقوق هم تلف نه کړئ. له خلکو څخه د دولت حق واخلئ او څه چې د خلکو حق دي هغه خلکو ته ورکړی.

۳. د اهل ذمه خلکو د مال او حقوق ساتنه وکړئ، دوی د مسلمانانو په څېر د عدالت مستحق دي.

۴. له دښمنانو سره په معامله کې وفا وکړئ؛ له غدر څخه پرهيز وکړی؛ لومړی هغوی ته د اسلام دعوت ورکړې؛ که چيرې يې اسلام قبول کړ د ورور په څېر يې وګڼئ؛ او که چيرې يې سوله وکړه د ساتنې حق لري؛ که چيرې يې جګړه کوله باالمثل معامله ورسره وکړئ(۸:۵۲۱).

په هر ترتيب په افغانستان کې دولتي اداره متمرکزه وه، دغې ادارې به د بيلابيلو ملکي، نظامي او قضايي ادارو پواسطه کار کاوه. د ټولو په سر کې پاچا قرار درلود؛ وروسته تر پاچا صدراعظم د پاچا نائب په توګه د هيواد د چارو واک په لاس کې درلود. د ولايتونو لوی حاکمان په خپلو ساحو کې د پوره واک خاوندان وو او د مطلق العنانه واکمنانو په څېر يې په خپلو سيمو کې حکومت کاوه. ځينې وخت به قوي دولت قوي فيوډال له مينځه وړلو او په خلکو به يې خپل وفادار فيوډالان وګمارل. مذهبونو هم د دولت په ګټه کار کاوه. د مينځنۍ ښاري طبقې ټول وګړي د عمومي امنيت او د دولتي د قدرت غوښتونکي وو. دربار ډېر لوړ لګښتونه درلودل. په دربار کې به ګڼ شمير مرئيان، خدمتګاران، شاعران، افسران، طبيبان، ستوري پيژندونکي، فال کتونکي او مامورين موجود وو. دا ځکه چې هغه مهال د اسلامي هيوادونو ترمينځ د دربار لويوالی، عظمت ، تجمل او د پوهانو او علماو د عزت او پالنې په برخو کې يو له بل سره سيالي کوله. دا کار په اسلامي هيوادنو کې پخپله د علم او هنر د پرمختګ لپاره يو لامل و. ددغه پرتم، تجمل او لوی دربار د لګښت لپاره ډېر درانه ماليات د ملت پر اوږو باندې بار وو. ولايتي مامورينو به مرکزي دولت ته سوغاتونه او رشوتونه ورکول، ترڅو په خپل ځای پاتې شي. د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو لګښتونو بار د بزګرانو پر اوږو باندې وو. د پاچا دربار د روحانيونو او فيوډالانو ملاتړې و. هنرمندان او عالمان يې هڅول. د حکومت تکيه پر پوځ باندې وه. خلک به يې د رمو په بڼه ساتل؛ ټول اولس د حاکمې طبقې د زړه سوې، ترحم او شفقت په تمه و (۲۷: ۱۷۲).

پاچا دربار کې به لوی ګلداره چيني لوښي موجود وو، او قيمتي چينايي خولی ، غټی حاشيه دارې لونګۍ به يې په سروله. دوي به موزې په پښو کولې؛ د سروزرو ملاوستنی به يې تر ملا تړل او مهرونه به يې په فيروزې ګوتمۍ کې وو. د سورلې آس به يې د سرو زرو براق لرونکی و او ځينې وخت به په ملاوستنو او د آسونو په براقونو کې قيمتي دانې ټومبلې وې. د غزنوي دورې د شهزادګانو چينايي مرغلرې ټومبلې او خوليو کې څلور بڼکې لګول شوې وې او ملاوستنې به يې هم ټول په ګاڼو ډک پسوللي وو. د دوی د آسونو براق به د سرو زرو او په ودونو کې به يې د آسونو نالونه هم د سروزرو وو. د شهزادګانو موزې به سرې وې او ښه خواړه لکه غوښه ، کباب، آش، ښوروا، پيره کي، حلوا، آچار، نقل ، ميوه، شراب، شربتونه، شيدی، کوچ، پيروې، پوڅې هرسيه (هغه خوراک چې د غنمو او غوښې له کوفتې، غوړيو او مصالې څخه جوړ) او داسې نور شيان وو. په لويو مجلسونو کې به بيلا بيل دسترخوانونه، بيلا بيلو ځايونو کې، دبرخه اخېستونکو د بيلابيلو درجو لپاره هواريدل. د دسترخوان مينځ کې به په يو لوښي کې حلوا ايښې وه. د ورې غوښې به وې، بيا به شراب وويشل شول او سندرغاړو به سندرې او ټوکيانو به ټوکې پيل کړې. د دولت مهم دفترونه مالي اداره، رسايل، جاسوسي ، نظامي او قضايي ادارات وو. مالي اداره خپله د صدراعظم له خوا څارل کېده . د جاسوسۍ اداره د پاچا تر نظر لاندې وه. ښځو او نرو جاسوسانو به د هيواد دننه څارګري کوله. د هغوی مخابرات په ځانګړو شفرونو سره (معما ډوله) په امسا کې د آس د زين په لمڅې کې، د نعلونو دننه او نورو ځايونو کې ايښودل کېدل. د بريد ديوان خپل ډاګونه د څاروې د سورلې پواسطه ترسره کول، چې د دولت د ډېرې پاملرنې وړ وو، او غزنوي عصر کې دوی ته د ((ديو سواران)) نوم ورکړ شوی و. دوی کولی شول چې درې شپو- ورځو کې له غزني څخه نيشاپور ته او په اوو شپو ورځو کې له نيشاپور څخه د خوارزم پلازمينې ته ورسيږي. دوی د سفر په ترڅ کې له خوراک او ډيرې لږې دمې کولو پرته نور څند نه کاوه او د اړتيا پرمهال يې کولې شول له هرځای څخه به يې چې زړه و تازه دم آس اخېستلای شو. ديو سوارانو به په مهمو خدمتونو کې له خپل هر ځل سفر څخه څو زره درهم په بخششي ډول له دولت څخه اخېستل. عادي مخابرات بيا لږ څه ورو و. نظامي مخابرات به د جګړې له ډګر څخه د هغو سورليو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په واسطه ترسره کېدل چې تر پلازمينې پورې يا تر آس الحرکات پورې به منزل په منزل د انتظار په حالت کې و او حاضر باش به ولاړ و. دوی به بې له ځنډه ليکونه له يومنزل څخه بل ته ليږل او بيرته به خپل ځای ته راستنيدل (۲۷: ۱۷۴).

قضايي ادارو به قضيې د اسلامي حقوقو سره سم په ډير ګړندی ډول په يو پړاو کې پرته له استناف څخه فيصله کولې. وزيران او لوړ پوړې چارواکې هر يو په ليکونو کې د غټو القابو او عنوانونو لرونکي وو. لکه الشيخ العميد، الشيخ الجليل او نور... . لښکر له دوو برخو څخه جوړ و، يوه يې سپاره او بله يې پلی؛ په دوی کې يو شمير يې دايمي و، يو شمير يې اجير او مرئيان وو. د جګړې پر مهال به حشري پوځ (د هيواد د ډيرو لويو خانانو اړوند قطعات) هم ورسره يو ځای کېدل. سرتيرو سره به غشي، ليندې، نيزه او منجنيق وسلې وې؛ اور اچونکی بمونه يې هم کارول چې له نفتو څخه به جوړ وو. د جګړې په ډګر کې پياده يا پلې سرتيري به مخکې وو او ورپسې به سپور پوځ روان وو. که چيرې به ښځې پکې وې هغه به د پوځ په مينځ کې وې. د عسکرو تجهيز کول د عارض په لاس کې وو. د پوځ اعاشه يا خوراک د لارې په ترخ کې به د سيورسات په نامه له خلکو څخه ټوليدل او ځينې وخت به له پوځ سره يوځای آذوقه هم روانه وه. د لښکر لوی افسران د اقطاع لرونکی وو، چې د قانون له مخې يې ميراثي بڼه درلوده. د مجرمينو سزاګانې بيلابيلې وې لکه بنديتوب، په لرګيو وهل او په دار ځړول، خو په افغانستان کې يې زياتره په بنديتوب اکتفا کوله. په بندي خانه کې فرش، رڼا او د ژمي تودوخه نه وه، ځينې وخت به يې لاسونو او پښو کې زنځيرونه وراچول. د دولت روش ډير ويروونکی و او له ټولنې څخه يې بې قيد و شرطه اطاعت غوښتنی لپاره به کله ناکله به کوچنۍ ګناه دپاره ډيره سخته سزا ورکول کېده ، چې د دغې سزا په تطبيقولو سره به يې نور خلک ويرول. د بيلګې په توګه امير سبکتګين غزنوي په دې ګناه باندې چې په بست کې يو پيلوان په قصد سره خرما له ټاکلی ونې پر ځای له بلې ونې څخه خوړلی و، هغه يې په هماغه ونه کې له ستونې ځوړند کړ او ټولو خلکو ته يې وښوده ترڅو ټول خبر شي. غزنوي سلطان مسعود هم په کرمان کې خپل يو تنخواه خور په دې ګناه چې له رعيت څخه يې يوه پيسه د بيې له ورکولو پرته اخيستې دی د ښار په دروازه باندې ځوړند کړ، د هغه آس يې هغه سړي ته ورکړ چې ظلم ورباندې شوی و. د دولت د قهر لاندې راغلي وګړي ټولې کورنۍ ، خپلوانو او خدمتګارانو به خپلې ټولې شتمنۍ له لاسه ورکولې او دوی به ټول ټکول کېدل. دغو دولتونو په دغه ډول تشکيلاتو او اداري سره له سوداګريزو اجناسو، د ښځو او ځمکو له حاصلاتو، د څارويو له حاصلاتو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

له صنعتکارانو او کسبه کارانو او له غیرو مسلمانانو څخه مالیات، عوارض او د سر مالیه اخېسته. هغوی به دغه ټوله شتمني د دربار په لګښتو د ملکي او نظامي مامورینو په معاشونو، په ودانیو او ترمیماتو، د روحانینو په مستمري تنخوا، د مدرسینو په معاش، د زندانونو په لګښت، د اوبولګولو په پرمختیا او د لارو په لګښتونو او نورو برخو کې مصرفول. خو دغه اداري تشکیلات او جوړ ښارونه او ودانۍ د چنګیز خان د ناروا یرغل پرمهال ټول له مینځه ولاړل (۲۷:۱۷۵).

د غور اسلامي امپراتوري چې د پراختیا په لحاظ یې په سیمه کې ساری نه درلود، د علم، فن او تجمل د پرمختګ لوړ پړاو ته رسیدلې وه. د هیواد په مختلفو ښارونو کې یې اداري، سوداګریز، ټولنیز او فرهنګي فعالیتونه سرته رسیدل، مګر د چنګیز خان د وحشي یرغل په پایله کې له حد پورته خراب او ویجاړ شول په تیره بیا د غور په ولایت کې دغه ویجاړۍ د نورو ځایونو په پرتله ډیرې وې. څکه د غور، غرجستان، تولک ، خیسار او سفیرو د خلکو او قومونو د خپلو نیکونو په څېر د چنګیز خان په مقابل کې په ګډه لکه پښتنو ، تاجکو، جمشیدي او تایمني په میړانه دفاع کوله او چنګیز خان لښکرو ته یې څو ځلي ماتې هم ورکړه، خو چنګیز خان د غوریانو ټول آباد ښارونه وران کړل، یوازې جام منار، د هرات جامع مسجد او ځینې نور ترې خوندي پاتې شول. دا دوه پاتې شوی ودانۍ اوس له څو سوه کلونو وروسته هم د غور د مدنیت شاهدي ورکوي.

۸,۵. مذهب، کلتور او تصوف

په افغانستان کې د اسلام د مقدس دین د خپرېدو سره سم مخکنې دینونه ټول له مینځه ولاړل. په افغانستان کې د لومړي ځل لپاره د خپلواک اسلامي دولت له جوړېدو سره سم، د اسلام مقدس دین د افغانستان د خلکو رسمي دین شو چې په خپرېدو سره یې په افغانستان کې ملي او سیاسي وحدت تامین شو؛ په افغانستان کې د اساسي قانون له مخې ټولې پریکړې د حنفي مذهب له اصولو سره سم کیږي؛ شافعي مذهب هم په افغانستان کې پیروان لري. د دواړو مذهبونو پیروان خپلې دیني چارې سرته رسوي.

د اسلام مقدس دین په افغانستان کې بودیزم او زردشتي دینونه ختم کړل او د خلکو تربیت یې په مسجدونو کې پیل کړ وروسته افغانانو د هند په نیمه وچه کې د اسلام د مقدس دین په خپرېدو کې ستره ونډه لرلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلتور: د اسلام د مقدس دین له راتګ وروسته، د افغانستان کلتور یوه نوې بڼه غوره کړه؛ د اسلامي تعلیماتو او اصولو پر بنسټ د ژوند په ټولو برخو کې ژور بدلون راغی او ښوانیو ناوړو رواجونو ته یې د پای ټکې کیښود. د هیواد د بیلابیلو ملیتونو ترمینځ یې وحدت تامین کړ. افغانستان، ماورالنهر، ایران، مصر، المغرب او اندلس د اسلامي تمدن ستر مرکزونه وو. افغانستان کې مدرسې جوړې شوې، د افغانستان خلکو به د دیني عالمانو درناوې کاوه؛ عالمانو ته یې قیمتي سوغاتونه ورکول، ددې درناوې له امله په دغو هیوادونو کې اوچت پوهان او عالمان راڅرګند شول. د سلطان محمود غزنوي د واکمنۍ پرمهال په افغانستان کې دیني مدرسې جوړې شوې، چې په هغو کې تقریباً ددرې زرو تنو په شاوخوا کې شاګردانو دیني زده کړې کولې، بیا یې د هند په نیمه وچه کې د اسلام د مقدس دین په خپرېدو کې ونډه واخېسته. د هیواد طبیبان او د ستورو پوهان تل په دربار کې اوسیدل. د خلفاو، وزیرانو، پاچاهانو او امیرانو مجلسونه به د علمي بحثونو او مناظرو ځایونه وو. د اسلامي هیوادونو مهم متمدنو ښارونو لکه بغداد، نیشاپور، دمشق، موصل ، حلب ، بلخ ، بخارا، قاهره او نورو د روم، اتن، بیزانس اسکندریې، انطاکیه او نورو ښارونو ځای ونیو. لویدیځې نړۍ د اسلامي عالمانو اثار په لاتینه ژبه وژباړل چې په دوی کې د ابن سینا او ابن ماجه اثار څو ځلې وژباړل شول. د اسلامي دورې ستر عالم فارابي په ۸۷۳ ز کال کې زیږیدلې او په ۹۵۰ ز کال په سوریه کې مړ شو؛ ابن الرشید د اندلس په قرطبه کې زیږیدلې دی او په مراکش کې مړ شو، چې د خپل وخت ډیر نامتو حکیم و. ابوالحسین شهید بلخي، بلخي ابن سینا چې په ۹۸۰ ز کې زیږیدلې او په ۱۰۳۶ ز کې مړ شو، چې د خپل عصر یو جامع عالم و. دغه اسلامي عالم په تفسیر، طب، تصوف، اخلاقو، کیمیا او لغت کې په دري او عربي ژبو کې اثار ولیکل. د هغه د شفا کتاب په طب او قانون کې همدارنګه د نوموړی نور کتابونه لکه ارشادات، نجات تر اولسمې پیړۍ څو ځله په لاتیني او نورو ژبو باندې وژباړل شول (۲۷: ۱۸۱).

د اسلام د سپیڅلي دین په لومړیو کې د ټول افغانستان د خلکو لباس کې د کابل، زابل ، تخار، غور، هرات، بلخ او جوزجان هغه لباس ته ډیر نږدې و، کوم چې د کوشانیانو په انځورونو او مجسمو کې او د تخار او بامیانو د محلي امیرانو لباس دی. د هغوی د لباس کمیس تر زنګنونو پورې اوږد ؤ، چپن دار لستوني، ګریوان او پرتوګ یې درلود، چې اوس هم د افغانستان په ځینو سیمو کې رواج دی. شال به یې پر اوږو اچولې و. دوی د اسلام د عصر په لومړیو کې ملوک الطوایفي ژوند درلود. په سیاسي لحاظ غیر متمرکز و، محلي ملاکانو او حاکمانو په هر ځای کې په مستقل ډول حکمراني کوله. د یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې د خلکو ژوند له بلې سیمې سره سیمه ایز تفاوت درلود. د دوی بل رواج دا و چې کله به دوی د جگړې لپاره تیاري نیولو، یا به حشر و، دوی به ډول واهه او خلک به یې خبرول؛ او کله به چې پاچا بیرون حرکت کاوه، دوی به د نورو الاتو سره ډول واهه او د خلکو د راټولولو لپاره به یې هم له ډول وهلو څخه کار اخیسته.

د افغانستان د فرهنگ د انتقال لپاره یوه مهمه وسیله سوداگري وه. افغانانو د وریښمو په مشهورې لارې د کاروانونو په وسیله له هند او چین څخه سوداگریز توکي عراق، عربي هیوادونو، مصر او روم ته تلل، افغانستان د فرهنگونو د یوځای کېدو نقطه وه. د افغانستان د برمکیانو کورنۍ د هند د علمي او فرهنگي اثارو په انتقال کې د افغانستان له لارې عربي نړۍ ته ډیرې هلې ځلې کړي دي. د بلخ د نوبهار معبد د هند، چین او افغانستان د بودایانو د ټولیدومرکز و، نو ځکه به د هند راجگان او د چین خاقان ددې معبد زیارت ته راتلل او هلته به یې عبادت کاوه. په داسې حال کې د بلخ برمکیانو د چیني او هندي ادب او علم سره بلدیت پیدا کړ. دغه کورنۍ د اسلام له قبلولو وروسته د علومو او فرهنگ په انتقال کې فعاله ونډه واخیسته. هندي طبیبان او عالمان یې د بغداد دارالترجمو اوشفاخانو ته وغوښتل څو د هندي دوا گانو په تطبیق کې مرسته وکړي. ابن ندیم په ۳۷۷ هـ ق کال په دې باره کې لیکي : د عباسي حکومت په دوره کې هند ته ډیره پاملرنه وشوه چې په دې کار کې د یحیی بن خالد برمکي او د هغه کورنۍ د هند حکیمان او طبیبان بغداد ته راوغوښتل. (۸: ۷۳۴).

تصوف : تصوف یو عاطفي او د سالک د داخلي حالت ښکارنده ده. نو ځکه نشو کولی د نورو جامدو علمي مقالو، ساینسي تعریفونو او د فلسفي مفاهیمو په شان ورته یو وچ او ټاکلی تعریف وکړو. به بله وینا تصوف یوه عرفاني او معنوي درجه ده چې د هستۍ، ژوند او کایناتو په هکله د حقیقت موندلو لپاره په ټاکلو لارو او ځانگړو دستورونو ولاړه ده . دا د عرفان یو پراخه، بې پایه، ژور او مجذبوونکي کشش دی چې د هغه خاص حالت په الفاظو نشي القا کیدای، مگر بیا هم د تصوف او عرفان اصطلاحات لکه صوفي، سالک، طریقت، درویش، د سلوک مقامات، د تصوف حالات او درجې او نورو معاریفو له خوا ښودل شوی دی. په بل عبارت تصوف یوې لوړې انساني درجې ته رسیدل دي، د صوفي ژوند منظم دی اوهره گړۍ یې با خبره او د قناعت او روحي لوړوالې په لرلو سره له ظاهري،مادي شتمنیو،دنیایي زرق وبرق څخه بې نیازه ده.عبدالرحمن بابا په دې اړه وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خرقه پوشو په خرقه کې دې موندلې

هغه حظ چې په دنیا یې دنیا دار کا

خو باید هیره نه کړو چې تصوف یوازې په اصطلاح ملنګي، فقر او د دنیا پریښودل نه دي، بلکې تصوف یو ژوره دیني، ځانګړي فلسفه او نړی لید دی. په دې برخه کې ابن خلدون ویلي دي. : سالکان او متصوفین ځان د الله عبادت ته وقف کوي د تصوف طریقه دغه طرز د اصحابو کرامو دوره کې هم په همدې معنې تلقي کېده ، خو کله چې د هجرت په دوهمه پیړۍ کې او بیا وروسته تر هغه یو شمیر مسلمانانو له حده زیاته، مادیاتو ته مخه کړه، هغه شمیر چې به په عبادت بوخت وو، صوفیان وبلل شول. تصوف یوازې د دنیا ترک کول او پریښودل نه دي، بلکې زاهد دنیا ته د آخرت په تمه شا کوي(۴۴ : ۴-۵).

تصوف یو ضمیري او وجداني حالت ده ، چې فروتن، متواضع خلک کوم چې په دغه لاره کې د تلو پر وخت د خدای ج د واجب الوجوب ذات او خالق پروردګار سره د روحي وصال او نژدې والې په خاطر تیروي خوند ورڅخه اخلي. تصوف په فکري لحاظ ځانګړې اهمیت لري، خو په افغانستان کې لا تصوف په لومړۍ هجري پیړۍ کې هم موجو وه، دغه فکري حرکت د هیواد په فرهنګ کې اغیزه درلوده. د صوفي کلیمې په اړه مختلف نظریات موجود دي، چې ورېنې (پشمي) جامې یې اغوستی، ځینې وایي چې صوفي له صفا یا صفه (اصحاب صفه) څخه مشتق ګڼي. ابوریحان البیروني (مړینه ۴۴۰ هـ ق) تصوف د SOPH سوف څخه اخېستل شوی لفظ بولي چې د حکمت او پوهې په معنی ده. فیلسوف د حکمت خاوند ته وایي (۸: ۸۹۹-۹۰۰).

ابن عجیبه (رح) وایي: تصوف د خدای ج ته توجه ده، ددې لپاره چې الله ج پرې راضي شي، تصوف د احسان مقام دی که څه هم ته الله تعالی نه وینې خو الله تا وینې ، په تصوف کې اصلاح د ظاهر او باطن دواړه واجب دي (۴۷: ۷-۸).

په لنډ ډول ویلې شو چې د تصوف نومونه په لومړۍ هجري پیړۍ کې رامینځ ته شوې ده؛ د تصوف د طریقې له لوی شخصیت حسن بصري (۲۱-۱۱۰ هـ) څخه روایت دی : د طواف پر مهال مې یو صوفي سړی ولید، یو څه شی مې ورکاوه، خو هغه وا نه خېست او ویې ویل چې ماسره څلور دانګه (د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درهم شپړمه برخه) شته، دا زما لپاره بس دي. ډیری لیکوالان په دې آند دي چې صوفي له اهل الصفه یا د صفې اصحاب څخه اخېستل شوی کلیمه ده. اصحاب صفه د حضرت محمد ص هغه ډله وه چې جامې به یې وړینې وې او د نبوي جومات په یوې څنډه کې یې ځانونو ته ځای ټاکلی و، وړینې جامې یې د تواضع ، حلم او فقر نښه وه. نو ځکه اوس عابد د ریاضت ګالونکی د صوفي په نوم بلل کیږي، ځکه هغوی وړینې جامې د نفس د خوارولو، تواضع او فروتنۍ لپاره اغوستلې تر څو دا جامې د هغوی د ادب او تواضع استازیتوب وکړي (۴۴: ۳۱-۳۲).

په پښتو کې ځینې ټپې د پښتون قام د ذوق یو داسې سندریزه ترجمانه هستي ده چې د ټولنیزو نفسیاتو او فطرت د مزاج اظهار پکې پروت دی دغه لاندی ټپه د خدای رحمت ته سړی امیدواره کوي.

څـــانــــــګه به نن سبا کې ګـــــــل شي

ما یې په سر کې سرې غوټۍ لیدلې دینه

په دې لاندې ټپو کې تزکیه او تصوف هم په بیلابیل رنګونو انځور شوي دي.

په مـــــــــــــــادې ځان د انځر ګل کړ

بوی دې راځي ګل دې په سترګو نه وینمه

زما په سترګــــــــــــــو کې دې کور دی

چې چیرته ګــــــــورم هلته ته ښکارې مینه

په دې مسرو کې تصوف او رومانیت هم شته او د ځینو خلکو لپاره مجازي معنی هم په دې ټپه کې شته . په دري ژبه کې د علامه اقبال په دې شعر کې لولو:

ګر نیابي صحبت مــــــرد خبیر

از آب و جد انچه من دارم بګیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسر رومی را رفـــــیق راه ساز

تا خدای ج بخشد تر سوزو گـداز

زانکه رومي مغز را داند ز پـوست

پای او محکم فتد درکوی دوست (۳۸: ۳۴-۳۵)

اسلامي تصوف په مسلمانانو کې اغیزمن پاتې شو. ددې اغیز دومره زیات شو چې په اسلامي هیوادونو کې به حکمت د تصوف د بنسټ په توګه په پام کې نیول کېده . ابن سینا تصوف داسې تعریفوي: حقیقي صوفیه طریقه هغه ده، چې د خپل خاوند علی شانه معرفت ته سړی ورسوي. د تصوف په لار کې د افغانستان صوفیانو لکه ابوسعید ابی الخبیر او عبدالله انصاري په دې لار کې ډیرې هڅې کړي دي (۲۷: ۱۹۶).

مذهب: د افغانستان خلک د مسلمانیدو وروسته دوه مذهبونه لري، یو یې شافعي مذهب او بل یې حنفي مذهب دی، چې د حنفي مذهب پلویان زیات دی. خو د افغانستان د نفوسو یو سلنه خلک اهل هنود دی. د نورو مذهبونو پیروان په افغانستان کې نشته، ځکه زردشتي او بودایي دینونه د اسلام د سپیڅلي دین په راتګ سره له مینځه ولاړې اوس مهال د افغانستان ټول خلک مسلمانان دي او د اسلام سپیڅلي دین د افغانستان رسمي دین دی.

۸,۶. ښوونه او روزنه : هنر او ادب

په افغانستان کې د اسلام د مقدس دین له خپرېدو وروسته تر ډیره وخته عربي ژبه د افغانستان رسمي ژبه وه، تر هغې چې د یعقوب لیث صفاري د واکمنۍ پرمهال دري د دولت رسمي ژبه شوه. خو په ډیرو سیمو کې عربي لیکدود رواج وموند. د افغانستان نورې ژبې یې هم ترخپل نفوذ لاندې راوستې، خو دري ژبې پرمختګ وکړ، ځکه له یعقوب لیث صفاري وروسته د افغانستان ټولو واکمنانو په دربار او دولتي چارو کې له دري ژبې څخه استفاده کوله. یو مهال راغی چې افغانستان د هند لرغونې ژبه له بودایي دین سره یو ځای له هندوستان څخه واخېستل. د غزنویانو د واکمنۍ پرمهال هندوستان ته د اسلام د مقدس دین سره یو ځای، دري ادب هم ورسیدل. دا یوه نظامي عملیه نه وه، بلکې د افغانستان د علماو او ادیبانو کاروان یې د ځان پسې درلود. په همدې دلیل زر کاله مخکې لاهور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان فرهنگي مرکز وګرځید. د افغانستان شاعرانو هم لکه فرخي او نورو د دري ادب هلته ولیږداوه. د افغانستان ژبې او فرهنګ د هندوستان په لوی هیواد کې خپلې ودې ته دوام ورکړ. د چنګیز خان یرغلونه او ویجاړې په افغانستان کې ددې لامل وګرځیدې، چې نور پاتې علمي، سیاسي او نظامي خلک هم هند ته مهاجر شي. په همدې دوره کې بهاوالدین، امیر روحاني، منهاج السراج جوزجاني، شیخ عثماني ترمذي، حمزه السفزاینې، کاشف هروي، محمد عوفي او نور ټول په هند کې د دري ژبې او ادب مخکښان وو. تاریخ فیروز شاهي او فتوحات فیروز شاهي کتابونه همدا مهال اعزالدین خالد خاني، ضیاو الدین او په خپله د فیروز شاه له خوا په همدې مهال تالیف شول. د سلطان سکندر لودي په وخت په هند کې دري خط او ژبې پراخوالي وموند. د پنجاب حاکم د خان لودي زوی غازي خان یو کتابتون پرانست. یو شمیر پوهانو لکه سید محمد خاوري چې خاور نامه لري، قاضي محمد حسین او میر سید محمد د تنویر کتاب لرونکې ټولو د اسلامي فرهنګ او دري ژبې په غوړیدو کې خدمتونه وکړل. د هند بابري دولت یو شمیر پوهان او شاعران وهڅول. هغه مهال چې افغانستان ته کاغذ لومړی له چین څخه وروسته له ماورالنهر په ځانګړې ډول له سمرقند څخه واردیده، چې د یوې تختې بیه دوه درهمه و (۲۷: ۲۰۲).

د افغانستان فرهنګ او ادب له اسلام څخه مخکې دورې په پرتله د اسلام د مقدس دین له خپریدو وروسته ډیر پرمختګ وکړ او په لسمه پیړۍ کې زیات شمیر ادبي او علمي اثار رامینځته شول. په یوولسمه او دولسمه پیړۍ ددغه پرمختګ چټکوالې دومره زیات و، چې افغانستان د ژبې او ادب له پلوه د نړۍ د پرمختللو هیوادونو په لومړی قطار کې ودرید. په مرکزي ښارونو او پلازمینه کې کتابتونونه موجود وو. غزنوي ، ساماني، سلجوقي، غوري او خورازمي دولتونو ، ټولو دري ادب او ژبې د پرمختګ په لاره کې لوی خدمتونه وکړل. سره له دې ، چې د ټولو اسلامي هیوادنو عالمانو بین الاسلامي ژبه عربي وه. د افغانستان علماو هم خپل علمي اثار په عربي ژبه لیکل، حتی د افغانستان شاعرانو هم په عربي ژبه شعر ویلې لکه بشار بن برد تخارستاني، امیر عبدالله طاهر، ابوالفتح بُستي، حسن میوندي او نور... او په دغه وخت کې دري ژبه هم پرمختګ وکړ. په همدغه مهال په دیني، ادبي ، تاریخي ، جغرافیایي ، حکمت او عرفان په برخو کې ارزښتمن اثار ولیکل شول. لکه د بلخي عجایب البلدان، د ابو منصور او مسعودي مروزي د نثر او نظم شهنامې، د طبري د تاریخ او تفسیر ژباړه ، د هروي حقایق الادویه، د جوزجاني حدود العالم، د بروني مسالک الممالک، د بیهقي ، ګردیزي او سیستاني تاریخونه، د ابن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینا دانش نامه، د بروني التفهیم، د کلیه او دمنه ژباړه ، غزنوي کشف المحبوب، د بلخي مقامات حمیدي، چهار مقاله عروضي، د ناصر خسرو سفرنامه، زادالمسافرین او وجه دین، وطواط حدایق السحر ،د نظام الملک سیاست او نور منظوم دري اثار دومره زیات دي چې دلته د ټولو نومونه لیکل یو ستونزمن کار دی، یوازې د غزنویانو په دربار کې څلور سوو تنو شاعرانو ژوند کاوه (۲۷: ۲۰۳).

د سلطان محمود غزنوي د واکمنۍ پرمهال د بل کوم هیواد پلازمینه د افغانستان په څېر د شاعرانو د راټولیدو ځای نه وو. ځکه چې سلطان محمود غزنوي شاعران او عالمان هڅول، هغوی ته یې انعامونه ورکول او ستایل یې، د بېلګې په ډول د دري ژبې لومړنی ملک الشعرا عنصري بلخي د سلطان محمود غزنوي د واکمنۍ پرمهال په خپل دسترخوان باندې د سرو زرو او سپینو زرو لوښي استعمالول. سلطان مسعود یو شاعر ته د یو ملیون درهم په ارزښت سوغات وباخښه. په افغانستان کې مشهورو شاعرانو لکه دقیقي، عنصري ، حنظله بادغیسي، فرخي سیستاني، سنایي غزنوي، اسدي، خیام او نورو ژوند کاوه او مهم اثار یې ولیکل. د افغانستان د ادب بنسټ د مینې ، پاکۍ ، احسان، زړورتوب، خدای پالنې او دیني اصولو پر بنسټ ولاړ و. په هر حال د اسلام له پیله بیا د غزنویانو تر وخته دري ادب پرمختګ وکړ. په دې ژبه کې عرفاني او فلسفي معناګانو ځای ونیو، چې ژبه یې لابډایه کړه. خو په افغانستان کې د ناوړو تاریخي پیښو لکه د علاوالدین جهانسوز پیښه ، د چنګیز خان ویجاړونې او د ګوډ تیمور بې حده مظالمو په پایله کې ډېر تاریخي اثار له مینځه ولاړل. کوم اثار چې ددې پیښو له زغملو وروسته پاتې دي، د ډېر لوړ ارزښت لرونکي دي. خو د بده مرغه د معمارۍ، انځور ګرۍ او فلز کارۍ ډېری اثار هم له مینځه تللي او کوم اثار چې لاس ته راغلي ، زمونږ د هیواد او ادب ښه راښئي. د دغو اثارو په ډله کې د بُست نامتو تاق، د بامیانو د غلغلې ښار ، د غزني څلی ، د دولت اباد څلی ، د منار جام، د هرات منار او جامع مسجد، یو شمیر حکاکي او توږل شوی مرمر، ګچ کاري، د لرګیو څخه جوړ شوي انځورونه، د لشکری بازار انځورونه، د کابل موزیم، فلزي وسایل او د خوني لوښي اثار دا ټول د دولسمې پیړۍ تر پایه پورې د افغانستان د فلز کارۍ ، انځور ګرۍ، توږل شوی ډېرې ښکلي بیلګې د کابل موزیم کې اوس هم شته ، لکه په کودوړو (خټینو لوښو کې انځورونه) کې رسم شوي انځورونه چې د ساسانیانو له دورې څخه را پاتې دي او بیلابیلې سکې هم د پام وړ ارزښت لري (۲۷: ۲۰۴).

د افغانستان د هغه وخت موسیقي، چنګ، رباب، ډول، سورنی او اتڼ و، چې دوی پرې خپله خوښي لمانځله او ګډا ګانې هم کېدلې. په افغانستان کې ظریفه او ښکلی صنایع د مدنیت د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلگو غونډې تر دیارلسمې پیړۍ پورې د پرمختګ په حال کې وې. هغه وخت په مسجدونو او لویو ودانیو باندې رواقونه، ګومبدې او تاخچې (تاخونه) جوړول، چې د ذوذنقې بڼه یې درلوده. به جوماتونو کې د مرمرو ډبرې د مربع او مسدس په بڼه استعمالیدلې او پخې خښتې هم کاریدلې؛ دیوالونه په ګچو ښکلی کېدل. بیا به یې په ګلانو او د هغوی په پاڼو په هندسي شکلونو ښایسته کېدل. په څنډو کې به یې به کوفي خط لیکنې کېدلې؛ کوټې به په کړوړو ګلانو سینګارېدې او د لاجوردو کرښې ورباندې ایستل کیدې. چوترې، د اوبو حوضونه، دالانونه او نور په رنګونو او انځورونو ښکلی کېدل. د حرمسرایونو او انګړونو لپاره اوچت اوچت دیوالونه به له ختو څخه په خام ډول جوړیدل. د افغانستان د ودانیو سبک د نورو اسلامي هیوادونو سره توپیردرلود. د بیلګي په توګه د غزنویانو په دوره کې له سلطنتي ماڼیو وروسته جوماتونو ته ډیره پاملرنه کېده؛ چې د غزنویانو جامع جومات ددې جوړونو ښه نمونه ده. دې جومات لوی کتابتون هم درلود. د غزنویانو په دوره کې د فلزکارۍ صنعت هم پرمخ تللی او ښکلی وو، به دغه دوره کې چې پورته یې یادونه وشوه، د افغانستان موسیقي هم پرمخ تللی وه او د چنګ رباب، دبلې، طبلې، شپیلۍ، دنبورې او نور د ساز سامان الات موجود و. ګډا او اتڼ هم عمومیت درلود. خو د خلکو دغه ذوق په دیارلسمه پیړۍ کې د چنګیز خان د یرغل له امله کلکه ضربه ولیده خو له مینځه ولاړ نه شو (۲۷:۲۰۵).

ښوونه او روزنه په افغانستان کې له اسلام څخه مخکې هم رواج درلود. په آریانا کې ویدې سرودونه او بیا وروسته اوستایې دین مینځ ته راغی. زردشتي دین هم په خپل تبلیغ او تعلیم کې مشغول و. د زردشتي دین شعار ښه وینا ، ښه عمل او ښه کړنه وه. په زردشتي دین کې د ارسطو منطق ، فلسفه، نجوم، یوناني طب او نور تدریسیدل. په هغه وخت کې د پاچاهانو دربارونه به ګڼو د ونو لاندې ول او د عبادتونو په ځایونو کې به تعلیم کېده . د لرغوني اریانا په شرقي برخو کې د بودایانو دین او قانون رواج درلود او د اسلام تر راتلو پورې یې دوام وکړ. د اسلام مقدس دین د پخوانۍ فلسفې، علم ، نجوم او منطق پرځای خلک د اسلامې علومو لکه تفسیرشریف، حدیث، فقه، صرف، نحو، ادب، تاریخ، عقاید او طب زده کړو ته هڅول. کله چې لومړی ځل اسلامي لښکرې د احنف بن قیس په مشرۍ د هجرت په ۲۲ کال افغانستان ته راغلې، او دې لړۍ ادامه پیدا کړه نو د امویانو د خلافت پر مهال د افغانستان په ځینو سیمو کې د اسلام دین خپور شو؛ هغه مهال د تدریس ځایونه یوازې جوماتونه وو؛ مدرسې هم په جوماتونو کې وې. خلک به د دینې علومو د زده کړې لپاره لیرې ځایونو ته تلل او له راتلو وروسته به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدرسې جوړولې. د افغانستان په لويو ښارونو کې هم مدرسې او کتابتونونه جوړ شول. د سامانيانو، غزنويانو، سلجوقيانو، غوريانو او خوارزمشاهانو په وخت کې اسلامي تعليماتو پرمختګ وکړ. اسلامي عالمان لکه خواجه عبدالله انصاري، امام فخرالدين محمد رازي، امام غزالي ، مولانا عبدالرحمن جامې او نور په اسلامي نړۍ کې پيدا شول او د اسلامي تعليماتو په برخه کې يې پوره ونډه واخيسته(۱۰:۳۴-۱۱).

له اسلام د مخه هم افغانستان ځانګړې ښوونه او روزنه درلوده. چې د مذهبي، سياسي او اقتصادي اغيزو لاندې رامينځته شوې وه. په افغانستان کې د زردشتي دين تعليمات د کرنې، مالدارۍ او ښاري ژوند پر بنسټونو ولاړ وو. دوی د اهورامزدا او اهر يمن ترمينځ مجادله په حقيقت کې د رڼا او تيارې ، د خير او شر ترمينځ مجادله وه. په دوزخ او جنت يې عقيده درلوده. د افغانستان په ښوونه او روزنه باندې د ايران، يونان، هند او مرکزي اسيا د هيوادونو اغيز موجود وو. ځکه چې افغانستان د مينځنۍ اسيا په څلور لارې کې موقعيت لري. په اسلامي دوره کې د افغانستان ښوونه او روزنه نوې شوه او اسلامي ښوونې او روزنې د پخوانۍ ښوونې او روزنې ځای ونيو، خو دغه ښوونه او روزنه په يوه عمومي چوکاټ کې لکه د کلتور په شان ددين تابع وه. په اسلام کې ښوونه او روزنه د حلالو او حراماو مذهبي دودونو پيژندل وو. ديني تعليمات په کور کې پلار، واعظ په جومات او بازار کې ، د کار لارښود استاد هټۍ کې، ښوونکې به په مدرسه کې مرشد به په خانقا کې، په دربار کې به اشرافو، د دولت په اداره کې به محاسب او منشي د ښوونې او روزنې دنده ترسره کوله. خو توپير دا و چې په مدرسه، کور او هټۍ کې د اوريدلو په طريقه ښوونه ترسره کېده ، چې شرعي احکام او ورسره به د لويانو د درناوې ښوونه هم کېدله. د روحانيونو او دولت اطاعت ته به خلک هڅول کېدل. د سختيو په مقابل کې به صبر او تحمل درسونه ورکول کېدل. زده کوونکو به لاسي صنعت هم زده کاوه. د دربار د اشرافو د تدريس ځای و. هلته به اداري اداب، تشريفات، معاشرت او رسمي زده کړه ورښودل کېده . په رسمي دفترونو کې به يو شمير زده کونکي د انشاء، محاسبې او دفترداری په چارو کې روزل کېدل، چې وروسته به بيا د دولت په ادارو کې په کار ګمارل کېدل. ښکلی خط، عربي او دري ليک د هغوی لپاره د لياقت معيار و(۲۷:۲۰۷).

په جوماتونو او مدرسو کې نظري ښوونه او روزنه پرمخ وړل کېده . په لومړي پړاو کې د قران لوستل، د عقايدو، د حرامو او حلالو شرحه، د دري ژبې ليکل او لوستل يې مهمه موخه وه. په دويم پړاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دري ژبه او ادب، عربي ژبه ، منطق، الهي حکمت، فلسفه، طب، رياضي او نجوم راتلل. لوړې زده کړې (د مولوي توب درجې ته رسيدل) په عربي ژبه وې، چې عقلي او نقلي علوم پکې راتلل. خو وروسته زده کړې په ادبي، شرعي علومو (فقه)، حديث، تفسير، عقايدو، څه ناڅه په طب او نجوم پورې را ايسارې شوې وو او نور علوم يې شاته کړل. تحصيل يوازې په ښارونو او لويو کليو پورې تړلی و، خو اشرافو له نظري زده کړو پرته د آس ځغلولو، غشي ويشتلو، ښکار او نورې لوبې هم زده کولې. د افغانستان د ښوونې او روزنې پايله د يوې صبرناکې، قانع او کارکوونکې ټولنې کې رامينځ ته کول وو، چې د روحانيونو او دولت په اصالت يې عقيده درلوده او ټولې پيښې يې حتمي او ازلي بللې. دغه ډول روحيه د چنګيز خان له يرغل وروسته نوره هم کلکه شوه او تر اوسه پورې لا پاتې ده. په افغانستان کې د ښوونې او روزنې دغه تګلاره زياتره د حاکمې طبقې د ګټو د ساتلو په خاطر وه، ترڅو مرکزي حکومت قوي شي او په افغانانو کې يې د استعماري قوتونو پر ضد روحيه پياوړې کړي، د چنګيز خان د يرغل پرمهال دولتي ځواک له مينځه تللې و، په ټول هيواد کې خلکو د چنګيز خان په مقابل کې مقاومت وکړ، خو نور ملتونه په اسانۍ سره چنګيز خان ته تسليم شول. له چنګيز خان اوه سوه کاله وروسته افغانانو، د انګريزانو په مقابل کې پرته له دولته مقاومت وکړ. په افغانستان کې د ښوونې او روزنې پواسطه خلک صبر، زغم، قناعت او موجودې وضعې سره د جوړ جاړي په روحيه تربيه کېدل. له بلې خوا هغه وخت له بيوزلۍ سره سره خلکو په ژوند کې له ثقافت سره هم مينه درلوده. په غم او خوښۍ کې يو د بل سره شريک وو، په ډله ايزه توګه يې يو له بل سره مرستې کولې. ځوانمردي او احسان پيژندنه يې له اتلولۍ او اتل پالنې سره يو ځای عادت او ځانګړتيا وه. سره له دې چې خلک بيسواده وو، خو د علماو او مشرانو يې ډير درناوې کاوه. په وعده يې وفا کوله، له بې وزلو سره يې مرسته کوله(۲۷: ۲۱۰).

خو دغه فرهنګ، ادب ، ښوونې او روزنې د بهير او پرمختګ مخه د داخلي اختلافاتو او د چنګيز خان د يرغل په پايله کې ډپ شوه ؛ يو شمير فرهنګي اثار هم د دغو جګړو په پايله کې له مينځه ولاړل او افغانستان د تاريخ په بيلابيلو وختونو کې د استعماري ځواکونو د يرغل او جګړې له امله ډير زيان وليد او د هيواد د پرمختګ مخه لاپسې د خنډ او خنډ سره مخ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډیز

افغانستان د لرغوني تمدن او فرهنگ لرونکی هیواد په توگه د گاونډیو هیوادونو سره ډېر نږدی کلتوري او سوداگریزه اړیکې درلودلې. د اسلام د مبارک دین له خپرېدو او په افغانستان کې د خپلواکو اسلامي دولتونو له جوړېدو وروسته د طاهریانو، صفاریانو، غزنویانو او غوریانو د واکمنیو پرمهال نه یوازې یې خپل کلتور وساته بلکې یوه لویه امپراتوري یې تاسیس کړه. د هند او ایران ډیرې برخې یې په خپل قلمرو کې شامې کړې. ددې هیواد د هر ښار اوسیدونکو د چنگیز د لښکرو په مقابل په میړانه دفاع وکړه. د هیواد ډیرو ښارونو د چنگیز د یرغل په پایله کې ډېر زیان ولید.

د خپلواکو اسلامي دولتونو د واکمنیو پر مهال د افغانستان خلک په دریو طبقو ویشل شوي وو. لومړی طبقه فیوډالان، اشراف، ملکان او روحانیون وو چې په گډه یې حاکمه طبقه جوړوله. دویمه طبقه منځنی ښاري طبقه وه چې سوداگر، مامورین او کسبه کاران پکې شامل وو. درېیمه طبقه بزگران وو. فیوډالي (ځمکه والي) سیستم تر ډیره وخته پورې په افغانستان کې دوام وکړ. له بزگرو څخه دراندہ مالیات اخېستل کېدل، خو لومړی طبقه چې ډېره شتمني یې هم درلوده له مالیې څخه معاف وو. په تولید کې درېیمې طبقې ډېره ونډه درلوده. په کلیو کې د بزگرو دنده د ځمکې کرنه او د څارویو روزنه وه. په دغه دوره کې کرنې او د څارویو روزنې پرمختگ وکړ. د وگړو اقتصاد په کرنې سربیره پر سوداگری باندې ولاړ وو، چې د افغانستان سوداگري به له ایران، چین او ماورالنهر سره ترسره کېده. افغانستان د چین، پارس او ماورالنهر دولتونو ترمینځ د سوداگریز مزکز په توگه موقعیت درلود. د وریښمو مشهوره لار له دې هیواد څخه تېرېدله. افغانستان څخه مختلف جنسونه لکه خرما، تارینې رسی، نخي ټوټې، وریښمینې روجای گانی، غوا گانې، پنیر، ممیز، پوټکی او نور شیان صادریدل.

په افغانستان کې لرغونی ښارونه لکه بلخ، بست، هرات، غزني، نیمروز پرمختگ وکړ. په هغه وخت کې د پاچاهانو دربار ډېر لگښت درلود.ځکه چې په دربار کې گڼ شمیر مرئیان، خدمتگاران، شاعران، افسران، طبیبان، ستوري پیژندوکي، فال کتونکي او مامورین موجود وو. د پاچا په دربار کې به لوی گلداره چیني لوښي موجود وو. شهزادگانو به قیمتي چینایي خولۍ او غټی حاشیه داری لونگۍ پر سر وې. د سروزرو ملاوستنی به یې تړل او مهرونه به یې په فیروزي گوتمې کې وو. د شهزادگانو موزي به سرې وې او ښه خواړه به یې خوړل. قضایي ادارو به قضیې د اسلامي حقوقو سره سم په ډېر گړندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول په یو پړاو کې پرته له استیناف څخه فیصله کولې. وزیران او لوړ پوړي چارواکې هر یو په لیکنو کې د غټو القابو او عنوانونو لرونکي وو. لښکر یې له دوه برخو څخه جوړ شوی و، یو یې سپاره او بل یې پلي وو. په دوی کې یو شمیر یې دایمي وو او یو شمیر یې اجیران او مرئیان وو. د جګړې پرمهال به حشري پوځ هم ورسره یو ځای کېده. سرتیرو په غشې، لیندی، نیزه او منجنیق وسلې درلودې.

د غزنویانو او غوریانو امپراتورۍ چې د پراختیا په لحاظ یې په سیمه کې ساری نه درلود؛ د علم او فن لوړ پړاو ته رسیدلې وه. د اسلام مقدس دین پخواني زردشتي او بودایي دینونه ختم کړل او د خلکو تربیت یې په مسجدونو کې پیل کړ. د افغانستان د فرهنګ د انتقالولو لپاره یوه مهمه وسیله سوداګري وه. د افغانستان علم، فرهنګ او ادب له اسلام د مخه دورې په پرتله د اسلام د مقدس دین له خپرېدو وروسته ډېر پرمختګ وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

۱. په افغانستان کې د اسلام له خپرېدو مخکې ښوونه او روزنه موجوده وه؟

۲. په دولتي اداره کې به له کومو روشونو څخه ګټه اخېستل کېده ؟

۳. په دربار کې اشرافو ته څه ډول ښونه او روزنه ترسره کیدې؟

۴. په افغانستان کې د اسلام د مقدس دین له خپرېدو وروسته به زده کړې چیرته کېدې او کوم علوم زده کوونکو ته ښودل کېدل؟

۵. د چنګیز خان یرغل د افغانستان د کلتوري اثارو په له مینځه وړلو کې کومې منفي اغیزې درلودې؟

٦. ایا د غزني په دربار کې د دیني علماو د روزنې لپاره کوم مرکز موجود و؟

۷. تصوف څه ته وایي؟

۸. سلطان محمود غزنوي په هند کې د اسلام د سپیڅلي دین په خپرېدو کې څه ونډه درلوده؟

۹. د ترکومه وخته عربي ژبه د افغانستان رسمي ژبه وه؟

۱۰. په زردشتي دین کې څه شی تدریس کېده ؟

۱۱. د زردشت شعار څه و؟

۱۲. د اسلامي دورې په ماهیو کې کوم سبک څخه کار اخېستل کېده ؟

۱۳. په جوماتونو کې کوم علوم تدریس کېدل؟

۱۴. په اسلامي ښوونه ګې د کومو علومو په تدریس باندې ډیر تاکید کېده ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړنی نښلونه

د غوریانو د واکمني پرمهال جوړې شوی تاریخي ودانی او کلاګانی

په لرغونی غور کې ډیرې کلاګانی د غوریانو د واکمنی پرمهال جوړې شوی، چې د پردیو په مقابل په دفاع کې ستر رول درلود. دغه کلاګانی او تاریخي ځایونه په لنډ ډول معرفي کوو.

1. د مندیش کلا: د مندیش کلا یوه جګه او مستحکمه کلا ده، چې د مندیش د زار مرغ په غره کې پرته ده. ددې کلا بنسټ بسطام ایښې و. د مندیش کلا د غوریانو له برمه ډک فرهنګي او سیاسي ښار نوم دی چې د غزنویانو په واکمني کې د سیاسي بندي خانی په توګه ترې ګټه اخېسته.
2. د فیروز کوه استحکامي کلا: د غور د پاچاهانو پلازمینه وه. فیروز کوه کلا د فیروز کوه د غره په شمال کې د ورشاد په سیمه کې د غور د پاچاهانو په زمانه کې جوړه شوی ده. کله چې ملک قطب الدین محمد خپل وطني لقب (غرشاه) چې په عربي لیکنو په ملک الجبال بدل کړ، وپتیله چې یوه پخه کلا چې د شاهي دربار سره مناسب وي اباده کړي په ٦١٧ هـ ق د چنګیزخان په لښکر کشیو کې ورانه شوه.
3. خیسار کلا: د خیسار کلا هم د غور د ښکلو کلا ګانو څخه شمیرل کیږي. دغه کلا د خیسار د غره په لویدیځو لمنو کې د هوارې ځمکې څخه څلور متره جګه ودانه شوی ده، چې اوس د قیصار په نوم یادیږي. د فراه ولایت د پرچمن ولسوالی کې په یو قریه بدله شوی ددې کلا بنسټ سلطان غیاث الدین ایښې دی.
4. کالیون کلا: دا کلا هم د غور له مستحکمو کلا ګانو څخه ده، چې د چنګیز خان د یرغل پرمهال ویجاړه شوه (۴۰: ۹۵).
5. فیوار کلا: دغه کلا د غرجستان او مادین ترمینځ موقعیت لري او د بهاوالدین سام له خوا په ۵۴۴ هـ ق کال د غور په غرونو کې جوړه شوی ده چې د چنګیز د یرغل پرمهال په ٦١٧ کې ویجاړه شوه.
6. د سیفرود کلا: دا کلا سلطان بهااولدین سام ابن حسین جوړه کړی و. مغولي لښکرو ددغو کلا ټول خلک ووژل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

7. د تولک کلا: دغه کلا د غشو ویشتلو له پاره شپږ تیر کشونه درلودل. امیر نصر د تولک کلا له پاسه د اوبو حوض جوړ کړی و چې شل په شلو کې سور یې درلود او اوبه ترې تیرېدلې نه شوې(۹٦:۴۰-۹۷).

8. اهنگران: دغه ښار گوتې تر ۴۰۱ هـ ق کال پورې د محمد سوري پلازمینه وه، چې د سلطان محمود غزنوي په واسطه فتح شوه. دغه ښار د هرات ولایت په ۲٦۰ کلیومترې د چغچران لویدیځ ته پروت دی چې اوس هم په دې نامه یادیږي. نوموړی ښار د کاسې ۲۲ کلیومترې کې د لویدیځ لورې، د هریرود په کیڼ اړخ ۵۰ مترې کې د خاورې د غونډۍ پر سر یې کنډوالی شتون لري.

9. زاني : د غور د پاچاهانو مهالنی پلازمینه و، چې اوس د یوې قریې بڼه خپله کړې. د تیوري د قریې ۵۳ کیلو مترې کې سهیل ته پرته ده. فرانسوي جنرال فریه په ۱۸۴۵ ز کال د لټون پرمهال دغه کنډواله د غوریانو پلازمینه گڼلې ده.

10. زمینداور: د غور د ولایت په جنوب او د هلمند په شمال کې موقعیت لري. د غور د واکمنانو ژمنی پلازمینه وه، په ځانگړي ډول د سلطان غیاث الدین (۵۵۸-۵۹۹ هـ ق) په وخت کې ددغه ځای شخه د پلازمینې په توگه گټه اخېسته.

11. په بامیانو کې د غلغلې ښار: په بامیانو کې د غوریانوپلازمینه د غلغلې ښار وه، چې د ۵۴۰- ٦۱۰ هـ ق کال پورې غوریانو په بامیانو کې واکمني وکړه. دغه ښار په ۱۲۱۲ ز کال د چنگیز خان د فوځونو له خوا له خاور سره خاورې شوې. ددې ښار کنډوالې د بوداغتې مجسمې ته مخامخ په یوه لوړه تپه قرار لري. په ۱۹۳۰ ز کال ددې غونډۍ شخه تاریخي اثار لاس ته راغلې او د کابل موزیم د بامیانو په خونه کې خوندي دي (۲۹: ۱۳۳-۱۳۴).

12. دولت یار - چغچران - جرماس او استیه

دولت یار : اوس د چغچران د عمومي سړک پر سر یوه قریه ده.

چغچران: اوس هم د غور ولایت پلازمینه ده.

جرماس: د غوریانو د واکمني پرمهال ډیره مشهوره وه. اوس د چغچران لویدیځ ته په ۲۳ کیلو مترې کې یو قریه د جرماس په نوم موجود ده.

کاسی: د چغچران شمال ته واقع ده.

استیه: دغه کلا اوس هم په خپل نوم د منار جام جنوب ته واقع ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیوره او پسابند:

تیوره: د غور ولایت له لرغونو او تاریخي ښارونو څخه یو ښار دی، چې پخوا د غوریانو سیمه ایزه پلازمینه وه. هیرودت دغه ښار تسیپاره په نوم یاد کړی. تیوره اوس مهال د غور د ولایت یوه ولسوالۍ ده چې ۵۱۱۵ کیلو متر مربع مساحت لري.

پسابند: دا هم د غور یو تاریخي سیمه ده. اوس د غور د ولایت یو ولسوالی ده(۱۳۷:۲۹-۱۳۸).

د غور نورې کلاګانې

ددې دپاره د غور ټولې کلاګانی چې د غوریانو د واکمنی پرمهال موجود وې چې ځینې یې توضیح شو او ځینې یې پاتی دي دلته به یې یوازې نومونه واخلو.

د اهنګران کلا، داستیه کلا، زاني کلا، د زنینداور (زمینداور کلا)، د بامیانو کلا (غلغلی کلا) ، د غزني کلا، د برکوشک کلا، خول ماهی (قلعه سنګي یا سنجیه)، دتیري کلا (ددې کلا نامتو قهرمان المار پښتون و)، د کهیرا کلا (ددې کلا نامتو قهرمان شعب افغان و)، د دوکې کلا(ددې کلا نامتو قهرمان سندان و)، دخاسک کلا، دکجوران کلا، دایشارکلا، دوالشتان کلا، د تمران کلا (۴۰: ۹۷-۹۸). د تګانی کوټ کلا، د شهرک کال ، د کاسی کلا، سور سنګ کلا (شیرسنګ کلا)، د فیروز کلا، د ګزیو کلا، د ساجی کلا، د تیرد هند کلا، د بندراو کلا، د بلدوان کلا، د کوهنیز کلا (کوهیش کلا)، د سبکجی کلا، د خوست کلا، د ایشیار کلا، د فخراباد کلا، د بشلنګ کلا، د خوربین کلا، د خلج کلا، د روزګاران کلا، د قره باغ کلا، د دولت یار کلا، د چغچران کلا، د چهل اباد کلا، د چاردري کلا، د جوزدری کلا، د یامان کلا، د پساوند کلا، د ورشک کلا، د بشوره کلا (پشوره کلا)، د سرمژګان کلا، د بروند کلا، د حصادره کلا، د ګرزیوان کلا، د درنګ کلا، د لاغري کلا، د ساخان کلا، د نای کلا، د مریخ کلا، د کوه سنګ کلا، کچی ګرد کلا، د خطیف کلا، د حصارتو کلا (۴۰: ۹۹-۱۰۰).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویمه نښلونه

د غزنويانو په دربار کې د دري ژبې د ځينو شاعرانو لنډه پيژندنه

نوموړې نښلونه د غزنويانو د واکمنۍ له فرهنګي فعاليت سره اړيکي لري.

۱. ملک العشراء عنصري : نوم حسن او په ابوالقاسم يې شهرت لاره؛ د پلار نوم يې احمد او د زيږيدو ځای يې بلخ و. عنصري د ويناوالو استاد و؛ د هيواد له سترو ويناوالو او شاعرانو څخه دی؛ د عنصري له ويناو څخه څرګنديږي، چې نوموړی د بلخ د اوسيدونکی و او په ځوانۍ کې د سلطان محمود خدمت ته راغلی دی (۱۴:۷۵۵).

۲. امير فرخي: نوم يې علي کنيت يې ابوالحسن، تخلص يې فرخي و، د پلار نوم يې جولوغ او د سيستان په يوه بزګره کورنۍ کې يې سترګې نړۍ ته غړولی دی. نوموړی په ځوانۍ کې د امير چغاني پواسطه د غزني دربار ته لار موندلی ده. فرخي يو پياوړی ويناوال و؛ د ښې قريحې او قلم خاوند و(۱۴:۷۵۹).

۳. د منصور زوی عسجدي مروزي: عسجدي مروزی، ځينې د مرو رود او ځينو په وينا د هرات اوسيدونکی دی، نوموړی له سترو شاعرانو څخه دی چې تل له فرخي او عنصري سره په يو کتار کې ياد شوی. نوموړی د سلطان محمود په دربار کې روزل شوی او د سلطان محمود غزنوي پواسطه د سومنات د فتحې په اړه يې يو قصيده هم ويلې ده.

۴. استاد ابوالحسن علي بهرامي سرخسي: د غزني د دربار له خورا نوميااليو شاعرانو او پوهانو څخه دی؛ په عروض و قافيه کې يې رساله ليکلی دی؛ له دې پرته نور اثار يې هم ليکلي دی.

۵. محمد بن محمد بدايعي بلخي: ده خپل شعرونه په ترنم کې ويلي، د هغه ارزښتمن اثر د نوشيروان پندونه دی چې منظوم کړی يې دی.

٦. ابو محامد محمد بن عمر جوهر زرګر هروي: هغه د سلطان محمود ستاينه کوله، کله به په غزني او کله به په خپل اصلي استوګن ځای (هرات) کې اوسېده، نوموړی تر ۴۴۴ هـ ق پورې ژوندی و(۷٦۷-۱۴:۷٦٦).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷. حکیم ابوالقاسم فردوسي: حکیم ابوالقاسم فردوسي، له شک پرته لوی شاعر او نومیالی حکیم دی. د هغه شهنامه نه یوازی د فارسي ژبې ، بلکې د بشریت شهکار ګڼل شوی. نوموړی د طوس اوسیدونکې، شهنامه د ختیځ ستر واکمن یمین الدوله محمود غزنوي په وینا په غزني کې لیکلی ده.

۸. منوچهري : نوم یې احمد، کنیت یې ابوالنجم، تخلص یې منوچهر او د پلار نوم یې قوصې دی . ځینې نوموړی د بلخ او ځینې د دامغان ګڼي. په ۴۱۱ هـ ق د سلطان محمود دربار ته رسیدلی دی. ده ته د عزت په سترګه کتل کېدل؛ نوموړی د هغه دربار د ملک الشعراء او عنصري ډېره ستاینه کړی ده،خو دې پخپله دسلطان مسعود ددربار شاعر او دهغه یې ډېره ستاینه یې کړی ده (۱۴:۷٦۹-۷۷۰).

د موضوع د اوږدیدو څخه د مخنیوی په خاطر یوازې د نورو شاعرانو د نومونو په لیکنه بسنه کوو. زینبي علوی محمودي؛ ابوالخرج اوني، سید محمد بن ناصر علوي غزنوي، سید حسن غزنوي، ابوالفضل مسرور بن محمد خالقاني، منشوري سمرقندي، صدر اجل ملک الکتاب، د احمد بلخي زوی ابوسراقه عبدالرحمن، ابو محمد عبدالله بن محمد (چې په اوده بلخي مشهور و)، ابوالمظفر بن ابراهیم بن علي پنجشیري، ابو عبدالله روزیه بن عبدالله تکتي لاهوري، مسعود رازي، مظفر پنجدهي، کوکبی مروزي، ابوالمجمد مجدودستالي، غزنوي ، مختار غزنوي او نور (۱۴: ۷۸٦).

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېیمه نښلونه

د غزنویانو د واکمنۍ پرمهال مروجې سکې

دا نښلونه د کتاب د اتم څپرکی له اقتصادي برخې سره تړاو لري. په هغه څپرکي کې د درهمو څخه بحث شوی، دلته مونږ یوازې د غزنویانو له خوا ضرب شوی سیکو په اړه لنډ معلومات لیکو.

سبکتگین

الف: د سروزرو سکې

ضرب ځای: هرات ۳۸۵ هـ ق

وزن: ۴ گرامه، قطر :۲۴ ملي متره.

د سکې مخ : ناصرالدین والدوله سبکتگین

د سکې شاه: الله، الطابیع الله - الملک المنصور نوح بن منصور

د سکې لمن لیک : هذا الدینار بهرات سنه خمس وثما نین و ثلثمائة

ب: د سپینو زرو سکې :

وزن: ۳،۱ گرام، قطر ۱۸ ملي متره

د سکې مخ: الطابیع لله

د سکې شا: لله- نوح بن منصور- سبکتگین

د سکې لمن لیک : سنه ثلث و سمانین وثلثمائة (۱۴: ۷۱۳).

یمین الدوله سلطان محمود غزنوي

الف: د سروزرو سکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ نمبر: ضرب ځای غزني، ۴۰۴ هجري

وزن: ۳،۹ گرامه، قطر :۱۵ ملي متر

د سکې مخ: القادر

د سکې شا: لله یمین الدوله و امین امله - ابوالقاسم

۲ نمر: ضرب ځای : غزني، ۴۱۷ هجري

وزن: ۴،۳ گرامه، قطر : ۲۵ ملي متر

د سکې مخ: القادر بالله

د سکې شا: یمین الدوله - امین المله- محمود

۳ نمبر : ضرب ځای: هرات

د سکې مخ: القادر بالله

د سکې شا: لله- یمین الدوله وامین المله - نظام لدین ابوالقاسم

۴ نمبر: ضرب ځای : هرات

د سکې مخ: القادر بالله

د سکې شا: لله یمین الدوله، امین المله، نظام الدین ابوالقاسم

۵ نمبر : ضرب ځای : نیشاپور، ۳۹۰ هجري

وزن: ۴،۹ گرامه، قطر : ۲٦ ملي متره

د سکې مخ: القادر بالله

د سکې شا: لله، الامیر سید یمین الدوله و امین المله ابوالقاسم ولی امیر المومنین

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦ نمبر :

وزن: ۱،۷ گرامه، قطر : ۲۰ ملي متره

د سکې مخ: لا اله الا الله وحده، یمین الدوله محمود

لمن لیک: سجستان سنه آثین و ثسیحن وثلثمائة

د سکې شا: القادر بالله

لمن لیک : لا اله الا لله وحده لا شریک له

ب: د سپینو زرو سکې

۱ نمبر: ضرب ځای : لایقر ، قطر : ۲۱ ملي متره

د سکې مخ: القادر بالله

د سکې شا: لله، یمین الدوله وامین المله محمود بن سبکتگین.

۲ نمبر: ضرب ځای بلخ ، ۴۲۰ هجري

وزن: ۲،۸ گرامه، قطر:۲۲ ملي متره

د سکې مخ: عدل

د سکې شا: ابوالقاسم یمین الدوله محمود (۱۴: ۷۱۴-۷۱۵).

سلطان مسعود

الف: د سرو زرو سکې

۱ نمبر: ضرب ځای : هرات. ۴۲۲ هجري

د سکې مخ: الناصر الدین ، القادر بالله، مسعود، الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکې شا: امنستقم من اعداء الله، ظهير خليفة الله، ابو سعيد.

۲ نمبر: ضرب ځای: غزني، ۴۲۳ هجري

وزن: ۳،۷ گرام، قطر : ۲۲ ملي متره

د سکې مخ : القادر بالله

د سکې شا: القايم بامرالله ناصر دين الله ابوسعيد

۳ نمبر:۴۲۳ هجري

د سکې مخ : لايقر

د سکې شا: الناصر الدين الله ظهير خليفة الله مسعود بن محمود

۴ نمبر: ضرب ځای : نيشاپور، ۴۲۲ هجري

د سکې مخ: القادر بالله

د سکې شا: لله- ناصرالدين الله حافظ عبادالله مسعود

ب: د سپينو زرو سکې

۱ نمبر: ضرب ځای : بلخ، د ۴۲۱ او ۴۲۲ هجري کلونو ترمينځ

د سکې مخ: عدل، القادر بالله

د سکې شا: لله.... عليه السلام مسعود(۱۴: ۷۱۶).

شهاب الدوله سلطان مودود

الف: د سپينو زرو سکې

۱ نمبر: د سکې مخ: رجب، عدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکې شا: القایم بامرالله، شهاب الدوله مودود

۲ نمبر: د سکې مخ: عدل، القایم بامرالله

د سکې شا: القایم بامرالله، شهاب الدوله مودود

ب: د زیړو سکې

د سکې مخ: القایم بامرالله

د سکې شا: الدوله.... ابوالفتح مودود

عبدالرشید

الف: د سروزرو سکې

وزن: ۲،۸ گرام، قطر : ۲۵ ملي متره

د سکې مخ : القایم بامرالله

د سکې شا: لله ، عزالدوله و زین المله، شرف الله، عبدالرشید (۱۴: ۷۱۷).

طغرل نمک حرام

الف: د سپینو زرو سکې

وزن: ۳،۳ گرام، قطر : ۱۹ ملي متره

د سکې مخ: فتح .... بامرالله

د سکې شا: لله قوام الدوله ابوسعید، طغریل

فرخ زاد

الف: د سروزرو سکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب ځای: غزني، ۴۴۴ هجري

وزن: ۴ گرام، قطر : ۲۴ ملي متره

د سکې مخ: القایم بالله

د سکې شا: فر، جمال الدوله وکمال المله فرخ زاد بن مسعود.

ب: د سپینو زرو سکې

وزن: ۳،۳ گرام، قطر : ۱۹ ملي متره

د سکې مخ: عدل، القایم بالله

د سکې شا: ابوشجاع فرخ زاد بن مسعود (۱۴: ۷۱۸).

سلطان ابراهیم

الف: د سرو زرو سکې

وزن: ۴،۸ گرام ، قطر: ۲۵ ملي متره . ۴۵۵ هجري

د سکې مخ: لا اله الا الله وحده لاشریک له- القایم بامرالله

د سکې شا: ظفر، سفیر الدوله و ضهیر المله ، ابراهیم

ب: د سپینو زرو سکې

۱ نمبر: وزن : ۲،۹ گرامه، قطر :۱۸ ملي متره

د سکې مخ: الله، القایم بامرالله، نصیري.

د سکې شا: طهیر الدوله ، الملک ابراهیم

۲ نمبر: وزن : ۳ گرامه، قطر : ۱۹ ملي متره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکې مخ: القایم بامرالله

د سکې شا: محمد رسول الله، طهیر الدوله الملک ابراهیم نصیري.

۳ نمبر: وزن: ۳،۳ گرامه، قطر: ۱۹ ملي متره

د سکې مخ: القایم بامرالله، ملک الاسلام نصیري

په لمن لیک کې : الملک لله

د سکې شا: السلطان الاعظم - قید الملوکه، سید السلاطین ابراهیم

دریم مسعود

الف: د سپینو زرو سکې

وزن: ۳،۸ گرامه، قطر :۱۹ ملي متره

د سکې مخ: لله، محمد رسول الله المسظهر یمینې (؟)

د سکې شا: ابوسعید... الاعظم ، القادم بامرالله القایم بحجت الله مسعود

لمن لیک : الملک الموید علاولدوله

بهرام شاه

الف : د سپینو زرو سکې

وزن: ۳،۳ گرامه، قطر : ۱۸،۹ ملي متره

د سکې مخ: لله المستر شل بالله، عزالدوله سنجر

د سکې شا: .... (؟) السلطان الاعظم یمین الدوله بهرام شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته معلومات د کابل موزیم د لرغونو اسلامي سیکو لړ لیک اثر څخه چې لیکوال یې دومي نیک ښودلی دی او په ۱۹۵۳ ز کال په دمشق کې چاپ شوی، اخېستل شوی دی (۱۴ : ۷۱۹).

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه ننښلونه

د طاهریانو، صفاریانو، سامانیانو او غزنوي واکمنانو د واکمنیو د مهمو پېښو کرنولوژي		
شمیره	هجري قمري کال	پېښې
۱	۲۰۴	د اسد بن سامان د زامنو تقرر: نوح د سمرقند په حکومت، احمد په فرغانه کې، یحیی په چاچ (تاشکند) او الیاس په هرات کې
۲	۲۰۵	د طاهر بن حسین انتصاب (مقررول) د خراسان په حکومت
۳	۲۲۷	نوح بن اسد مړینه
۴	۲۳۷	د بُست په حکومت باندې د یعقوب لیث صفاري واکمن کېدل
۵	۲۴۱	د یحیی بن اسد مړینه
٦	۲۴۲	د الیاس بن اسد مړینه
۷	۲۴۹	د احمد بن اسد مړینه
۸	۲۵۳	د یعقوب لیث په لاس د هرات، بلخ او بامیان فتح کېدل
۹	۲۵۹	د یعقوب له خوا د محمد طاهر ماتې
۱۰	۲٦۰	د یعقوب په لاس د طبرستان فتح، د نصر بن احمد په لاس د بخارا فتح او خپل ورور اسمعیل ته د هغې سپارل
۱۱	۲٦۵ د شوال ۱۴مه	د یعقوب مړینه
۱۲	۲٦۷	د الپتگین پیدایښت
۱۳	۲۷۵	پر بخارا د احمد بن نصر یرغل
۱۴	۲۸۵	اسمعیل بن احمد ته د احمد بن فریغون بیعت
۱۵	۲۸۷	د اسمعیل بن احمد په لاس په بخارا کې د عمرو لیث ماتې
۱٦	۲۹۵ د صفری ۱۴ مه	د اسمعیل بن اسد مړینه
۱۷	۲۹۸	د احمد بن اسمعیل په لاس د سیستان د حکمران معدل بن لیث ماتې
۱۸	۲۸۷	د احمد بن اسمعیل په لاس د سیستان د حکمران عمرو بن لیث ماتې
۱۹	۳۰۱ جمادی الثانی ۲۳ مه	د احمد بن اسمعیل مړینه. (۳۷: ۳۰٦).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰	۳۰۹	د سیستان پر حکومت د احمد بن محمد صفاري مقرري.
۲۱	۳۳۱	د سبکتګین پیدایښت
۲۲	۳۴۳ د ربیع الثاني ۱۹ مه	د نوح بن نصر مړینه
۲۳	۳۴۵	د الپتګین په لاس د بکر بن ملک وژل کېدل
۲۴	۳۴۸	د الپتګین لخوا د سبکتګین ابتیاع
۲۵	۳۴۹	پر نیشاپور باندې د الپتګین حکمراني
۲۶	۳۵۰ د شوال ۱۱ مه	الملک بن نوح مړینه
۲۷	۳۵۰ ذیحجه	بخارا باندې د الپتګین یرغل
۲۸	۳۵۱ ربیع الاول ۱۵ مه	د الپتګین په لاس د منصور بن نوح د جنرال ماتې
۲۹	۳۵۱ د ذیحجې ۱۳مه	په غزني باندې د الپتګین واکمني
۳۰	۳۵۲	د الپتګین په لاس د منصور بن نوح د جنرال ابوجعفر ماتې.
۳۱	۳۵۲ د شعبان شلمه	د الپتګین مړینه او د هغه د زوی ابواسحق په تخت کیناستل
۳۲	۳۵۳	د احمد بن نوح مړینه او د هغه د زوی خلف په تخت کیناستل
۳۳	۳۵۴ د شوال ۲۷مه	د ابو ابراهیم اسحق په لاس د ابوعلي لاویک ماتې
۳۴	۳۵۴	د خلف په غیاب کې په سیستان باندې د طاهر بن حسین واکمني
۳۵	۳۵۵ د ذیقعدې ۲۵مه	د ابواسحق ابراهیم مړینه او د بلکاتګین پاچا کېدل
۳۶	۳٦۱ د محرم لسمه	د سلطان محمود پیدایښت
۳۷	۳٦۵	د بلکاتګین مړینه او د پریتګین په تخت کیناستل
۳۸	۳٦٦	د منصور ابن نوح مړینه او د هغه د زوی پاچا کېدل.
۳۹	۳٦٦	د پریتګین خلع کېدل. (۳۷: ۳۰۸).
۴۰	۳٦٦ د شعبان ۲۷ مه	د غزني په تخت د سبکتګین کښیناستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۱	۳۷٦	د سبکتگین په لاس د جیپال ماتې او په یرغمل ډول د سخپال پاتې کېدل.
۴۲	۳۸۰	د غزني په کلا کې د محمود بندي کېدل د سبکتگین له خوا
۴۳	۳۸۲ محرم	سیر جان ته نژدې د عمرو بن خلف ماتې
۴۴	۳۸۴ د رمضان ۱۵مه	د سبکتگین او محمود له لوري د ابوعلي سیمجوری ماتې؛ سبکتگین ته د نوح بن منصور له خوا د بلخ سپارل او د ناصر الدوله لقب ورکول. محمود ته د خراسان د پوځ د مشري ورکول او د سیف الدوله د لقب ببنل.
۴۵	۳۸۵ ربیع الاول	د سبکتگین او محمود له خوا د ابوعلي سیمجوری او فایق ماتې خوړل.
۴٦	۳۸۷ د رجب ۱۳مه	د نوح بن منصور مړینه او د هغه د زوی ابوالحارث په تخت کښیناستل
۴۷	۳۸۷ شعبان	د سبکتگین مړینه او د هغه د زوی اسمعیل سلطان کېدل
۴۸	۳۸۸ ربیع الاول	د محمود له خوا د غزني د کلا نیول او د اسمعیل نیول کېدل او په تخت د محمود کښیناستل.
۴۹	۳۸۸	په فوشنج د خلف واکمن کېدل او بیرته د هغه پرېښودل؛ د محمود د تره بغراجق مړینه .
۵۰	۳۸۹ د صفری۱۲ مه	د ابوالحارث منصور بن نوح لری کول او پر ځای یې د هغه ورور ابوالفواراس عبدالملک په تخت کینول
۵۱	۳۸۹ جمادی الاول ۲۷ مه	د محمود له خوا عبدالملک ته ماتې ورکول په مرو او د خراسان نیول، د غرجستان مشر په توگه د محمود پیژندنه او جوزجانان ته د اسمعیل ورتگ.
۵۲	د ۳۸۹ شعبان	د فایق مړینه
۵۳	د ۳۸۹ د ذیقعدی لسمه	په بخارا د ایلک خان واکمن کېدل او د عبدالملک بندي کېدل
۵۴	۳۹۰محرم	ایلک خان ته د محمود له خوا د یوه هیئت لیږل
۵۵	۳۹۰	د لغمان پر ځینو کلاوو د محمود واکمن کېدل
۵٦	۳۹۱ شوال	هند ته د محمود روانیدل؛ د نصر له خوا د نیشاپور پرېښودل
۵۷	۳۹۱	د محمود لاس ته د واثق لویدل او د هغه بندي کول. (۳۷: ۳۱۲).
۵۸	۳۹۲	د جیپال ماتې او بندي کېدل او د محمود قلمرو سره د ویهند یو ځای کېدل.
۵۹	۳۹۳	له غزني څخه د سیستان خواته د محمود ورتگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦٠	۳۹۳ ذیقعده	د سیستان خواته له غزني څخه د محمود خوځیدل
٦١	د ۳۹۳ د ذیحجې پنځلسمه	د محمود له خوا د سیستان د شورشیانو ماتول. د سیستان په حکومت د نصر مقررول
٦٢	۳۹۳	د جیپال مړینه او د هغه د زوی انندپال په تخت کیناستل
٦٣	۳۹۵	له غزني څخه بهتندې ته د محمود تګ او د بهتندې د راجه (بیجی رای) شکست او مړینه
٦٤	۳۹۵	غزني ته د محمود بیرته راتګ
٦٥	۳۹٦	د سند پر غاړه د آنند پال ماتې
٦٦	۳۹٦	پر خراسان د ایلک خان یرغل
٦٧	۳۹۷	له خراسان څخه د ایلک خان د پوځ شاته تلل او وتل
٦٨	۳۹۸ ربیع الثاني ۲۳ مه	پر خراسان د ایلک خان دوباره یرغل او د (کتر) په میدان کې د هغه ماتې
٦٩	۳۹۸	د سخپال بغاوت او د محمود له خوا د هغه ماتې او بندي کېدل
۷۰	۳۹۹ د ربیع الثاني ۲۹ مه	د آنند پال په وړاندې د محمود راخوځیدل او ویهند ته نژدې د آنند پال ماتې
۷۱	۴۰۰	غزني ته د طغا خان د سفیر راتګ؛ له غزني څخه د نراین پور خواته د سلطان محمود حرکت کول.
۷۲	۴۰۱	له غزني څخه ملتان ته د محمود ورتګ؛ د طغاخان پر سلطنت د ایلک خان یرغل او بیرته د هغه په شاتګ ؛ یو ځل بیا د طغا خان پر سلطنت د ایلک خان یرغل؛
۷۳	۴۰۱	په غور د محمود یرغل او ابن سوري نیول . د ابن سوري مړه کېدل.
۷۴	۴۰۱	خراسان کې قحطي؛ د قصدار د حمران پاڅون او هلته د محمد بن محمود مقرریدل.
۷۵	۴۰۱	د آنند پال مړینه
۷٦	۴۰۲	پر قصدار یرغل او د هغه د حکمران بیعت
۷۷	۴۰۳	د غرجستان نیول او غزني سره یې تړل.
۷۸	۴۰۳	د ایلک خان مړینه
۷۹	۴۰۴	نندنې ته د محمود ورتګ او له ناچارۍ څخه له هغه ځایه بیرته راتګ؛ له غزني څخه یو ځأ بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

		ننډنې ته د محمود تګ او د هغه پواسطه د ننډنې نيول کېدل.
۸۰	۴۰۵	تهانيسر ته له غزني څخه د محمود ورتګ او د تهانيسر سقوط
۸۱	۴۰۵	په خوابن باندې د محمود يرغل
۸۲	۴۰٦	بلخ باندېد محمود يرغل، د مسعود ټاکل د وليعهد په توګه ؛ په کشمير باندې لومړنې حمله او د لوهکوټ محاصره؛
۸۳	۴۰۸	د خوارزم د لښکر ماتی او د محمود له خوا د هغو سيمو نيول. د خوارزم حکومت ته د التون نتاش غوره کول؛ د طغان خان مړينه او د هرات په حکومت د مسعود مقرريدل
۸۴	۴۰۹ د جمادی الاول ۱۳ مه	له غزني څخه قنوج ته د محمود حرکت او محمد ته د غزني دحکومت د کفالت پريښودل
۸۵	۴۰۹ د رجب شلمه	له جمنا څخه د محمود قنوج نيول .
۸٦	۴۰۹	د قبايلو خواته د محمود حرکت
۸۷	۴۱۰	له غزني څخه د ګندهـ او قنوج په لورې د محمود حرکت
۸۸	۴۱۰ د شعبان ۱۴مه	د محمود له خوا د تريلو جيپال ماتې
۸۹	۴۱۰	په باري باندې د محمود واکمن کېدل
۹۰	۴۱۱	نور او قيرات ته د محمود ورتګ
۹۱	۴۱۱ د جمادی الاول لسمه	د غور (تب) ته د محمود حرکت
۹۲	۴۱۲	پر کشمير دويم ځل يرغل او د لوهکوټ محاصره کول
۹۳	۴۱۲	ملتان ته د مسعود په بندي توګه ليږل؛ د محمود له خوا د آنند پال د زوی تريلو جيپال وژل کېدل
۹۴	۴۱۳	د ګواليار د راجه بيعت؛ د کالنجر د راجه ګندهـ بيعت
۹۵	۴۱۵	بلخ ته د سلطان تګ (۳۷: ۳۱۴).
۹٦	۴۱٦	د اسرائيل بن سلجوق نيول کېدل او د کالنجر کلا ته د هغه ليږل؛ په خراسان کې د سلجوقيانو لپاره د اوسيدو اجازه ورکول.
۹۷	۴۱٦ د شعبان ۲۲ مه	سومنات ته له غزنی څخه د محمود ورتګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹۸	۴۱٦ د رمضان ۱۸مه	ملتان ته د محمود تګ
۹۹	د ۴۱٦ شوال	انهلوارې ته د سلطان رسيدل او د راجه بيهم تښتيدل
۱۰۰	د ۴۱٦ د ذيقعدی ۱٦مه	د سومنات فتح
۱۰۱	د ۴۱٦ ذيحجه	د محمود له خوا د کنتهـ کوټ د کلا نيول او د منصورې د حاکم خفيف ماتې
۱۰۲	۴۱٦	د معدان مړينه او د هغه د زوی (عيسی) په تخت کښيناستل او غزني ته د ابوالمعسکر تښتيدل.
۱۰۳	۴۱۷	د سلطان حضور کې د قتا خان او ايغور خان د سفيرانو شرفيابی، قدرخان ته د محمود له خوا د مرستې په خاطر د ابوبکر حصيری ورلېږل.
۱۰۴	۴۱۷	محمود ته د کف (الدوله والاسلام) د لقب او دده ورونو او زامنو ته د نورو لقبونو ورکول د خليفه له خوا؛ د بهيمپال مړينه
۱۰۵	۴۱۸	د جټانو د ټکولو په خاطر له غزني څخه د محمود وتل
۱۰٦	۴۱۸	له سلجوقيانو څخه د ناوا بيورد د خلکو شکايتونه
۱۰۷	۴۱۹	د سلجوقيانو په وړاندې د محمود لشکر کشي
۱۰۸	۴۲۰ربيع الثاني	ری ته د محمود د لښکرو ننوتل ، د ری نيول ، د مجدالدوله بندي کېدل د ری په حکومت د مسعود مقرريدل
۱۰۹	۴۲۱	د مسعود له خوا د اصفهان نيول
۱۱۰	د ۴۲۱ د ربيع الثاني ۲۳ مه	د سلطان محمود مړينه
۱۱۱	د ۴۲۱ د جمادی الاول شلمه	مسعود ته د محمود د مړينې خبروررسيدل
۱۱۲	۴۳۲ د جمادی الاول ۱۱ مه	د سلطان مسعود مړينه (۳۷: ۳۲۱).

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصطلاحات

- منجنیق: یوه وسله ده چې ډبرې، نفتي موادو څخه الوده او نور تخریبي مواد لیرې گوزاروي. د لومړي ځل لپاره فنیقیانو دغه وسله استعمال کړه. وروسته یونانیانو او پارسیانو هم له دې وسلې څخه گټه اخیستله. عربو هم په لومړي اسلامي دوره کې دغه وسله استعمالوله. په دې کې هیڅ شک نشته چې مجنیق په افغانستان (خراسان) کې د جگړې پرمهال استعمالیده... په اسلامي دوره کې چې کله عبدالرحمن بن سمره په ۳۶ هـ کې افغانستان ته راغی، او د مسلمانانو له لښکرو سره کابل ته راورسید، څو میاشتی یې د کابل ښار کلابند کړ، بالاخره یې د منجنیق په وسیله د کابل د ښار حصار مات کړ، بیا یې دا ښار ونیوه. مسلمانانو د افغانستان د ختیځو سیمو (سندهـ) په نیولو کې هم منجنیق استعمالوه. د منجنیق څخه یې د کلاگانو د دیوالونو په ورانولو کې گټه اخیسته. (۸: ۵۸۵).
- عیار: د سرو زرو په یو جوړ شوي توکي کې د سروزرو د سلنې اندازې ته وایي.
- حشري پوځ: د غزنویانو د واکمنی پر مهال به محلي لویو خانانو په شخصي امکاناتو یو پوځي ټولگی جوړاوه او له پاچاهانو سره به یې په فتوحاتو کې مرسته کوله. ددغې پوځي ټولگي شمیر د هر خان تر امکاناتو پورې اړه درلوده، خو ځینې وخت د پاچا له خوا هم د ځینو لویو قومونو مشرانو ته اندازه ټاکل کېده .
- سیورسات: هغه پوځي مسؤلینو ته استعمالیده چې د پوځي سفر پر مهال به یې پوځیانو ته اعاشه او اباطه برابروله (۱۰۱:۲۲).
- امپراتوري : هغه دولتونو ته ویل کیږي چې له خپلو جغرافیایي حدود څخه د باندې په گاونډیو هیوادونو باندې حکومت وکړي.
- بیگار: هغه کار ته وایي چې په خلکو باندې له اجورې پرته سرته رسول کیږي.
- ارهټ: چې جمع یې ارهټونه دي. دا له څاه گانو څخه د اوبو را ایستلو ابتدایي وسیله وه، چې څرخ به یې د انسان یا څاروي په واسطه تاویده او د اړتیا وړ د ځنباک او د کروندې د خړوبولو استفاده به ترې کېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اقطاع او تیول: اقطاع هغه ځمکې ته ویل کېده ، چې د حکومت له خوا به نظامي افسرانو ته ورکول کېده ، خو کله کله به روحانیونو ته هم د احترام او درناوي په خاطر یوه ټوټه ځمکه ورکول کېده . اقطاع میراثي بڼه درلوده چې له یولسمې پیړۍ څخه مخکې رواج درلود. مینوسکي لیکي: هیڅ داسې وسیله نشته چې مونږ د هغه پواسطه د اقطاع او تیول ترمینځ فرق وکړو، ولې یو شې ویلې شو چې تیول د صفویانو په وخت کې محترمانه جنبه درلوده چې له خدمت سره یې اړیکه نه درلوده. حتی تیول د مستعمری یو ډول بڼه غوره کړه. خو بارتولد په خپل اثر ترکستان نامه په ۱۳۲ مخ کې لیکي : تاریخ اجتماعي دوره غزنویان (الته برویت حدود العالم) سابقه تیول په حدود قرن یازده هم بیش برده اند اما اسم تیول به معنی وسیعش از قرن شانزدهم میلادي به بعد متداول گشت و رونق یافت و تیول عبارت بود از اهدای تمام یا سهمی از محصول و عواید ارضي معین. بعضی از تیول ها مربوط بوظایف و مشاغل معینی بود. تا وقتی که آن شغل را داشت، از آن تیول بهره میگرفت. بعضي تیول های دیگری در برابر خدمت شخص به شخصی مورد نظر و برای حیات وی داده میشد، ولی ارثي نبود.... در واقع تشبثی بود از طرف حکومت برای احیای اقطاع به شکل قدیمی (انتقاع مؤقتی) که در وقت خلفا وجود داشت، تیول از اراضی دیوانی (دولتي) داده میشد (۱۱۰:۲۲-۱۱۱).
- گزیت یا سرگزیت: د جزیه معنی ورکوي، چې په ساساني دولت کې هم رواج و چې په پارسي کې جزیه یا د سرمالیه د گزیت یا سرگزیت په نوم رواج درلود.(۱۸۶:۲۲).
- جزیه : په اسلامي دوره کې د قران د (توبی د صورت ۲۹ آیت) د حکم سره سم په فتح شویو اسلامي هیوادونو کې له اهل ذمه (اهل کتاب) څخه هر کال جزیه اخستل کېده . که چا د اسلام مقدس دین قبلولو، هغه د جزیې څخه معاف و (۱۸۶:۲۲).
- فرسخ: ۱۲۰۰۰ زره خطوي، یا ۳۶۰۰۰ زره قدمه، ځینې فرسخ د اوښ زر گامه گڼي چې یو نیم میل کیږي.
- مستمري: هغه تنخوا گانی وې، چې روحانیونو او ځینو اشخاصو ته به د دولت له خوا په دوامدره توگه ورکول کېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

- عروض: هغه علم چې د وزن په لحاظ د نظم سم او ناسم پر معلومیږي او په یو شمیر بحرونو مشتمل دی (۱۷: ٦١).
- وزنپوهنه (عروض): هغه علم دی چې د نظم پر څپو ویشنه، رکنونه او بحرونه راپیژني (۱۱:۴۸).
- عروض په لغت کې د شعر تلی د لومړی مسری وروستۍ رکن او غره کې د لاری په معنی ده(۷۳:۴۸).
- عروض د ادبي علومو له ډولنو څخه یو ډول دی چې موضوع یې د شعر پر وزن، آهنګ باندی بحث کول دي او د وزن د ایجاد پر څرنګوالې، د وزن پر ډولونو او د هغه په سم او ناسم باندې خبري کوي (۲۴: ۲۳).
- قافیه: د عربو په لغت کې وروسته - شا- څټ او ورپسي تلونکی ته وایي او په اصطلاح کې هغه پوهنه ده، چې د بیتونو د دورونو د پای کلمو له همغږیو څخه بحث کوي یا په بله وینا د مصرع، بیت د هری مصرع او غیر مصرع هر بیت د پای کلمه، چې شعرونو باندی ختمیږي او اعاده یې په ورپسې بیتونو کې لازمه وي قافیه بلل کیږي یا د نظم د دورونو وروستیو هم اهنګیو څخه بحث کوي (۱۳ :۹).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخذونه

۱. ابري فروغي، اصغر. (۱۳۸۷هـ ش). تاریخ غوریان. ایران: ارگان نشراتي سمت.

۲. بارتولد. (۱۳۴۴هـ ش). تاريخ سياسي و اجتماعی اسیای مرکزي در قرن دوازده. مترجم.علي محمد (زهما). کابل: پوهنې مطبعه.

۳. بخش فرهنگي اماده سازي غزني . (برای سال ۲۰۱۳ -۱۳۹۱). سیمای تاریخی غزنه. مطبعه. نوري بخش.

۴. بهار خوګیاڼی، سید محمد کریم. (۱۳۸۸لمریز). د افغانستان د مینځنیو پیړیو تاریخ. ژباړن. محمد فردوس (زکوخیل). کابل: ریپرو هندیا.

۵. بهار، ملک الشعراء. (۱۳٦٦هـ ش). تاریخ سیستان .کابل:مطبعه دولتی.

٦. پژواک، عتیق. (۱۳۸۸ ل). غوریان. ژباړن. اورنګزیب ارشاد. پیښور: دانش خپرندویه ټولنه.

۷. جوزجانی، سراج الدین. (۱۳۴۲هـ ش) طبقات ناصري. به تصحیح و مقابله و تحشیه. عبدالحی حبیبی. کابل: د افغانستان تاریخ ټولنه.

۸. حبیبي، عبدالحی. (۱۳۸۰هـ ش). تاریخ افغانستان بعد از اسلام .ایران :انتشارات افسون.

۹. حبیبي، عبدالحی. (۱۳۸۲ هـ ش). جغرافیای تاریخی افغانستان .چاپ سوم. کابل: بنگاه انتشارات میوند. کتابخانه سبا

۱۰. حبیبي، عبدالحی.(۱۳۷۸ ل). د افغانستان لنډ تاریخ. دویم چاپ. ژباړن. عبدالروف بینوا. پېښور: دانش خپروندویه ټولنه.

۱۱. حبیبي، عبدالحی او نور. (۱۳۹۱هـ ش). د افغانستان تاریخ د اسلام له راتګ څخه تر محمد زایانو پورې. دویم چاپ. ژباړن . عبدالرؤف بینوا. کابل: میوند خپرندویه ټولنه.

۱۲. حسیني، سید رضا.(۱۳۹۲هـ ش). معماري و شهر های افغانستان. کابل: انتشارات خراسان.

۱۳. حقپال، محمداجان. (۱۳۸۹ل). قافیه پوهنه. کابل: د کابل پوهنتون مطبعه.

۱۴. خلیلي، خلیل الله او نور. (۱۳۹۱ ل). د افغانستان تاریخ. د اسلام د راتګ څخه تر محمد زایانو پورې. دویم چاپ. ژباړن. اورنګزیب ارشاد. پیښور: دانش خپرندویه ټولنه.

۱۵.رحمتي، محب الله. (۱۳٦۴ هـ ش). جغرافیای بشري افغانستان. کابل: پوهنتون کابل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

١٦. رشاد، عبدالشکور.(١٣٨٩لمریز). جغرافیایي یادښتونه. (لومړی او دوهمه برخه). کندهار: علامه رشاد اکاډمي.
١٧. رشاد، عبدالشکور. (١٣٩٥ ل). د پښتو منظم عروضي سیستم . کندهار : علامه رشاد اکاډمی.
١٨. سرهنگ، پاینده محمد. (١٣٦٠ هـ ش). افغانستان مقارن لشکرکشی های اعراب. اثر تحقیقي گستتنز. چاپ شده. کابل: پوهنتون کابل.
١٩. سوبمن، نصرالله. (١٣٨٠ ل). پښتانه په هند کې. پاکستان: لاهور ملت چاپ خونه.
٢٠. سمناني، احمد پناهي. (١٣٧٧ هـ ش). چنگیز خان چهره خونریز تاریخ. ایران: انتشارات حافظ نوین.
٢١. سیستاني، محمد اعظم. (١٣٦٩هـ ش). سیستان سرزمین ماسه ها و حماسه ها. جلد سوم. اوضاع سیاسي و اجتماعی سیستان بعد از اسلام. کابل: مطبعه دولتي.
٢٢. سیستاني، محمد اعظم. (١٣٦٢هـ ش). مالکیت ارضی و جنبش های دهقاني در خراسان قرون وسطی. کابل: اکادمی علوم افغانستان.
٢٣. سیاقي، محمد دبیر. (١٣٩٢ هـ ش). جلال الدین محمد خوارزم شاه. کابل: انتشارات میوند. کتابخانه سبا.
٢٤. شمیسا، سروش. (١٣٨١ هـ ش). اشنایي باعروض و قافیه. تهران: انتشارات فردوسي.
٢٥. صدیقي، جلال الدین. (١٣٨٣هـ ش).دایرةالمعارف تاجیک. کابل: انتشارات میوند.
٢٦. صدیقي زرولي. (١٣٩۴ لمریز). افغانستان د طاهریانو پرمهال. ننگرهار: مومند خپرندویه ټولنه
٢٧. غبار، میر غلام محمد. (١٣٩٣ ل). افغانستان د تاریخ په تګلوري کې (لومړی او دویم ټوک) . ژباړن. پوهاندمحمد بشیر دودیال . کابل : میوند خپرندویه ټولنه .
٢٨. غبار، میر غلام محمد. (١٣٩١ لمریز). خراسان. ژباړن. رحمت الله هوتک. جلال اباد: همدرد کتاب پلورنځی.
٢٩. غوری مستمندي، غوث الدین. (١٣٧٨ هـ ش). تاریخ مختصر غور. پشاور: مرکز نشراتی میوند، سبا کتابخانه.
٣٠. فروزاني ، سیدابوالقاسم. (١٣٩٥هـ ش). غزنویان. (از پیدایش تا فروپاشی). تهران: چاپ هشتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۱. فرهنګ، میر محمد صدیق او نور (۱۳۹۱هـ ش). د افغانستان تاریخ د اسلام له راتګ څخه تر محمد زایانو پورې. دویم چاپ. ژباړن . اورنګزیب ارشاد. کابل: میوند خپرندویه ټولنه.
۳۲. کاکاخیل، سید بهادر شاه. (۱۹٦۵ م). پښتانه د تاریخ رڼا کې. پېښور: یونیورسیټی بُک ایجنسي.
۳۳. کاکړ، محمد حسن. (۱۳۹۰ل). پښتون، افغان، افغانستان. پېښور: دانش خپرندویه ټولنه.
۳۴. کامګار، جمیل الرحمن. (۱۳۸۸ هـ ش). د افغانستان د معارف تاریخ. ژباړن. قاري عبدالسمیع شیرزاد. کابل: میوند خپرندویه ټولنه.
۳۵. محبی. (۱۳۹۱هـ ش). د افغانستان تاریخ د اسلام له راتګ څخه تر محمد زائیانو پورې. دویم چاپ. ژباړن. اورنګزیب ارشاد. پېښور: دانش خپرندویه ټولنه.
۳٦. محمد حیات خان. (۱۳۸٦هـ ش) حیات افغاني. دویم چاپ. ژباړونکې. محقق فرهاد ظریفي او محقق عبدالطیف طالبی. پېښور. دانش خپرندویه ټولنه.
۳۷. محمد ناظم.(۱۳۸۵ ل). د غزنوی سلطان محمود ژوند او پېښلیک. ژباړن. محمد بشیر دودیال. کابل: میوند خپرندویه ټولنه.
۳۸. ناګار، فضل ولي .(۱۳۹۵ لمریز). د حضرت حمزه بابا (رح) عرفان او غزل. ننګرهار: ناګار خپرندویه ټولنه.
۳۹. نرشخي، ابوبکر بن جعفر. (۱۳٦۲هـ ش). تاریخ بخارا. مترجم . ابونصر احمد بن محمد بن نصرالقبادي. کابل: مطبعه دولتي .
۴۰. نړیوال، رازقي. (۱۳۸۳ لمریز). د افغانستان استحکامي کلاوې ، حصارونه او بالاحصارونه. کابل: میوند خپرندویه ټولنه.
۴۱. نړیوال، رازقي.(۱۳۹۲ لمریز) . د افغانستان تاریخی او فرهنګی ویاړونه . کابل:دانش خپرندویه ټولنه.
۴۲. نړیوال، رازقي. (۱۳۸٦ لمریز). د هیواد لرغوني ښارونه او د تاریخ پاڼې. دویم ټوک. کابل: میوند خپرندویه ټولنه.
۴۳. نعیمي، علي احمد او نور. (۱۳۹۱لمریز). د افغانستان تاریخ د اسلام له راتګ څخه تر محمد زایانو پورې. دویم چاپ. ژباړن . اورنګزیب ارشاد. کابل: میوند خپرندویه ټولنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۴. نقشبندي، شيخ امين علاوالدين .(۱۳۸۹ لمريز). د تصوف حقيقت او د نقشبند په طريقې يو بحث. ژباړن. محمد بشير دوديال. کابل: ميوند خپرندويه ټولنه.

۴۵. نهرو،جواهر لعل .(۱۳۷۷ ش). نگاهی به تاريخ جهان. مترجم . محمود تفضلی. چاپ دوهم . تهران: چاپخانه سپهر.

۴۶. هاشمي، سيد سعدالدين. (۱۳۵۴ هجري شمسي). تاريخ افغانستان دوره اسلامی از ظهور حکومات ملی اسلامی تازمان اعليحضرت احمد شاه ابدالی . کابل: پوهنتون کابل.

۴۷. هاشمي، نور حسيب .(۱۳۹۵ هـ ش). مفتاح التصوف.

۴۸. همکار، محمد ابراهيم. (۱۳۹۴ ل). وزنپوهنه. دويم چاپ . ننگرهار: ختيځ کتاب پلورنځی.

۴۹. هيوادمل، زلمي. (۱۳۸۳ هـ ش). جغرافيه تاريخي لغمان. پيښور: موسسه انتشارات الازهر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

سریزه..1

لومړی څپرکی

د طاهریانو دولت

پیلېزه..3
۱,۱. په افغانستان کې د ۹-۱۳ ز پیړۍ پورې د خراساني دولتونو جوړېدل 4
۲.۱. له ۹-۱۳ ز پیړۍ پورې د افغانستان ټولنیزه، اقتصادي او کټلوري اوضاع 5
۳.۱. د طاهریانو دولت (....7
۴.۱. د طاهر پوشنجي واکمني 8
۵.۱. د طلحه واکمني 13
۶.۱. د عبدالله واکمني 13
۷.۱. د دویم طاهر واکمني 15
۸.۱. د محمد واکمني 15
۹.۱. د طاهریانو د عصر علمي او فرهنګي خدمتونه..16
۱۰.۱. د طاهریانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه 19
لنډېز 20
پوښتنې 21

دویم څپرکی

د صفاریانو دولت

پیلیزه 24
۱.۲. د صفاري دولت منځ ته راتګ 25

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲.۲. د یعقوب لیث صفاري واکمنۍ........ 27
۳.۲. د عمرو واکمني 31
۴.۲. د طاهر واکمني 34
۵.۲. د لیث واکمني 35
٦.۲. د ابوعلي محمد واکمني 36
۷.۲. د معدل واکمني........ 37
۸.۲. د دویم عمرو واکمني 38
۹.۲. د ابو جعفر احمد واکمني........ 38
۱۰.۲. د خلف واکمني........ 39
۱۱.۲. د صفاریانو د عصر کلتوري او ټولنیز وضعیت 39
۱۲.۲. د صفاریانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه 41
لنډیز 42
پوښتنې 43

درېیم څپرکی

ساماني دولت

پیلیزه........ 47
۱.۳. سامان خدات........ 48
۲.۳. د امیراسمعیل ساماني واکمني........ 50
۳.۳. د ابونصر احمد واکمني 53
۴.۳ . د نصر واکمني 54
۵.۳. د نوح واکمني 55

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶.۳. د عبدالملک واکمني 57

۷.۳. د ابو صالح منصور واکمني 58

۸.۳. د دویم نوح واکمني 59

۹.۳. د دویم منصور واکمني 61

۳,۱۰. د دویم عبدالملک واکمني ٦٢

۱۱.۳. د سامانیانو د عصر مدني، ټولنیز او فرهنګي حالت 63

۱۲.۳. د سامانیانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه 67

لنډیز 68

پوښتنې 70

څلورم څپرکی

د غزنویانو دولت

پیلیزه 75

۱.۴. د غزنویانو د دولت مینځ ته راتګ 76

۱.۱.۴. غزني ښار 76

۲.۱.۴. د غزنوي دولت بنسټ ایښودونکی 77

۲.۴. د الپتګین واکمني 78

۳.۴. د ابواسحق ابراهیم واکمني 78

۴.۴. د بلکاتګین واکمني 79

۵.۴. د پریتګین واکمني 79

۶.۴. د سبکتګین واکمني 80

۷.۴. د سلطان محمود غزنوي واکمني 84

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱.۷.۴. د سلطان محمود غزنوي او ابوالحارث ساماني اړيکې 86
۲.۷.۴. د سيستان نيول 87
۳.۷.۴. د غور نيول 88
۴.۷.۴. د قصدار يا نننی بلوچستان نيول 89
۵.۷.۴. د مکران نيول 89
٦.۷.۴. د ری، همدان او اصفهان نيول 90
۷.۷.۴. د فارس نيول 91
۸.۷.۴. ختيځ لورې ته فتوحات 92
۹.۷.۴ . د سلطان محمود مړينه 97
۱۰.۷.۴. د سلطان محمود شخصيت 97
۱۱.۷.۴. د سلطان محمود دورې ته يوه کتنه 98
۸.۴. د محمد واکمني 101
۹.۴. د مسعود واکمني 103
۱۰.۴. د مودود واکمني 106
۱۱.۴. د دويم مسعود واکمني 108
۱۲.۴. د علي واکمني 109
۱۳.۴. د عبدالرشيد واکمني 109
۱۴.۴. د طغرل واکمني 111
۱۵.۴. د فرخ زاد واکمني 111
۱٦.۴. د ابراهيم واکمني 112
۱۷.۴. د درېيم مسعود واکمني 113

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸.۴. د ارسلان شاه واکمني 114
۱۹.۴. د بهرام شاه واکمني 115
۲۰.۴ . د خسرو شاه واکمني 118
۲۱.۴. د خسرو ملک واکمني 119
۲۲.۴. د غزنويانو د عصر فرهنگي او ټولنيزې هڅې 119
۲۳.۴. د (۱۲ - ۱۵) زيږديزې پيړۍ ترمينځ د افغانستان ټولنيز حالات 122
۲۴.۴. د غزنويانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه........ 124
لنډيز 126
پوښتنې 128

پنځم څپرکی

د سلجوقيانو دولت

پيليزه........ 134
۱.۵. د ركن الدين ابوطالب طغرل بيک واکمني 135
۲.۵. د الپ ارسلان واکمني 137
۳.۵. د ملک شاه واکمني 138
۴.۵. د برکبارق واکمني 140
۵.۵. د ابوشجاع محمد واکمني........ 141
٦.۵. د سلطان محمود سلجوقي واکمني........ 141
۷.۵. د سلطان احمد سنجر واکمني (په افغانستان کې د سلجوقيانو واکمني) 142
۸.۵. د سلجوقيانو د دولت سقوط او د خوارزمشاهانو پياوړې کېدل 144
۹.۵. د سلجوقي دولت کلتوري او ټولنيزې کړنې 144

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰.۵. د سلجوقیانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه 147
لنډيز 149
پوښتنې 151

شپږم څپرکی

د غوريانو دولت

پيليزه 155
۱.٦. د غوري دولت مينځ ته راتګ 156
۲.٦. د غزنوي او غوري دولتونو ترمينځ اړيکې 159
۳.٦. د غوريانو امپراتوري 161
۴.٦. د سلطان علاوالدين جهانسوز واکمني 162
۱.۴.٦. د جهانسوز لقب 163
۵.٦. د سيف الدين محمد واکمني 164
٦.٦. د سلطان غياث الدين واکمني 166
۷.٦. د شهاب الدين محمد غوري واکمني 170
۸.٦. د غياث الدين محمود واکمني 173
۱.۸.٦. له سلطان محمد خوارزمشاه سره د غياث الدين محمود اړيکې 175
۹.٦. د بهأوالدين سام واکمني 175
۱۰.٦. د علاوالدين اتسز واکمني 176
۱۱.٦. د علاوالدين محمد شجاع واکمني 177
۱۲.٦. د غوريانو د واکمنۍ پر مهال د افغانستان ټولنيز او کلتوري وضعيت 178
۱۳.٦. د غوريانو د واکمنۍ د سقوط لاملونه 181

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډیز 182

پوښتنې 184

اووم څپرکی

خوارزم شاهانو دولت

پیلیزه.. 187

۱.۷. د خوارزم شاهانو فتوحات 188

۲.۷. د خوارزم شاهانو د دولت مینځ ته راتګ 189

۳.۷. د خوارزم شاهانو د لومړۍ کورنۍ واکمنان.. 189

۱.۳.۷. د ابوسعید احمد واکمني 189

۲.۳.۷. د ابو عبدالله واکمني 190

۳.۳.۷. د مامون واکمني 190

۴.۳.۷. د ابوالحسن علي واکمني 190

۵.۳.۷. د ابوالعباس واکمني 191

٦.۳.۷. د ابوالحارث محمد واکمني.. 191

۴.۷. د خوارزم شاهانو دویمه کورنۍ 193

۱.۴.۷. د التون نتاش واکمني 193

۲.۴.۷. د هارون واکمني 193

۳.۴.۷. د اسمعیل خندان واکمني 193

۴.۴.۷. د شاه ملک واکمني 194

۵.۷. د خوارزم شاهانو درېیمه کورنۍ.. 195

۱.۵.۷. د انوشتګین واکمني.. 195

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲.۵.۷. د قطب الدین محمد واکمني 195
۳.۵.۷. د اتسز واکمني 196
۴.۵.۷. د ایل ارسلان واکمني 196
۵.۵.۷. د سلطان شاه ابوالقاسم محمود واکمني 197
٦.۵.۷. د سلطان علاوالدین تکش واکمني 198
۷.۵.۷. د سلطان علاوالدین محمد خوارزم شاه واکمني 199
۸.۵.۷. د جلال الدین منکبرني واکمني 205
۹.۵.۷. د خوارزم شاهانو د واکمني د سقوط لاملونه 208
لنډیز 209
پوښتنې 210

اتم څپرکی

د اسلام له ظهور څخه د چنگیز خان تر یرغل پورې د افغانستان ټولنیز او کلتوري وضعیت

پیلیزه 216
۱.۸. ټولنیز طبقات 217
۲.۸. اقتصادي وضعیت 218
۳.۸. ښارونه 222
۴.۸. دولتي ادارې 226
۵.۸. مذهب، کلتور او تصوف 231
٦.۸. ښوونه او روزنه : هنر او ادب 236
لنډیز 242
پوښتنې 244

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړنی نښلونه..245
د غوریانو د واکمني پرمهال جوړې شوی تاریخي ودانی او کلاگانی 245
دویمه نښلونه 248
د غزنویانو په دربار کې د دري ژبې د ځینو شاعرانو لنډه پیژندنه 248
دریمه نښلونه..250
د غزنویانو د واکمني پرمهال مروجې سکې 250
څلورمه نښلونه..258
اصطلاحات 264
ماخذونه..267

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library